

BELGISCHE KAMER VAN
VOLKSVERTEGENWOORDIGERS

12 december 2016

WETSONTWERP

**tot wijziging van de wet van
15 december 1980 betreffende de toegang tot
het grondgebied, het verblijf, de vestiging en
de verwijdering van vreemdelingen, met het
doel de bescherming van de openbare orde en
de nationale veiligheid te versterken**

Blz.

INHOUD

Samenvatting	3
Memorie van toelichting	4
Voorontwerp	56
Impactanalyse	74
Advies van de Raad van State	86
Wetsontwerp	96
Bijlagen.....	119

CHAMBRE DES REPRÉSENTANTS
DE BELGIQUE

12 décembre 2016

PROJET DE LOI

**modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur
l'accès au territoire, le séjour, l'établissement
et l'éloignement des étrangers afin de
renforcer la protection de l'ordre public et de
la sécurité nationale**

Pages

SOMMAIRE

Résumé	3
Exposé des motifs.....	4
Avant-projet	56
Analyse d'impact.....	80
Avis du Conseil d'État	86
Projet de loi	96
Annexes	119

De regering heeft dit wetsontwerp op 12 december 2016 ingediend.

Le gouvernement a déposé ce projet de loi le 12 décembre 2016.

De “goedkeuring tot drukken” werd op 12 december 2016 door de Kamer ontvangen.

Le “bon à tirer” a été reçu à la Chambre le 12 décembre 2016.

N-VA	:	Nieuw-Vlaamse Alliantie
PS	:	Parti Socialiste
MR	:	Mouvement Réformateur
CD&V	:	Christen-Democratisch en Vlaams
Open Vld	:	Open Vlaamse liberalen en democraten
sp.a	:	socialistische partij anders
Ecolo-Groen	:	Ecologistes Confédérés pour l'organisation de luttes originales – Groen
cdH	:	centre démocrate Humaniste
VB	:	Vlaams Belang
PTB-GO!	:	Parti du Travail de Belgique – Gauche d'Ouverture
DéFI	:	Démocrate Fédéraliste Indépendant
PP	:	Parti Populaire
Vuye&Wouters	:	Vuye&Wouters

Afkortingen bij de nummering van de publicaties:

DOC 54 0000/000: *Parlementair document van de 54e zittingsperiode + basisnummer en volgnummer*
 QRVA: *Schriftelijke Vragen en Antwoorden*
 CRIV: *Voorlopige versie van het Integraal Verslag*
 CRABV: *Beknopt Verslag*
 CRIV: *Integraal Verslag, met links het definitieve integraal verslag en rechts het vertaald beknopt verslag van de toespraken (met de bijlagen)*

PLEN: *Plenum*
 COM: *Commissievergadering*
 MOT: *Moties tot besluit van interpellaties (beigekleurig papier)*

Abréviations dans la numérotation des publications:

DOC 54 0000/000: *Document parlementaire de la 54e législature, suivi du n° de base et du n° consécutif*
 QRVA: *Questions et Réponses écrites*
 CRIV: *Version Provisoire du Compte Rendu intégral*
 CRABV: *Compte Rendu Analytique*
 CRIV: *Compte Rendu Intégral, avec, à gauche, le compte rendu intégral et, à droite, le compte rendu analytique traduit des interventions (avec les annexes)*

PLEN: *Séance plénière*
 COM: *Réunion de commission*
 MOT: *Motions déposées en conclusion d'interpellations (papier beige)*

Officiële publicaties, uitgegeven door de Kamer van volksvertegenwoordigers

*Bestellingen:
 Natieplein 2
 1008 Brussel
 Tel. : 02/ 549 81 60
 Fax : 02/549 82 74
 www.dekamer.be
 e-mail : publicaties@dekamer.be*

De publicaties worden uitsluitend gedrukt op FSC gecertificeerd papier

Publications officielles éditées par la Chambre des représentants

*Commandes:
 Place de la Nation 2
 1008 Bruxelles
 Tél. : 02/ 549 81 60
 Fax : 02/549 82 74
 www.lachambre.be
 courriel : publications@lachambre.be*

Les publications sont imprimées exclusivement sur du papier certifié FSC

SAMENVATTING

Het doel van dit ontwerp is een meer coherent, meer transparant en meer efficiënt verwijderingsbeleid te voeren. Het geheel van de voorgestelde wijzigingen moet de mogelijkheid geven gemakkelijker en sneller de vereiste maatregelen te nemen wanneer de openbare orde of de nationale veiligheid zijn bedreigd, waarbij de fundamentele rechten van de betrokken personen worden gerespecteerd.

RÉSUMÉ

Le but de ce projet est de mener une politique d'éloignement plus cohérente, plus transparente et plus efficace. L'ensemble des modifications proposées devraient donc permettre de prendre plus facilement et plus rapidement les mesures qui s'imposent lorsque l'ordre public ou la sécurité nationale sont menacés, tout en respectant les droits fondamentaux des personnes concernées.

MEMORIE VAN TOELICHTING

1. Inleiding

Dit wetsontwerp wijzigt de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken.

Het wetsontwerp wil een transparanter, coherenter en efficiënter verwijderingsbeleid voeren, in het bijzonder wanneer het doel het waarborgen van de openbare orde of de nationale veiligheid te waarborgen is, met naleving van de fundamentele rechten van de betrokken personen.

De strijd tegen het terrorisme en de radicalisering is van cruciaal belang voor de regering. Het is absoluut noodzakelijk elke activiteit te bestrijden die de rechten en vrijheden in ons land bedreigt.

Daarom heeft de regering zich ertoe verbonden al de noodzakelijke en nuttige maatregelen te nemen om de bevoegde overheden in staat te stellen efficiënt op te treden, op alle niveaus, inclusief het administratieve.

De voorgestelde wijzigingen in de wetgeving inzake asiel en migratie sluiten daar volledig op aan. Het gaat erom de administratie de middelen te geven om sneller en efficiënter op te treden als de openbare orde of de nationale veiligheid bedreigd is.

Volgens een gevestigd algemeen beginsel van internationaal recht heeft elke Staat het recht, maar ook de plicht, de openbare orde en de nationale veiligheid te waarborgen, in het bijzonder bij het uitoefenen van zijn recht van controle op de toegang en het verblijf van niet-onderdanen. (EHRM, 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM, 18 februari 1991, Moustaqim/België, § 43; EHRM, 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67; RVV, 5 december 2014, nr. 134 648, zaak 163 847/VII; RvS, nr. 218 401 van 9 maart 2012).

Dienaangaande is er volledig gebruik gemaakt van de mogelijkheden die de Europese wetgeving biedt. De betrokken Europese akten geven een ruime procedurele autonomie aan de lidstaten als het erom gaat de openbare orde of de nationale veiligheid te waarborgen en de misbruiken te bestrijden.

EXPOSÉ DES MOTIFS

1. Introduction

Le présent projet de loi modifie la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers afin de renforcer la protection de l'ordre public et de la sécurité nationale.

Il vise à assurer une politique d'éloignement plus transparente, plus cohérente et plus efficace, en particulier lorsque le but est de garantir l'ordre public ou la sécurité nationale, tout en respectant les droits fondamentaux des personnes concernées.

La lutte contre le terrorisme et la radicalisation est une préoccupation absolue du gouvernement. Il est primordial que tout acte visant à porter atteinte aux droits et aux libertés garantis dans notre pays soit combattu.

A cette fin, le gouvernement s'est engagé à prendre toutes les mesures nécessaires et utiles permettant aux autorités compétentes d'agir efficacement, et ce à tous les niveaux, y compris administratif.

Les modifications législatives qui sont proposées en matière d'asile et de migration s'inscrivent pleinement dans ce cadre. Il s'agit de donner à l'administration les moyens d'agir plus rapidement et plus efficacement lorsque l'ordre public ou la sécurité nationale est menacé.

Selon un principe général de droit international bien établi, chaque État a le droit mais aussi l'obligation d'assurer l'ordre public et la sécurité nationale, en particulier dans l'exercice de son droit de contrôler l'entrée et le séjour des non-nationaux. (CEDH, 12.10 2006 Mubilanzila Mayeka et Kaniki Mitunga/Belgique, § 81; CEDH 18 février 1991 Moustaqim/Belgique, § 43; CEDH 28 mai 1985 Abdulaziz, Cabales et Balkandali/RU, § 67; CCE 5.12 2014 n° 134 648 affaire 163 847/VII; CE n° 218 401 du 9 mars 2012).

A cet égard, il est fait pleinement usage des possibilités offertes par la législation européenne. Les actes européens concernés accordent en effet une grande autonomie procédurale aux États membres lorsqu'il est question d'assurer l'ordre public ou la sécurité nationale et de lutter contre les abus.

Sommige richtlijnen bepalen evenwel bijzondere procedurele waarborgen. Het wetsontwerp neemt ze over.

De vreemdelingen die legaal verblijven in het kader van een lang verblijf zullen dus sneller kunnen worden verwijderd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, en daarbij voldoende bescherming genieten.

Om deze doelstellingen te bereiken, wordt voorgesteld om:

- de regeling inzake de terugwijzing en de uitzetting grondig te herzien en te vervangen door aparte regelingen volgens de verblijfssituatie van de vreemdeling;

- regels voor de bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid in te voeren die transparanter, samenhangender en efficiënter zijn;

- een mechanisme in te voeren om het herhaaldelijk nemen van maatregelen tot terugdrijving of verwijdering zoveel mogelijk te beperken;

- duidelijk de overheden aan te wijzen die bevoegd zijn, bij de controle aan de grenzen, om de beslissingen tot weigering van toegang en tot annulering of intrekking van visa te nemen en de gevallen te bepalen waarin zij deze bevoegdheid mogen uitoefenen.

2. Aparte regelingen volgens status van verblijf

De laatste tien jaar zijn inzake asiel en migratie verscheidene belangrijke hervormingen doorgevoerd. De wet van 15 december 1980 is ingewikkeld geworden en vertoont vandaag een gebrek aan duidelijkheid.

Het is niet altijd evident te bepalen welke regels gelden voor de beëindiging van het verblijf en de verwijdering om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Dit gebrek aan leesbaarheid remt het optreden van de bevoegde diensten en leidt tot rechtsonzekerheid.

Om deze situatie te verbeteren, bepaalt het ontwerp van wet onderscheiden regels voor onderdanen van derde landen enerzijds en voor burgers van de Unie en met hen gelijkgestelde onderdanen van derde landen anderzijds. Zij zullen de regels over de terugwijzing en de uitzetting van vreemdelingen vervangen.

Voor wat betreft de onderdanen van derde landen wordt een verschillende regeling toegepast, al naar gelang zij in België verblijven, ofwel illegaal of in het kader van een kort verblijf, ofwel in het kader van een lang verblijf.

Certaines directives prévoient toutefois des garanties procédurales particulières. Le projet de loi les a reprises.

Les étrangers qui séjournent légalement dans le cadre d'un long séjour pourront donc être éloignés pour des raisons d'ordre public ou de sécurité nationale plus rapidement tout en bénéficiant d'une protection suffisante.

Afin de réaliser ces objectifs, il est proposé de:

- revoir en profondeur le régime relatif au renvoi et à l'expulsion et de le remplacer par des régimes distincts selon la situation de séjour de l'étranger;

- prévoir des règles visant la protection de l'ordre public ou de la sécurité nationale plus transparentes, plus cohérentes et plus efficaces;

- prévoir un mécanisme visant à limiter au maximum l'adoption à répétition de mesures de refoulement ou d'éloignement;

- déterminer clairement les autorités qui sont habilitées, lors du contrôle aux frontières, à prendre les décisions de refus d'entrée et d'annulation ou d'abrogation des visas et les cas dans lesquels elles sont habilitées à exercer ce pouvoir.

2. Des régimes distincts selon le statut de séjour

Plusieurs réformes importantes ont été opérées en matière de migration et d'asile au cours de ces dix dernières années. La loi du 15 décembre 1980 s'est complexifiée et manque aujourd'hui de clarté.

Il n'est pas toujours évident d'identifier les règles régissant la fin du séjour et l'éloignement pour des raisons d'ordre public ou de sécurité nationale. Ce manque de lisibilité freine l'action des services compétents et est source d'insécurité juridique.

Afin de remédier à cette situation, le projet de loi prévoit des règles distinctes pour les ressortissants de pays tiers, d'une part, et pour les citoyens de l'Union et les ressortissants de pays tiers qui y sont assimilés, d'autre part. Elles remplaceront les règles relatives au renvoi et à l'expulsion des étrangers.

S'agissant des ressortissants de pays tiers en particulier, ils seront soumis à un régime différent selon qu'ils séjournent en Belgique, soit de manière illégale ou dans le cadre d'un court séjour, soit dans le cadre d'un long séjour.

De regeling die van toepassing is op de burgers van de Unie en met hen gelijkgestelde onderdanen van derde landen wordt op dezelfde wijze aangepast.

De voorgestelde wijzigingen sluiten aan bij de Europese regelgeving. Ze houden in het bijzonder rekening met de Europese richtlijnen over de legale migratie, de terugkeer van illegaal verblijvende onderdanen van derde landen en het vrij verkeer van burgers van de Unie en hun familieleden.

3. Eenvoudigere en efficiëntere procedure-regels

De procedureregels van toepassing op de vreemdelingen die een gevaar zijn voor de openbare orde of de nationale veiligheid, zijn zwaar en beletten de administratie snel te reageren.

Ze zijn bovendien niet meer aangepast aan de realiteit en verhinderen de administratie om op te treden in situaties waar haar tussenkomst nochtans noodzakelijk is.

Om de bevoegde overheden in staat te stellen de openbare orde en de nationale veiligheid beter te garanderen, worden de procedureregels vereenvoudigd en efficiënter gemaakt:

— de terugwijzings- en uitzettingsbesluiten verdwijnen; het bevel om het grondgebied te verlaten wordt de enige maatregel tot verwijdering ten aanzien van elke vreemdeling, welke zijn verblijfssituatie ook is;

— de Koning speelt geen rol meer in het beslissingsproces: in principe zal alleen de minister of zijn gemachtigde bevoegd zijn; de beslissingsbevoegdheid zal echter voorbehouden zijn aan de minister wat welbepaalde categorieën van vreemdelingen betreft, gelet op hun verblijfssituatie;

— het voorafgaand advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen zal niet meer vereist zijn;

— de verhoogde bescherming die welbepaalde categorieën van vreemdelingen genieten, wordt grondig hervormd;

— de onderdanen van derde landen die een bedreiging vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid zullen sneller kunnen worden verwijderd; voortaan zal de termijn die in principe toegekend wordt om het grondgebied te verlaten in dezelfde gevallen en

Le régime applicable aux citoyens de l'Union et aux ressortissants de pays tiers qui y sont assimilés est adapté de la même manière.

Les modifications proposées s'inscrivent dans le cadre juridique européen. Elles tiennent compte en particulier des directives européennes relatives à la migration légale, au retour des ressortissants de pays tiers en séjour illégal et à la libre circulation des citoyens de l'Union et des membres de leurs familles.

3. Des règles de procédure plus simples et plus efficaces

Les règles de procédure applicables aux étrangers qui représentent un danger pour l'ordre public ou la sécurité nationale sont lourdes et empêchent l'administration de réagir rapidement.

Par ailleurs, elles ne sont plus adaptées à la réalité et empêchent l'administration d'agir dans des situations où son intervention serait pourtant nécessaire.

Afin de permettre aux autorités compétentes de mieux garantir l'ordre public et la sécurité nationale, les règles de procédure sont simplifiées et rendues plus efficaces:

— les arrêtés de renvoi et d'expulsion disparaîtront; l'ordre de quitter le territoire deviendra la seule mesure d'éloignement dont pourra faire l'objet tout étranger, quelle que soit sa situation de séjour;

— le Roi n'interviendra plus dans le processus de décision: en principe, le ministre ou son délégué sera seul compétent; le pouvoir de décision sera toutefois réservé au ministre en ce qui concerne certaines catégories d'étranger, compte tenu de leur situation de séjour;

— l'avis préalable de la Commission consultative des étrangers ne sera plus requis;

— la protection renforcée dont bénéficient certaines catégories d'étrangers est profondément réformée ;

— les ressortissants de pays tiers qui constituent une menace pour l'ordre public ou la sécurité nationale pourront être éloignés plus rapidement; dorénavant, le délai qui est en principe octroyé pour quitter le territoire pourra être réduit dans les mêmes cas et aux mêmes

onder dezelfde voorwaarden die van toepassing zijn op elke onderdaan van een derde land die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel kunnen worden verminderd;

— momenteel is een teruggewezen of uitgezette vreemdeling automatisch het voorwerp van een inreisverbod van 10 jaar; voortaan zal elke vreemdeling die om redenen van openbare orde of nationale veiligheid een bevel om het grondgebied te verlaten krijgt, het voorwerp kunnen uitmaken van een inreisverbod waarvan de duur zal variëren al naargelang het geval;

— momenteel staan de vreemdelingen die het voorwerp zijn van een inreisverbod gesignaleerd in de Algemene Nationale Gegevensbank van de politie; sommigen van hen staan ook gesignaleerd in het Schengeninformatiesysteem overeenkomstig de Europese wetgeving; de verplichting om deze signaleringen uit te voeren is uitdrukkelijk in de wet bepaald met het oog op transparantie en efficiëntie.

4. Rationalisering van de maatregelen tot terugdrijving en verwijdering en bestrijding van misbruik

Met het oog op een efficiënt terugkeerbeleid en om te vermijden dat dilatoire beroepen worden ingediend louter om de effectieve verwijdering uit te stellen of te verhinderen, heeft de wetgever ervoor gekozen zijn beleid inzake de afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten of tot terugdrijving te rationaliseren en de afgifte ervan maximaal te beperken, ter uitvoering van het regeerakkoord van 9 oktober 2014, meer bepaald:

— p. 151: *“Daarnaast wordt onderzocht hoe de verblijfstitels en documenten beter op elkaar kunnen worden afgestemd en een rationalisering kan worden doorgevoerd van bijvoorbeeld het aantal verblijfsdocumenten, bevelen om het grondgebied te verlaten en vreemdelingenkaarten, met respect voor de nodige bescherming.”;*

— p. 160: *“Het beleid aangaande de bevelen om het grondgebied te verlaten (BGV) wordt herzien. Het aantal afgegeven bevelen per persoon wordt in de mate van het mogelijke ingeperkt. Er wordt een evaluatie gemaakt van het nut van de afgifte van BGV bij sommige procedures of doelgroepen (bijv. EU-burgers). Doelstelling hierbij is de BGV te opwaarderen en te voorzien in een effectieve kwaliteitsvolle opvolging per bevel.”.*

conditions que ceux applicables à tout ressortissant de pays tiers faisant l'objet d'une mesure d'éloignement;

— actuellement, l'étranger renvoyé ou expulsé fait automatiquement l'objet d'une interdiction d'entrée de 10 ans; dorénavant, tout étranger dont l'éloignement est justifié par des raisons d'ordre public ou de sécurité nationale fera l'objet d'un ordre de quitter le territoire qui pourra être assorti d'une interdiction d'entrée dont la durée variera en fonction de chaque cas;

— actuellement, les étrangers qui font l'objet d'une interdiction d'entrée sont signalés dans la Banque Nationale Générale de la police; certains d'entre eux sont également signalés dans le système d'information Schengen conformément à la législation européenne; l'obligation de procéder à ces signalements est expressément prévue dans la loi dans un souci de transparence et d'effectivité;

4. Rationalisation des mesures de refoulement et d'éloignement et lutte contre les abus

Afin d'assurer une politique de retour efficace et de dissuader des recours dilatoires introduits dans l'unique but de postposer ou d'empêcher l'éloignement effectif, le législateur a décidé de rationaliser sa politique en matière de délivrance d'ordres de quitter le territoire ou de refoulement et de limiter un maximum leur délivrance, en exécution de l'accord de gouvernement du 9 octobre 2014, à savoir:

— p. 151: *“Compte tenu de ces objectifs, nous étudierons les modalités permettant une meilleure coordination des titres de séjour et des documents et une rationalisation portant sur le nombre de documents de séjour, les ordres de quitter le territoire, et les cartes d'étranger, sans affecter la protection existante.”;*

— p. 160: *“La politique concernant les ordres de quitter le territoire (OQT) sera réexaminée. Le nombre d'ordres émis pour chaque personne est limité dans la mesure du possible. Nous procéderons à une évaluation de l'utilité de l'émission d'OQT pour certaines procédures ou groupes cibles (par exemple, les citoyens de l'UE). L'objectif est de revaloriser l'ordre de quitter le territoire et d'offrir un suivi de qualité pour chaque ordre.”.*

5. Beslissingen tot weigering van toegang en beslissingen tot intrekking of annulering van visa

De overheden die bevoegd zijn om de beslissingen tot weigering van toegang en de beslissingen tot nietigverklaring of intrekking van visa te nemen en de gevallen waarin zij deze bevoegdheid mogen uitoefenen, worden duidelijk aangewezen.

Het doel is vermijden dat de bevoegdheid van degene die dergelijke beslissingen neemt in twijfel kan worden getrokken als er een beroep wordt ingesteld, hoewel de reden waarom ze zijn genomen onbetwistbaar is.

Het is immers van het grootste belang de rechtszekerheid en de doeltreffendheid van deze beslissingen beter te garanderen, in het bijzonder wanneer de betrokkene probeert het grondgebied binnen te komen zonder de vereiste documenten te hebben of door middel van valse of vervalste documenten, of wanneer hij ter fine van weigering van toegang en verblijf gesignaleerd wordt.

ARTIKELSGEWIJZE COMMENTAAR

Artikel 1

Deze bepaling is louter juridisch-technisch. Ze vloeit voort uit artikel 83 van de Grondwet volgens welk elk voorstel of ontwerp van wet moet aangeven of het een materie regelt bedoeld bij de artikelen 74, 77 of 78 van de Grondwet.

Art. 2

Het toepassingsgebied van de voorgestelde wijzigingen is zeer breed. Er is rekening gehouden met de relevante Europese richtlijnen, opgesomd in artikel 2 van het ontwerp.

De lidstaten moeten ernaar verwijzen in de omzettingwetgeving, overeenkomstig:

1° artikel 8, lid 1, tweede alinea, van richtlijn 2001/40/EG;

2° artikel 20, tweede alinea, van richtlijn 2003/86/EG;

3° artikel 26, tweede alinea, van richtlijn 2003/109/EG;

4° artikel 40, lid 1, tweede alinea, van richtlijn 2004/38/EG;

5° artikel 17, tweede alinea, van richtlijn 2004/81/EG;

5. Décisions de refus d'entrée et décisions d'abrogation ou d'annulation des visas

Les autorités compétentes pour prendre les décisions de refus d'entrée et les décisions d'annulation ou d'abrogation de visa et les cas dans lesquels elles sont habilitées à exercer ce pouvoir sont clairement déterminés.

Le but est d'éviter que la compétence de l'auteur de telles décisions puisse être critiquée en cas de recours alors que le motif pour lequel elles sont prises est incontestable.

Il est en effet primordial de garantir davantage la sécurité juridique et l'effectivité de ces décisions, en particulier lorsque l'intéressé tente de pénétrer sur le territoire sans disposer des documents requis ou au moyen de documents faux ou falsifiés ou bien est signalé aux fins d'interdiction d'entrée et de séjour.

COMMENTAIRES ARTICLES PAR ARTICLES

Article 1er

Cette disposition est de type purement juridico-technique. Elle découle de l'article 83 de la Constitution selon lequel chaque proposition ou projet de loi doit indiquer si la règle est une matière visée aux articles 74, 77 ou 78 de la Constitution.

Art. 2

Le champ d'application des modifications proposées est très large. Par conséquent, il a été tenu compte des directives européennes pertinentes, énumérées à l'article 2 du projet.

Les États membres doivent y faire référence dans les actes de transposition conformément à:

1° l'article 8, § 1er, alinéa 2, de la directive 2001/40/CE;

2° l'article 20, alinéa 2, de la directive 2003/86/CE;

3° l'article 26, alinéa 2, de la directive 2003/109/CE;

4° l'article 40, § 1er, alinéa 2, de la directive 2004/38/CE;

5° l'article 17, alinéa 2, de la directive 2004/81/CE;

6° artikel 20, lid 1, tweede alinea, van richtlijn 2008/115/EG;

7° artikel 23, lid 1, tweede alinea, van richtlijn 2009/50/EG;

8° artikel 39, lid 1, tweede alinea, van richtlijn 2011/95/EU;

9° artikel 40, lid 1, tweede alinea, van richtlijn 2016/801/EU.

Art. 3

De definitie van het inreisverbod zoals zij nu voorkomt in artikel 1, 8°, van de wet, is overgenomen van artikel 3, 6), van richtlijn 2008/115/EG. Deze richtlijn is alleen van toepassing op de onderdanen van derde landen.

Deze definitie houdt dus geen rekening met de situatie van de burgers van de Unie die, in principe, niet mogen worden verwijderd van het grondgebied van de Europese Unie.

In de nieuwe regeling zullen zij niet meer met een besluit tot terugwijzing of tot uitzetting worden verwijderd, maar krijgen zij een bevel om het grondgebied te verlaten, eventueel samen met een inreisverbod. Het inreisverbod blijft evenwel beperkt tot het Belgische grondgebied, rekening houdend met het fundamentele recht van vrij verkeer dat verbonden is aan het Europese burgerschap.

Daarnaast worden de onderdanen van derde landen, gelet op hun verblijfsstatus die zij in een andere lidstaat zouden hebben verworven, niet noodzakelijk verwijderd van het grondgebied van de Europese Unie. Het is ook mogelijk dat het inreisverbod tot België wordt beperkt.

De definitie van het inreisverbod in artikel 1, 8°, van de wet, wordt dus aangepast om daarmee rekening te houden. Zij geeft de huidige praktijk beter weer.

De wijziging van de bepaling onder 18° houdt rechtstreeks verband met het nieuwe artikel 25 van de wet. Dit artikel legt uitdrukkelijk de verplichting op elke vreemdeling die een inreisverbod krijgt te signaleren in de Algemene Nationale Gegevensbank van de politie. Met het oog op de transparantie verduidelijkt de bepaling onder 18° over welke gegevensbank het gaat.

6° l'article 20, § 1er, alinéa 2, la directive 2008/115/CE;

7° l'article 23, § 1er, alinéa 2, de la directive 2009/50/CE;

8° l'article 39, § 1er, alinéa 2, de la directive 2011/95/UE;

9° l'article 40, § 1er, alinéa 2, de la directive 2016/801/UE.

Art. 3

La définition de l'interdiction d'entrée figurant actuellement à l'article 1er, 8°, de la loi, est reprise de l'article 3, 6), de la directive 2008/115/CE. Cette directive s'applique uniquement aux ressortissants de pays tiers.

Cette définition ne tient donc pas compte de la situation des citoyens de l'Union qui, par principe, ne peuvent pas être éloignés en-dehors du territoire de l'Union européenne.

Dans le nouveau régime, ceux-ci ne seront plus éloignés au moyen d'un arrêté de renvoi ou d'expulsion mais feront l'objet d'un ordre de quitter le territoire, éventuellement assorti d'une interdiction d'entrée. L'interdiction d'entrée sera toutefois limitée au territoire belge compte tenu du droit fondamental à la libre circulation qui est inhérent à la citoyenneté européenne.

Par ailleurs, les ressortissants de pays tiers, en fonction du statut de séjour qu'ils auraient acquis dans un autre État membre, ne sont pas nécessairement éloignés en-dehors du territoire de l'Union européenne. Par conséquent, il se peut aussi que l'interdiction d'entrée soit limitée à la Belgique.

La définition de l'interdiction d'entrée figurant à l'article 1er, 8°, de la loi, est donc adaptée afin d'en tenir compte. Elle reflète davantage la pratique actuelle.

La modification du 18° est directement liée au nouvel article 25, de la loi. Celui-ci prévoit expressément l'obligation de signaler, dans la Banque Nationale Générale de police, tout étranger qui fait l'objet d'une interdiction d'entrée. Dans un souci de transparence, le 18° précise de quelle banque de données il s'agit.

Art. 4

Deze wijziging is louter technisch. Zoals zijn opschrift aangeeft, zal hoofdstuk I ter de algemene regels bevatten die van toepassing zijn op de aanvragen voor toelating of machtiging tot verblijf en de aanvragen voor internationale of tijdelijke bescherming.

Art. 5

Indien de vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, vervolgens een verblijfsaanvraag of een verzoek om internationale of tijdelijke bescherming indient, dan wordt het bestaan van deze verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel niet aangetast. Hij blijft in het rechtsverkeer bestaan. Indien deze vreemdeling in afwachting van de beslissing over zijn verblijfsaanvraag of zijn verzoek om internationale of tijdelijke bescherming op het grondgebied mag blijven tijdens de procedure in eerste aanleg en, in voorkomend geval, tijdens de beroepsprocedure, wordt de uitvoerbaarheid van de maatregel tot verwijdering of tot terugdrijving opgeschort. Deze verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel herleeft echter en wordt opnieuw uitvoerbaar, zodra de verblijfsaanvraag of het verzoek om internationale of tijdelijke bescherming is geweigerd in eerste aanleg of, in voorkomend geval, na de verwerping van het beroep dat een schorsend effect had (art. 39/70 of 39/79 van de wet). Dit doet geen afbreuk aan de huidige praktijk waarbij een nieuwe maatregel genomen wordt om tot gedwongen verwijdering van het grondgebied over te gaan.

Deze bepaling is volledig in overeenstemming met de rechtspraak van het Hof van Justitie. In een recent arrest "J.N. tegen staatssecretaris van Veiligheid en Justitie" van 15 februari 2016 (zaak C-601/15 PPU) heeft het Hof van Justitie (Grote Kamer) immers voor recht gezegd:

"75. Ten aanzien van de aanwijzing van de verwijzende rechter dat de indiening van een asielverzoek door een persoon die voorwerp van een terugkeerprocedure is, volgens zijn eigen rechtspraak tot gevolg heeft dat enig terugkeerbesluit dat in het kader van die procedure is vastgesteld van rechtswege vervalt, moet worden benadrukt dat het nuttig effect van richtlijn 2008/115 hoe dan ook vereist dat een krachtens deze richtlijn ingeleide procedure, in het kader waarvan een terugkeerbesluit, in voorkomend geval gepaard gaand met een inreisverbod, is vastgesteld, kan worden hervat in het stadium waarin zij is onderbroken als gevolg van de indiening van een verzoek om internationale bescherming, zodra dat verzoek in eerste aanleg is afgewezen. De lidstaten mogen immers niet de verwezenlijking van de met deze richtlijn nagestreefde

Art. 4

Cette modification est de nature purement technique. Comme son intitulé l'indique, le chapitre I ter contiendra les règles générales applicables aux demandes d'admission ou d'autorisation de séjour et aux demandes de protection internationale ou temporaire.

Art. 5

Si l'étranger qui fait l'objet d'une mesure d'éloignement ou de refoulement introduit ultérieurement une demande de séjour ou une demande de protection internationale ou temporaire, cette mesure d'éloignement ou de refoulement n'est en rien modifiée. Elle continue d'exister sur le plan juridique. Si, dans l'attente d'une décision relative à sa demande de séjour ou à sa demande de protection internationale ou temporaire, cet étranger peut séjourner sur le territoire pendant la procédure en première instance et, le cas échéant, pendant la procédure de recours, le caractère exécutoire de la mesure d'éloignement ou de refoulement est suspendu. Cette mesure d'éloignement ou de refoulement reprend toutefois effet et est à nouveau exécutable dès le moment où la demande de séjour ou la demande de protection internationale ou temporaire est refusée en première instance ou, le cas échéant, après le rejet du recours qui a eu un effet suspensif (art. 39/70 ou 39/79, de la loi). Cela ne porte pas atteinte à la pratique actuelle où une nouvelle mesure est prise en vue d'exécuter une expulsion du territoire forcée.

Cette disposition est pleinement en conformité avec la jurisprudence de la Cour de Justice. En effet, dans un récent arrêt "J.N. contre staatssecretaris van Veiligheid en Justitie" du 15 février 2016 (affaire C-601/15 PPU), la Cour de Justice (Grande Chambre) a dit pour droit:

"75. S'agissant de l'indication de la juridiction de renvoi selon laquelle, en vertu de sa propre jurisprudence, l'introduction d'une demande d'asile par une personne faisant l'objet d'une procédure de retour a pour effet de rendre caduque de plein droit toute décision de retour qui aurait précédemment été adoptée dans le contexte de cette procédure, il importe de souligner que, en tout état de cause, l'effet utile de la directive 2008/115 exige qu'une procédure ouverte au titre de cette directive, dans le cadre de laquelle une décision de retour, le cas échéant assortie d'une interdiction d'entrée, a été adoptée, puisse être reprise au stade où elle a été interrompue en raison du dépôt d'une demande de protection internationale dès que cette demande a été rejetée en première instance. En effet, les États membres sont tenus de ne pas compromettre

doelstelling, te weten de invoering van een doeltreffend beleid van verwijdering en terugkeer van illegaal verblijvende onderdanen van derde landen, in gevaar brengen (zie in die zin arrest *El Dridi*, C 61/11 PPU, EU:C:2011:268, punt 59).

76. Zowel uit de loyaliteitsverplichting van de lidstaten die uit artikel 4, lid 3, VEU voortvloeit en die in punt 56 van het arrest *El Dridi* (C 61/11 PPU, EU:C:2011:268) in herinnering is gebracht, als uit de vereisten van doeltreffendheid die met name in overweging 4 van richtlijn 2008/115 zijn vermeld, volgt immers dat aan de bij artikel 8 van die richtlijn aan de lidstaten opgelegde verplichting om in de in lid 1 van dat artikel genoemde gevallen tot verwijdering over te gaan, zo spoedig mogelijk moet worden voldaan (zie in die zin arrest *Achughbabian*, C 329/11, EU:C:2011:807, punten 43 en 45). Aan die verplichting zou niet zijn voldaan indien de verwijdering vertraging zou oplopen als gevolg van het feit dat een procedure als in het vorige punt omschreven niet in het stadium waarin zij is onderbroken moet worden hervat, maar van het begin af aan zou moeten worden gevoerd na de afwijzing van het verzoek om internationale bescherming in eerste aanleg.”.

Art. 6

Artikel 3 wordt vervangen door een nieuwe bepaling die bedoeld is om de transparantie en de rechtszekerheid beter te garanderen.

Het eerste lid vermeldt de redenen voor weigering van toegang. Deze redenen zijn uit de huidige regeling overgenomen.

Ze komen in wezen overeen met de redenen voor weigering van toegang bepaald in artikel 14 van de Schengengrenscore, gelezen in samenhang met zijn artikel 6.

Eén van deze redenen voor weigering van toegang is de signalering ter fine van weigering van toegang, niet alleen in het SIS, maar ook in een nationale gegevensbank [art. 6, lid 1, d) en e) en lid 5, a)].

Hier moet worden opgemerkt dat elke vreemdeling die een inreisverbod krijgt in beginsel wordt gesignaleerd in de ANG, welk ook de reden is die het inreisverbod rechtvaardigt.

Het doel is de vreemdelingen die een inreisverbod kregen op te volgen en ervoor te zorgen dat deze maatregel efficiënt is. Om opnieuw België te mogen binnenkomen en er legaal te verblijven, moet de vreemdeling in principe eerst de intrekking van het inreisverbod

la réalisation de l'objectif poursuivi par cette dernière directive, à savoir l'instauration d'une politique efficace d'éloignement et de rapatriement des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier (voir, en ce sens, arrêt *El Dridi*, C-61/11 PPU, EU:C:2011:268, point 59).

76. À cet égard, il résulte tant du devoir de loyauté des États membres, découlant de l'article 4, paragraphe 3, TUE et rappelé au point 56 de l'arrêt *El Dridi* (C-61/11 PPU, EU:C:2011:268), que des exigences d'efficacité énoncées notamment au considérant 4 de la directive 2008/115 que l'obligation imposée aux États membres par l'article 8 de cette directive de procéder, dans les hypothèses visées au paragraphe 1er de cet article, à l'éloignement doit être remplie dans les meilleurs délais (voir, en ce sens, arrêt *Achughbabian*, C-329/11, EU:C:2011:807, points 43 et 45). Or, cette obligation ne serait pas respectée si l'éloignement se trouvait retardé en raison du fait que, après le rejet en première instance de la demande de protection internationale, une procédure telle que celle décrite au point précédent doit être reprise non au stade où elle a été interrompue, mais à son début.”.

Art. 6

L'article 3 est remplacé par une nouvelle disposition visant à garantir davantage la transparence et la sécurité juridique.

L'alinéa 1er énumère les motifs de refus d'entrée. Ils sont repris du régime actuel.

Ils correspondent en substance aux motifs de refus d'entrée prévus à l'article 14 du Code frontières Schengen, lu en combinaison avec son article 6.

Parmi ces motifs de refus d'entrée, figure le signalement aux fins de non-admission non seulement dans le SIS mais aussi dans une banque de données nationale [art.6, § 1er, d) et e) et § 5, a)].

A cet égard, il y a lieu de souligner que tout étranger faisant l'objet d'une interdiction d'entrée sera en principe signalé dans la BNG, quel que soit le motif ayant justifié l'interdiction d'entrée.

Le but est d'assurer le suivi des étrangers faisant l'objet d'une interdiction d'entrée et d'assurer l'effectivité de cette mesure. Afin de pouvoir à nouveau entrer et séjourner légalement en Belgique, l'étranger sous interdiction d'entrée doit en principe en demander préalablement

aanvragen overeenkomstig de procedureregels. De weigering van toegang gebaseerd op een signalering in de ANG komt dus rechtstreeks voort uit het bestaan van het inreisverbod dat aan de signalering ten grondslag ligt.

Bijgevolg is in de bepaling onder 5° duidelijk aangegeven dat elke signalering in de ANG ter fine van weigering van toegang en verblijf in principe een weigering van toegang met zich brengt.

De bepaling onder 6° bevat eenzelfde reden voor weigering tot toegang als artikel 6, lid 1, e), van de Schengengrenscodex. Het voorafgaande advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen zal niet meer vereist zijn om de toegang te weigeren noch om een einde te maken aan het verblijf en te verwijderen, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Het tweede lid stelt de overheden vast die bevoegd zijn om de toegang te weigeren en, zo nodig, het visum in te trekken of nietig te verklaren, alsook de gevallen waarin zij deze bevoegdheid mogen uitoefenen.

Deze wijziging komt er na verscheidene arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV, 17 november 2015, nr. 156 535; RvV, 19 november 2015, nr. 156 705; RvV, 27 november 2015, nr. 157 263). Deze zaken hadden betrekking op van de visumplicht vrijgestelde onderdanen van derde landen. De politiediensten belast met de grenscontrole waren, in principe, bevoegd om de toegang te weigeren.

Het is gebruikelijk dat zij vooraf de Dienst Vreemdelingenzaken raadplegen om met name zich te vergewissen van de identiteit en/of de situatie van de betrokkene.

In de hierboven vermelde arresten was de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van oordeel dat de Dienst Vreemdelingenzaken, door zijn advies te geven, zelf de beslissing had genomen, hoewel hij onbevoegd was.

Het tweede lid is zo geformuleerd dat de huidige praktijk behouden blijft en elke rechtsonzekerheid, die de goede samenwerking tussen de betrokken overheden zou schaden en een efficiënte grenscontrole zou bemoeilijken, wordt vermeden.

De minister of zijn gemachtigde wordt in alle gevallen bevoegd, behalve in het geval dat de vreemdeling een gevaar voor de internationale betrekkingen van België of van de andere lidstaten van de Schengenruimte betekent. In dit laatste geval is alleen de minister bevoegd, rekening houdend met de aard van de reden van de weigering tot toegang.

la levée conformément aux règles de procédure. Le refus d'entrée fondé sur un signalement dans la BNG résulte donc directement de l'existence de l'interdiction d'entrée qui est à la base de ce signalement.

Par conséquent, il est clairement indiqué au 5° que tout signalement dans la BNG aux fins de non-admission et de séjour entraînera en principe un refus d'entrée.

Le 6° énonce un motif de refus d'entrée similaire à celui figurant à l'article 6, § 1er, e), du Code frontières Schengen. L'avis préalable de la Commission consultative des étrangers ne sera plus requis, ni pour refuser l'entrée, ni pour mettre fin au séjour et éloigner, pour des motifs d'ordre public ou de sécurité nationale.

L'alinéa 2 détermine les autorités qui sont compétentes pour refuser l'entrée et, le cas échéant, pour décider d'abroger ou d'annuler les visas ainsi que les cas dans lesquels elles sont autorisées à exercer ce pouvoir.

Cette modification fait suite à plusieurs arrêts du Conseil du Contentieux des Etrangers (CCE, 17 novembre 2015, n° 156 535; CCE, 19 novembre 2015, n° 156 705; CCE, 27 novembre 2015, n° 157 263). Ces affaires concernaient des ressortissants de pays tiers dispensés de l'obligation de visa. Les services de police chargés du contrôle aux frontières étaient, en principe, compétents pour refuser l'entrée.

Il est d'usage qu'ils consultent préalablement l'Office des étrangers afin notamment de s'assurer de l'identité et/ou de la situation de l'intéressé.

Dans les affaires précitées, le Conseil du Contentieux des Etrangers a estimé que l'Office des étrangers, en rendant son avis, avait pris lui-même la décision alors qu'il était sans compétence.

L'alinéa 2 est formulé de manière à préserver la pratique actuelle et à éviter toute insécurité juridique qui mettrait à mal la bonne coopération entre les autorités concernées et nuirait au contrôle efficace des frontières.

Le ministre ou son délégué sera compétent dans tous les cas, à l'exception du cas où l'étranger représente une menace pour les relations internationales de la Belgique ou des autres États membres de l'espace Schengen. Dans ce dernier cas, le ministre sera seul compétent compte tenu de la nature du motif du refus d'entrée.

Ook de overheden belast met de grenscontrole zullen bevoegd zijn om de toegang te weigeren, maar alleen wanneer de betrokkene niet de documenten heeft die voor de toegang zijn vereist. Het verschil met de huidige regeling is dat zij deze bevoegdheid bij elke vreemdeling zullen uitoefenen. Het gaat er om de efficiëntie van de buitengrenscontroles te garanderen en de betrokken overheden in staat te stellen snel op te treden.

Wanneer de betrokkene houder is van een visum, zal de overheid die bevoegd is om de toegang te weigeren, ook bevoegd zijn om te beslissen over de intrekking of nietigverklaring van het visum.

Bij een weigering van toegang zullen de overheden belast met de grenscontrole de betrokkene terugdrijven en, zo nodig, het visum nietig verklaren of materieel intrekken, ter uitvoering van de beslissing die hierover is genomen.

De voorwaarden en uitvoeringsbepalingen voor deze regels zullen worden geformuleerd in koninklijke besluiten vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Het spreekt vanzelf dat deze machtiging zal worden uitgeoefend binnen de perken van de Europese regelgeving, meer bepaald deze inzake de overschrijding van de grenzen en de afgifte van visa.

Art. 7

Artikel 7 van de wet wordt op dezelfde wijze gewijzigd als artikel 3 van de wet, gelet op de bestaande parallel tussen beide artikelen. Voor de commentaar wordt dus verwezen naar artikel 6 van het ontwerp, betreffende de redenen voor weigering van toegang.

Art. 8

Artikel 8*bis* van de wet wordt om louter technische redenen gewijzigd, gelet op de wijzigingen in de regels over de terugwijzing en de uitzetting van vreemdelingen en het nieuwe artikel 25 betreffende het signalement in de ANG.

Art. 9

Artikel 19, § 4, eerste lid, 2°, voert artikel 12, lid 3 ter, van richtlijn 2003/109/EG uit, zoals gewijzigd door richtlijn 2011/51/EU.

Deze bepaling wordt aangepast, gelet op de jurisprudentie van het Hof van Justitie die betrekking heeft op de begrippen openbare orde en nationale veiligheid. In

Les autorités chargées du contrôle aux frontières seront elles aussi compétentes pour refuser l'entrée mais uniquement dans le cas où l'intéressé ne dispose pas des documents requis pour l'entrée. A la différence du régime actuel, elles exerceront cette compétence à l'égard de tout étranger. Il s'agit de garantir l'efficacité des contrôles aux frontières extérieures et de permettre aux autorités concernées d'agir rapidement.

Dans le cas où l'intéressé est titulaire d'un visa, l'autorité compétente pour refuser l'entrée le sera également pour décider de l'abrogation ou de l'annulation éventuelle du visa.

En cas de refus d'entrée, les autorités chargées du contrôle aux frontières refouleront l'intéressé et, le cas échéant, elles annuleront ou abrogeront matériellement le visa en exécution de la décision prise à ce sujet.

Les conditions et les modalités d'application de ces règles pourront être précisées par arrêtés délibérés en conseil des Ministres. Il va de soi que cette habilitation sera exercée dans les limites de la législation européenne, en particulier celle régissant la matière relative aux franchissements des frontières et à la délivrance des visas.

Art. 7

L'article 7, de la loi, est modifié de la même façon que l'article 3, de la loi, vu le parallélisme existant entre ces deux articles. Il est donc renvoyé aux commentaires de l'article 6 du projet, concernant les motifs de refus d'entrée.

Art. 8

L'article 8*bis*, de la loi, est modifié pour des raisons purement techniques, compte tenu des modifications apportées aux règles relatives au renvoi et à l'expulsion des étrangers et du nouvel article 25 relatif au signalement dans la BNG.

Art. 9

L'article 19, § 4, alinéa 1er, 2°, exécute l'article 12, § 3*ter*, de la directive 2003/109/CE, telle que modifiée par la directive 2011/51/UE.

Cette disposition est adaptée compte tenu de la jurisprudence de la Cour de Justice portant sur les notions d'ordre public et de sécurité nationale. Il est renvoyé à

verband hiermee wordt naar de commentaren van de artikelen 12, 13 en 14 van het wetsontwerp verwezen. Zo wordt de interne coherentie van de wet eveneens verzekerd.

Art. 10

Hoofdstuk VI van titel I, van de wet bevat momenteel de regels betreffende de terugwijzing en de uitzetting van vreemdelingen. Het opschrift is gewijzigd, gelet op het toepassingsgebied en het doel van de bepalingen die de huidige regels zullen vervangen

Dit hoofdstuk regelt voortaan de beëindiging van het verblijf van meer dan drie maanden van onderdanen van derde landen om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Art. 11

Het nieuwe artikel 20, van de wet, bepaalt het toepassingsgebied *ratione personae* van de regels in hoofdstuk VI, van titel I.

Deze regels zullen enkel van toepassing zijn op de onderdanen van derde landen die tot een verblijf van meer dan drie maanden in België zijn gemachtigd of toegelaten.

Zij voeren de bepalingen uit van de inzake legale migratie en internationale bescherming toepasselijke richtlijnen die betrekking hebben op de beëindiging van het verblijf en de verwijdering om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

De personen die het voorwerp zijn van een beslissing tot beëindiging van het verblijf, gesteund op de bepalingen van dit hoofdstuk, moeten worden beschouwd als onderdanen van derde landen die illegaal verblijven in de zin van richtlijn 2008/115/EG. De verwijderingsmaatregel tegen hen wordt dus genomen overeenkomstig de bepalingen van titel III^{quater}, die richtlijn 2008/115/EG uitvoeren.

Deze verwijderingsmaatregel zal de vorm aannemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Richtlijn 2008/115/EG is omgezet door de wet van 19 januari 2012.

Sindsdien kan een bevel om het grondgebied te verlaten vergezeld gaan van een inreisverbod waarvan de duur vijf jaar kan overschrijden bij een ernstige bedreiging. Bijgevolg hebben de maatregelen tot terugwijzing

ce sujet aux commentaires des articles 12, 13 et 14, du projet de loi. De cette manière, la cohérence interne de la loi est également assurée.

Art. 10

Le chapitre VI, du titre Ier, de la loi, contient actuellement les règles relatives au renvoi et à l'expulsion des étrangers. Son intitulé est modifié compte tenu du champ d'application et de l'objet des dispositions qui remplaceront les règles actuelles.

Il règlera dorénavant la fin du séjour de plus de trois mois des ressortissants de pays tiers pour des raisons d'ordre public ou de sécurité nationale.

Art. 11

Le nouvel article 20, de la loi, détermine le champ d'application *ratione personae* des règles contenues dans le chapitre VI, du titre Ier.

Elles s'appliqueront uniquement aux ressortissants de pays tiers qui sont autorisés ou admis à séjourner plus de trois mois en Belgique.

Elles exécutent les dispositions des directives applicables en matière de migration légale et de protection internationale qui sont relatives à la fin du séjour et à l'éloignement pour des raisons d'ordre public ou de sécurité nationale.

Par ailleurs, les personnes faisant l'objet d'une décision de fin de séjour fondée sur les dispositions du présent chapitre doivent être considérées comme des ressortissants de pays tiers en séjour illégal au sens de la directive 2008/115/CE. Par conséquent, la mesure d'éloignement prise à leur égard le sera conformément aux dispositions du titre III^{quater}, lesquelles exécutent la directive 2008/115/CE.

Cette mesure d'éloignement prendra la forme d'un ordre de quitter le territoire.

La directive 2008/115/CE a été transposée par la loi du 19 janvier 2012.

Depuis lors, l'ordre de quitter le territoire peut être assorti d'une interdiction d'entrée dont la durée peut dépasser cinq ans en cas de menace grave. Par conséquent, les mesures de renvoi ou d'expulsion n'ont plus

of uitzetting geen echte bestaansreden meer, omdat ze niet meer de enige maatregelen zijn die een inreisverbod met zich brengen.

In de praktijk heeft de mogelijkheid om een bevel om het grondgebied te verlaten te koppelen aan een inreisverbod ook tot gevolg gehad dat het aantal besluiten tot terugwijzing, genomen jegens vreemdelingen in illegaal verblijf of kort verblijf, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, aanzienlijk is gedaald. Daar de beslissingsprocedure minder zwaar is, werd in de praktijk de voorkeur gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten gepaard met een inreisverbod.

Op die wijze kan de Dienst Vreemdelingenzaken sneller reageren met hetzelfde resultaat, met name dat het de vreemdeling die een gevaar is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, niet meer is toegestaan het grondgebied binnen te komen gedurende een bepaalde periode.

Met het oog op vereenvoudiging en efficiëntie zal elke verwijderingsmaatregel de vorm aannemen van een bevel om het grondgebied te verlaten, welke ook de vroegere verblijfsstatus van de betrokkene was, en met een inreisverbod gepaard kunnen gaan.

Richtlijn 2008/115/EG maakt het mogelijk illegaal verblijvende onderdanen van derde landen die ten gevolge van een veroordeling worden verwijderd, van haar toepassingsgebied uit te sluiten. Bij haar omzetting door de wet van 19 januari 2012, is er beslist dat de ingevoerde nieuwe terugkeerregeling niet zou worden toegepast op de onderdanen van derde landen die het voorwerp uitmaakten van een besluit tot terugwijzing of uitzetting, want, in de praktijk, konden alleen personen die één keer of meermaals waren veroordeeld er het voorwerp van zijn.

Deze overwegingen zijn niet meer houdbaar, want in principe kan elke vreemdeling die een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid worden verwijderd, zelfs als hij geen enkele keer is veroordeeld.

Elk relevant gegeven dat de administratie kan inlichten over de gevaarlijkheid van de betrokkene wordt in aanmerking genomen. Het bestaan van één of meer veroordelingen kan tot die reeks van aanwijzingen behoren, maar is in principe geen *conditio sine qua non*.

De regels van hoofdstuk VI zullen niet van toepassing zijn op de burgers van de Unie, hun familieleden en de onderdanen van derde landen die met hen zijn gelijkgesteld. De bijzondere bepalingen van artikel 43 en volgende zullen op hen van toepassing zijn. Het doel is

véritablement de raison d'être puisqu'elles ne sont plus les seules mesures pouvant entraîner une interdiction d'entrée.

Concrètement, la possibilité d'assortir un ordre de quitter le territoire d'une interdiction d'entrée a d'ailleurs eu pour conséquence de faire chuter considérablement le nombre d'arrêtés de renvoi pris à l'égard d'étrangers en séjour illégal ou en court séjour pour des raisons d'ordre public ou de sécurité nationale. La procédure de prise de décision étant moins lourde, la préférence est donnée en pratique à la délivrance d'un ordre de quitter le territoire, assorti d'une interdiction d'entrée.

De cette manière, l'Office des étrangers peut réagir plus rapidement tout en aboutissant au même résultat, à savoir que l'étranger, qui représente un danger pour l'ordre public ou la sécurité nationale, n'est plus autorisé à entrer sur le territoire pendant une durée déterminée.

Dans un souci de simplification et d'efficacité, toute mesure d'éloignement prendra la forme d'un ordre de quitter le territoire, quel que soit le statut de séjour antérieur de l'intéressé, et pourra être assortie d'une interdiction d'entrée.

La directive 2008/115/CE permet d'exclure de son champ d'application les ressortissants de pays tiers en séjour illégal qui sont éloignés à la suite d'une condamnation. Lors de sa transposition par la loi du 19 janvier 2012, il a été décidé que le nouveau régime de retour mis en place ne s'appliquerait pas aux ressortissants de pays tiers sous arrêté de renvoi ou d'expulsion car, dans la pratique, seules les personnes ayant fait l'objet d'une ou plusieurs condamnations étaient susceptibles d'en faire l'objet.

Or, ces considérations ne sont plus tenables car, en principe, tout étranger qui représente une menace pour l'ordre public ou la sécurité nationale pourra être éloigné, et ce même s'il a fait l'objet d'aucune condamnation.

Tout élément pertinent permettant d'éclairer l'administration sur la dangerosité de l'intéressé sera pris en compte. L'existence d'une ou plusieurs condamnations pourra faire partie de ce faisceau d'indices mais, en principe, elle ne sera pas une condition sine qua non.

Les règles contenues dans le chapitre VI ne s'appliqueront pas aux citoyens de l'Union, aux membres de leurs familles et aux ressortissants de pays tiers qui y sont assimilés. Ils seront soumis aux dispositions particulières des articles 43 et suivants. Le but est

de leesbaarheid van de wet te verhogen, met het oog op de rechtszekerheid en de efficiëntie.

Op die manier kan de wettelijke grondslag die het mogelijk maakt het verblijf te beëindigen en/of te verwijderen om redenen van openbare orde of nationale veiligheid beter worden bepaald, afhankelijk van de verblijfsstatus van de betrokkene:

— artikel 7 van de wet zal worden toegepast op de onderdanen van derde landen die toegelaten noch gemachtigd zijn tot het verblijf in België, of die in het kader van een kort verblijf in België zijn;

— artikel 21 van de wet zal worden toegepast op de onderdanen van derde landen die gemachtigd zijn tot een beperkt of onbeperkt verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied;

— artikel 22 van de wet zal worden toegepast op de onderdanen van derde landen die in België de status van langdurig ingezetene genieten of er gevestigd zijn; dit geldt eveneens voor de onderdanen van derde landen die toegelaten of gemachtigd zijn tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk (beperkt of onbeperkt verblijf) sinds minstens 10 jaar en die er sindsdien ononderbroken verblijven;

— artikel 44*bis*, §§ 1 en 3, en artikel 45 van de wet zullen worden toegepast op de burgers van de Unie, hun familieleden, en de onderdanen van derde landen die met hen zijn gelijkgesteld;

— artikel 44*bis*, §§ 2 en 3 en artikel 45 van de wet zullen worden toegepast op de burgers van de Unie, hun familieleden en de onderdanen van derde landen die met hen zijn gelijkgesteld, die het recht op duurzaam verblijf in België hebben verkregen;

De nieuwe bepalingen van hoofdstuk VI zullen worden toegepast zonder afbreuk te doen aan de internationale verplichtingen van België. Het principe van non-refoulement, het recht op gezinsleven, het hoger belang van het kind of de bijzondere status van de asielzoeker kunnen dus een beletsel zijn.

Ingevolge het tweede lid zal een onderdaan van een derde land die de status van vluchteling of van subsidiaire bescherming heeft verkregen in België op absolute wijze tegen verwijdering zijn beschermd. Er kan dus geen einde worden gemaakt aan zijn verblijf en geen enkele verwijderingsmaatregel kan tegen hem worden genomen zolang hij deze status geniet. Het intrekken van de status van internationale bescherming wordt dus een noodzakelijke voorwaarde voor de verwijdering.

d'améliorer la lisibilité de la loi dans un souci de sécurité juridique et d'efficacité.

De cette manière, la base légale permettant de mettre fin au séjour et/ou d'éloigner pour des raisons d'ordre public ou de sécurité nationale pourra être mieux identifiée, en fonction du statut de séjour de l'intéressé:

— les ressortissants de pays tiers qui ne sont ni admis ni autorisés à séjourner en Belgique ou qui y séjournent dans le cadre d'un court séjour seront soumis à l'article 7, de la loi;

— les ressortissants de pays tiers qui sont admis ou autorisés à séjourner plus de trois mois sur le territoire pour une durée limitée ou illimitée seront soumis à l'article 21, de la loi;

— les ressortissants de pays tiers qui bénéficient du statut de résident de longue durée en Belgique ou qui y sont établis seront soumis à l'article 22, de la loi; il en ira de même pour les ressortissants de pays tiers qui sont autorisés ou admis à séjourner plus de trois mois dans le Royaume (séjour limité ou illimité) depuis au moins 10 ans et qui y séjournent depuis lors de manière ininterrompue;

— les citoyens de l'Union, les membres de leurs familles, et les ressortissants de pays tiers qui y sont assimilés seront soumis à l'article 44*bis*, §§ 1er et 3, et à l'article 45, de la loi;

— les citoyens de l'Union, les membres de leurs familles et les ressortissants de pays tiers qui y sont assimilés, qui ont acquis le droit de séjour permanent en Belgique, seront soumis à l'article 44*bis*, §§ 2 et 3, et à l'article 45, de la loi;

Les nouvelles dispositions du chapitre VI s'appliqueront sans préjudice des obligations internationales de la Belgique. Le principe de non-refoulement, le droit à la vie familiale, l'intérêt supérieur de l'enfant ou le statut particulier de demandeur d'asile pourront donc y faire obstacle.

Aux termes de l'alinéa 2, le ressortissant de pays tiers ayant obtenu le statut de réfugié ou de protection subsidiaire en Belgique sera protégé de manière absolue contre l'éloignement. Il ne pourra donc pas être mis fin à son séjour et aucune mesure d'éloignement ne pourra être prise à son encontre tant qu'il bénéficiera de ce statut. Le retrait du statut de protection internationale sera donc un préalable nécessaire à l'éloignement.

Er dient op gewezen te worden dat de verhoogde bescherming die de vreemdeling die regelmatig en ononderbroken in het Rijk verblijft sinds minstens 10 jaar, krachtens artikel 21, § 3, 1°, van de wet, momenteel geniet, in hoofdzaak wordt hernomen in het nieuwe artikel 22. Bijgevolg zullen de onderdanen van derde landen met een beperkt of onbeperkt verblijf, onder bepaalde voorwaarden, dezelfde regeling kunnen genieten als die welke van toepassing is op de gevestigde vreemdelingen en op de langdurig ingezetenen.

De andere categorieën van vreemdelingen daarentegen, bedoeld in het huidige artikel 21 van de wet, zullen niet meer op dezelfde wijze worden beschermd.

De waarborgen die zij momenteel genieten verhinderen de bevoegde overheden efficiënt op te treden bij een bedreiging van de openbare orde of de nationale veiligheid. Gelet op de doelstellingen van de regering, kan deze beschermingsregeling niet meer toegelaten worden.

Bovendien is een dergelijke uitgebreide beschermingsregeling niet meer gerechtvaardigd, gelet op de procedurele waarborgen die de beslissingname biedt. Deze procedurele waarborgen bieden voldoende bescherming tegen willekeur. Ze waarborgen een rechtvaardig evenwicht tussen de private belangen van de betrokken onderdanen van derde landen om hun fundamentele rechten beschermd te zien, en de belangen van de Staat om de handhaving van de openbare orde en van de nationale veiligheid te waarborgen.

Het is van het grootste belang dat de bevoegde bestuurlijke overheid beschikt over voldoende vrijheid van handelen teneinde de bescherming van personen en instellingen te verzekeren. Er moeten in het bijzonder aangepaste maatregelen genomen kunnen worden in gevallen van terrorisme, gevallen die met terrorisme verband houden, gewelddadige radicalisering en/of vrijheidszonderdrukking of andere vormen van zware criminaliteit. Voor de regering is dit een absolute prioriteit.

Deze wijzigingen passen in een samenhangend en efficiënt verwijderingsbeleid waarbij de fundamentele rechten van de personen worden geëerbiedigd.

Dienaangaande moet worden opgemerkt dat het, volgens een gevestigd algemeen beginsel van internationaal recht, de taak van de Staat is de openbare orde te garanderen, in het bijzonder bij het uitoefenen van zijn recht van controle op de toegang en het verblijf van niet-onderdanen. (EHRM, 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM, 18 februari 1991, Moustaqim/België, § 43;

Il y a lieu de souligner aussi que la protection renforcée dont bénéficie actuellement l'étranger qui séjourne de manière régulière et ininterrompue dans le Royaume depuis au moins 10 ans, en vertu de l'article 21, § 3, 1°, de la loi, est reprise en substance sous le nouvel article 22. Par conséquent, les ressortissants de pays tiers en séjour limité ou illimité pourront bénéficier, sous certaines conditions, du même régime que celui applicable aux établis et aux résidents de longue durée.

Par contre, les autres catégories d'étrangers visées à l'actuel article 21, de la loi, ne seront plus protégées de la même façon.

Les garanties dont elles bénéficient actuellement empêchent les autorités compétentes d'agir efficacement en cas de menace pour l'ordre public ou la sécurité nationale. Compte tenu des objectifs poursuivis par le gouvernement, ce régime de protection ne peut plus être admis.

De plus, un régime de protection aussi étendu ne se justifie plus, compte tenu des garanties procédurales encadrant la prise de décision. Ces garanties procédurales offrent une protection suffisante contre l'arbitraire. Elles assurent un juste équilibre entre les intérêts particuliers des ressortissants de pays tiers concernés à voir leurs droits fondamentaux protégés et les intérêts de l'État à assurer le maintien de l'ordre public et de la sécurité nationale.

Il est primordial que l'autorité administrative compétente dispose d'une latitude suffisante pour assurer la protection des personnes et des institutions. En particulier, face à des cas de terrorisme ou liés au terrorisme, de radicalisation violente et/ou liberticide ou de toute autre forme de criminalité grave, des mesures adaptées doivent pouvoir être prises. Il s'agit d'une priorité absolue du gouvernement.

Ces modifications interviennent dans le cadre d'une politique d'éloignement cohérente, efficace et respectueuse des droits fondamentaux des personnes concernées.

A cet égard, il y a lieu de rappeler que selon un principe général de droit international bien établi, il revient aux États d'assurer l'ordre public, en particulier dans l'exercice de son droit de contrôler l'entrée et le séjour des non nationaux. (CEDH, 12 octobre 2006, Mubilanzila Mayeka et Kaniki Mitunga/Belgique, § 81; CEDH, 18 février 1991, Moustaqim/Belgique, § 43; CEDH, 28 mai 1985, Abdulaziz, Cabales et Balkandali/

EHRM, 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67; RvV, 5 december 2014, nr. 134 648). De Staat is dus gemachtigd de voorwaarden voor de toegang, het verblijf en de verwijdering vast te stellen, met inbegrip van de criteria die de verwijdering beletten.

Er moet ook worden onderstreept dat de beslissing in alle gevallen volgt uit een individueel onderzoek, waarbij de belangen tegen elkaar worden afgewogen. Daarbij wordt gelet op het eerbiedigen van de fundamentele rechten en vrijheden, waaronder de eerbiediging van het gezinsleven en het recht op bescherming tegen foltering en onmenselijke of vernederende behandeling.

Het feit dat het bevel om het grondgebied te verlaten de enige mogelijke maatregel tot verwijdering wordt, heeft ook positieve gevolgen voor de betrokken personen.

Het niet-naleven van de verblijfsvoorwaarden zal niet meer kunnen leiden tot een terugwijzingsmaatregel, en zal dus niet meer automatisch worden gesanctioneerd met een inreisverbod van tien jaar. Alleen een bevel om het grondgebied te verlaten zal kunnen worden afgegeven. Dit bevel zal gepaard kunnen gaan met een inreisverbod waarvan de duur varieert al naar het geval, overeenkomstig artikel 74/11 van de wet.

Art. 12

Het nieuwe artikel 21 stelt de minister of zijn gemachtigde in staat een einde te maken aan het verblijf van de onderdanen van derde landen die gemachtigd zijn om langer dan drie maanden in België te verblijven voor een beperkte of onbeperkte duur, wanneer redenen van openbare orde of nationale veiligheid dit rechtvaardigen.

In tegenstelling tot de huidige regeling, wordt de beslissingsbevoegdheid niet meer beperkt tot de minister. Met het oog op efficiëntie is hij gemachtigd ze te delegeren.

De Dienst Vreemdelingenzaken oefent deze bevoegdheid al uit voor vreemdelingen die illegaal of in het kader van een kort verblijf in België verblijven. Zijn bevoegdheid zal worden uitgebreid tot de vreemdelingen die tot een verblijf van meer dan drie maanden zijn gemachtigd of toegelaten, voor een beperkte of onbeperkte duur.

Zoals hierboven gezegd, zal het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven krachtens artikel 21 gepaard kunnen gaan met een inreisverbod. Dit inreisverbod zal worden opgelegd overeenkomstig artikel 74/11 van de

RU, § 67; CCE, 5 décembre 2014, n° 134 648). L'État est donc habilité à fixer des conditions d'entrée, de séjour et d'éloignement, en ce compris les critères faisant obstacle à l'éloignement.

Il y a lieu de souligner aussi que, dans tous les cas, la décision résulte d'un examen individuel. Une mise en balance des intérêts en présence est effectuée à cette occasion. Il est veillé dans ce cadre au respect des droits et libertés fondamentaux, dont le respect de la vie familiale et le droit à la protection contre la torture et les traitements inhumains et dégradants.

Le fait que l'ordre de quitter le territoire devienne la seule et l'unique mesure d'éloignement possible a aussi des effets positifs pour les personnes concernées.

Le non-respect des conditions de séjour ne pourra plus donner lieu à une mesure de renvoi, et ne sera donc plus sanctionné d'office par une interdiction d'entrée de dix ans. Seul un ordre de quitter le territoire pourra être délivré, lequel pourra être assorti d'une interdiction d'entrée dont la durée variera en fonction de chaque cas, conformément à l'article 74/11 de la loi.

Art. 12

Le nouvel article 21 permet au ministre ou son délégué de mettre fin au séjour des ressortissants de pays tiers autorisés à séjourner plus de trois mois en Belgique, pour une durée limitée ou illimitée, lorsque des raisons d'ordre public ou de sécurité nationale le justifient.

Contrairement au régime actuel, le pouvoir de décision n'est plus réservé au ministre. Dans un souci d'efficacité, il est autorisé à le déléguer.

L'Office des étrangers exerce déjà cette compétence à l'égard des étrangers qui séjournent illégalement en Belgique ou dans le cadre d'un court séjour. Sa compétence sera étendue aux étrangers autorisés ou admis au séjour pour une durée de plus de trois mois, limitée ou non.

Comme mentionné plus haut, l'ordre de quitter le territoire pris en application de l'article 21 pourra être assorti d'une interdiction d'entrée. Celle-ci sera prise conformément à l'article 74/11, de la loi. Sa durée ne

wet. De duur ervan zal dus niet meer automatisch tien jaar zijn, maar variëren volgens elk specifiek geval. De duur zal langer dan 5 jaar kunnen zijn bij een ernstige bedreiging.

Artikel 21 zal ook van toepassing zijn op de categorieën van vreemdelingen voor wie een bijzondere verblijfsstatus is voorgeschreven door de wet (namelijk student, onderzoeker, hooggekwalificeerde werknemer, langdurig ingezetene in een andere lidstaat).

Deze wijziging is in overeenstemming met de Europese richtlijnen over deze bijzondere verblijfsstatussen. Bij alle is het mogelijk een einde aan het verblijf te maken om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Het begrip “redenen van openbare orde of nationale veiligheid” is overigens rechtstreeks uit die richtlijnen gehaald. Het vervangt het begrip van “schade” dat in de huidige regeling van de terugwijzing en de uitzetting voorkomt. Het doel is duidelijk van de huidige praktijk af te zien. De vreemdelingen die veroordeeld zijn geweest of op heterdaad zijn betrapt, zullen dus niet meer de enige betrokkenen zijn.

Volgens de door het Hof van Justitie ontwikkelde interpretatiebeginselen is het zo dat indien de toepasselijke Europese akte sommige begrippen die erin voorkomen niet omschrijft, hun betekenis en hun strekking moeten worden bepaald door rekening te houden met hun gewone betekenis in de omgangstaal, met de context waarin ze worden gebruikt en met de doelstellingen van de reglementering waartoe ze behoren. Ze moeten restrictief worden geïnterpreteerd als ze afwijking van een principe toestaan. De overwegingen van de Europese akte kunnen ook opheldering verschaffen. (Arrest Zh. en O., van 11 juni 2015, C-554/13, ECLI:EU:C:2015:377, punt 42; arrest H.T., van 24 juni 2015, C 373-13, EU:C/2015:413, punt 58 en vermelde rechtspraak).

Zo geven sommige richtlijnen inzake legale migratie in hun preambule aan dat het begrip “openbare orde” de veroordeling wegens het plegen van een ernstig misdrijf kan omvatten en dat de begrippen “openbare orde” en “binnenlandse veiligheid” tevens gevallen omvatten van behoren tot of steun verlenen aan een vereniging die het terrorisme steunt of ook nog het feit extremistische doelstellingen te huldigen of te hebben gehuldigd (14^e overweging, van richtlijn 2003/86/EG; 8^e overweging van richtlijn 2003/109/EG; 36e overweging van richtlijn 2016/801/EU).

Het Hof van Justitie heeft trouwens de begrippen “openbare orde” en “nationale veiligheid” geïnterpreteerd, op het gebied van migratie en asiel.

sera donc plus automatiquement de dix ans mais variera en fonction de chaque cas d'espèce. Elle pourra être supérieure à 5 ans en cas de menace grave.

L'article 21 s'appliquera aussi aux catégories d'étrangers pour lesquelles un statut de séjour particulier est prévu par la loi (notamment, étudiant, chercheur, travailleur hautement qualifié, résident de longue durée dans un autre État membre).

Cette modification est conforme aux directives européennes régissant ces statuts de séjour particuliers. Toutes permettent de mettre fin au séjour pour des raisons d'ordre public ou de sécurité nationale.

La notion de “raisons d'ordre public ou de sécurité nationale” est d'ailleurs tirée directement de ces directives. Elle remplace la notion d'“atteinte” figurant dans le régime actuel du renvoi et de l'expulsion. Le but est de se départir clairement de la pratique actuelle. Les étrangers ayant fait l'objet de condamnation(s) ou ayant été pris en flagrant délit ne seront donc plus les seuls concernés.

Selon les principes d'interprétation dégagés par la Cour de Justice, si l'acte européen applicable ne définit pas certaines notions qui y figurent, leur signification et leur portée doivent être déterminés en tenant compte de leur sens habituel dans le langage courant, du contexte dans lequel ils sont utilisés et des objectifs poursuivis par la réglementation dont ils font partie. Ils doivent être interprétés de manière stricte s'ils permettent de déroger à un principe. Les considérants de l'acte européen concerné peuvent aussi fournir des éclaircissements. (arrêt ZH. et O., du 11 juin 2015, C-554/13, ECLI:EU:C:2015:377, point 42; arrêt H.T., du 24 juin 2015, C 373-13, EU:C:2015:413, point 58 et jurisprudence citée).

Ainsi, certaines directives en matière de migration légale indiquent dans leur préambule que la notion d'ordre public peut couvrir la condamnation pour infraction grave et que les notions d'ordre public et de sécurité publique visent également les cas d'appartenance ou de soutien à une association qui soutient le terrorisme ou encore le fait d'avoir (eu) des visées extrémistes (14ème considérant, de la directive 2003/86/CE; 8ème considérant, de la 2003/109/CE, 36ème considérant, de la 2016/801/UE).

La Cour de Justice a par ailleurs interprété les notions de “ordre public” et de “sécurité nationale”, dans le domaine de la migration et de l'asile.

Uit zijn rechtspraak blijkt dat “[...] de lidstaten weliswaar in wezen vrij blijven om de eisen van de openbare orde af te stemmen op hun nationale behoeften, die per lidstaat en per tijdsgewricht kunnen verschillen [...]”. Maar “[...] in de context van de Unie, met name omdat zij een afwijking rechtvaardigen van een verplichting die bedoeld is om de eerbiediging van de grondrechten van derdelanders bij hun verwijdering uit de Unie te verzekeren (moeten deze eisen) restrictief worden opgevat, zodat de inhoud ervan niet eenzijdig door de onderscheiden lidstaten kan worden bepaald zonder controle door de instellingen van de Unie.”.

Zo veronderstelt het begrip openbare orde, als het tot doel heeft een afwijking van een principe te rechtvaardigen, “[...] hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, [...] dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.”. (arrest Z. Zh., van 11 juni 2015, C-554-13, EU:C:2015:377, punten 48 en 50 en vermelde rechtspraak; arrest H.T., van 24 juni 2015, C 373-13, EU:C:2015:413, punt 79; arrest Byankov, C-249/11, EU:C:2012:608, punt 40 en vermelde rechtspraak).

Het Hof heeft het begrip “nationale veiligheid” al moeten interpreteren. Het doelt op de binnenlandse veiligheid en de buitenlandse veiligheid. Het omvat namelijk “[...]de aantasting van het functioneren van instellingen en essentiële openbare diensten, alsook het overleven van de bevolking, het risico van een ernstige verstoring van de externe betrekkingen of van de vreedzame co-existentie van de volkeren, evenals de aantasting van militaire belangen [...]”. (arrest H.T., 24 juni 2015, C 373/13, EU:C:2015:413, punt 78 en vermelde rechtspraak).

Het begrip “openbare veiligheid” komt ook in sommige richtlijnen voor en de strekking ervan is ook al verduidelijkt door het Hof van Justitie. Uit zijn rechtspraak blijkt dat de “openbare veiligheid” en de “nationale veiligheid” equivalent zijn; zij duiden exact dezelfde realiteit aan en zijn dus onderling verwisselbaar. (arrest Tsakouridis, 23 november 2010, C-145/09, EU:C:2010:708, punten 41 tot 45 en geciteerde rechtspraak arrest H.T., 24 juni 2015, C 373/13, EU:C:2015:413, punten 76 tot 78).

In het kader van de zaak H.T. moest het Hof het begrip “nationale veiligheid”, dat vermeld wordt in artikel 24, § 1, van de richtlijn 2004/83/EG, van 29 april 2004, inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming,

Il ressort de sa jurisprudence que “[...] pour l’essentiel, les États membres restent libres de déterminer les exigences de l’ordre public, conformément à leurs besoins nationaux pouvant varier d’un État membre à l’autre et d’une époque à l’autre [...]”. Mais “[...] dans le contexte de l’Union, et notamment en tant que justification d’une dérogation à une obligation conçue dans le but d’assurer le respect des droits fondamentaux des ressortissants de pays tiers lors de leur éloignement de l’Union, ces exigences doivent être entendues strictement, de sorte que leur portée ne saurait être déterminée unilatéralement par chacun des États membres sans contrôle des institutions de l’Union.”.

Ainsi, la notion d’ordre public, lorsqu’elle a pour but de justifier une dérogation à un principe, “[...] suppose, en tout état de cause, l’existence, en dehors du trouble pour l’ordre social que constitue toute infraction à la loi, d’une menace réelle, actuelle et suffisamment grave, affectant un intérêt fondamental de la société.”. (arrêt Z. Zh, du 11 juin 2015, C 554-13, EU:C: 2015:377, point 48 et 50 et jurisprudence citée; arrêt H.T., du 24 juin 2015, C 373-13, EU:C:2015:413, point 79; arrêt Byankov, C-249/11, EU:C:2012:608, point 40 et jurisprudence citée).

La Cour a déjà dû interpréter la notion de “sécurité nationale”. Elle vise la sécurité intérieure et extérieure. Elle comprend notamment “[...]l’atteinte au fonctionnement des institutions et des services publics essentiels ainsi que la survie de la population, de même que le risque d’une perturbation grave des relations extérieures ou de la coexistence pacifique des peuples, ou encore l’atteinte aux intérêts militaires [...]”. (arrêt H.T., 24 juin 2015, C 373/13, EU:C: 2015:413, points 78 et jurisprudence citée).

La notion de “sécurité publique” figure aussi dans certaines directives et sa portée a déjà aussi été précisée par la Cour de Justice. Il ressort de sa jurisprudence que la “sécurité publique” et la “sécurité nationale” sont équivalentes; elles désignent exactement les mêmes réalités et sont donc interchangeables. (arrêt Tsakouridis, 23 novembre 2010, C-145/09, EU:C: 2010: 708, points 41 à 45 et jurisprudence citée arrêt H.T., 24 juin 2015, C 373/13, EU:C: 2015:413, points 76 à 78)

Ainsi, dans l’affaire H.T., la Cour a dû interpréter la notion de “sécurité nationale” figurant dans l’article 24, § 1er, de la directive 2004/83/CE, du 29 avril 2004, concernant les normes minimales relatives aux conditions que doivent remplir les ressortissants des pays tiers ou les apatrides pour pouvoir prétendre au statut de réfugié ou les personnes qui, pour d’autres raisons,

interpreteren. De richtlijn 2011/95/EU, die deze richtlijn vervangen heeft, heeft deze bepaling grosso modo hernomen in zijn artikel 24, § 1.

Om de inhoud van het begrip “nationale veiligheid” te preciseren heeft het Hof zich gebaseerd op de jurisprudentie die het gewijd heeft aan het begrip “nationale veiligheid” en die in andere richtlijnen, in het bijzonder in de richtlijn 2004/38/EG, gebruikt werd. Het Hof heeft het begrip “nationale veiligheid” op identieke wijze gedefinieerd.

Het Hof heeft het volgende verklaard: “[...], dient met betrekking tot de specifieke vraag van de verwijzende rechter of steun aan een terroristische vereniging een van de “dwingende redenen van nationale veiligheid of openbare orde” in de zin van artikel 24, lid 1, van richtlijn 2004/83 kan zijn, in herinnering te worden gebracht dat de begrippen “nationale veiligheid” of “openbare orde” niet zijn gedefinieerd in die bepaling.

Daarentegen heeft het Hof wel reeds de gelegenheid gehad de begrippen “openbare veiligheid” en “openbare orde” in de artikelen 27 en 28 van richtlijn 2004/38 uit te leggen. Al streeft deze richtlijn andere doelen na dan richtlijn 2004/83 en al blijven de lidstaten vrij om de eisen van de openbare orde en de openbare veiligheid af te stemmen op hun nationale behoeften, die per lidstaat en per tijdsgewricht kunnen verschillen (arrest I., C 348/09, EU:C:2012:300, punt 23 en aldaar aangehaalde rechtspraak), dit neemt niet weg dat de omvang van de bescherming die een samenleving aan haar fundamentele belangen wenst te bieden, niet mag verschillen naargelang van de juridische status van de persoon die deze belangen schaadt.

Voor de uitlegging van het begrip “dwingende redenen van nationale veiligheid of openbare orde” in de zin van artikel 24, lid 1, van richtlijn 2004/83 dient er dus om te beginnen rekening mee te worden gehouden dat reeds is geoordeeld dat het begrip “openbare veiligheid” in de zin van artikel 28, lid 3, van richtlijn 2004/38 zowel de interne als de externe veiligheid van een lidstaat dekt (zie met name arrest Tsakouridis, C 145/09, EU:C:2010:708, punt 43 en aldaar aangehaalde rechtspraak) en dat bijgevolg de aantasting van het functioneren van instellingen en essentiële openbare diensten, alsook het overleven van de bevolking, het risico van een ernstige verstoring van de externe betrekkingen of van de vreedzame co-existentie van de volkeren, evenals de aantasting van militaire belangen, de openbare veiligheid in gevaar kunnen brengen (arrest Tsakouridis, C 145/09, EU:C:2010:708, punt 44).

ont besoin d'une protection internationale, et relatives au contenu de ces statuts. La directive 2011/95/UE qui a remplacé cette directive a repris en substance cette disposition sous son article 24, § 1er.

Afin de préciser le contenu de la notion de “sécurité nationale”, la Cour s’est appuyée sur la jurisprudence qu’elle a consacrée à propos de la notion de “sécurité publique”, utilisée dans d’autres directives, et en particulier dans la directive 2004/38/CE. Elle a défini la notion de “sécurité nationale” de manière identique.

Ainsi, la Cour a dit que “[...], s’agissant de la question spécifique, posée par la juridiction de renvoi, de savoir si le soutien à une association terroriste peut constituer une des “raisons impérieuses liées à la sécurité nationale ou à l’ordre public”, au sens de l’article 24, paragraphe 1er, de la directive 2004/83, il convient de rappeler que les notions de “sécurité nationale” ou d’“ordre public” ne sont pas définies par cette disposition.

En revanche, la Cour a déjà eu l’occasion d’interpréter les notions de “sécurité publique” et d’“ordre public” énoncées aux articles 27 et 28 de la directive 2004/38. Or, même si cette directive poursuit des objectifs différents de ceux poursuivis par la directive 2004/83 et si les États membres restent libres de déterminer, conformément à leurs besoins nationaux pouvant varier d’un État membre à l’autre et d’une époque à l’autre, les exigences de l’ordre public et de la sécurité publique (arrêt I., C-348/09, EU:C:2012:300, point 23 et jurisprudence citée), il n’en demeure pas moins que l’étendue de la protection qu’une société entend accorder à ses intérêts fondamentaux ne saurait varier en fonction du statut juridique de la personne qui porte atteinte à ces intérêts.

Dès lors, afin d’interpréter la notion de “raisons impérieuses liées à la sécurité nationale ou à l’ordre public”, au sens de l’article 24, paragraphe 1er, de la directive 2004/83, il convient d’abord de prendre en considération qu’il a déjà été jugé que la notion de “sécurité publique”, au sens de l’article 28, paragraphe 3, de la directive 2004/38, couvre à la fois la sécurité intérieure d’un État membre et sa sécurité extérieure (voir, notamment, arrêt Tsakouridis, C-145/09, EU:C:2010:708, point 43 et jurisprudence citée) et que, partant, l’atteinte au fonctionnement des institutions et des services publics essentiels ainsi que la survie de la population, de même que le risque d’une perturbation grave des relations extérieures ou de la coexistence pacifique des peuples, ou encore l’atteinte aux intérêts militaires, peuvent affecter la sécurité publique (arrêt Tsakouridis, C-145/09, EU:C:2010:708, point 44). En outre, la Cour

Voorts heeft het Hof in deze context ook geoordeeld dat het begrip “dwingende redenen van openbare veiligheid” in de zin van genoemd artikel 28, lid 3, niet alleen een aantasting van de openbare veiligheid veronderstelt, maar ook veronderstelt dat deze aantasting bijzonder ernstig is, hetgeen tot uiting komt door het gebruik van de woorden “dwingende redenen” (arrest Tsakouridis, C 145/09, EU:C:2010:708, punt 41).” (arrest H.T., 24 juni 2015, C 373/13, EU:C: 2015:413, punten 76 tot 78).

Aangezien de begrippen “nationale veiligheid” en “openbare veiligheid” dezelfde strekking hebben, zijn er geen juridische gevolgen verbonden aan het feit dat men eerder het eerste begrip dan het tweede begrip gebruikt.

Het tweede lid beoogt het speciale geval van onderdanen van derde landen die hun verblijfsrecht uitoefenen als gerechtigde van de status van langdurig ingezetene in een andere lidstaat.

Richtlijn 2003/109/EG bepaalt bijzondere waarborgen in hun voordeel wanneer er is voorgenomen hen te verwijderen. Deze waarborgen zijn van toepassing, welke ook de reden is waarom aan het verblijf een einde wordt gemaakt. Zij zijn al voorgeschreven in de wet en zullen worden overgenomen in artikel 61/8, onder de bijzondere bepalingen die van toepassing zijn op deze categorie van onderdanen van derde landen

Art. 13

Het nieuwe artikel 22 beoogt enkel de onderdanen van derde landen die de vestigingsstatus of de status van langdurig ingezetene genieten, krachtens de artikelen 14 en volgende van de wet en de onderdaan van een derde land die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk sinds ten minste tien jaar en die er sindsdien ononderbroken verblijft.

De commentaar bij artikel 12 van het ontwerp van wet over de openbare orde en de nationale veiligheid geldt ook hier.

Er zal enkel een einde gemaakt kunnen worden aan hun verblijf en ze zullen enkel verwijderd kunnen worden om “ernstige redenen” van openbare orde of nationale veiligheid. Dit begrip houdt in dat de omstandigheden die het einde van het verblijf rechtvaardigen een hogere graad van ernst moeten bezitten dan de graad van ernst die vereist is om een einde te maken aan het beperkt of onbeperkt verblijf op grond van het nieuwe artikel 21.

a également jugé, dans ce contexte, que la notion de “raisons impérieuses de sécurité publique”, au sens de cet article 28, paragraphe 3, suppose non seulement l’existence d’une atteinte à la sécurité publique, mais aussi qu’une telle atteinte présente un degré de gravité particulièrement élevé, reflété par l’emploi de l’expression “raisons impérieuses” (arrêt Tsakouridis, C-145/09, EU:C:2010:708, point 41).” (arrêt H.T., 24 juin 2015, C 373/13, EU:C: 2015:413, points 76 à 78).

Etant donné que les notions de “sécurité nationale” et de “sécurité publique” ont la même portée, le fait de recourir à la première plutôt qu’à la seconde n’a aucune incidence juridique.

L’alinéa 2 vise le cas particulier des ressortissants de pays tiers qui exercent leur droit de séjour en tant que bénéficiaires du statut de résident de longue durée dans un autre État membre.

La directive 2003/109/CE prévoient des garanties particulières en leur faveur lorsqu’il est envisagé de les éloigner. Ces garanties trouvent à s’appliquer quel que soit le motif pour lequel il a été mis fin au séjour. Elles sont déjà prévues dans la loi et seront reprises à l’article 61/8, parmi les dispositions particulières applicables à cette catégorie de ressortissants de pays tiers.

Art. 13

Le nouvel article 22 vise uniquement le ressortissant de pays tiers qui bénéficie du statut d’établissement ou de résident de longue durée, en vertu des articles 14 et suivants, de la loi, et le ressortissant de pays tiers qui est autorisé ou admis à séjourner plus de trois mois dans le Royaume depuis dix ans au moins et qui y séjourne depuis lors de manière ininterrompue.

Les commentaires de l’article 12 du projet de loi au sujet de l’ordre public et de la sécurité nationale valent aussi ici.

Il pourra être mis fin à leur séjour et ils pourront être éloignés uniquement pour des “raisons graves” d’ordre public ou de sécurité nationale. Cette notion implique que les circonstances permettant de justifier la fin du séjour doivent revêtir un degré de gravité supérieur à celui qui est exigé pour mettre fin au séjour limité ou illimité sur base du nouvel article 21.

In zijn advies heeft de Raad van State gevraagd de strekking van het begrip “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid” te verduidelijken, in het licht van de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Daartoe is allereerst op te merken dat de vereiste van ernst voorkomt in verscheidene Europese akten die in dit ontwerp worden omgezet. Al naargelang de beschouwde verblijfsstatus moeten de redenen van openbare orde of nationale veiligheid die aan het verblijf een einde kunnen maken een meer of minder hoge graad van ernst hebben. Er wordt dus een onderscheid gemaakt tussen “redenen”, “ernstige redenen” en “dwingende redenen”, welke redenen overigens hetzij de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij enkel de nationale veiligheid kunnen betreffen.

Aangezien de begrippen “redenen van openbare orde of nationale veiligheid”, “ernstige redenen” of “dwingende redenen” uit de Europese akten zijn gehaald, dienen zij conform de rechtspraak van het Hof van Justitie te worden geïnterpreteerd.

Zoals hierboven vermeld, houdt het begrip “redenen van openbare orde of nationale veiligheid” het bestaan in van een voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving, waarbij dit belang moet worden begrepen als ook de binnenlandse en buitenlandse veiligheid van de Staat omvattend (arrest P.I., 22 mei 2012, C 348/09, EU:C:2012:300, punt 34; arrest J.N., 15 februari 2016, C-601/15 PPU, EU:C:2016:84, punt 67).

De “ernstige redenen” vertalen het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijker graad van ernst moeten vertonen, en de “dwingende redenen” vereisen dat de omstandigheden van het geval nog ernstiger zijn. Daaruit volgt dat het begrip “ernstige redenen” breder is dan het begrip “dwingende redenen” (arrest P.I., 22 mei 2012, C- 348/09, EU:C:2012:300, punt 19, en vermelde rechtspraak).

Zo heeft het Hof van Justitie al geoordeeld dat het begrip “dwingende redenen van nationale veiligheid” niet alleen het bestaan van een aantasting van de nationale veiligheid veronderstelt, maar ook dat een dergelijke aantasting een bijzonder hoge graad van ernst heeft, hetgeen tot uiting komt door het gebruik van de woorden “dwingende redenen” (arrest Tsakouridis, 23 november 2011, C-145/09, EU:C:2010:708, punten 40-41; arrest H.T., 24 juni 2015, C-373/13, EU:C:2015:413, punt 78; arrest P.I., 22 mei 2012, C 348/09, EU:C:2012:300, punt 20), daar het de wil van de wetgever was de mogelijkheid om aan het verblijf een einde te maken wegens “uitzonderlijke omstandigheden” te beperken (arrest P.I., 22 mei 2012, C-348/09, EU:C:2012:300, punt 19).

Dans son avis, le Conseil d’État a demandé de préciser la portée de la notion de “raisons graves d’ordre public ou de sécurité nationale”, à la lumière de la jurisprudence de la Cour de Justice.

A cette fin, il est d’abord précisé que l’exigence de gravité se retrouve dans plusieurs actes européens qui sont transposés par le présent projet. Selon le statut de séjour considéré, les raisons d’ordre public ou de sécurité nationale permettant de mettre fin au séjour doivent revêtir un degré de gravité plus ou moins élevé. Une distinction est par conséquent faite entre de simples “raisons”, des “raisons graves” et des “raisons impérieuses”, ces raisons pouvant par ailleurs, concerner soit l’ordre public ou la sécurité nationale, soit uniquement la sécurité nationale.

Etant donné que les notions de “raisons d’ordre public ou de sécurité nationale”, de “raisons graves” ou de “raisons impérieuses” sont tirées d’actes européens, il y a lieu de les interpréter conformément à la jurisprudence de la Cour de Justice.

Comme mentionné plus haut, la notion de “raisons d’ordre public ou de sécurité nationale” implique l’existence d’une menace suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société, celui-ci devant s’entendre comme comprenant aussi la sécurité intérieure et extérieure de l’État (arrêt P.I., 22 mai 2012, C 348/09, EU:C:2012:300, point 34; arrêt J.N., 15 février 2016, C-601/15 PPU, EU:C:2016:84, point 67).

Les “raisons graves” traduisent l’idée que les circonstances de la cause doivent présenter un degré de gravité plus important, et les “raisons impérieuses” exigent que les circonstances de la cause soient encore plus graves. Il en résulte que la notion de “raisons graves” est bien plus étendue que celle de “raisons impérieuses” (arrêt P.I., 22 mai 2012, C 348/09, EU:C:2012:300, point 19, et jurisprudence citée).

Ainsi, la Cour de Justice a déjà jugé que la notion de “raisons impérieuses de sécurité nationale”, suppose non seulement l’existence d’une atteinte à la sécurité nationale, mais aussi qu’une telle atteinte présente un degré de gravité particulièrement élevé, reflété par l’emploi de l’expression “raisons impérieuses” (arrêt Tsakouridis, 23 novembre 2011, C-145/09, EU:C:2010:708, points 40-41; arrêt H.T., 24 juin 2015, C 373/13, EU:C:2015:413, point 78; arrêt P.I., 22 mai 2012, C 348/09, EU:C:2012:300, point 20), la volonté du législateur ayant été de limiter la possibilité de mettre fin au séjour à des “circonstances exceptionnelles” (arrêt P.I., 22 mai 2012, C 348/09, EU:C:2012:300, point 19).

Het Hof heeft ook verduidelijkt dat het begrip “dwingende redenen” “[...] een ruimere strekking heeft dan het begrip “redelijkerwijs” in de zin van artikel 21, lid 2, van deze richtlijn en dat bepaalde omstandigheden die niet zodanig ernstig zijn dat zij een lidstaat toestaan gebruik te maken van de uitzondering in artikel 21, lid 2, van die richtlijn en een besluit tot terugleiding te nemen, die lidstaat niettemin kunnen toestaan om op basis van artikel 24, lid 1, van die richtlijn de betrokken vluchteling zijn verblijfstitel te ontnemen.” (arrest H.T., 24 juni 2015, C-373/13, EU:C:2015:413, punt 75).

Wanneer zij overweegt een einde te maken aan het verblijf om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, moet de bevoegde overheid dus, geval per geval, nagaan of de bedreiging die de betrokkene vertegenwoordigt wel voldoende ernstig is om dat te doen, gelet op zijn verblijfsstatus. Daartoe moeten alle relevante gegevens, feitelijke en juridische, die specifiek zijn voor het geval in aanmerking worden genomen.

Verscheidene factoren kunnen zo van invloed zijn op de ernst van de bedreiging, zoals de aard of de omvang van de feiten, de aard en de ernst van de opgelopen of uitgesproken sancties, de juridische en/of politieke context van de feiten, zowel op nationaal als op internationaal vlak, de status van het slachtoffer, de graad van verantwoordelijkheid of betrokkenheid van de betrokkene, de sociale of beroepsstatus van de betrokkene, zijn neiging tot herhaling of tot volhouden van zijn gedrag, de *modus operandi*, enzovoort.

Zo kan, conform de rechtspraak van het Hof van Justitie, het begrip “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid” het deelnemen aan of ondersteunen van terroristische activiteiten of van een terroristische organisatie (arrest H.T., 24 juni 2015, C-373/13, ECLI:EU:C:2015:413), de aan de drughandel gerelateerde criminaliteit (arrest Tsakouridis, 23 november 2011, C-145/09, EU:C:2010:708; arrest Calfa, 19 januari 1999, C-348/96, EU:C:1999:6; arrest Orfanopoulos en Oliveri, 29 april 2004, C-482/01 en C-493/01, EU:C:2004:262), de daden van seksueel misbruik of verkrachting jegens een minderjarige, de mensenhandel en de seksuele uitbuiting van vrouwen en kinderen, de illegale handel in drugs, de illegale wapenhandel, het witwassen van geld, de corruptie, de vervalsing van betaalmiddelen, de cybercriminaliteit en de georganiseerde misdaad (arrest P.I., 22 mei 2012, C-348/09, EU:C:2012:300), of nog de fiscale fraude (arrest Aladzhov, 17 november 2011, C-434/10, EU:C:2011:750), dekken.

Toch dient erop gewezen dat zelfs bij dergelijke feiten de bevoegde overheid elke situatie in zijn geheel moet onderzoeken, zodat er niet automatisch een einde aan

La Cour a aussi précisé que la notion de “raisons impérieuses” a “[...] une portée plus étendue que la notion de “raisons sérieuses”, au sens de l’article 21, paragraphe 2, de cette directive, et que certaines circonstances qui ne présentent pas le degré de gravité autorisant un État membre à recourir à la dérogation prévue à l’article 21, paragraphe 2, de ladite directive et à prendre une décision de refoulement peuvent néanmoins permettre à cet État membre, sur le fondement de l’article 24, paragraphe 1er, de cette même directive, de priver le réfugié concerné de son titre de séjour.” (arrêt H.T., 24 juin 2015, C 373/13, EU:C:2015:413, point 75).

Lorsqu’elle envisage de mettre fin au séjour pour des raisons d’ordre public ou de sécurité nationale, l’autorité compétente devra donc vérifier, au cas par cas, si la menace que représente l’intéressé est suffisamment grave pour pouvoir le faire, eu égard à son statut de séjour. A cette fin, tous les éléments pertinents, de fait et de droit, propres au cas d’espèce devront être pris en considération.

Différents facteurs peuvent ainsi influencer sur la gravité de la menace, tels que la nature ou l’ampleur des faits, la nature et la gravité des sanctions encourues ou prononcées, le contexte juridique et/ou politique dans lequel ces faits s’inscrivent, tant au niveau national qu’international, le statut de la victime, le degré de responsabilité ou d’implication de l’intéressé, son statut social ou professionnel de l’intéressé, sa tendance à la récidive ou à maintenir son comportement, le *modus operandi*, etc.

Ainsi, conformément à la jurisprudence de la Cour de Justice, la notion de “raisons graves d’ordre public ou de sécurité nationale” peut notamment couvrir la participation ou le soutien à des activités terroristes ou à une organisation terroriste (arrêt H.T., 24 juin 2015, C 373/13, ECLI:EU:C:2015:413), la criminalité liée au trafic de stupéfiants (arrêt Tsakouridis, 23 novembre 2011, C-145/09, EU:C:2010:708; arrêt Calfa, 19 janvier 1999, C 348/96, EU:C:1999:6; arrêt, Orfanopoulos et Oliveri, 29 avril 2004, C-482/01 et C-493/01, EU:C:2004:262), les actes d’abus sexuel ou de viol sur mineur, la traite des êtres humains et l’exploitation sexuelle des femmes et des enfants, le trafic illicite de drogues, le trafic illicite d’armes, le blanchiment d’argent, la corruption, la contrefaçon de moyens de paiement, la criminalité informatique et la criminalité organisée (arrêt P.I., 22 mai 2012, C 348/09, EU:C:2012:300) ou encore la fraude fiscale (arrêt Aladzhov, 17.11 2011, C 434/10, EU:C:2011:750).

Toutefois, il y a lieu de souligner que même en présence de tels faits, l’autorité compétente devra examiner chaque situation dans sa globalité de sorte qu’il

het verblijf kan worden gemaakt om “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid” . Het kan immers voorkomen dat de omstandigheden van de zaak niet de graad van ernst hebben die vereist is om als zodanig te worden gekwalificeerd.

In het licht van de bovenvermelde arresten kunnen daarentegen de feiten die toelaten te besluiten tot het bestaan van “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid” ook heel goed vallen, in bijzonder ernstige omstandigheden, onder het begrip “dwingende redenen van nationale veiligheid” .

Het feit bijvoorbeeld een persoon toevallig of bij een passionele misdaad te hebben gedood zal niet op dezelfde manier worden bekeken als een moord die perfect georkestreerd is of in bende is gepleegd of deel uitmaakt van een serie moorden. Zo zal ook het bezit van drugs voor persoonlijk gebruik een heel ander karakter hebben dan het vervoeren van drugs in het kader van een georganiseerde drugshandel in een stad of op internationale schaal

Het bevel om het grondgebied te verlaten zal eveneens gepaard kunnen gaan met een inreisverbod, waarvan de duur kan verschillen naar gelang van elke individuele situatie. Per definitie zal de duur meestal langer dan 5 jaar bedragen.

Paragraaf 2 beoogt het bijzondere geval van de persoon die de status van langdurig ingezetene heeft en die internationale bescherming geniet in een andere lidstaat. De waarborgen die erin bepaald worden zijn overgenomen uit de huidige regeling, overeenkomstig richtlijn 2003/109/EG.

Het tweede lid, in het bijzonder, hvet artikel 12, lid 3^{quater}, van richtlijn 2003/109/EG, dat uitdrukkelijk verwijst naar artikel 21, lid 2, van richtlijn 2004/38/EG, om. Dit artikel werd vervangen door artikel 21 van richtlijn 2011/95/EU. Artikel 14, leden 4 en 5, en artikel 21, lid 2, van richtlijn 2011/95/EU worden op een gelijke wijze geformuleerd. Artikel 14, leden 4 en 5, van richtlijn 2011/95/EU, wordt omgezet door de artikelen 52/4, tweede lid, en 55/3/1, § 1, van de wet.

Met het oog op de samenhang, is de formulering van het ontworpen tweede lid, overgenomen van die van de artikelen 52/4, tweede lid, en 55/3/1, § 1, zoals zij zijn ingevoegd door de wet van 10 augustus 2015. Er is rekening gehouden met het advies van de Raad van State over het voorontwerp van deze wet (advies van de Raad van State nr. 57.124/4 van 16 maart 2015, blz. 53-54). Zo zijn in de Franstalige versie de woorden “infractie particulièrement grave” gebruikt, rekening houdend met Boek I van het Strafwetboek (Doc 54 1197/00, blz. 16).

ne pourra pas être mis fin automatiquement au séjour pour des “raisons graves d’ordre public ou de sécurité nationale”. Il se peut en effet que les circonstances de la cause ne revêtent pas le degré de gravité requis pour pouvoir être qualifiées de la sorte.

A l’inverse, à la lumière des arrêts précités, les faits qui permettent de conclure en l’existence de “raisons graves d’ordre public ou de sécurité nationale” peuvent très bien relever aussi, dans des circonstances particulièrement graves, de la notion de “raisons impérieuses de sécurité nationale”.

A titre d’exemples, le fait d’avoir tué une personne accidentellement ou lors d’un crime passionnel ne sera pas considéré de la même façon que si la mort a été parfaitement orchestrée ou a été commise en bande ou dans le cadre de meurtres en série. De la même façon, la détention de drogue pour un usage personnel aura un tout autre caractère que le transport de drogue dans le cadre d’un trafic de drogue organisé à l’échelle d’une ville ou à l’échelle internationale.

L’ordre de quitter le territoire pourra également être assorti d’une interdiction d’entrée, dont la durée variera en fonction de chaque situation individuelle. Par définition, elle sera le plus souvent supérieure à 5 ans .

Le paragraphe 2 vise le cas particulier du bénéficiaire du statut de résident de longue qui bénéficie d’une protection internationale dans un autre État membre. Les garanties qui y sont prévues sont reprises du régime actuel, conformément à la directive 2003/109/CE.

L’alinéa 2, en particulier, transpose l’article 12, § 3^{quater}, de la directive 2003/109/CE, lequel renvoie expressément à l’article 21, § 2, de la directive 2004/83/CE. Cet article a été remplacé par l’article 21, de la directive 2011/95/UE. L’article 14, §§ 4 et 5, et l’article 21, § 2, de la directive 2011/95/UE sont formulés de manière similaire. L’article 14, §§ 4 et 5, de la directive 2011/95/UE, est transposé par les articles 52/4, alinéa 2, et 55/3/1, § 1er, de la loi.

Dans un souci de cohérence, la formulation de l’alinéa 2 en projet est calquée sur celle des articles 52/4 alinéa 2, et 55/3/1, § 1er, tels qu’ils ont été insérés par la loi du 10 août 2015. Il a été tenu compte de l’avis du Conseil d’État rendu sur l’avant-projet de cette loi (avis du Conseil d’État n° 57.124/4 du 16 mars 2015, pp.53-54). Ainsi, dans la version française, les mots “infractie particulièrement grave” sont utilisés compte tenu de la classification opérée par le Livre 1er du Code pénal (Doc 54 1197/00, p.16).

Art. 14

Het ontworpen artikel 23 onderwerpt het nemen van een beslissing aan een aantal procedurele waarborgen.

De in paragraaf 1 bepaalde vereisten zijn overgenomen uit de huidige regeling. Ze houden in dat de beslissing niet genomen kan worden omwille van algemene preventieve redenen, maar het gevolg zal zijn van een concrete beoordeling van elk geval.

Er kan alleen een einde aan het verblijf worden gemaakt als er een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging is voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Oorspronkelijk was deze vereiste voorgeschreven door artikel 22 van het ontwerp en was ze een omzetting van artikel 12 van richtlijn 2003/109/EG.

Om te antwoorden op de opmerking van de Raad van State in zijn advies nr. 59.854/4 en rekening houdend met de bovenvermelde rechtspraak van het Hof van Justitie inzake de “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid”, is deze vereiste voortaan bepaald in het ontworpen artikel 23, § 1, tweede lid. Zij zal bijgevolg moeten worden toegepast op alle onderdanen van derde landen die gemachtigd of toegelaten zijn tot een verblijf van meer dan drie maanden, en niet alleen maar op diegenen bedoeld in artikel 22.

De Raad van State beval aan deze vereiste in te voegen in het ontworpen artikel 21. Deze suggestie is niet gevolgd, want deze bepaling voorziet in materiële voorwaarden die het mogelijk maken een einde te maken aan het verblijf van vreemdelingen met beperkt of onbeperkt verblijf. Aan het ontworpen artikel 23 is dus de voorkeur gegeven wegens het feit dat het procedurele waarborgen voorschrijft die bedoeld zijn om de discretionaire bevoegdheid van de bevoegde overheid af te bakenen wanneer zij overweegt een einde te maken aan het verblijf op grond van het ontworpen artikel 21 of 22.

Zoals hierboven vermeld, moet, om te weten of de betrokkene door zijn persoonlijk gedrag een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, gelet op zijn verblijfssituatie, rekening worden gehouden met elk feitelijk gegeven of gegeven van juridische aard betreffende zijn situatie die deze kwestie zou kunnen ophelderen (arrest ZH. en O., van 11 juni 2015 C-554/13, EU:C:2015:377, punt 61).

Het Hof van Justitie van de Unie heeft al aangenomen dat het feit dat een strafrechtelijke veroordeling niet definitief is, niet verhindert te besluiten tot het bestaan

Art. 14

L'article 23, en projet, soumet la prise de décision à certaines garanties procédurales.

Les exigences prévues au paragraphe 1er sont reprises du régime actuel. Elles impliquent que la décision ne pourra pas être prise pour des raisons de prévention générale mais résultera d'une appréciation concrète de chaque cas.

Il pourra être mis fin au séjour uniquement en cas de menace actuelle, réelle et suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société.

Initialement, cette exigence était prévue par l'article 22 en projet et visait à transposer l'article 12 de la directive 2003/109/CE

Afin de répondre à l'observation du Conseil d'État dans son avis 59.854/4 et compte tenu de la jurisprudence de la Cour Justice citée plus haut à propos des “raisons graves d'ordre public ou de sécurité nationale”, cette exigence est dorénavant prévue à l'article 23, § 1er, alinéa 2, en projet. Par conséquent, elle trouvera à s'appliquer à tous les ressortissants de pays tiers autorisés ou admis au séjour de plus de trois mois, et pas uniquement à ceux visés à l'article 22.

Le Conseil d'État préconisait d'insérer cette exigence sous l'article 21, en projet. Cette suggestion n'a pas été suivie, car cette disposition prévoit les conditions de fond permettant de mettre fin au séjour des étrangers en séjour limité ou illimité. L'article 23, en projet, a donc été préféré du fait qu'il prévoit des garanties procédurales visant à délimiter l'exercice du pouvoir discrétionnaire de l'autorité compétente lorsqu'elle envisage de mettre fin au séjour sur la base de l'article 21 ou 22, en projet.

Comme mentionné plus haut, afin de savoir si l'intéressé, par son comportement personnel, représente une menace pour l'ordre public ou la sécurité nationale qui est actuelle et réelle, et suffisamment grave, eu égard à sa situation de séjour, il sera tenu compte de tout élément de fait ou de droit relatif à sa situation susceptible d'éclairer cette question (arrêt ZH. et O., du 11 juin 2015, C-554/13, EU:C:2015:377, point 61).

La Cour de Justice de l'Union a déjà admis que le fait qu'une condamnation pénale ne soit pas définitive n'empêche pas de conclure en l'existence d'une telle menace dès lors que d'autres éléments relatifs

van een dergelijk bedreiging, zodra andere gegevens aangaande de persoonlijke situatie van de betrokkene een dergelijke vaststelling mogelijk maken. Het Hof heeft ook aangenomen dat ook een eenvoudige verdenking een strafbaar feit te hebben gepleegd dat volgens de nationale wet een wanbedrijf of misdaad is, als grondslag kan dienen voor het bestaan van een dergelijk bedreiging, indien ze samen met andere omstandigheden die specifiek zijn voor het geval in aanmerking wordt genomen. (arrest ZH. et O., du 11 juni 2015, C-554/13, ECLI:EU:C:2015:377, punten 51 en 52).

Ten slotte heeft het Hof van Justitie verduidelijkt dat “[...] een specifieke beoordeling van de belangen verbonden met de handhaving van de openbare orde [...] niet noodzakelijkerwijze samen(valt) met de beoordeling die ten grondslag lag aan een strafrechtelijke veroordeling.” (arrest ZH. et O., van 11 juni 2015, C-554/13, ECLI:EU:C:2015:377, punt 59).

In zijn advies 59.854/4 merkt de Raad van State op: “Anders dan in het huidige artikel 20 van de wet van 15 december 1980, wordt in de ontworpen bepaling evenwel niet gepreciseerd dat aan de betrokken onderdaan van een derde land niet het verwijt gemaakt mag worden “van het gebruik dat hij overeenkomstig de wet gemaakt heeft van de vrijheid van meningsuiting of van deze van vreedzame vergadering of van vereniging”.”.

Deze bepaling is niet overgenomen om verschillende redenen die aan de Raad van State zijn uitgelegd in het kader van de adviesprocedure. Om zich te richten naar de aanbeveling van de Raad van State wordt de uitleg die hem is verstrekt hier opgenomen:

“- artikel 23 somt de procedurele waarborgen op voor de beslissingen om een einde te maken aan het verblijf, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, waarvan de onderdanen van derde landen het voorwerp kunnen uitmaken. Deze bepaling heeft dus per definitie betrekking op gedrag dat een bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, begrippen die overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie moeten worden geïnterpreteerd. Gegeven het feit dat het gedrag in kwestie toegestaan/ gegarandeerd wordt door de wet, en meer nog door de Grondwet, moest deze waarborg niet uitdrukkelijk hernomen worden, aangezien de jurisprudentie van het Hof van Justitie inzake de begrippen “openbare orde” en “nationale veiligheid” het niet mogelijk zou maken om een einde te maken aan het verblijf “omwille van het gebruik dat overeenkomstig de wet gemaakt werd van de vrijheid van meningsuiting of van deze van vreedzame vergadering of van vereniging”;

à la situation personnelle de l’intéressé permet un tel constat. Elle a admis également qu’une simple suspicion d’avoir commis un acte punissable qualifié de délit ou de crime en vertu de législation nationale peut elle aussi, si elle est prise en considération avec d’autres circonstances propres au cas d’espèce, fonder l’existence d’une telle menace. (arrêt ZH. et O., du 11 juin 2015, C-554/13, ECLI:EU:C:2015:377, points 51 et 52).

Enfin, la Cour de Justice a précisé “[...] qu’une appréciation des intérêts inhérents à la sauvegarde de l’ordre public [...] ne coïncide pas nécessairement avec les appréciations qui sont à la base d’une condamnation pénale.”. (arrêt ZH. et O., du 11 juin 2015, C-554/13, ECLI:EU:C:2015:377, point 59).

Le Conseil d’État a relevé dans son avis 59.854/4 que “Contrairement toutefois à l’article 20 actuel de la loi du 15 décembre 1980, la disposition en projet ne précise pas qu’il ne peut être fait grief au ressortissant concerné “de l’usage conforme à la loi qu’il a fait de la liberté de manifester ses opinions ou de celle de réunion pacifique ou d’association”.”.

Cette disposition n’a pas été reprise pour plusieurs raisons qui ont été explicitées au Conseil d’État dans le cadre de la procédure d’avis. Afin de se conformer à la recommandation du Conseil d’État, les explications qui lui ont été communiquées sont reproduites ici:

“- l’article 23 énonce les garanties procédurales entourant les décisions de fin de séjour pour des motifs d’ordre public ou de sécurité nationale dont peuvent faire l’objet les ressortissants de pays tiers. Par définition, cette disposition concerne donc les comportements menaçant l’ordre public ou la sécurité nationale, ces notions devant être interprétées conformément à la jurisprudence de la Cour de Justice. Dès lors que les comportements en cause sont autorisés/garantis par la loi, et plus encore par la Constitution, il n’y avait pas lieu de reprendre expressément cette garantie, puisque la jurisprudence de la Cour de Justice sur la notion d’ordre public et de sécurité nationale ne permettrait pas de mettre fin au séjour “pour avoir fait un usage conforme à la loi de la liberté de manifester ses opinions ou de celle de réunion pacifique ou d’association”;

— *discriminerende behandelingen vermijden: een dergelijke waarborg wordt niet voorzien in het kader van artikel 3 of artikel 7: krachtens deze bepalingen kunnen terugdrijvings- of verwijderingsmaatregelen ook om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen worden. In deze bepalingen wordt een dergelijke waarborg echter niet voorzien en werd hij ook nooit voorzien. Wat deze procedurele waarborg betreft, kan een verschillende behandeling in functie van de verblijfssituatie moeilijk gerechtvaardigd worden;*

— *de Europese richtlijnen die van toepassing zijn, voorzien deze procedurele waarborg niet; het feit dat deze waarborg niet voorzien wordt, impliceert niet dat er een einde kan worden gemaakt aan het verblijf omdat men overeenkomstig de wet gebruik heeft gemaakt van de vrijheid van meningsuiting of van deze van vreedzame vergadering of van vereniging; zoals hierboven vermeld wordt, vloeit het feit dat er omwille van deze reden geen einde kan worden gemaakt aan het verblijf integendeel rechtstreeks voort uit de begrippen “openbare orde” of “nationale veiligheid”.*

In de huidige regeling is het nemen van een beslissing in veel gevallen afhankelijk van het voorafgaande advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen, op straffe van nietigverklaring.

Gelet op de door de regering nagestreefde doelstellingen, maken de nadelen die gekoppeld zijn aan de tussenkomst van de Commissie het niet mogelijk om deze procedurele vereiste te behouden.

Naast de kostprijs ervan, kan het de Commissie worden verweten de administratieve overheid te verhinderen snel op te treden, terwijl de omstandigheden per definitie een snelle en doeltreffende actie vereisen.

De redenen kunnen toegeschreven worden aan organisatorische problemen, maar ook aan de samenstelling zelf van de Commissie.

Aanvankelijk werd in deze procedure voorzien door de wet van 15 december 1980 om het recht om te worden gehoord, dat gewaarborgd wordt door verschillende internationale verdragen waardoor België gebonden is (vluchteling, staatloze, enz.), te eerbiedigen.

Sindsdien zijn het nationaal en internationaal recht sterk geëvolueerd. Het recht om te worden gehoord, werd bekrachtigd als een algemeen rechtsbeginsel, zowel in het Belgische als in het Europese recht. Deze waarborg wordt in principe geboden aan elke persoon ten aanzien van wie een beslissing die hem schade zou kunnen berokkenen, wordt overwogen.

— *éviter des traitements discriminatoires: une telle garantie n'est pas prévue dans le cadre de l'article 3 ou de l'article 7; en vertu de ces dispositions, des mesures de refoulement ou d'éloignement peuvent être prises aussi pour des raisons d'ordre public ou de sécurité nationale et pourtant ils ne prévoient pas et n'ont jamais prévu une telle garantie; or, en ce qui concerne précisément cette garantie procédurale, il est difficile de justifier une différence de traitement en fonction de la situation de séjour;*

— *les directives européennes applicables ne prévoient pas cette garantie procédurale; ne pas le prévoir, n'implique pas que cela soit possible de mettre fin au séjour en cas d'usage conforme à la loi de la liberté de manifester ses opinions ou de celle de réunion pacifique ou d'association; au contraire, comme mentionné plus haut, l'impossibilité de mettre fin au séjour pour ce motif découle directement de la notion d'ordre public ou de sécurité nationale.”*

Dans le régime actuel, la prise de décision est dans de nombreux cas subordonnée à l'avis préalable de la Commission consultative des étrangers, sous peine d'annulation.

Vu les objectifs poursuivis par le gouvernement, les inconvénients liés à l'intervention de la Commission ne permettent pas de maintenir cette exigence procédurale.

Outre son coût, il peut lui être reproché d'empêcher l'autorité administrative d'agir promptement alors que les circonstances, par définition, imposent une action rapide et efficace.

Les raisons peuvent être attribuées à des problèmes organisationnels mais aussi à la composition même de la Commission.

A l'origine, cette procédure a été prévue par la loi du 15 décembre 1980 pour respecter le droit d'être entendu garanti par différentes conventions internationales liant la Belgique (réfugié, apatride, etc.).

Depuis lors, le droit national et le droit international ont fortement évolué. Le droit d'être entendu a été consacré comme un principe général de droit, tant en droit belge qu'en droit européen. Cette garantie est offerte, en principe, à toute personne à l'égard de laquelle une décision susceptible de lui faire grief est envisagée.

Op louter juridisch vlak vereist het recht om te worden gehoord niet dat een derde instantie mee de beslissing neemt.

Volgens de Belgische en Europese rechtspraak vereist het recht om te worden gehoord strikt genomen niet dat de betrokkene gehoord wordt, en nog minder door een andere instantie dan die welke overweegt de beslissing te nemen.

Bijgevolg kan het recht om te worden gehoord heel goed op een andere wijze worden gewaarborgd.

In de praktijk is dit reeds het geval voor de vreemdelingen van wie de terugwijzing niet afhankelijk is van het voorafgaande advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen. Zij worden schriftelijk op de hoogte gebracht van de overwogen maatregel, en worden verzocht om alle gegevens die zij relevant achten, te doen gelden binnen een bepaalde termijn. Er wordt verwezen naar de commentaar bij artikelen 41 tot 43 van het ontwerp.

Bijgevolg zal de Commissie van advies voor vreemdelingen niet langer deelnemen aan het beslissingsproces. Haar tussenkomst zal vervangen worden door modaliteiten die zowel beantwoorden aan de vereisten van het recht om te worden gehoord als aan de operationele noden.

Op deze manier wil het wetsontwerp de procedure efficiënter en sneller maken, rekening houdend met de doelstellingen van de regering.

Art. 15

De onderdaan van een derde land die het voorwerp uitmaakt van een beslissing van beëindiging van verblijf en van verwijdering in toepassing van de artikelen 21 en 22, moet beschouwd worden als een persoon die illegaal op het grondgebied verblijft. Bijgevolg zal zijn verwijdering gebeuren overeenkomstig richtlijn 2008/115/EG.

Artikel 7, tweede tot achtste lid, van de wet en de bepalingen van titel III *quater*, voeren deze richtlijn uit. Daarom verwijst het nieuwe artikel 24 naar deze bepalingen voor wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten en de uitvoering ervan.

De termijn om het grondgebied te verlaten zal overeenkomstig artikel 74/14, van de wet, worden bepaald. Een termijn van minder dan 7 dagen, of zelfs geen enkele termijn, zal kunnen worden bepaald in de gevallen bedoeld in artikel 74/14, § 3, van de wet.

Sur un plan purement juridique, le droit d'être entendu n'exige pas qu'une instance tierce participe à la prise de décision.

Selon la jurisprudence belge et européenne, le droit d'être entendu n'impose pas que la personne concernée soit entendue à proprement parler, et encore moins par une instance autre que celle qui envisage de prendre la décision.

Par conséquent, le droit d'être entendu peut très bien être garanti autrement.

En pratique, c'est déjà le cas pour les étrangers dont le renvoi n'est pas conditionné à l'avis préalable de la Commission consultative des étrangers. Ceux-ci sont informés, par écrit, de la mesure envisagée et invités à faire valoir tous les éléments qu'il juge pertinents dans un délai déterminé. Il est renvoyé aux commentaires des articles 41 à 43 du projet.

Par conséquent, la Commission consultative des étrangers ne participera plus au processus décisionnel. Son intervention sera remplacée par des modalités qui répondent à la fois aux exigences du droit d'être entendu et aux besoins opérationnels.

Le projet de loi vise de cette façon à rendre la procédure plus efficace et plus rapide, compte tenu des objectifs poursuivis par le gouvernement.

Art. 15

Le ressortissant de pays tiers faisant l'objet d'une décision de fin de séjour et d'éloignement en application des articles 21 et 22 doit être considéré comme étant en séjour illégal. Par conséquent, son éloignement aura lieu conformément à la directive 2008/115/CE.

L'article 7, alinéa 2 à 8, de la loi, et les dispositions du Titre III *quater*, exécutent cette directive. C'est pourquoi le nouvel article 24 renvoie à ces dispositions pour ce qui concerne l'ordre de quitter le territoire et son exécution.

Le délai pour quitter le territoire sera fixé conformément à l'article 74/14, de la loi. Un délai inférieur à 7 jours, ou même aucun délai, pourra être prévu dans les cas visés à l'article 74/14, § 3, de la loi.

Art. 16

Er wordt een nieuw hoofdstuk *Vlbis* ingevoegd in de wet.

Dit hoofdstuk bepaalt veiligheidsmaatregelen die genomen zouden kunnen worden ten aanzien van elke vreemdeling die zich op het grondgebied bevindt, welke zijn verblijfssituatie ook is.

Art. 17

Het nieuwe artikel 25 voorziet in de verplichting om de vreemdelingen die het voorwerp uitmaken van een inreisverbod, te signaleren in de ANG en in het SIS, ter fine van weigering van toegang en verblijf.

Deze signaleringen gebeuren reeds in de praktijk. Ze maken het mogelijk om de opvolging van de vreemdelingen met inreisverbod in België of in de Schengenruimte te verzekeren.

Het is hier in de eerste plaats de bedoeling om de transparantie, de rechtszekerheid en de effectiviteit van deze signaleringen te waarborgen.

De wet op het politieambt regelt de werking en de financiering van de ANG, alsook de toegang ertoe.

De signaleringen in het SIS gebeuren overeenkomstig de Europese akten die erop van toepassing zijn, in het bijzonder verordening 1987/2006/EG.

Momenteel worden de burgers van de Unie alleen in de ANG gesignaleerd. Zij worden niet ter fine van weigering van toegang of weigering van verblijf in het SIS gesignaleerd, want verordening 1987/2006/EG staat dit niet toe. De onderdanen van derde landen die het recht van vrij verkeer in de Unie genieten in de zin van richtlijn 2004/38/EG mogen in het SIS worden gesignaleerd, overeenkomstig artikel 25 van verordening 1987/2006/EG.

Art. 18

Het nieuwe artikel 26 neemt artikel 22 van de wet over.

Deze bepaling voorziet in een veiligheidsmaatregel die tot doel heeft de vrijheid van komen en gaan van de vreemdeling op het grondgebied te beperken, omwille van redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Deze bepaling is in overeenstemming met artikel 2 van Protocol nr. 4 bij het Verdrag tot bescherming van

Art. 16

Un nouveau chapitre *Vlbis* est inséré dans la loi.

Il prévoit des mesures de sûreté qui sont susceptibles d'être prises à l'égard de tout étranger se trouvant sur le territoire, quel que soit sa situation de séjour.

Art. 17

Le nouvel article 25 prévoit l'obligation de signaler les étrangers qui font l'objet d'une interdiction d'entrée dans la BNG et dans le SIS, aux fins de non-admission et d'interdiction de séjour.

Ces signalements ont déjà lieu dans la pratique. Ils permettent d'assurer le suivi des étrangers interdits d'entrée en Belgique ou dans l'espace Schengen.

Il s'agit avant tout ici d'assurer la transparence, la sécurité juridique et l'effectivité de ces signalements.

La loi sur la fonction de police régit le fonctionnement et l'alimentation de la BNG ainsi que son accès.

Les signalements dans le SIS sont effectués conformément aux actes européens qui y sont applicables, en particulier le règlement 1987/2006/CE.

Actuellement, les citoyens de l'Union sont signalés uniquement dans la BNG. Ils ne font pas l'objet de signalement aux fins de non-admission ou d'interdiction de séjour dans le SIS car le règlement 1987/2006/CE ne le permet pas. Par contre, les ressortissants de pays tiers qui jouissent du droit à la libre circulation dans l'Union au sens de la directive 2004/38/CE peuvent être signalés dans le SIS, conformément à l'article 25 du règlement 1987/2006/CE.

Art. 18

Le nouvel article 26 reprend l'article 22, de la loi.

Cette disposition prévoit une mesure de sûreté visant à limiter la liberté d'aller et venir de l'étranger sur le territoire, pour des raisons d'ordre public ou de sécurité nationale.

Cette disposition est conforme à l'article 2 du Protocole n° 4 à la Convention de sauvegarde des

de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, dat een aantal andere rechten en vrijheden erkent dan die welke reeds vermeld worden in het Verdrag en in het eerste aanvullende Protocol bij het Verdrag, opgemaakt te Straatsburg op 16 september 1963 (goedgekeurd door de wet van 24 januari 1970).

Naar aanleiding van advies 59.854/4 van de Raad van State, is het tweede lid opnieuw geformuleerd om rekening te houden met het verdwijnen van de terugwijzings- en uitzettingsbesluiten uit het regelgevingskader.

Art. 19

Deze wijziging is louter technisch. Ze volgt uit het feit dat het bevel om het grondgebied te verlaten de enige mogelijke verwijderingsmaatregel wordt die zal kunnen worden genomen. De besluiten tot terugwijzing en tot uitzetting zullen uit het regelgevingskader verdwijnen.

Het brede begrip “maatregel tot verwijdering” wordt gebruikt om ook de besluiten tot terugwijzing en tot uitzetting te dekken die vóór de inwerkingtreding van de in dit ontwerp voorgestelde regels werden genomen. Het doel is hier de rechtszekerheid te vrijwaren en te vermijden dat situaties ontkomen aan de toepassing van artikel 27 om wetgevingstechnische redenen.

Art. 20

Deze bepaling somt de categorieën van vreemdelingen op van wie biometrische gegevens mogen worden afgenomen.

Deze maatregel zal voortaan ook worden toegepast op de vreemdelingen die in België wensen te verblijven op grond van gezinshereniging.

Welke de redenen ook waren waarom het afnemen van hun biometrische gegevens niet was toegestaan, deze uitsluiting is niet meer verantwoord. De terreurdaden die in de laatste maanden en jaren zijn gepleegd, en het gemak waarmee sommigen hun identiteit kunnen verhullen om onopgemerkt te blijven voor de autoriteiten, maken een dergelijke gunstregeling ondenkbaar.

Bovendien is het feit dat een dergelijke maatregel kan worden toegepast op de gezinshereniger, maar niet op zijn gezinsleden die hem begeleiden of zich bij hem komen voegen, onbegrijpelijk en onsamenhangend.

Overigens heeft deze gunstregeling geen rechtsgrondslag. Integendeel, zij is in strijd met de Visumcode

droits de l'homme et des libertés fondamentales, reconnaissant certains droits et libertés autres que ceux figurant déjà dans la Convention et dans le premier Protocole additionnel à la Convention, fait à Strasbourg le 16 septembre 1963 (approuvé par la loi du 24 janvier 1970).

Suite à l'avis du Conseil d'État 59.854/4, l'alinéa 2 a été reformulé, afin de tenir compte de la disparition des arrêtés de renvoi et d'expulsion de l'ordonnancement juridique.

Art. 19

Cette modification est purement technique. Elle résulte du fait que l'ordre de quitter le territoire sera la seule et l'unique mesure d'éloignement qui pourra être prise. Les arrêtés de renvoi et d'expulsion seront amenés à disparaître de l'ordonnancement juridique.

La notion large de “mesure d'éloignement” est utilisée afin de couvrir également les arrêtés de renvoi et d'expulsion qui ont été pris antérieurement à l'entrée en vigueur des règles envisagées dans le projet. Le but est ici d'assurer la sécurité juridique et d'éviter que des situations n'échappent à l'application de l'article 27 pour des raisons de légistique.

Art. 20

Cette disposition énumère les catégories d'étrangers qui peuvent être soumises à la prise de données biométriques.

Les étrangers qui souhaitent séjourner en Belgique au titre du regroupement familial seront dorénavant également concernés par cette mesure.

Quelle que soient les raisons pour lesquelles la prise de leurs données biométriques n'a pas été autorisée, leur exclusion ne se justifie plus. Les actes terroristes qui ont été perpétrés au cours de ces derniers mois, voire de ces dernières années, et la facilité avec laquelle certains parviennent à dissimuler leur identité pour passer inaperçus aux yeux des autorités rendent un tel régime de faveur inconcevable.

De plus, le fait que le regroupant puisse être soumis à une telle mesure, tandis que le ou les membres de sa famille qui l'accompagnent ou le rejoignent ne puissent pas l'être, est incompréhensible et incohérent.

Par ailleurs, ce régime de faveur ne repose sur aucun fondement juridique. Au contraire, il contredit le Code

die het afnemen van vingerafdrukken van de visum-aanvragers oplegt, ook als het de gezinsleden betreft.

De bepalingen onder 3° en 4° zijn gewijzigd louter om technische redenen die rechtstreeks verband houden met het verdwijnen van de besluiten tot terugwijzing en tot uitzetting. Zoals voor artikel 27, is aan het ruime begrip “maatregel tot verwijdering” de voorkeur gegeven, met het oog op rechtszekerheid.

Art. 21 en 22

Naar aanleiding van het advies van de Raad van State over het nieuwe artikel 44, zijn de artikelen 42ter en 42quater, van de wet van 15 december 1980, gewijzigd, om er een zesde hypothese aan toe te voegen waarbij de minister of zijn gemachtigde (de Dienst Vreemdelingenzaken) een einde kan maken aan het verblijf van de familieleden van de burgers van de Unie volgens de voorwaarden die erin zijn bepaald.

Wanneer voortaan de minister of zijn gemachtigde (de Dienst Vreemdelingenzaken) het verblijf van een burger van de Unie intrekt wegens door hem gepleegde fraude, kan hij een einde maken aan het verblijf van zijn familieleden.

Zoals het Hof van Justitie van de Europese Unie immers herhaaldelijk heeft onderstreept, hebben de familieleden slechts een afgeleid recht dat voortvloeit uit het recht waarover de burgers van de Unie beschikken tot wiens familie zij “behoren”:

“(…) zij opgemerkt dat, aangezien een burger van de Unie als McCarthy niet onder het begrip “begunstigde” in de zin van artikel 3, lid 1, van richtlijn 2004/38 valt, haar echtgenoot evenmin onder dit begrip valt, aangezien de bij deze richtlijn aan de familieleden van een begunstigde verleende rechten geen persoonlijke rechten van deze familieleden zijn, maar afgeleide rechten, die zij in hun hoedanigheid van familielid van een begunstigde hebben verkregen (…)” (C-434/09, van 5 mei 2011).

Art. 23, 24 en 35

De wijzigingen in deze artikelen hebben tot doel de bepalingen van de wet van 15 december 1980 inzake de weigering tot binnenkomst en verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden te verduidelijken, door een correcte omzetting van richtlijn 2004/38/EG.

des visas qui impose la prise d’empreintes digitales des demandeurs de visa, y compris lorsqu’il s’agit de membres de famille.

Les 3° et 4° sont modifiés pour des raisons purement techniques, directement liées à la disparition des arrêtés de renvoi et d’expulsion. Comme pour l’article 27, la notion large de “mesure d’éloignement” a été préférée dans un souci de sécurité juridique.

Art. 21 et 22

Suite à l’avis du Conseil d’État à propos du nouvel article 44, les articles 42ter et 42quater, de la loi du 15 décembre 1980 sont modifiés pour y ajouter une sixième hypothèse dans laquelle le ministre ou son délégué (l’Office des Etrangers) peut mettre fin au séjour des membres de la famille des citoyens de l’Union dans les conditions qui y sont prévues.

Désormais, lorsque le ministre ou son délégué (l’Office des Etrangers) retirera le séjour à un citoyen de l’Union en raison d’une fraude commise par lui, il pourra mettre fin au séjour des membres de sa famille.

En effet, comme l’a justement souligné à plusieurs reprises de la Cour de Justice de l’Union européenne, les membres de la famille n’ont qu’un droit dérivé découlant du droit dont disposent les citoyens de l’Union à la famille desquelles ils “appartiennent”.

“(…) il convient de relever que, dans la mesure où un citoyen de l’Union telle que Mme McCarthy ne relève pas de la notion de bénéficiaire au sens de l’article 3, paragraphe 1er, de la directive 2004/38, son conjoint ne relève pas non plus de cette notion, étant donné que les droits conférés par cette directive aux membres de la famille d’un bénéficiaire de celle-ci sont non pas des droits propres auxdits membres, mais des droits dérivés, acquis en leur qualité de membre de la famille du bénéficiaire (…)” (C-434/09, du 5 mai 2011).

Art. 23, 24 et 35

Les modifications apportées par ces articles visent à clarifier les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 relatives au refus d’entrée et de séjour des citoyens de l’Union et des membres de leurs familles en assurant une juste transposition de la directive 2004/38/CE.

De minister of zijn gemachtigde kan voortaan de toegang of het verblijf van een burger van de Unie of van zijn familielid weigeren om redenen die verband houden met fraude. Het huidige artikel 42^{septies} maakt dit immers niet mogelijk. Er is hier dus een juridische lacune die moet worden gedicht.

Alvorens de toegang of het verblijf om die redenen te weigeren, zal de minister of zijn gemachtigde alle belangen tegen elkaar moeten afwegen. Hij zal met de volgende gegevens rekening moeten houden: de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst.

Het nieuwe artikel 45 bepaalt in zijn tweede paragraaf dat de minister of zijn gemachtigde zich tot de andere lidstaten kan wenden om inlichtingen te krijgen over het gedrag van de persoon, teneinde te beoordelen hoe gevaarlijk hij is voor de openbare orde en/of nationale veiligheid. Hier kan worden gewezen op de omzendbrief van de minister van Justitie nr. 138 van 3 juli 2009: Interconnectie van strafregisters – Aanvraag bij het Centraal Strafregister van uittreksels uit buitenlandse strafregisters.

De minister of zijn gemachtigde kan altijd inlichtingen vragen aan derde landen. Onze wet en ook richtlijn 2004/38/EG geeft echter niet de mogelijkheid die derde landen te verplichten op onze vragen te antwoorden.

Art. 25

Dit artikel is een omzetting van artikel 35 van richtlijn 2004/38/EG die de lidstaten toelaat de nodige maatregelen te nemen om een in deze richtlijn neergelegd recht in te trekken in geval van fraude.

De minister of zijn gemachtigde zal het verblijf van een burger van de Unie of zijn familielid kunnen intrekken wanneer zij fraude hebben gepleegd.

Daar het een beslissing tot intrekking betreft, is deze geldig “*ex tunc*”, dat wil zeggen dat ze terugwerkende kracht heeft zodat de vreemdeling wordt geacht nooit een verblijfsrecht op grond van richtlijn 2004/38/EG te hebben gehad.

Désormais, le ministre ou son délégué pourra refuser l’entrée ou le séjour d’un citoyen de l’Union ou d’un membre de sa famille pour des motifs liés à la fraude. En effet, actuellement, l’article 42^{septies} de la loi ne le permet pas. Il y a donc là un vide juridique qu’il convient de combler.

Avant de refuser l’entrée ou le séjour pour ces motifs, le ministre ou son délégué devra mettre en balance tous les intérêts en présence. En effet, il devra tenir compte des éléments suivants: la durée du séjour du citoyen de l’Union ou du membre de sa famille sur le territoire du Royaume, son âge, son état de santé, sa situation familiale et économique, son intégration sociale et culturelle dans le Royaume et l’intensité de ses liens avec son pays d’origine.

Le nouvel article 45, de la loi prévoit en son paragraphe 2 que le ministre ou son délégué peut s’adresser aux autres États membres pour obtenir des informations sur le comportement de la personne afin d’apprécier sa dangerosité par rapport à l’ordre public et/ou la sécurité nationale. À ce sujet, il y a lieu de rappeler l’existence de la circulaire du ministre de la Justice n° 138 du 3 juillet 2009: Interconnexion des casiers judiciaires. Demande au Casier judiciaire central d’extraits des casiers judiciaires étrangers.

En ce qui concerne les demandes de renseignements vis-à-vis des pays tiers, le ministre ou son délégué peuvent toujours solliciter des renseignements. Toutefois, notre loi ainsi que la directive 2004/38/CE ne permet pas d’obliger ces pays tiers à répondre à nos demandes.

Art. 25

Cet article constitue une transposition de l’article 35 de la directive 2004/38/CE qui permet aux États membres d’adopter les mesures nécessaires pour notamment retirer tout droit conféré par ladite directive en cas de fraude.

Le ministre ou son délégué pourra retirer le séjour à un citoyen de l’Union ou à un membre de sa famille lorsqu’ils auront eu recours à la fraude.

S’agissant d’une décision de retrait, cette dernière vaut “*ex tunc*”, c’est-à-dire qu’elle a des effets rétroactifs de sorte que l’étranger est réputé n’avoir jamais disposé d’un séjour sur le territoire du Royaume.

Naar aanleiding van het advies van de Raad van State moet worden verduidelijkt dat de minister of zijn gemachtigde (de Dienst Vreemdelingenzaken) het verblijf van een familielid slechts dan zal mogen intrekken als deze laatste zelf bedrieglijke middelen heeft gebruikt om de toekenning van het toegestane verblijf te verkrijgen.

Indien het gebruik van bedrieglijke middelen niet aan hem is te wijten, maar aan de burger van de Unie die wordt vergezeld of bij wie men zich voegt, kan de minister of zijn gemachtigde (de Dienst Vreemdelingenzaken) alleen maar een einde maken aan het verblijf, overeenkomstig de artikelen 42ter en 42quater, van de wet.

Art. 26

Dit artikel wil in de eerste plaats sommige bepalingen van richtlijn 2004/38/EG die het vrij verkeer en verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden beperken, naar behoren omzetten.

Het betreft de artikelen 27, lid 1, en 28 van deze richtlijn. Ze brengen een gradatie aan in de motieven die het mogelijk maken de burgers van de Unie en hun familieleden te verwijderen om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, gebaseerd op de mate van integratie van de betrokkene in het gastland.

De minister of zijn gemachtigde zal een einde kunnen maken aan het verblijf van burgers van de Unie en hun familieleden, zowel een verblijf van minder dan drie maanden als een verblijf van meer dan drie maanden, en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten, om redenen van openbare orde en/of nationale veiligheid. Hetzelfde is het geval als zij de volksgezondheid bedreigen omdat zij zijn aangetast door een van de ziekten vermeld in de bijlage bij de wet van 15 december 1980 (art.28, lid 1, van richtlijn 2004/38/EG).

Aan een duurzaam verblijf kan echter alleen een einde worden gemaakt om ernstige redenen van openbare orde en/of nationale veiligheid. In dat geval is alleen de minister bevoegd om deze maatregel te nemen (art.28, lid 2, van richtlijn 2004/38/EG).

Overeenkomstig artikel 28, lid 3, van richtlijn 2004/38/EG, bepaalt het nieuwe artikel 44bis, § 3, dat er geen einde kan worden gemaakt aan het verblijf van de burgers van de Unie die de laatste tien jaar op het grondgebied van het Rijk hebben verbleven en van minderjarigen. Zij mogen alleen om dwingende redenen

Suite à l'avis du Conseil d'État, il y a lieu de préciser que le ministre ou son délégué (l'Office des Etrangers) ne pourra retirer le séjour d'un membre de la famille que pour autant que ce dernier a lui-même utilisé des moyens frauduleux pour obtenir la reconnaissance du séjour accordé.

Si l'utilisation de moyens frauduleux ne lui est pas imputable mais l'est au citoyen de l'Union accompagné ou rejoint, le ministre ou son délégué (l'Office des Etrangers) ne pourra que mettre fin à son séjour et ce, conformément aux articles 42ter et 42quater, de la loi.

Art. 26

Le présent article vise avant tout à assurer une transposition adéquate de certaines dispositions de la directive 2004/38/CE qui visent à restreindre la liberté de circulation et de séjour des citoyens de l'Union et des membres de leurs familles.

Il s'agit des articles 27, § 1er et 28, de ladite directive qui mettent en place un système de gradation dans les motifs permettant d'éloigner les citoyens de l'Union ainsi que les membres de leurs familles pour des raisons d'ordre public ou de sécurité nationale et ce, en fonction du degré d'intégration de l'intéressé dans l'État membre d'accueil.

Le ministre ou son délégué pourra mettre fin au séjour des citoyens de l'Union et des membres de leurs familles séjournant aussi bien dans le cadre d'un séjour de moins de trois mois que d'un séjour de plus de trois mois et leur donner l'ordre de quitter le territoire pour des raisons d'ordre public et/ou de sécurité nationale. Il en est de même s'ils viennent à mettre en danger la santé publique du fait qu'ils seraient atteints d'une des maladies prévues à l'annexe de la loi du 15 décembre 1980 (art.28, § 1er, de la directive 2004/38/CE).

Toutefois, s'ils disposent d'un séjour permanent, ils ne pourront l'être que pour des raisons graves d'ordre public et/ou de sécurité nationale. Dans ce cas, seul le ministre est compétent pour prendre cette mesure (art.28, § 2, de la directive 2004/38/CE).

Conformément à l'article 28, § 3, de la directive 2004/38/CE, le nouvel article 44bis, § 3, prévoit qu'il ne peut être mis fin au séjour des citoyens de l'Union qui ont résidé pendant dix ans sur le territoire du Royaume ainsi que des mineurs d'âge et qu'ils ne peuvent être éloignés du territoire du Royaume que pour des

van nationale veiligheid van het grondgebied van het Rijk worden verwijderd. Ook in dit geval is alleen de minister bevoegd om deze maatregel te nemen.

Over de periode van tien jaar van verblijf die voorafgaat aan de maatregel tot verwijdering die deze verdergaande bescherming rechtvaardigt, heeft het Hof van Justitie in zijn arrest “Tsakouridis” voor recht gezegd: “32. Wat de vraag betreft in hoeverre perioden van afwezigheid uit de gastlidstaat tijdens de in artikel 28, lid 3, sub a, van richtlijn 2004/38 bedoelde periode, dat wil zeggen de tien jaar voorafgaand aan het besluit tot verwijdering, verhinderen dat de belanghebbende in aanmerking komt voor de bij deze bepaling verleende verhoogde bescherming, dient steeds precies op het moment waarop de vraag van verwijdering zich voordoet een algehele beoordeling van de situatie van de belanghebbende plaats te vinden.

33. De met de toepassing van artikel 28, lid 3, van richtlijn 2004/38 belaste nationale autoriteiten zijn verplicht om per geval alle relevante aspecten in de beoordeling te betrekken, met name de duur van elke afwezigheid van de belanghebbende uit de gastlidstaat, de gecumuleerde duur en de frequentie van deze afwezigheden en de beweegredenen van de belanghebbende bij het verlaten van deze lidstaat. Het is immers belangrijk om na te gaan of de in geding zijnde afwezigheden de verplaatsing van het centrum van belanghebbendes persoonlijke, beroeps- of familiebelangen naar een andere staat met zich meebrengen.

34. Het feit dat de belanghebbende gedwongen is teruggekeerd naar de gastlidstaat voor het ondergaan van een gevangenisstraf en de in detentie doorgebrachte tijd kan, samen met de in het vorige punt genoemde factoren, worden meegewogen in de algehele beoordeling die vereist is om te bepalen of de eerder met de gastlidstaat opgebouwde banden van integratie zijn verbroken.”

In hetzelfde arrest en ook in zijn arrest van 22 mei 2012 (zaak C-348/09) heeft het Hof van Justitie de gelegenheid gehad de begrippen ernstige redenen en dwingende redenen te verduidelijken:

“40. (...)de wetgever van de Unie, door elke verwijderingsmaatregel in de in artikel 28, lid 3, van deze richtlijn genoemde gevallen afhankelijk te stellen van “dwingende redenen” van openbare veiligheid, een aanzienlijk enger begrip dan de “ernstige redenen” in de zin van lid 2 van dit artikel, de op dit lid 3 gebaseerde maatregelen duidelijk heeft willen beperken tot “uitzonderlijke omstandigheden”, zoals reeds wordt aangekondigd in punt 24 van de considerans van deze richtlijn.

raisons impérieuses de sécurité nationale. Dans ces cas aussi, seul le ministre est compétent pour prendre cette mesure.

À propos de la période des dix ans de séjour précédant la mesure d'éloignement justifiant cette protection renforcée, la Cour de Justice de l'Union européenne, dans son arrêt “Tsakouridis”, a dit pour droit que: “32. S'agissant de la question de savoir dans quelle mesure des absences du territoire de l'État membre d'accueil pendant la période visée à l'article 28, paragraphe 3, sous a), de la directive 2004/38, à savoir au cours des dix années précédant la décision d'éloignement de l'intéressé, empêchent ce dernier de bénéficier de la protection renforcée, il y a lieu d'effectuer une appréciation globale de la situation de l'intéressé chaque fois au moment précis où se pose la question de l'éloignement.

33. Les autorités nationales chargées de l'application de l'article 28, paragraphe 3, de la directive 2004/38 sont tenues de prendre en considération la totalité des aspects pertinents dans chaque cas d'espèce, notamment la durée de chacune des absences de l'intéressé de l'État membre d'accueil, la durée cumulée et la fréquence de ces absences ainsi que les raisons qui ont guidé l'intéressé lorsqu'il a quitté cet État membre. Il importe, en effet, de vérifier si les absences en question impliquent le déplacement vers un autre État du centre des intérêts personnels, familiaux ou professionnels de l'intéressé.

34. La circonstance que l'intéressé a fait l'objet d'un retour forcé dans l'État membre d'accueil afin d'y purger une peine d'emprisonnement et le temps passé en détention peuvent, ensemble avec les éléments énumérés au point précédent, être pris en compte lors de l'appréciation globale exigée pour déterminer si les liens d'intégration tissés précédemment avec l'État membre d'accueil ont été rompus.”

Dans le même arrêt ainsi que dans son arrêt du 22 mai 2012 (affaire C-348/09), la Cour de Justice a eu l'occasion de préciser les notions de motifs graves et de raisons impérieuses:

“40. (...) en soumettant toute mesure d'éloignement dans les hypothèses envisagées à l'article 28, paragraphe 3, de cette directive à la présence de “raisons impérieuses” de sécurité publique, notion qui est considérablement plus stricte que celle de “motifs graves” au sens du paragraphe 2 de cet article, le législateur de l'Union a manifestement entendu limiter les mesures fondées sur ledit paragraphe 3 à des “circonstances exceptionnelles”, ainsi qu'il est annoncé au vingt-quatrième considérant de ladite directive.

41. Het begrip “dwingende redenen van openbare veiligheid” veronderstelt immers niet alleen een aantasting van de openbare veiligheid, maar ook dat deze aantasting bijzonder ernstig is, hetgeen tot uiting komt door het gebruik van de woorden “dwingende redenen”.

“22. Volgens de bewoordingen van artikel 28, lid 3, van richtlijn 2004/38 worden de dwingende redenen van openbare veiligheid“ door de lidstaten gedefinieerd”.

24. Om te bepalen of strafbare feiten als die welke door M.I. zijn gepleegd onder het begrip “dwingende redenen van openbare veiligheid” kunnen vallen, moet rekening worden gehouden met de volgende aspecten.

25. Volgens artikel 83, lid 1, VWEU valt de seksuele uitbuiting van kinderen onder vormen van bijzonder zware criminaliteit met een grensoverschrijdende dimensie waarbij is voorzien in het optreden van de wetgever van de Unie.

26. Punt 1 van de considerans van richtlijn 2011/93 geeft uiting aan die doelstelling en benadrukt dat seksueel misbruik en seksuele uitbuiting van kinderen ernstige schendingen van de grondrechten vormen, in het bijzonder van de rechten van kinderen op de voor hun welzijn noodzakelijke bescherming en zorg, die zijn vastgelegd in het Verdrag van de Verenigde Naties van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind en in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

27. De ernst van dit soort strafbare feiten volgt ook uit artikel 3 van richtlijn 2011/93 dat in lid 4 bepaalt dat het aangaan van seksuele handelingen met een kind dat nog niet seksueel meerderjarig is, wordt gestraft met een maximumgevangenisstraf van ten minste vijf jaar, terwijl volgens lid 5, sub i, van dat artikel het aangaan van dergelijke handelingen waarbij misbruik wordt gemaakt van een erkende positie van vertrouwen, gezag of invloed ten aanzien van het kind, wordt gestraft met een maximumgevangenisstraf van ten minste acht jaar. Volgens lid 5, sub iii, moet de gevangenisstraf ten minste tien jaar bedragen indien gebruik wordt gemaakt van dwang, geweld of bedreigingen. Volgens artikel 9, sub b en g, van deze richtlijn moeten de omstandigheid dat het strafbare feit werd gepleegd door een gezins- of familielid van het kind, een persoon die met het kind samenwoont of een persoon die misbruik heeft gemaakt van een erkende positie van vertrouwen of gezag alsook de omstandigheid dat het strafbare feit ging gepaard met ernstige geweldpleging of het kind ernstige schade heeft berokkend, als verzwarende omstandigheden worden beschouwd.

41. En effet, la notion de “raisons impérieuses de sécurité publique” suppose non seulement l’existence d’une atteinte à la sécurité publique, mais, en outre, qu’une telle atteinte présente un degré de gravité particulièrement élevé, reflété par l’emploi de l’expression “raisons impérieuses”.

“22. Selon les termes de l’article 28, paragraphe 3, de la directive 2004/38, les raisons impérieuses de sécurité publique sont “définies par les États membres”.

24. Afin de déterminer si des infractions telles que celles commises par M. I. sont susceptibles de relever de la notion de “raisons impérieuses de sécurité publique”, il convient de prendre en considération les éléments suivants.

25. Conformément à l’article 83, paragraphe 1er, TFUE, l’exploitation sexuelle des enfants fait partie des domaines de criminalité particulièrement grave revêtant une dimension transfrontalière dans lesquels l’intervention du législateur de l’Union est prévue.

26. En exprimant ledit objectif, le premier considérant de la directive 2011/93 souligne que les abus sexuels et l’exploitation sexuelle des enfants constituent des violations graves des droits fondamentaux, en particulier des droits de l’enfant à la protection et aux soins nécessaires à son bien-être, tels qu’ils sont consacrés dans la convention des Nations unies relative aux droits de l’enfant du 20 novembre 1989 et dans la charte des droits fondamentaux de l’Union européenne.

27. La gravité de ce type d’infractions ressort également de l’article 3 de la directive 2011/93, qui dispose, à son paragraphe 4, que le fait de se livrer à des activités sexuelles avec un enfant qui n’a pas atteint la majorité sexuelle doit être passible d’une peine maximale d’au moins cinq ans d’emprisonnement, alors que, en vertu du paragraphe 5, sous i), du même article, le fait de se livrer à de telles activités en abusant d’une position reconnue de confiance, d’autorité ou d’influence sur un enfant doit être passible d’une peine maximale d’au moins huit ans d’emprisonnement. Selon le même paragraphe 5, sous iii), cette peine doit être de dix ans au moins en cas d’usage de la contrainte, de la force ou de menaces. Conformément à l’article 9, sous b) et g), de la même directive, doivent être considérées comme aggravantes les circonstances que l’infraction a été commise par un membre de la famille de l’enfant, une personne qui cohabite avec l’enfant ou une personne ayant abusé de sa position reconnue de confiance ou d’autorité et la circonstance que l’infraction a été commise en ayant recours à des actes de violence grave ou a causé un préjudice grave à l’enfant.

28. Uit een en ander volgt dat lidstaten mogen oordelen dat strafbare feiten als die welke zijn genoemd in artikel 83, lid 1, tweede alinea, VWEU een buitengewoon ernstige inbreuk vormen op een fundamenteel belang van de samenleving, die een rechtstreekse bedreiging kan vormen voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking en dus kan vallen onder het begrip “dwingende redenen van openbare veiligheid”, op grond waarvan een maatregel van verwijdering overeenkomstig artikel 28, lid 3, van richtlijn 2004/38 kan worden gerechtvaardigd, op voorwaarde dat de wijze waarop dergelijke strafbare feiten zijn gepleegd, bijzonder ernstige kenmerken vertoont. Het staat aan de verwijzende rechter om dit na te gaan aan de hand van een individueel onderzoek van het concrete geval dat bij hem aanhangig is.”

In zijn advies 59.854/4 heeft de Raad van State gesuggereerd het soort van feiten te verduidelijken die “dwingende redenen van nationale veiligheid” zouden kunnen opleveren. Hier wordt verwezen naar de commentaar bij artikel 13. Deze is volledig over te nemen voor de situatie van de burgers van de Unie en hun familieleden, daar het begrip “dwingende redenen van nationale veiligheid” geen verschillende strekking kan hebben naar gelang van de verblijfssituatie van de vreemdeling.

Art. 27

Deze bepaling verduidelijkt de termijn die de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 30, lid 3, van richtlijn 2004/38/EG, moet toekennen aan de burger van de Unie of aan zijn familielid om het grondgebied van het Rijk te verlaten. Deze termijn kan niet korter zijn dan een maand, tenzij in een naar behoren gerechtvaardigd geval van nood.

Naar het voorbeeld van wat reeds bestaat voor de onderdanen van derde landen, bepaalt dit artikel eveneens de gevallen waarin de burger van de Unie of zijn familielid een verlenging van deze termijn kan aanvragen.

Indien de minister of zijn gemachtigde deze aanvraag inwilligt, kan de burger van de Unie of zijn familielid, om zijn verwijdering te waarborgen en een risico op onderduiken te voorkomen, preventieve maatregelen krijgen opgelegd, die de Koning moet bepalen.

Art. 28 Tot 32 en 37

Deze bepalingen maken het mogelijk om, met het oog op de transparantie en de rechtszekerheid, de

28. Il ressort de ces éléments qu’il est loisible aux États membres de considérer que des infractions pénales telles que celles figurant à l’article 83, paragraphe 1er, deuxième alinéa, TFUE constituent une atteinte particulièrement grave à un intérêt fondamental de la société, susceptible de représenter une menace directe pour la tranquillité et la sécurité physique de la population, et, partant, de relever de la notion de “raisons impérieuses de sécurité publique” pouvant justifier une mesure d’éloignement au titre de l’article 28, paragraphe 3, de la directive 2004/38, à condition que la façon selon laquelle de telles infractions ont été commises présente des caractéristiques particulièrement graves, ce qu’il appartient à la juridiction de renvoi de vérifier sur le fondement d’un examen individuel du cas d’espèce dont elle est saisie.”

Dans son avis 59.854/4, le Conseil d’État a suggéré de préciser le type de faits qui pourrait constituer des “raisons impérieuses de sécurité nationale”. A ce propos, il est renvoyé aux commentaires de l’article 13. Ceux-ci sont parfaitement transposables à la situation des citoyens de l’Union et des membres de leurs familles, la notion de “raisons impérieuses de sécurité nationale” ne pouvant pas avoir une portée différente selon la situation de séjour de l’étranger.

Art. 27

Cette disposition précise le délai que le ministre ou son délégué, et ce conformément à l’article 30, § 3, de la directive 2004/38/CE, doit accorder au citoyen de l’Union ou au membre de sa famille pour quitter le territoire du Royaume. Ce délai ne peut être inférieur à un mois sauf en cas d’urgence dûment justifié.

Cet article prévoit, également, à l’instar de ce qui existe déjà pour les ressortissants de pays tiers, les hypothèses dans lesquelles le citoyen de l’Union ou le membre de sa famille peut demander une prolongation de ce délai.

Si le ministre ou son délégué fait droit à sa demande, le citoyen de l’Union ou le membre de sa famille peut, en vue de garantir son éloignement et éviter un risque de fuite, se voir imposer des mesures préventives qu’il revient au Roi de déterminer.

Art. 28 à 32 et 37

Ces dispositions permettent de clarifier, dans un souci de transparence et de sécurité juridique, les mesures

maatregelen te verduidelijken die ten aanzien van de burgers van de Europese Unie en hun familieleden kunnen worden genomen teneinde hun verwijdering van het grondgebied van het Rijk te verzekeren.

Net zoals de bepalingen betreffende de onderdanen van derde landen hebben deze bepalingen tot doel een efficiënt beleid van verwijdering van de burgers van de Unie en hun familieleden te verzekeren door ervoor te zorgen dat het beleid menselijk is en kadert in de volledige eerbiediging van hun fundamentele rechten en waardigheid.

Deze nieuwe bepalingen zijn geen omzetting van richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (de zogenaamde “terugkeerrichtlijn”), maar zij zijn grotendeels geïnspireerd op deze richtlijn.

In zijn beschikking van 10 februari 2014 (“Zaak Mavrona”, C-85/03, punt 20), heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie gezegd voor recht dat het de nationale wetgever niet verboden is voor een categorie van situaties of personen regels voor te schrijven die zijn geïnspireerd op de bepalingen van een richtlijn die deze situaties of personen niet in zijn toepassingsgebied opneemt, wanneer dat gepast lijkt en mits geen enkele andere bepaling van het gemeenschapsrecht zich daartegen verzet.

Het doel is de burgers van de Unie en hun familieleden een verwijderingsregeling te garanderen die niet minder gunstig is dan de regeling die de onderdanen van derde landen genieten.

Deze nieuwe artikelen bepalen dat de minister of zijn gemachtigde, indien de burger van de Unie of zijn familielid niet vrijwillig vertrekt, overgaat tot zijn verwijdering. Hetzelfde geldt wanneer de burger van de Unie of zijn familielid een risico op onderduiken vertoont of wanneer hij de aan hem opgelegde preventieve maatregelen niet heeft nageleefd of wanneer hij een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hoewel de hem toegekende termijn om het grondgebied van het Rijk vrijwillig te verlaten, nog niet verstreken is.

Het nieuwe artikel 44*sexies* machtigt de Koning om de preventieve maatregelen die tot doel hebben het risico op onderduiken te vermijden te bepalen. De aanwijzing van een verblijfplaats wordt uitdrukkelijk voorzien door de wet, aangezien het gaat om een maatregel die de vrijheid om te komen en te gaan beperkt. Enkel de

qui peuvent être prises à l’égard des citoyens de l’Union européenne et des membres de leurs familles afin d’assurer leur éloignement du territoire du Royaume.

Tout comme les dispositions relatives aux ressortissants de pays tiers, ces dispositions visent à assurer une politique efficace d’éloignement des citoyens de l’Union et des membres de leurs familles en faisant en sorte qu’elle soit humaine et qu’elle s’inscrive dans le respect intégral de leurs droits fondamentaux et de leur dignité.

Ces nouvelles règles ne constituent pas une transposition de la directive 2008/115/CE du Parlement européen et du conseil du 16 décembre 2008 relative aux normes et procédures communes applicables dans les États membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier (dite “directive retour”) mais s’en inspirent grandement.

A ce sujet, dans son ordonnance du 10 février 2004 (“Affaire Mavrona”, C-85/03, point 20), la Cour de Justice de l’Union européenne a dit pour droit qu’il n’est pas interdit au législateur national de prévoir, pour une catégorie de situations ou de personnes, des règles s’inspirant des dispositions d’une directive qui n’inclut pas ces situations ou ces personnes dans son champ d’application, lorsque cela apparaît opportun et pour autant qu’aucune autre disposition du droit communautaire n’y fasse obstacle.

Le but est de garantir aux citoyens de l’Union et aux membres de leurs familles un régime d’éloignement qui ne soit pas moins favorable que celui dont bénéficient les ressortissants de pays tiers.

Ces nouveaux articles prévoient que si le citoyen de l’Union ou le membre de sa famille ne s’exécute pas volontairement, le ministre ou son délégué procède à son éloignement. Il en est de même lorsque le citoyen de l’Union ou le membre de sa famille présente un risque de fuite ou lorsqu’il n’a pas respecté les mesures préventives imposées à lui ou lorsqu’il constitue une menace pour l’ordre public ou la sécurité nationale et ce, bien que le délai qui lui est octroyé pour quitter volontairement le territoire du Royaume ne soit pas encore écoulé.

Le nouvel article 44*sexies* habilite le Roi à déterminer les mesures préventives destinées à éviter le risque de fuite. L’assignation à résidence est expressément prévue par la loi étant donné qu’il s’agit d’une mesure restrictive de la liberté d’aller et venir. Seul le législateur peut en effet prévoir une telle mesure. Il a été

wetgever kan een dergelijke maatregel voorzien. In verband hiermee werd er rekening gehouden met het advies nr. 49 947/2/V van de Raad van State dat uitgebracht werd in verband met het wetsontwerp dat de wet van 19 januari 2012 geworden is en dat de richtlijn 2008/115/EG (“terugkeer”) omgezet heeft.

Bovendien bepaalt het nieuwe artikel 44*septies* uitdrukkelijk dat de burgers van de Unie en hun familieleden vastgehouden kunnen worden in een gesloten centrum. Er dient echter op te worden gewezen dat deze vasthouding een ultieme maatregel is, die slechts zal worden toegepast indien geen enkele andere, minder dwingende maatregel kan worden toegepast en indien redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid het vereisen. De burgers van de Unie en hun familieleden kunnen momenteel reeds in een gesloten centrum worden vastgehouden. In de huidige praktijk werd reeds van deze mogelijkheid gebruik gemaakt enkel om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

De duur van de vasthouding mag niet langer zijn dan de tijd die strikt noodzakelijk is om de betrokkene van het grondgebied van het Rijk te verwijderen, met een maximumduur van twee maanden. Onder een aantal voorwaarden, opgesomd in dit artikel, kan de minister of zijn gemachtigde deze termijn van twee maanden echter verlengen, evenwel zonder dat de totale duur van de vasthouding meer dan acht maanden mag bedragen.

De burgers van de Unie en hun familieleden beschikken ten aanzien van deze vasthouding over dezelfde beroepsmiddelen als de onderdanen van derde landen: Raadkamer en Kamer van inbeschuldigingstelling (artikel 71 van de wet van 15 december 1980).

Tot slot zullen de burgers van de Unie en hun familieleden, net zoals de onderdanen van derde landen, voortaan een vertaling van de belangrijkste elementen van de beslissing tot verwijdering kunnen aanvragen in een taal die ze begrijpen of op zijn minst in een taal waarvan men redelijkerwijs kan veronderstellen dat ze die begrijpen.

De burger van de Unie of zijn familielid die de grieven die hem ten laste worden gelegd, begrijpt, zal beter in staat zijn om te oordelen of het al dan niet opportuun is om hiertegen een beroep in te dienen.

Wat artikel 44*quinquies* betreft, vraagt de Raad van State zich af welke de strekking is van de koninklijke machtiging die in paragraaf 3 van dit artikel voorkomt. Er kan positief worden geantwoord op hun vraag. De overheid die door de Koning zal worden aangewezen,

tenu compte à cet égard de l’avis du Conseil d’État n°49 947/2/V rendu sur le projet de loi qui est devenu la loi du 19 janvier 2012 et qui a transposé la directive 2008/115/CE (dite “retour”).

De plus, le nouvel article 44*septies* prévoit explicitement que les citoyens de l’Union et les membres de leurs familles peuvent faire l’objet d’un maintien en centre fermé. Toutefois, il y a lieu de souligner que ce maintien est une mesure ultime qui ne va trouver à s’appliquer que si aucune autre mesure moins coercitive ne puisse s’appliquer et si des raisons d’ordre public, de sécurité nationale ou de santé publique l’exigent. Il y a lieu de souligner qu’actuellement, les citoyens de l’Union et les membres de leurs familles peuvent déjà faire l’objet d’un maintien en centre fermé. Dans la pratique actuelle, il est déjà fait usage de cette possibilité uniquement pour des raisons d’ordre public, de sécurité nationale ou de santé publique.

La durée du maintien ne peut pas dépasser le temps strictement nécessaire pour éloigner l’intéressé du territoire du Royaume avec une durée maximale de deux mois. Toutefois, sous certaines conditions énumérées dans ledit article, le ministre ou son délégué peut prolonger ce délai de deux mois sans pour autant que la durée totale du maintien ne puisse dépasser huit mois.

À l’égard de ce maintien, les citoyens de l’Union et les membres de leurs familles disposent des mêmes voies de recours que les ressortissants de pays tiers: Chambre du conseil et Chambre des mises en accusation (article 71, de la loi du 15 décembre 1980).

Enfin, tout comme les ressortissants de pays tiers, les citoyens de l’Union et les membres de leurs familles pourront, désormais, demander une traduction des principaux éléments de la décision d’éloignement dans une langue qu’ils comprennent ou à tout le moins dans une langue qu’il est raisonnable de penser qu’ils comprennent.

En comprenant les griefs qui lui sont reprochés et qui ont justifié la décision d’éloignement, le citoyen de l’Union ou le membre de sa famille sera plus à même de juger s’il lui est opportun ou non d’introduire un recours à son encontre.

À propos de l’article 44*quinquies*, le Conseil d’État s’interroge sur la portée de l’habilitation royale figurant au paragraphe 3 dudit article. Il y a lieu de répondre positivement à leur interrogation. En effet, l’autorité qui sera désignée par le Roi ne sera compétente que pour

zal immers enkel bevoegd zijn om de gedwongen terugkeer voorgeschreven bij paragraaf 2 van dit artikel te controleren.

Er moet ook worden gepreciseerd dat deze overheid dezelfde overheid zal zijn die werd aangeduid voor de gedwongen terugkeer van de onderdanen van derde landen, met toepassing van artikel 74/15, § 3, van de wet. Overeenkomstig artikel 9/1 van het koninklijk besluit van 20 juli 2001 betreffende de werking en het personeel van de algemene inspectie van de federale en van de lokale politie is de algemene inspectie van de politie bevoegd.

Art. 33

Dit nieuwe artikel 44*nonies* stelt de minister of zijn gemachtigde (de Dienst Vreemdelingenzaken) in staat de bevelen om het grondgebied te verlaten, genomen ten aanzien van de burgers van de Unie en/of hun familieleden om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid, te koppelen aan een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk.

Om de duur van het inreisverbod te bepalen, zal de minister of zijn gemachtigde (de Dienst Vreemdelingenzaken) rekening moeten houden met alle elementen die specifiek zijn voor elk geval, waarbij de duur in principe niet meer dan vijf jaar mag bedragen (tenzij in geval van ernstige bedreiging voor de openbare orde en/of de nationale veiligheid).

Art. 34

Dit artikel is een omzetting van artikel 32 van richtlijn 2004/38/EG. Overeenkomstig deze bepaling kan de burger van de Unie of zijn familielid die een inreisverbod krijgt, de schorsing of de intrekking ervan aanvragen na een redelijke termijn en in elk geval na drie jaar te rekenen vanaf de uitvoering van de verwijderingsmaatregel. Het verlopen van de redelijke termijn zal worden beoordeeld door de minister of zijn gemachtigde (de Dienst Vreemdelingenzaken), gelet op de specifieke omstandigheden van elk geval.

De aanvraag voor de schorsing of intrekking moet worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde vanuit het land van oorsprong of van verblijf. Deze aanvraag kan in geen geval worden ingediend vanop het grondgebied van het Rijk. Dit vloeit voort uit het principe zelf van het inreisverbod.

De minister of zijn gemachtigde moet uitspraak doen over de aanvraag van de vreemdeling binnen zes maanden na de indiening van de aanvraag.

contrôler les retours forcés prévus au paragraphe 2, dudit article.

Il y a lieu aussi de préciser que cette autorité sera la même que celle qui a été désignée pour les retours forcés des ressortissants de pays tiers en application de l'article 74/15, § 3, de la loi. Conformément à l'article 9/1, de l'arrêté royal du 20 juillet 2001 relatif au fonctionnement et au personnel de l'inspection générale de la police fédérale et de la police locale, l'Inspection générale de la police est compétente.

Art. 33

Ce nouvel article 44*nonies* permet au ministre ou à son délégué (l'Office des Étrangers) d'assortir les ordres de quitter le territoire, pris à l'égard des citoyens de l'Union et/ou des membres de leurs familles pour des raisons d'ordre public, de sécurité nationale ou de santé publique, d'une interdiction d'entrée sur le territoire du Royaume.

Tout en ne pouvant en principe pas dépasser cinq ans (sauf en cas de menace grave pour l'ordre public et/ou la sécurité nationale), le ministre ou son délégué (l'Office des Étrangers) devra, pour déterminer sa durée, prendre en compte tous les éléments propres à chaque cas d'espèce.

Art. 34

Cet article constitue une transposition de l'article 32, de la directive 2004/38/CE. Conformément à cette disposition, le citoyen de l'Union ou le membre de sa famille faisant l'objet d'une interdiction d'entrée peut en demander la suspension ou la levée après un délai raisonnable et, en tout cas, après trois ans suivant l'exécution de la mesure d'éloignement. L'écoulement du délai raisonnable sera apprécié par le ministre ou son délégué (l'Office des Étrangers) en fonction des circonstances propres à chaque cas d'espèce.

La demande de suspension ou de levée doit être introduite par l'intéressé auprès du ministre ou de son délégué à partir de son pays de séjour ou de résidence. Cette demande ne peut en aucun cas être introduite à partir du territoire du Royaume. Cela découle du principe même de l'interdiction d'entrée.

Le ministre ou son délégué doit statuer sur la demande de l'étranger dans les six mois de l'introduction de la demande.

Inzake deze termijn dient te worden onderstreept, zoals ook de Raad van State heeft gedaan in zijn advies, dat “artikel 32 van richtlijn 2004/38/EG [ertoe strekt] personen die een inreisverbod hebben gekregen de mogelijkheid te bieden om na een zekere tijd een aanvraag in te dienen om dat verbod te laten schorsen of opheffen ingeval een wijziging in materiële zin is opgetreden in de omstandigheden die het inreisverbod rechtvaardigen. In dat kader moeten de lidstaten krachtens dat artikel binnen een termijn van zes maanden hun besluit nemen. De wetgever dient dan ook een procedure in te voeren waardoor men zeker kan zijn dat die aanvragen tot opheffing of schorsing daadwerkelijk binnen de gestelde termijn van zes maanden onderzocht zullen worden. Bijgevolg kan niet aanvaard worden dat in de ontworpen bepaling rekening gehouden wordt met het geval dat binnen die termijn van zes maanden geen enkele beslissing genomen zou zijn en dat daarin bepaald wordt dat de beslissing in dat geval geacht wordt “negatief te zijn.”.

Indien er binnen de termijn van zes maanden geen beslissing wordt genomen zal de betrokkene de dienst kunnen dwingen om een beslissing te nemen in verband met zijn aanvraag, door de bestaande beroepsmiddelen te gebruiken. Hij zal de zaak aanhangig kunnen maken bij de bevoegde rechtbank van eerste aanleg en bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV, 30 januari 2009, nr. 22 507).

Indien de minister of zijn gemachtigde de door de betrokkene aangevoerde argumenten om een wijziging in materiële zin te bewijzen in de omstandigheden die destijds het inreisverbod hadden gemotiveerd, gegrond acht, schorst hij het inreisverbod of trekt hij het in, naar gelang van de aanvraag van de betrokkene.

In het tegenovergestelde geval weigert hij de aanvraag van de betrokkene. Hetzelfde geldt indien de vreemdeling de modaliteiten betreffende de indiening van de aanvraag tot schorsing of intrekking niet naleeft.

Art. 36

Deze wijziging is louter technisch. Artikel 45/1, zoals ingevoegd door de wet van 4 mei 2016, is in hoofdzaak overgenomen in artikel 45.

Art. 38

De burger van de Unie of zijn familielid die de status van vluchteling of de status van subsidiaire bescherming geniet in België zal op absolute wijze tegen de verwijdering zijn beschermd. De intrekking van de status van de

À propos de ce délai, il y a lieu de souligner, comme l'a fait le Conseil d'État dans son avis, que: “L'article 32 de la directive 2004/38/CE vise à permettre aux personnes qui ont fait l'objet d'une interdiction d'entrée d'en demander la suspension ou la levée après un certain temps, en cas de changement matériel des circonstances ayant justifié la décision d'interdiction d'entrée. Il impose dans ce cadre aux États membres de se prononcer sur de telles demandes dans un délai de six mois. Il revient dès lors au législateur de mettre en place une procédure qui permet de s'assurer que ces demandes de levée ou de suspension seront effectivement examinées dans le délai requis de six mois. Par conséquent, il ne peut être admis que la disposition en projet envisage l'hypothèse qu'aucune décision ne soit prise dans un délai de six mois et que dans ce cas, elle précise que la décision “est réputée négative”.”.

En l'absence de décision dans le délai de six mois, l'intéressé pourra contraindre l'administration à statuer sur sa demande en utilisant les voies de recours existantes. Il pourra ainsi saisir le Tribunal de première instance compétent ainsi que le Conseil du Contentieux des Etrangers (CCE, du 30 janvier 2009, n° 22 507).

S'il juge que les arguments invoqués par l'intéressé, pour attester d'un changement matériel des circonstances qui avaient motivé l'interdiction d'entrée, sont fondés, le ministre ou son délégué, en fonction de la demande de l'intéressé, lève ou suspend l'interdiction d'entrée.

Dans le cas contraire, il refuse la demande de l'intéressé. Il en est de même si l'étranger ne respecte pas les modalités d'introduction de la demande de suspension ou de levée.

Art. 36

Cette modification est purement technique. L'article 45/1, tel qu'il a été inséré par la loi du 4 mai 2016, est repris en substance à l'article 45.

Art. 38

Le citoyen de l'Union ou le membre de sa famille qui bénéficie du statut de réfugié ou du statut de protection subsidiaire en Belgique sera protégé de manière absolue contre l'éloignement. Le retrait du statut de

internationale bescherming wordt dus een noodzakelijke voorwaarde voor de verwijdering.

Art. 39

Deze wijziging is louter technisch.

Art. 40

Deze wijziging is louter technisch. Op de begunstigde van de internationale bescherming zullen de algemene bepalingen van hoofdstuk VI, van Titel I, van toepassing zijn.

Art. 41

Deze bepaling verzekert de overeenstemming met richtlijn 2003/109/EG, die voorziet in een aantal waarborgen ten gunste van de onderdanen van derde landen die de status van langdurig ingezetene verworven hebben in een andere lidstaat. Deze bepaling neemt de artikelen 61/8 en 61/9 van de wet *grosso modo* over.

Paragraaf 1 voorziet in een verplichting om de lidstaat die de status van langdurig ingezetene heeft toegekend, op de hoogte te brengen in geval van einde van het verblijf en/of verwijdering. Deze verplichting houdt rechtstreeks verband met de verplichting tot overname die op de lidstaat rust krachtens richtlijn 2003/109/EG.

In principe zal de betrokkene worden verwijderd naar deze lidstaat. Dit is de reden waarom het bevel om het grondgebied te verlaten, zal worden beperkt tot België.

Paragraaf 2, eerste lid, wijkt af van dit principe door de verwijdering van de betrokkene buiten Europa toe te laten indien de betrokkene een actuele en voldoende ernstige bedreiging is. De lidstaat die de status van langdurig ingezetene heeft toegekend, wordt dan in dit geval vooraf geraadpleegd om rekening te houden met zijn belangen.

Het tweede lid beoogt het bijzondere geval waarin de betrokkene een internationale bescherming geniet in een andere lidstaat. Hij zal slechts in de twee gevallen, voorzien in de bepalingen onder 1° en 2°, kunnen worden verwijderd buiten de Europese Unie.

Deze bepaling zet artikel 22, lid 3*bis* van richtlijn 2003/119/EG om, dat uitdrukkelijk verwijst naar artikel 21, lid 2, van richtlijn 2004/38/EG. Dit artikel is vervangen door artikel 21 van richtlijn 2011/95/EU. Artikel 14, leden 4 en 5, en artikel 21, lid 2, van richtlijn 2011/95/EU, zijn op

protection internationale sera donc un préalable nécessaire à l'éloignement.

Art. 39

Cette modification est purement technique.

Art. 40

Cette modification est purement technique. Le bénéficiaire de la protection internationale sera soumis aux dispositions générales du chapitre VI, du Titre Ier.

Art. 41

Cette disposition assure la mise conformité avec la directive 2003/109/CE qui prévoit certaines garanties au profit des ressortissants de pays tiers qui ont acquis le statut de résident de longue durée dans un autre État membre. Elle reprend en substance les articles 61/8 et 61/9, de la loi.

Le paragraphe 1er prévoit une obligation d'informer l'État membre qui a accordé le statut de résident de longue durée en cas de fin de séjour et/ou d'éloignement. Cette obligation est directement liée à l'obligation de réadmission pesant sur celui-ci en vertu de la directive 2003/109/CE.

En principe, l'intéressé sera éloigné vers cet État membre. Raison pour laquelle l'ordre de quitter le territoire sera limité à la Belgique.

Le paragraphe 2, alinéa 1er, déroge à ce principe en autorisant son éloignement en-dehors de l'Union européenne si l'intéressé représente une menace actuelle et suffisamment grave. L'État membre qui a accordé le statut de résident de longue durée est préalablement consulté alors dans ce cas afin de tenir compte de ses intérêts.

L'alinéa 2 vise le cas particulier où l'intéressé bénéficie d'une protection internationale dans un autre État membre. Il pourra être éloigné en-dehors de l'Union européenne uniquement dans les deux hypothèses prévues aux 1° et 2°.

Cette disposition transpose l'article 22, § 3*bis*, de la directive 2003/109/CE, lequel renvoie expressément à l'article 21, § 2, de la directive 2004/83/CE. Cet article a été remplacé par l'article 21, de la directive 2011/95/UE. L'article 14, §§ 4 et 5, et l'article 21, § 2, de la directive

gelijke wijze geformuleerd. Artikel 14, leden 4 en 5, van richtlijn 2011/95/EU, wordt uitgevoerd door de artikelen 52/4, eerste lid, en 55/3/1/ eerste paragraaf, van de wet.

Met het oog op de samenhang, is de formulering van het ontworpen tweede lid, 2°, overgenomen van die van de artikelen 52/4, eerste lid, en 55/3/1, § 1, zoals zij zijn ingevoegd door de wet van 10 augustus 2015. Er is rekening gehouden met het advies van de Raad van State over het voorontwerp van deze wet (advies van de Raad van State nr. 57.124/4 van 16 maart 2015, blz. 53-54). Zo zijn de woorden “bijzonder ernstig misdrijf” gebruikt, rekening houdend met Boek I van het Strafwetboek (Doc 54 1197/00, blz. 16).

De betrokkene zal dus buiten de Europese Unie kunnen worden verwijderd, niet alleen in geval van een misdaad in de zin van het Strafwetboek, maar ook in geval van een inbreuk die technisch geen misdaad zou zijn maar toch als bijzonder ernstig zou worden beschouwd.

Art. 42

Deze opheffing is louter technisch. Deze bepaling wordt grosso modo overgenomen in artikel 21, § 2, van de wet.

Art. 43 tot 45

Deze bepalingen strekken ertoe sommige procedurele waarborgen die aan de vreemdelingen zijn toegekend, te verduidelijken. Het is om die reden dat het opschrift van titel III en zijn hoofdstuk I is aangepast.

In paragraaf 1 wordt de eerbiediging van het recht om te worden gehoord, bekrachtigd in de wet ten gunste van de vreemdelingen die voor meer dan drie maanden tot het verblijf worden toegelaten of gemachtigd of aan wie een verblijfsrecht van meer dan drie maanden werd toegekend, wanneer overwogen wordt om een einde te maken aan hun verblijf of hun verblijfsrecht in te trekken.

Naar aanleiding van advies 59.854/4 van de Raad van State is er in het ontwerp de termijn bepaald binnen welke de vreemdeling zijn opmerkingen kan voordragen. Met het oog op de rechtszekerheid is ook vermeld dat de vreemdeling geïnformeerd wordt en hij zijn opmerkingen schriftelijk moet bezorgen. De datum van ontvangst van het document dat hem informeert dat een beslissing tegen hem wordt overwogen, wordt de startdatum van de termijn.

De vreemdeling beschikt in principe over een termijn van vijftien dagen om de gegevens over zijn persoonlijke

2011/95/UE sont formulés de manière similaire. L'article 14, §§ 4 et 5, de la directive 2011/95/UE, est exécuté par les articles 52/4, alinéa 1er, et 55/3/1, § 1er, de la loi.

Dans un souci de cohérence, la formulation de l'alinéa 2, 2°, en projet est calquée sur celle des articles 52/4 alinéa 1er, et 55/3/1, § 1er, tels qu'ils ont été insérés par la loi du 10 août 2015. Il a été tenu compte de l'avis du Conseil d'État rendu sur l'avant-projet de cette loi (avis du Conseil d'État n° 57.124/4 du 16 mars 2015, pp.53-54). Ainsi, les mots “infraction particulièrement grave” sont utilisés compte tenu de la classification opérée par le Livre 1er du Code pénal (Doc 54 1197/00, p.16).

L'intéressé pourra donc être éloigné en-dehors de l'Union européenne non seulement en cas de crime au sens du Code pénal mais aussi en cas d'infraction qui ne serait pas techniquement un crime mais serait néanmoins considérée comme particulièrement grave.

Art. 42

Cette abrogation est purement technique. Cette disposition est reprise en substance à l'article 21, § 2, de la loi.

Art. 43 à 45

Ces dispositions visent à préciser certaines garanties procédurales reconnues aux étrangers. C'est notamment pour cela que l'intitulé du Titre III et de son Chapitre Ier est adapté.

Au paragraphe 1er, le respect du droit d'être entendu est consacré dans la loi en faveur des étrangers admis ou autorisés au séjour pour plus de trois mois ou auxquels un droit de séjour de plus de trois mois a été reconnu, lorsqu'il est envisagé de mettre fin à leur séjour ou de leur retirer.

Suite à l'avis du Conseil d'État 59.854/4, le délai dans lequel l'étranger pourra faire valoir ses observations est dorénavant prévu dans le projet. Dans un souci de sécurité juridique, il est aussi précisé que l'étranger sera informé et qu'il devra transmettre ses observations, par écrit. La date de réception de l'écrit l'informant qu'une décision est envisagée à son encontre servira de point de départ au délai.

L'étranger disposera en principe d'un délai de quinze jours pour transmettre les éléments relatifs à sa situation

situatie die de beslissing kunnen beïnvloeden mee te delen. Deze termijn is vastgesteld gelet op de huidige praktijk. Het is een redelijke termijn die het de betrokkene in principe mogelijk moet maken zijn opmerkingen naar behoren en daadwerkelijk mee te delen.

Afhankelijk van de specifieke omstandigheden van het geval, kan een kortere of langere termijn worden verleend indien de overheid die de beslissing neemt dat nuttig of noodzakelijk acht.

Zo zou het kunnen gebeuren dat de termijn te lang wordt bevonden en het bestuur verhindert snel op te treden, terwijl een kortere, maar toereikende, termijn net zo goed het recht om te worden gehoord zou garanderen..

Allerlei factoren kunnen een beperking van de termijn verantwoorden, zoals: de aard en de ernst van de verweten feiten, bijvoorbeeld, bij fraude of bedreiging van de openbare orde of de nationale veiligheid; de weinige tijd die is verlopen sinds de toekenning van zijn verblijf, hetgeen veronderstelt dat zijn persoonlijke situatie, die bij de bevoegde overheid overigens al bekend is, weinig of niet is geëvolueerd; de relatief korte duur waarvoor de vreemdeling tot het verblijf is gemachtigd of toegelaten; het doel van zijn verblijf; het bewezen ontbreken van familiale, culturele of sociale banden in België; het soort inlichtingen die nuttig waren voor het nemen van de beslissing; enzovoort.

Deze brede marge is toegestaan om te vermijden dat de toekenning van een termijn van 15 dagen tot gevolg zou hebben dat het nemen van de beslissing tot na de toegestane verblijfsduur zou worden uitgesteld. Het doel is ook te verhinderen dat de vreemdeling zijn verblijfsstatus kan behouden tot na de tijd die strikt nodig is voor het bezorgen van de relevante gegevens, in het bijzonder wanneer de betrokkene de verblijfsvoorwaarden duidelijk niet of niet meer vervult, de bevoegde overheden heeft bedrogen om zijn verblijfstitel te krijgen of de openbare orde of de nationale veiligheid ernstig bedreigt.

In sommige omstandigheden moet het bestuur binnen een relatief korte termijn een einde aan het verblijf van de vreemdeling kunnen maken, zodanig dat alle maatregelen die voor zijn verwijdering nodig zijn vervolgens kunnen worden genomen. Het gaat om het algemeen belang van de Staat, maar ook om het gewettigd vertrouwen onder de lidstaten, rekening houdend met het recht van vrij verkeer in het Schengengebied dat voortvloeit uit een verblijfstitel.

Omgekeerd kan de overheid het ook nuttig of noodzakelijk vinden een langere termijn op te leggen. Onder de factoren die dit kunnen rechtvaardigen zijn er onder

personnelle qui sont de nature à influencer la décision. Ce délai a été fixé compte tenu de la pratique actuelle. Il s'agit d'un délai raisonnable qui devrait permettre, en principe, à l'intéressé de faire valoir ses observations de manière utile et effective.

En fonction des circonstances propres à chaque cas, un délai plus court ou plus long pourra être accordé si l'autorité chargée de la prise de décision l'estime utile ou nécessaire.

Ainsi, il se pourrait que le délai soit jugé trop long et empêche l'administration d'agir rapidement alors qu'un délai bien plus court mais suffisant ne garantirait pas moins le droit d'être entendu.

Divers facteurs peuvent justifier une réduction du délai, notamment: la nature et la gravité des faits reprochés, par exemple, en cas de fraude ou de menace pour l'ordre public ou la sécurité nationale; le peu de temps écoulé depuis l'octroi de son séjour, ce qui suppose que sa situation personnelle, déjà connue par ailleurs de l'autorité compétente, ait peu ou pas évolué; la durée relativement courte pour laquelle l'étranger a été autorisé ou admis au séjour; l'objet de son séjour; l'absence avérée d'attache familiale, culturel ou social en Belgique; le type de renseignements utiles à la prise de décision; etc.

Cette latitude est accordée afin d'éviter que l'octroi d'un délai de 15 jours ait pour effet de retarder la prise de décision au-delà de la durée autorisée du séjour. Le but est aussi d'éviter que l'étranger ne puisse conserver son statut de séjour au-delà du temps qui est strictement nécessaire à la transmission des éléments pertinents, en particulier, lorsque l'intéressé ne respecte manifestement pas ou plus les conditions de séjour, a trompé les autorités compétentes afin d'obtenir son titre de séjour ou menace gravement l'ordre public ou la sécurité nationale.

Dans certaines circonstances, l'administration doit pouvoir mettre fin au séjour de l'étranger dans des délais relativement brefs, de façon à ce que toutes les mesures nécessaires à son éloignement puissent ensuite être prises. Il y va de l'intérêt général de l'État mais aussi de la légitime confiance entre les États membres, compte tenu du droit à la libre circulation dans l'espace Schengen qui découle de la possession d'un titre de séjour.

Au contraire, il se peut que l'autorité estime utile ou nécessaire d'accorder un délai plus long. Parmi les facteurs susceptibles de le justifier, il y a lieu de citer: la

meer: de complexiteit van het dossier, de sterke banden van de vreemdeling met België, zijn gezondheidstoestand, het soort inlichtingen waarover de bevoegde overheid al beschikt of die nuttig of noodzakelijk zouden zijn bij het nemen van een beslissing, de stappen die de betrokkene zou moeten ondernemen om ze te verkrijgen en ze door te geven, enzovoort.

Zo bevindt zich een vreemdeling die naar België is gekomen om er te werken gedurende een relatief korte periode, te weten minder dan een jaar, en aan wie wordt verweten een valse arbeidskaart te hebben voorgelegd, in een nogal verschillende situatie dan die van een huisvader die sinds verscheidene jaren in België verblijft, als enige in de behoeften van zijn kinderen voorziet en die wordt verweten niet over voldoende middelen te beschikken. De belangen die in het geding zijn verschillen wel degelijk en vereisen van de vreemdeling niet dezelfde rechtvaardigingen. Bijgevolg kan een langere of kortere termijn dan vijftien dagen, die toereikend wordt geacht gelet op de omstandigheden van het geval, worden toegestaan,

Deze procedureregels zorgen voor een rechtvaardig evenwicht tussen het belang van de vreemdeling, namelijk beschikken over een toereikende termijn zodat hij naar behoren en daadwerkelijk de gegevens kan doen gelden inzake zijn persoonlijke situatie die het nemen van de beslissing kunnen doorkruisen, en het belang van de Staat, namelijk zo snel mogelijk en met volle kennis van zaken een einde maken aan het verblijf van vreemdelingen die de verblijfsvoorwaarden niet of niet meer vervullen.

Ze houden rekening met de rechtspraak van het Hof van Justitie betreffende het recht te worden gehoord.

Meer bepaald in de zaak Boudjlida heeft het Hof verklaard dat *“Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden”*; dat deze regel *“[...] tot doel heeft de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of persoonlijke omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten”*; dat *“dat recht om te worden gehoord (tevens) impliceert dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en*

complexité du dossier, les attaches fortes de l'étranger avec la Belgique, son état de santé, le type de renseignements dont dispose déjà l'autorité compétente ou qui serait utile ou nécessaire à la prise de décision, les démarches que l'intéressé devrait effectuer pour les obtenir et les transmettre, etc.

Ainsi, l'étranger qui est venu seul en Belgique pour y travailler pendant une période relativement courte, de moins d'un an, et auquel il est reproché d'avoir produit un faux permis de travail, se trouve dans une situation bien différente de celle du père de famille qui séjournerait légalement en Belgique depuis plusieurs années et qui subviendrait seul aux besoins de ses enfants et auquel il serait reproché de ne pas disposer de ressources suffisantes. Les intérêts en jeu sont bien différents et ne nécessitent pas de l'étranger les mêmes justifications. Par conséquent, un délai supérieur ou inférieur à quinze jours, et jugé suffisant au regard des circonstances du cas d'espèce, pourra être accordé.

Ces règles de procédure assurent un juste équilibre entre, d'une part, les intérêts de l'étranger de disposer d'un délai suffisant lui permettant de faire valoir, de manière utile et effective, les éléments relatifs à sa situation personnelle qui sont de nature à contrecarrer la prise de décision et, d'autre part, les intérêts de l'État à pouvoir mettre fin, aussi rapidement que possible et en pleine connaissance de cause, au séjour des étrangers qui ne respectent pas ou plus les conditions de séjour.

Elles tiennent compte de la jurisprudence de la Cour de Justice concernant le droit d'être entendu.

En particulier, dans l'affaire Boudjlida, la Cour a rappelé que *“Le droit d'être entendu garanti à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts”*; que cette règle a pour *“[...] but que l'autorité compétente soit mise à même de tenir utilement compte de l'ensemble des éléments pertinents. Afin d'assurer une protection effective de la personne concernée, elle a notamment pour objet que cette dernière puisse corriger une erreur ou faire valoir tels éléments relatifs à sa situation personnelle qui militent dans le sens que la décision soit prise, ne soit pas prise ou qu'elle ait tel ou tel contenu”*; que *“[...] ledit droit implique également que l'administration prête toute l'attention requise aux observations ainsi soumises par l'intéressé en examinant, avec soin et impartialité, tous les éléments pertinents du cas d'espèce et en motivant*

onpartijdig te onderzoeken en het besluit omstandig te motiveren"; dat wanneer de voorwaarden en de nadere regels die het respecteren van dit recht garanderen door het nationale recht zijn vastgesteld, deze regels "[...] de uitoefening van de door de rechtsorde van de Unie verleende rechten [...] in de praktijk niet onmogelijk of uiterst moeilijk [...]" mogen maken; en dat "[...] de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van de verdediging, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidelbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast" (arrest Boudjlida, van 11 december 2014, C-249/13, EU:2014:2431, zie punten 36 tot 38, 41 en 43, en de vermelde rechtspraak).

Nog altijd in dezelfde zaak heeft het Hof van Justitie in verband met het onderhoud bij de politiediensten opgemerkt dat "... de vraag of de duur van het gehoor van een illegaal verblijvende derdelander van invloed is op de eerbiediging van het recht om te worden gehoord, zoals dat van toepassing is in het kader van richtlijn 2008/115, niet bepalend is. Het gaat er immers om of een dergelijke derdelander in voldoende mate is gehoord over de rechtmatigheid van zijn verblijf en over zijn persoonlijke situatie [...]."

Er is in uitzonderingen voorzien om de fundamentele belangen van de Staat, alsook de doelmatigheid van de overwogen beslissing en het doeltreffend optreden van de administratie te waarborgen. De noodzaak om de informatiebronnen te beschermen en de onderzoeksmethoden van de veiligheidsdiensten kunnen een obstakel zijn voor het voorafgaand op de hoogte brengen van de betrokkene. Zo ook verplichten welbepaalde omstandigheden, door hun aard en ernst, een verrassingseffect te waarborgen of onmiddellijk op te treden. Bovendien mag de onbereikbaarheid van de betrokkene de informatieverstrekking niet stilleggen. Het doel is om de doelmatigheid en de doeltreffendheid van de overwogen maatregel te waarborgen.

In zijn advies heeft de Raad van State zich gebogen over de strekking van het woord "onbereikbaar". Deze hypothese doelt voornamelijk op de gevallen waarbij de betrokkene een adres heeft meegedeeld dat vals of foutief blijkt te zijn of een adres waarop hij niet of niet meer daadwerkelijk verblijft. Het kan ook gaan om de vreemdeling die België heeft verlaten voor een min of meer lange periode zonder zijn voornemen om terug te keren te hebben meegedeeld of die is verhuisd zonder zijn nieuwe adres te melden. Deze gevallen

sa décision de façon circonstanciée"; que lorsque les conditions et les modalités garantissant le respect de ce droit sont fixées par le droit national, ces règles ne peuvent pas rendre "[...] en pratique impossible ou excessivement difficile l'exercice des droits conférés par l'ordre juridique de l'Union."; et que "[...] les droits fondamentaux, tels que le respect des droits de la défense, n'apparaissent pas comme des prérogatives absolues, mais peuvent comporter des restrictions, à la condition que celles-ci répondent effectivement à des objectifs d'intérêt général poursuivis par la mesure en cause et ne constituent pas, au regard du but poursuivi, une intervention démesurée et intolérable qui porterait atteinte à la substance même des droits ainsi garantis". (arrêt Boudjlida, du 11 décembre 2014, C 249/13, EU:C:2014:2431, voir points 36 à 38, 41 et 43, et la jurisprudence citée).

Toujours dans la même affaire, la Cour a précisé à propos de l'entretien effectué par les services de police que "... la question de savoir si la durée de l'audition d'un ressortissant d'un pays tiers en situation irrégulière a une incidence sur le respect du droit d'être entendu, tel qu'il s'applique dans le cadre de la directive 2008/115, n'est pas déterminante. En effet, ce qui importe est de savoir si un tel ressortissant a eu la possibilité d'être entendu, de manière suffisante, sur la légalité de son séjour et sur sa situation personnelle [...]."

Des exceptions sont prévues afin de garantir les intérêts essentiels de l'État ainsi que l'effectivité de la décision envisagée et l'action efficace de l'administration. La nécessité de protéger les sources d'informations et les méthodes d'investigation des services de sûreté peuvent faire obstacle à l'information préalable de l'intéressé. De même, certaines circonstances, en raison de leur nature ou de leur gravité, imposent de garantir un effet de surprise ou d'agir sans délai. Par ailleurs, le fait que l'intéressé soit injoignable ne doit pas la paralyser. Le but est de garantir l'effectivité et l'efficacité de la mesure envisagée.

Dans son avis, le Conseil d'État s'est interrogé sur la portée du mot "injoignable". Il y a lieu de préciser que cette hypothèse vise principalement les cas où l'intéressé a renseigné une adresse qui s'est avérée fautive ou incorrecte ou une adresse à laquelle il ne réside effectivement pas ou plus. Il peut s'agir aussi de l'étranger qui a quitté la Belgique pour une période plus ou moins longue sans faire part de son intention de revenir ou qui a déménagé sans faire connaître sa nouvelle adresse. Ces cas de figure supposent bien

veronderstellen uiteraard dat het bestuur al een eerste keer getracht heeft hem te informeren, anders dan met een eenvoudig telefonisch contact, in principe, met een schriftelijk bericht of door bemiddeling van de gemeente of de politie, maar dat het daar niet in slaagt, ondanks de pogingen die zouden zijn ondernomen om te weten waar de betrokkene zich bevindt, met name door inlichtingen in te winnen over een eventuele adreswijziging of een eventueel vertrek naar het buitenland. Het gaat erom het bestuur in staat te stellen beslissingen te nemen binnen redelijke termijnen, zonder nadeel te moeten ondervinden van de nalatigheid of de kwade trouw van sommigen.

In tegenstelling tot de opmerking van de Raad van State is er geen reden om een termijn te bepalen binnen welke de betrokkene zijn rechten kan doen gelden, omdat dit geval juist het bestuur in staat stelt een beslissing te nemen zonder verder af te wachten of de betrokkene uiteindelijk beslist om van zich te laten horen. Zodra hij kennis heeft genomen van de beslissing, kan hij bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vernietiging ervan vragen en, zo nodig, een schending aanvoeren van de procedureregels voorgeschreven door het ontworpen artikel 62, § 1.

Wat de andere maatregelen en beslissingen betreft dan de beslissingen tot beëindiging van het verblijf of tot intrekking van het verblijf, blijft het recht om te worden gehoord, van toepassing als algemeen rechtsbeginsel.

Gelet op het grote aantal en de diversiteit van de gevallen waarin de administratie kan tussenkomen en op de diversiteit van de maatregelen die zij kan nemen, leek het niet opportuun dit beginsel in ruimere mate in de wet te bekrachtigen op gevaar af van de rechtszekerheid en de efficiëntie van de maatregelen op het spel te zetten. Het doel is dat de administratie haar praktijk snel en gemakkelijk kan aanpassen aan de evolutie in de nationale en de Europese rechtspraak, en rekening houdend met haar middelen en de behoeften in het veld. Het recht om te worden gehoord heeft immers regelmatig het voorwerp uitgemaakt van jurisprudentiële ontwikkelingen inzake migratie en asiel, en dit is nog regelmatig het geval. De administratie moet ook rekening houden met de specifieke omstandigheden van elk geval in het kader van de toepassing van het recht om te worden gehoord.

De betrokkene zal er niet minder door worden beschermd, want niet alleen is het hoorrecht de administratie opgelegd als een algemeen rechtsbeginsel, het niet-naleven van dit beginsel kan ook worden aangevoerd als ondersteuning van het beroep tegen de beslissing en, eventueel, worden gesanctioneerd door de nationale gerechten.

évidemment que l'administration ait déjà tenté de l'informer une première fois, autrement que par un simple contact téléphonique, en principe, au moyen d'un écrit ou par l'intermédiaire de la commune ou de la police, mais qu'elle n'y parvienne pas malgré les démarches qui auraient été effectuées afin de savoir où l'intéressé se trouve, notamment en se renseignant sur un éventuel changement d'adresse ou un éventuel départ à l'étranger. Il s'agit de permettre à l'administration de prendre des décisions dans des délais raisonnables, sans devoir pâtir de la négligence ou de la mauvaise foi de certains.

Contrairement à l'observation du Conseil d'État, il n'y a pas lieu de prévoir un délai dans lequel l'intéressé pourrait faire valoir ses droits puisque ce cas figure permet justement à l'administration de prendre une décision sans plus attendre que l'intéressé décide enfin de se manifester. Une fois qu'il aura pris connaissance de la décision, il pourra toujours demander son annulation auprès du Conseil du Contentieux des Etrangers et, le cas échéant, invoquer une violation des règles de procédure prévues par l'article 62, § 1er, en projet.

Concernant les mesures ou les décisions autres que les décisions de fin de séjour ou de retrait de séjour, le droit d'être entendu continuera à s'appliquer en tant que principe général de droit.

Vu le nombre important et la diversité des cas dans lesquels l'administration est susceptible d'intervenir et la diversité des mesures qu'elle peut prendre, il ne paraissait pas opportun de consacrer plus largement ce principe dans la loi au risque de compromettre la sécurité juridique et l'effectivité des mesures. Le but est que l'administration puisse adapter facilement et rapidement sa pratique en fonction de l'évolution de la jurisprudence nationale et européenne et compte tenu de ses moyens et des nécessités du terrain. En effet, le droit d'être entendu a fait et fait encore régulièrement l'objet de développements jurisprudentiels en matière de migration et d'asile. L'administration doit pouvoir aussi tenir compte des circonstances propres à chaque cas dans le cadre de la mise en œuvre du droit d'être entendu.

L'intéressé n'en sera pas moins protégé car, d'une part, le droit d'être entendu s'impose à l'administration comme principe général de droit et, d'autre part, le non-respect de ce principe peut être invoqué à l'appui du recours dirigé contre la décision et, le cas échéant, être sanctionné par les juridictions nationales.

Het Hof van Justitie heeft de inhoud van het recht om te worden gehoord al verduidelijkt in verscheidene zaken betreffende migratie en asiel.

In zijn arrest M.M. tegen Ierland, van 22 november 2012, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie immers voor recht gezegd dat: *“het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden”*.

Dit beginsel van het “recht om te worden gehoord” heeft als logisch gevolg dat de administratie *“met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en de beschikking toereikend te motiveren.”*

Het doel is dat de betrokkene een vergissing kan corrigeren of gegevens kan aanvoeren betreffende zijn persoonlijke situatie die ervoor pleiten dat de beslissing wordt genomen of niet wordt genomen of die of die inhoud heeft. Ook is het de bedoeling dat de administratie met kennis van zaken kan beslissen en haar beslissing afdoende kan motiveren (RVV, van 25.09 2015, nr. 153 286 en aangehaalde rechtspraak).

Bij een intrekking van het verblijf moet de betrokkene in principe voorafgaand daarvan worden verwittigd en moet hij de mogelijkheid hebben zijn standpunt, naar behoren en daadwerkelijk, kenbaar te maken alvorens de beslissing wordt genomen (RVV, van 25.09 2015, nr. 153 286, en aangehaalde rechtspraak).

Het wetsontwerp heeft tot doel deze jurisprudentie wettelijk te bekrachtigen.

Betreffende de onderdanen van een derde land die illegaal verblijven in de zin van richtlijn 2008/115, heeft het Hof van Justitie in het arrest Boudjlida gezegd dat het recht om te worden gehoord niet de verplichting inhoudt de derdelander voorafgaand aan het gehoor dat plaatsvindt met het oog op de uitvaardiging van het terugkeerbesluit, in kennis te stellen van haar voornemen om jegens hem een terugkeerbesluit vast te stellen, hem de gegevens mee te delen waarop zij dat besluit wil baseren of ook om hem bedenktijd te gunnen alvorens hem te horen. De derdelander moet alleen de mogelijkheid hebben naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken over de onrechtmatigheid van zijn verblijf en over de redenen die overeenkomstig het nationale recht kunnen rechtvaardigen dat die autoriteit afziet van de vaststelling van een terugkeerbesluit. Zo kan de termijn bepaald voor het vrijwillig vertrek,

La Cour de justice a déjà précisé le contenu du droit d’être entendu dans plusieurs affaires en matière de migration et d’asile.

Dans son arrêt M.M. contre Irlande, du 22 novembre 2012, la Cour de justice de l’Union européenne a dit pour droit que: *“le droit d’être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l’adoption de toute décision susceptible d’affecter de manière défavorable ses intérêts”*.

Ce principe du “droit d’être entendu” a comme corollaire que l’administration doit prêter *“toute l’attention requise aux observations ainsi soumises par l’intéressé en examinant, avec soin et impartialité, tous les éléments pertinents du cas d’espèce et en motivant sa décision de façon circonstanciée.”*

Le but est que l’intéressé puisse corriger une erreur ou qu’il puisse faire valoir des éléments relatifs à sa situation personnelle qui militent dans le sens que la décision soit prise, ne soit pas prise ou qu’elle ait tel ou tel contenu. Il est aussi que l’administration puisse décider en pleine connaissance de cause et motiver adéquatement sa décision. (CCE, du 25.09 2015, n° 153 286 et jurisprudence citée).

En cas de retrait de séjour, l’intéressé doit en principe en être informé préalablement et il doit avoir la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue avant l’adoption de la décision. (CCE, du 25.09 2015, n° 153 286, et jurisprudence citée).

Le projet de loi entend consacrer légalement ces enseignements jurisprudentiels.

Concernant les ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier au sens de la directive 2008/115, la Cour de Justice a précisé dans l’arrêt Boudjlida, que le droit d’être entendu n’implique pas l’obligation de prévenir ce ressortissant, préalablement à l’audition organisée en vue de ladite adoption, de ce qu’elle envisage d’adopter à son égard une décision de retour, ni à lui communiquer les éléments sur lesquels elle entend fonder celle-ci, ni à lui laisser un délai de réflexion avant de recueillir ses observations. Le ressortissant doit avoir seulement la possibilité de présenter, de manière utile et effective, son point de vue au sujet de l’irrégularité de son séjour et des motifs pouvant justifier, en vertu du droit national, que cette autorité s’abstienne de prendre une décision de retour. Ainsi, conformément à l’article 7, § 2, de la directive 2008/115/CE, le délai prévu pour le départ volontaire peut très bien être prolongé d’une durée appropriée

overeenkomstig artikel 7, lid 2, van richtlijn 2008/115/EG, heel goed worden verlengd met een geschikte duur, rekening houdend met “[...] de specifieke omstandigheden van het individuele geval, zoals de verblijfsduur, het feit dat er schoolgaande kinderen zijn, en het bestaan van andere gezinsbanden en sociale banden.” (HvJ, 11 december 2014, C 249/13; EU:C:2014:2431, punten 50-51 en 55).

Evenwel, “[...] een uitzondering moet worden aangevoerd of ingeval hij objectief pas in staat zou zijn daarop te reageren na eerst bepaalde naspeuringen te hebben gedaan of bepaalde stappen te hebben ondernomen, met name om bewijsstukken te verzamelen.” (punt 56).

Wat de vreemdelingen met kort verblijf betreft, was paragraaf 1 zo opgesteld, in zijn oorspronkelijke versie, dat het ook op hen van toepassing had moeten zijn.

Als gevolg van advies 59.854/4 van de Raad van State blijkt het ongepast te zijn ook op hen de bijzondere procedureregels toe te passen krachtens welke zij zouden beschikken over een termijn van in principe vijftien dagen om hun recht om te worden gehoord uit te oefenen. Er is geoordeeld dat het beter is aan het bestuur voldoende vrijheid van handelen te laten wat de wijze betreft waarop het denkt het recht om te worden gehoord van de vreemdelingen met kort verblijf te respecteren.

Dit verschil in behandeling in vergelijking met vreemdelingen met lang verblijf kan worden gerechtvaardigd door verscheidene omstandigheden die de situaties van kort verblijf kenmerken.

In tegenstelling tot de vreemdelingen met lang verblijf, moeten de vreemdelingen met kort verblijf niet hun inschrijving in de registers vragen, wordt er geen verblijfstitel aan hen afgegeven en hebben ze geen vaste verblijfplaats in België. Deze gegevens maken deel uit van de controlemiddelen waarover de Dienst Vreemdelingenzaken beschikt voor vreemdelingen met lang verblijf. Daaruit volgt dat voor de vreemdelingen met kort verblijf niet dezelfde opvolging wordt toegepast als voor de vreemdelingen met lang verblijf. Dit verklaart waarom de beslissingen jegens hen volgens verschillende regels worden genomen.

Overigens gelden voor de vreemdelingen die een kort verblijf wensen door te brengen onderscheiden procedureregels, die inhouden dat hun aanwezigheid

compte tenu “[...] des circonstances propres à chaque cas, telles que la durée du séjour, l’existence d’enfants scolarisés et d’autres liens familiaux et sociaux.” (CJ, 11 décembre 2014, C 249/13; EU:C:2014:2431, points 50- 51 et 55).

Toutefois, “[...] une exception doit être admise dans le cas où le ressortissant de pays tiers ne peut pas raisonnablement se douter des éléments susceptibles de lui être opposés ou ne serait objectivement en mesure d’y répondre qu’après avoir effectué certaines vérifications ou démarches en vue notamment de l’obtention de documents justificatifs.” (point 56).

En ce qui concerne les étrangers en court séjour, le paragraphe 1er, dans sa version initiale, était rédigé de telle manière qu’il aurait dû s’appliquer aussi à eux.

Suite à l’avis du Conseil d’État 59.854/4, il est apparu inopportun de les soumettre à des règles de procédure particulières en vertu desquelles ils disposeraient d’un délai de principe de quinze jours pour exercer leur droit à être entendus. Il a été jugé préférable de laisser à l’administration suffisamment de latitude quant à la manière dont elle entend respecter le droit d’être entendu des étrangers en court séjour.

Cette différence de traitement par rapport aux étrangers en long séjour peut se justifier par divers éléments qui caractérisent les situations de court séjour.

Contrairement aux étrangers en long séjour, ceux en court séjour ne doivent pas demander leur inscription dans les registres, ne se voient pas délivrer de titre de séjour et n’ont pas de lieu de résidence permanent en Belgique. Or, ces éléments font partie des moyens de contrôle dont dispose l’Office des étrangers à l’égard des étrangers en long séjour. Il s’ensuit que les étrangers en court séjour ne sont pas soumis durant leur séjour au même suivi que les étrangers en long séjour. Ce qui explique pourquoi les décisions prises à leur égard le sont également selon des modalités bien différentes.

Par ailleurs, les étrangers qui souhaitent effectuer un court séjour sont soumis à des règles de procédure bien distinctes qui impliquent que leur présence

op het grondgebied niet noodzakelijk bekend is bij de Dienst Vreemdelingenzaken, en zelfs niet bij de gemeentebesturen.

De verplichting van aankomstverklaring of van het melden van aanwezigheid is immers niet van toepassing in alle gevallen en hangt af van de goede wil van de betrokkenen. Overigens is het verkrijgen van een visum voorafgaand aan de aankomst niet systematisch vereist, en in de gevallen waarin een visum is vereist, kan dit heel goed zijn afgegeven door een andere lidstaat en/of zonder de raadpleging van de Dienst Vreemdelingenzaken. Bovendien is het kort verblijf nauw verbonden met het vrij verkeer op het grondgebied van alle Schengenstaten. Bijgevolg kan de vreemdeling heel goed in België verblijven in het kader van een kort verblijf zonder door de Belgische overheden gecontroleerd te zijn geweest bij de overschrijding van de buitengrenzen (federale politie en Dienst Vreemdelingenzaken). Het is immers mogelijk dat hij eerst enkele dagen heeft verbleven in een andere lidstaat alvorens naar België te komen, of dat zijn wijze van vervoer hem heeft verplicht door een andere lidstaat te reizen. Ook is het mogelijk dat hij in een andere lidstaat woont en in België enkele dagen komt doorbrengen voor een cultureel bezoek of familiebezoek of voor zaken.

Hieruit volgt dat, in de praktijk, de Dienst Vreemdelingenzaken wel vaak een einde maakt aan situaties van kort verblijf na controles uitgevoerd op initiatief van andere overheden of op grond van door andere overheden doorgegeven informatie (gemeenten, politie, arbeidsinspectiediensten, OCMW, enzovoort). Het is heel vaak ter gelegenheid van een dergelijke controle of onmiddellijk daarna dat de vreemdeling, van wie wordt vastgesteld dat hij de voorwaarden voor het kort verblijf niet vervult, wordt geïnformeerd van het risico dat hij loopt inzake verblijf en van de mogelijkheid de elementen te doen gelden die dat risico tegengaan.

Daarbij komt dat de feiten op basis waarvan aan het kort verblijf een einde kan worden gemaakt meestal eenvoudig en rechtstreeks kunnen worden geconstateerd en over het algemeen geen verdere inlichtingen vereisen. En de stappen die de betrokkene toch zou moeten ondernemen om eventuele inlichtingen of documenten te verkrijgen die de beslissing kunnen doorkruisen zouden maar heel weinig tijd vergen, vermits hij ze in principe had moeten voorleggen om het vereiste visum te verkrijgen en/of Schengen binnen te komen, hetzij zeer weinig tijd voordien. De samenwerking tussen de Schengenstaten en de Europese gegevensbanken in dit verband opgericht vergemakkelijken trouwens de controles die voorafgaand aan de beslissing worden uitgevoerd.

sur le territoire n'est pas nécessairement connue de l'Office des étrangers, ni même des administrations communales.

L'obligation de déclaration d'arrivée ou de présence ne s'applique en effet pas dans tous les cas et relève du bon vouloir des intéressés. Par ailleurs, l'obtention d'un visa préalablement à l'arrivée n'est pas systématiquement requise, et dans les cas où un visa est requis, celui-ci peut très bien avoir été délivré par un autre État membre et/ou sans consultation de l'Office des étrangers. De plus, le court séjour est étroitement lié à la libre circulation sur le territoire de l'ensemble des États Schengen. Par conséquent, l'étranger peut très bien séjourner en Belgique dans le cadre d'un court sans avoir été contrôlé par les autorités belges compétentes lors du franchissement des frontières (police fédérale et Office des étrangers). Il se peut en effet qu'il ait d'abord séjourné quelques jours dans un autre État membre avant de venir en Belgique ou que son mode de transport l'ait obligé à transiter par un autre État membre. Il se peut aussi qu'il vive dans un autre État membre et qu'ils viennent en Belgique passer quelques jours pour des visites culturelles et/ou familiales ou pour affaires.

Il s'ensuit que, en pratique, l'Office des étrangers met fin à des situations de court séjour bien souvent à la suite de contrôles effectués à l'initiative d'autres autorités ou sur base d'informations transmises par d'autres autorités (communes, police, services d'inspection du travail, CPAS, etc.). C'est très souvent à l'occasion d'un tel contrôle ou directement après, que l'étranger, pris en défaut de satisfaire aux conditions de court séjour, est informé du risque encouru sur le plan du séjour et a la possibilité de faire valoir les éléments qui permettent d'y faire obstacle.

De plus, les faits permettant de mettre fin à un court séjour sont pour la plupart susceptibles de constatation simple et directe et ne nécessitent généralement pas de plus amples renseignements. Et, les démarches que l'intéressé devrait toutefois effectuer pour obtenir d'éventuels renseignements ou documents permettant de contrecarrer la décision devraient nécessiter que très peu de temps, dans la mesure où il aurait dû en principe les produire pour obtenir le visa requis et/ou pour entrer dans Schengen, soit très peu de temps auparavant. La coopération entre les États Schengen et les banques de données européennes créées dans ce cadre facilitent par ailleurs les vérifications opérées préalablement à la prise de décision.

Het verschil in behandeling in vergelijking met de vreemdelingen met lang verblijf kan ook worden verklaard door het feit dat, in tegenstelling tot hen, de vreemdeling met kort verblijf per definitie op doorreis is in België en niet voornemens is zich er duurzaam te vestigen, noch de mogelijkheid heeft een echte verankering te rechtvaardigen. De belangen die hier in het geding zijn, zijn dus in principe van een heel andere aard. Het bestuur zal dus over het algemeen in staat zijn sneller een beslissing jegens hen te nemen.

De vreemdeling met kort verblijf geniet dus niet de procedureregels bepaald voor de vreemdelingen met lang verblijf, maar hij kan altijd het recht om te worden gehoord doen gelden als algemeen rechtsbeginsel, zoals dat reeds het geval is.

Op de vreemdelingen met kort verblijf zal dus dezelfde regeling van toepassing zijn als op de illegaal verblijvende vreemdelingen. Op deze wijze garandeert het ontwerp van wet de interne samenhang van de wet, aangezien artikel 7 van de wet al dezelfde regeling op hen toepast wat de redenen betreft waarom hun een bevel om het grondgebied te verlaten moet of kan worden gegeven. Het is dus logisch dat zij ook op dezelfde wijze worden behandeld in het kader van de procedure voor het nemen van de beslissing.

Overigens, het “recht om te worden gehoord” is geenszins absoluut (arrest Mukarubega, 5 november 2014, C-166/13, EU:C:2014:2336, punten 53 tot 55).

Zo neemt de rechtspraak aan dat ervan wordt afgeweken, meer bepaald in noodgevallen (RvS, 26 januari 2016, nr. 233 613; HvJ, 3 september 2009, C 402/05P, Kadi-Al Barakaat International Foundation/Raad en Commissie, punten 338-342; Gerecht van Eerste Aanleg van de Europese Unie, 9 december 2014, Peftiev/raad, T-441/11, EU:T:2014:1041, punten 100 en 101) of bij misbruik van de procedure (HvJ, van 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, EU:C:2014:2336, punten 70 tot 72). Het betreft immers het waarborgen van het evenwicht tussen het fundamenteel recht van de betrokkene om te worden gehoord voordat een maatregel wordt genomen die hem benadeelt, en de wezenlijke belangen van de Staat, waaronder het garanderen dat de genomen maatregelen effectief zijn, in het bijzonder wanneer bijzonder ernstige omstandigheden dat vereisen, en het bestrijden van de illegale immigratie.

De door het wetsontwerp voorziene uitzonderingen inspireren zich op deze rechtspraak.

Bovendien moet erop worden gewezen dat, in overeenstemming met de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de Raad van State, het

La différence de traitement par rapport aux étrangers en long séjour peut aussi s'expliquer par le fait que, contrairement à eux, l'étranger en court séjour est par définition de passage en Belgique et n'a en principe ni l'intention de s'y installer durablement, ni la possibilité de justifier d'un véritable ancrage. Les intérêts en jeu sont donc en principe d'une toute autre nature. L'administration sera donc généralement à même de prendre une décision bien plus rapidement à leur égard.

Par conséquent, l'étranger en court séjour ne bénéficiera pas des règles de procédure prévues pour les étrangers en long séjour mais il pourra toujours se prévaloir du droit d'être entendu comme principe général de droit, comme cela est déjà le cas.

L'étranger en court séjour sera donc soumis au même régime que celui applicable aux étrangers en séjour illégal. De cette manière, le projet de loi assure la cohérence interne de la loi, dans la mesure où l'article 7, de la loi, les soumet déjà au même régime en ce qui concerne les motifs pour lesquels l'ordre de quitter le territoire doit ou peut leur être donné. Il est donc logique qu'ils soient également traités de la même manière dans le cadre de la procédure de prise de décision.

Par ailleurs, le “droit d'être entendu” n'est en rien un droit absolu. (arrêt Mukarubega, du 5 novembre 2014, C-166/13, EU:C:2014:2336, points 53 à 55).

Ainsi, la jurisprudence admet qu'il y soit dérogé notamment en cas d'urgence (CE, 26 janvier 2016, n° 233 613; CJ, 3 septembre 2009, C 402/05P, Kadi-Al Barakaat international foundation/Conseil et Commission, points 338-342; Tribunal de première instance de l'Union européenne, 9 décembre 2014, Peftiev/Conseil, T- 441/11, EU:T:2014:1041, points 100 et 101) ou en cas d'abus de procédure (CJ, du 5 novembre 2014, C-166/13, Mukarubega, EU:C:2014:2336, points 70 à 72). Il s'agit en effet d'assurer l'équilibre entre le droit fondamental de l'intéressé d'être entendu avant l'adoption d'une décision lui faisant grief et les intérêts essentiels de l'État, dont ceux de garantir l'effectivité des mesures prises, en particulier lorsque des circonstances particulièrement graves l'exigent, et de lutter contre l'immigration illégale.

Les exceptions prévues par le projet de loi s'inspirent de cette jurisprudence.

De plus, il y a lieu de souligner que, conformément à la jurisprudence du Conseil du contentieux des étrangers et du Conseil d'État, le droit d'être entendu ne trouve pas

recht om te worden gehoord niet van toepassing is wanneer er wordt overwogen een beslissing tot weigering van verblijf te nemen na de indiening van een aanvraag door een vreemdeling (RvV, 9 maart 2015, nr. 140 554, punt 3.4.; RvV, 19 november 2015, nr. 156 693; RvS, 9 oktober 2007, nr. 175 502). Wanneer hij zijn verblijfsaanvraag indient, heeft de vreemdeling de gelegenheid en zelfs de plicht gehad alle elementen aan te voeren die hij nuttig achtte. Dat is ook het geval bij een aanvraag voor een vernieuwing of verlenging van het verblijf of een aanvraag voor een verandering van verblijfsstatus.

Aangaande de sanctie voor het niet-naleven van het hoorrecht, moet rekening worden gehouden met de rechtspraak van het Hof van Justitie. Uit zijn arrest M.G.-N.R., van 10 september 2013, blijkt dat “[...] *niet elk verzuim om met name het recht om te worden gehoord te eerbiedigen zodanig (is) dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt, [...]*”.

Teneinde een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, staat het immers aan de nationale rechter om aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of, wanneer hij van oordeel is dat sprake is van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, omdat de betrokken onderdanen van derde landen elementen ter rechtvaardiging van de beëindiging van hun bewaring hadden kunnen aanvoeren.

Indien niet zou worden erkend dat de nationale rechter een dergelijke beoordelingsbevoegdheid heeft en elke schending van het recht om te worden gehoord automatisch en verplicht zou leiden tot de nietigverklaring van het besluit [...] zou dit het gevaar van afbreuk aan het nuttig effect van deze richtlijn inhouden.” (arrest C-383/13 PPU; EU:C:2013:533, punten 39-41).

Volgens de vaste jurisprudentie van het Hof van Justitie is het naleven van het recht om te worden gehoord verplicht, zelfs wanneer de toepasselijke reglementering niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit voorziet (zie arresten Sopropé, EU:C:2008:746, punt 38; M., EU:C:2012:744, punt 86; en ook G. en R., C-383-13 PPU, EU:C:2013:533, punt 32).

Paragraaf 2 betreft de uitdrukkelijke motivering en voorziet in een uitzondering op de verplichting tot motivering van de genomen beslissingen inzake asiel en migratie.

Deze uitzondering wordt overgenomen van artikel 23 van de wet en veralgemeend tot alle beslissingen. De veiligheidsbelangen moeten immers de voorrang

à s’appliquer lorsqu’il est envisagé de prendre une décision de refus de séjour suite à l’introduction d’une demande par un étranger (CCE, 9 mars 2015, n° 140 554, point 3.4; CCE, 19 novembre 2015, n° 156 693; CE, 9 octobre 2007, n° 175 502). Lorsqu’il introduit une demande de séjour, l’étranger a eu l’occasion et avait même l’obligation de faire valoir tous les éléments qu’il jugeait utiles. Il en va de même en cas de demande de renouvellement ou de prolongation du séjour ou de demande de changement de statut de séjour.

Concernant la sanction du non-respect du droit d’être entendu, il y a lieu de tenir compte de la jurisprudence de la Cour de Justice. Il ressort de son arrêt M.G – N.R, du 10 septembre 2013, que “[...] *tout manquement, notamment, au droit d’être entendu n’est en conséquence pas de nature à entacher systématiquement d’illégalité la décision prise, [...]*”.

Pour qu’une illégalité soit constatée, il incombe en effet au juge national de vérifier, lorsqu’il estime être en présence d’une irrégularité affectant le droit d’être entendu, si, en fonction des circonstances de fait et de droit spécifiques de l’espèce, la procédure administrative en cause aurait pu aboutir à un résultat différent du fait que les ressortissants des pays tiers concernés auraient pu faire valoir des éléments de nature à justifier qu’il soit mis fin à leur rétention.

Ne pas reconnaître un tel pouvoir d’appréciation au juge national et imposer que toute violation du droit d’être entendu entraîne automatiquement l’annulation de la décision [...] risque de porter atteinte à l’effet utile de la directive.” (arrêt C 383/13 PPU; EU:C:2013:533, points 39-41).

Selon la jurisprudence constante de la Cour de justice, “[...] le respect du droit d’être entendu s’impose même lorsque la réglementation applicable ne prévoit pas expressément une telle formalité (voir arrêts Sopropé, EU:C:2008:746, point 38; M., EU:C:2012:744, point 86, ainsi que G. et R., C-383/13 PPU, EU:C:2013:533, point 32).

Le paragraphe 2 concerne la motivation formelle et prévoit une exception à l’obligation de motivation des décisions prises en matière de migration et d’asile.

Cette exception est reprise de l’article 23, de la loi, et est généralisée à toutes les décisions. En effet, les intérêts sécuritaires doivent primer quels que soient la

hebben, welke de genomen maatregel ook is en welke ook de redenen zijn die de maatregel rechtvaardigen. In deze uitzondering is trouwens voorzien door de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en is in overeenstemming met de hogere normen.

Paragraaf 2 is aangevuld na advies 59.853/4 van de Raad van State betreffende het ontworpen artikel 39/79, § 3.

Artikel 39/79, § 1, tweede lid, somt de beslissingen op waartegen de betrokkene een beroep tot vernietiging, dat de maatregel tot verwijdering van rechtswege opschort, kan instellen.

Het ontworpen artikel 39/79, § 3, heeft tot doel de vreemdeling deze bescherming tegen de verwijdering te ontnemen wanneer de beslissing is genomen om dwingende redenen van nationale veiligheid.

De Raad van State onderzocht zijn toepassingsgebied. In de memorie van toelichting bij het gedeelte beroep van dit ontwerp is verduidelijkt dat deze bepaling niet enkel de gevallen op het oog heeft waarin de wet het nemen van een beslissing afhankelijk maakt van het bestaan van “dwingende redenen van nationale veiligheid”.

Er is bijgevolg uitdrukkelijk voorgeschreven, om in overeenstemming te zijn met het advies van de Raad van State, dat de beslissing bedoeld in artikel 39/79, § 1, tweede lid, uitdrukkelijk moet vermelden dat ze is gebaseerd op “dwingende redenen van nationale veiligheid” in de zin van artikel 39/79, § 3, wanneer de feiten die de beslissing rechtvaardigen worden geacht zodanige redenen te zijn. Deze verduidelijking is een sterkere garantie voor de rechtszekerheid en het gebruik van de rechtsmiddelen.

Wat de betekening van de beslissingen betreft, verduidelijkt paragraaf 3 niet alleen welke overheden mogen overgaan tot de betekening van de beslissingen die inzake asiel en migratie zijn genomen, maar ook de middelen van betekening die deze overheden mogen gebruiken.

Behalve de klassieke middelen (aangetekende brief, fax en bode tegen ontvangstbewijs), kan de Koning, gelet op de technologische evolutie, het gebruik van nieuwe communicatiemiddelen toestaan.

mesure prise et les motifs la justifiant. Cette exception est d'ailleurs prévue par la loi sur la motivation formelle des actes administratifs et est conforme aux normes supérieures.

Le paragraphe 2 a été complété suite à l'avis du Conseil d'État 59.853/4, concernant l'article 39/79, § 3, en projet.

L'article 39/79, § 1er, alinéa 2, énumère les décisions contre lesquelles l'intéressé bénéficie d'un recours en annulation, suspensif de plein droit de la mesure d'éloignement.

L'article 39/79, § 3, en projet, a pour but de priver l'étranger de cette protection contre l'éloignement lorsque la décision est prise pour des raisons impérieuses de sécurité nationale.

Le Conseil d'État s'interrogeait sur son champ d'application. Il a été précisé dans l'exposé des motifs du volet recours du présent projet que cette disposition ne vise pas uniquement les cas où la loi conditionne la prise de décision à l'existence de “raisons impérieuses de sécurité nationale”.

Par conséquent, afin de se conformer à l'avis du Conseil d'État, il est expressément prévu que la décision visée à l'article 39/79, § 1er, alinéa 2, devra mentionner expressément qu'elle se fonde sur des “raisons impérieuses de sécurité nationale” au sens de l'article 39/79, § 3, lorsque les faits qui justifient la décision sont considérés constituer de telles raisons. Cette précision est de nature à garantir davantage la sécurité juridique et l'exercice des voies de recours.

En ce qui concerne la notification des décisions, le paragraphe 3 précise non seulement les autorités pouvant procéder à la notification des décisions prises en matière d'asile et de migration mais, également, les procédés au moyen desquels lesdites autorités peuvent procéder à la notification.

Outre les procédés classiques (courrier recommandé, télécopieur et porteur contre accusé de réception), le Roi pourra, en fonction de l'évolution technologique, autoriser l'utilisation des nouveaux moyens de communication.

Art. 46

Deze wijziging is in hoofdzaak technisch en vloeit voort uit de invoeging van hoofdstuk *Vlbis*, in titel I, van de wet, dat verscheidene veiligheidsmaatregelen bevat.

Zoals in de huidige regeling, kan altijd de intrekking worden gevraagd van de aanwijzing van verblijfplaats en het verbod van bepaalde plaatsen.

Art. 47 tot 49

De wijzigingen in deze artikelen zijn een antwoord op de drie opmerkingen van de Raad van State in zijn advies 59.854/4, in het gedeelte “Nieuwe artikelen (in te voegen)”, en in zijn advies 59.853/4, in punt 3, *in fine*.

Art. 50

Deze wijziging is in hoofdzaak technisch en vloeit voort uit de inwerkingtreding van Verordening (EU) 2016/399 van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 2016 betreffende een Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen (Schengengrenscodex).

Art. 51

Het begrip “bedreiging” vervangt het begrip “gevaar”, om rekening te houden met de rechtspraak van het Hof van Justitie. Deze wijziging is in het bijzonder gebaseerd op het arrest Zh. en O. van 11 juni 2015, C-554/13. Er wordt verwezen naar de commentaar bij artikel 48. De rechtspraak van het Hof wordt hier bij analogie toegepast.

Art. 52

Deze wijziging betreft de verbetering van een schrijffout en is dus louter technisch.

Ze houdt ook rekening met de Europese rechtspraak. Deze bepaling zet artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/115/EG, om.

In zijn arrest Zh. en O., van 11 juni 2015, C-554/13, heeft het Hof van Justitie gezegd dat “Hoewel artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/115 niet op dezelfde wijze is geformuleerd in alle taalversies, aangezien sommige het woord “gevaar” maar andere het woord “risico” gebruiken, moeten deze termen evenwel – met inachtneming

Art. 46

Cette modification est essentiellement technique et résulte de l’insertion chapitre *Vlbis*, dans le Titre Ier, de la loi, comportant différentes mesures de sûreté.

Comme dans le régime actuel, l’assignation à résidence et les interdictions de certains lieux pourront toujours faire l’objet d’une demande de levée.

Art. 47 à 49

Les modifications apportées à ces articles visent à répondre aux trois remarques émises par le Conseil d’État dans son avis 59.854/4, dans sa partie “Articles nouveaux (à insérer), et dans son avis 59.853/4, au point 3, *in fine*.”.

Art. 50

Cette modification est purement technique et résulte de l’entrée en vigueur du règlement (UE) 2016/399 du parlement européen et du conseil du 9 mars 2016 concernant un code de l’Union relatif au régime de franchissement des frontières par les personnes (code frontières Schengen).

Art. 51

La notion de “menace” remplace celle de “danger” afin de tenir compte de la jurisprudence de la Cour de Justice. Cette modification se base en particulier sur l’arrêt Zh. et O., du 11 juin 2015, C-554/13. Il est renvoyé aux commentaires de l’article 48. L’enseignement de la Cour est appliqué par analogie ici.

Art. 52

Cette modification vise à corriger une erreur d’écriture et est donc purement technique.

Elle tient également compte de la jurisprudence européenne. Cette disposition transpose l’article 7, paragraphe 4, de la directive 2008/115/CE.

Dans son arrêt Zh. et O., du 11 juin 2015, C-554/13, la Cour de Justice a précisé que “S’il est vrai que l’article 7, paragraphe 4, de la directive 2008/115 n’est pas formulé de manière identique dans toutes les versions linguistiques, dès lors que certaines utilisent le terme “danger”, tandis que d’autres emploient le terme “risque”, il

van de gebruikelijke betekenis van de woorden “gevaar” en “risico” en in het licht van de context waarin zij worden gebruikt en de doeleinden die worden beoogd door de regeling waarvan zij deel uitmaken, zoals vermeld in de punten 43 tot en met 49 van dit arrest – hoe dan ook worden begrepen in de zin van bedreiging.” (EU:C:2015:377, punt 58).

De minister van Veiligheid en Binnenlandse Zaken,

Jan JAMBON

De staatssecretaris voor Asiel en Migratie,

Theo FRANCKEN

convient, en tout état de cause, compte tenu du sens habituel des termes “danger” et “risque” en langage courant, et à la lumière du contexte dans lequel ils sont utilisés et des objectifs poursuivis par la réglementation dont ils font partie, tels qu’évoqués aux points 43 à 49 du présent arrêt, de comprendre ces termes dans le sens de menace.” (EU:C:2015:377, point 58).

Le ministre de l’Intérieur,

Jan JAMBON

Le secrétaire d’État à l’Asile et la Migration,

Theo FRANCKEN

VOORONTWERP VAN WET

onderworpen aan het advies van de Raad van State

Voorontwerp van wet of wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken

Artikel 1

Deze wet regelt een aangelegenheid als bedoeld in artikel 74 van de Grondwet.

Art. 2

Deze wet voorziet in de gedeeltelijke omzetting van de volgende richtlijnen:

1° de richtlijn 2001/40/EG van de Raad van de Europese Unie van 28 mei 2001 betreffende de onderlinge erkenning van besluiten inzake de verwijdering van onderdanen van derde landen;

2° de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging;

3° de richtlijn 2003/109/EG van de Raad van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen;

4° de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG;

5° de richtlijn 2004/81/EG van de Raad van 29 april 2004 betreffende de verblijfstitel die in ruil voor samenwerking met de bevoegde autoriteiten wordt afgegeven aan onderdanen van derde landen die het slachtoffer zijn van mensenhandel of hulp hebben gekregen bij illegale immigratie;

6° de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven;

7° de richtlijn 2009/50/EG van de Raad van 25 mei 2009 betreffende de voorwaarden voor toegang en verblijf van onderdanen van derde landen met het oog op een hoogkwalificeerde baan;

8° de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de

AVANT-PROJET DE LOI

soumis à l'avis du Conseil d'État

Avant-projet de loi modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers afin de renforcer la protection de l'ordre public et de la sécurité nationale

Article 1er

La présente loi règle une matière visée à l'article 74 de la Constitution.

Art. 2

La présente loi transpose partiellement les directives suivantes:

1° la directive 2001/40/CE du Conseil de l'Union européenne du 28 mai 2001 relative à la reconnaissance mutuelle des décisions d'éloignement des ressortissants de pays tiers;

2° la directive 2003/86/CE du Conseil du 22 septembre 2003 relative au droit au regroupement familial;

3° la directive 2003/109/CE du Conseil du 25 novembre 2003 relative au statut des ressortissants de pays tiers résidents de longue durée;

4° la directive 2004/38/CE du Parlement européen et du Conseil du 29 avril 2004 relative au droit des citoyens de l'Union et des membres de leurs familles de circuler et de séjourner librement sur le territoire des États membres, modifiant le règlement (CEE) n° 1612/68 et abrogeant les directives 64/221/CEE, 68/360/CEE, 72/194/CEE, 73/148/CEE, 75/34/CEE, 75/35/CEE, 90/364/CEE, 90/365/CEE et 93/96/CEE;

5° la directive 2004/81/CE du Conseil du 29 avril 2004 relative au titre de séjour délivré aux ressortissants de pays tiers qui sont victimes de la traite des êtres humains ou ont fait l'objet d'une aide à l'immigration clandestine et qui coopèrent avec les autorités compétentes;

6° la directive 2008/115/CE du parlement européen et du conseil du 16 décembre 2008 relative aux normes et procédures communes applicables dans les États membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier;

7° la directive 2009/50/CE du Conseil du 25 mai 2009 établissant les conditions d'entrée et de séjour des ressortissants de pays tiers aux fins d'un emploi hautement qualifié;

8° la directive 2011/95/UE du Parlement européen et du Conseil du 13 décembre 2011 concernant les normes relatives

erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking);

9° de richtlijn 2016/801/EU van het Europees Parlement en de Raad van 11 mei 2016 betreffende de voorwaarden voor toegang en verblijf van derdelanders met het oog op onderzoek, studie, stages, vrijwilligerswerk, scholierenuitwisseling, educatieve projecten of au-pairactiviteiten (herschikking).

Art. 3

In artikel 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij de wet van 15 juli 1996 en gewijzigd bij de wetten van 19 januari 2012, 15 mei 2012 en 19 maart 2014, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° de bepaling onder 8° wordt vervangen als volgt:

“8° inreisverbod: de beslissing die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering en waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt;”;

2° artikel 1 wordt aangevuld met een bepaling onder 18°, luidende:

“18° Algemene Nationale Gegevensbank: de politio-
nele gegevensbank bedoeld in artikel 44/7 van de wet van 5 augustus 1992 op het politieambt.”.

Art. 4

In Titel I, van dezelfde wet, wordt een Hoofdstuk *I ter* ingevoegd, dat als opschrift heeft:

“Hoofdstuk *I ter*. – Algemene bepalingen met betrekking tot de indiening van een verblijfsaanvraag en van een verzoek om internationale of tijdelijke bescherming.”.

Art. 5

In Hoofdstuk *I ter*, van Titel I, van dezelfde wet, ingevoegd door artikel 4, wordt een artikel 1/3 ingevoegd, luidende:

“Art. 1/3. De indiening van een verblijfsaanvraag of van een verzoek om internationale of tijdelijke bescherming door een vreemdeling die reeds het voorwerp is van een maatregel tot verwijdering of teruggedrijving, tast het bestaan van deze maatregel niet aan.

Indien de betrokkene overeenkomstig de bepalingen van deze wet voorlopig op het grondgebied mag blijven, in

aux conditions que doivent remplir les ressortissants des pays tiers ou les apatrides pour pouvoir bénéficier d’une protection internationale, à un statut uniforme pour les réfugiés ou les personnes pouvant bénéficier de la protection subsidiaire, et au contenu de cette protection (refonte);

9° la directive 2016/801/UE du Parlement européen et du Conseil du 11 mai 2016 relative aux conditions d’entrée et de séjour des ressortissants de pays tiers à des fins de recherche, d’études, de formation, de volontariat et de programmes d’échange d’élèves ou de projets éducatifs et de travail au pair (refonte).

Art. 3

À l’article 1er, de la loi du 15 décembre 1980 sur l’accès au territoire, le séjour, l’établissement et l’éloignement des étrangers, remplacé par la loi du 15 juillet 1996 et modifié par les lois du 19 janvier 2012, du 15 mai 2012 et du 19 mars 2014, les modifications suivantes sont apportées:

1° le 8° est remplacé par ce qui suit:

“8° interdiction d’entrée: la décision qui peut accompagner une décision d’éloignement et qui interdit, pendant une durée déterminée, l’entrée et le séjour, soit sur le territoire du Royaume, soit sur le territoire de tous les États membres, en ce compris celui du Royaume;”;

2° l’article 1er est complété par le 18° rédigé comme suit:

“18° Banque de données Nationale Générale: la banque de données policière visée à l’article 44/7, de la loi du 5 août 1992 sur la fonction de police.”.

Art. 4

Dans le Titre Ier, de la même loi, il est inséré un Chapitre I^{er ter}, intitulé comme suit:-:

“Chapitre I^{er ter}. – Dispositions générales relatives à l’introduction d’une demande de séjour et d’une demande de protection internationale ou temporaire.”.

Art. 5

Dans le Chapitre I^{er ter}, du Titre Ier, de la même loi, inséré par l’article 4, il est inséré un article 1^{er/3}, rédigé comme suit:

“Art. 1^{er/3}. L’introduction d’une demande de séjour ou d’une demande de protection internationale ou de protection temporaire par un étranger qui fait déjà l’objet d’une mesure d’éloignement ou de refoulement, ne modifie en rien l’existence de cette mesure.

Si, conformément aux dispositions de la présente loi, l’intéressé peut rester provisoirement sur le territoire dans l’attente

afwachting van een beslissing inzake deze verblijfsaanvraag of dit verzoek om internationale of tijdelijke bescherming, wordt de uitvoerbaarheid van de maatregel tot verwijdering of terugrijding opgeschort.”

Art. 6

In artikel 3, van dezelfde wet, vervangen bij de wet van 15 juli 1996 en gewijzigd bij de wetten van 19 januari 2012, 19 maart 2014 en 4 mei 2016, wordt vervangen als volgt:

“Art. 3. Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in de volgende gevallen bevindt:

1° wanneer hij aangetroffen wordt in de luchthaventransitzone zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij het Rijk poogt binnen te komen zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden;

4° wanneer hij niet over voldoende middelen van bestaan beschikt, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat waar zijn toelating is gewaarborgd, en hij niet in staat is die middelen wettelijk te verwerven;

5° wanneer hij ter fine van weigering van toegang of verblijf signaleerd staat in het Schengeninformatiesysteem of in de Algemene Nationale Gegevensbank;

6° wanneer hij geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;

7° wanneer hij geacht wordt de openbare rust, de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

8° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken;

9° wanneer hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is;

10° wanneer de onderdaan van een derde land lijdt aan een van de ziekten opgesomd in de bijlage bij deze wet.

De beslissing wordt genomen door de minister of, behalve in het geval bedoeld in het eerste lid, 6°, door zijn gemachtigde. In de gevallen bedoeld in het eerste lid, 1° of 2°, kunnen de met de grenscontrole belaste overheden de beslissing zelf nemen.

d’une décision relative à cette demande de séjour ou cette demande de protection internationale ou de protection temporaire, le caractère exécutoire de la mesure d’éloignement ou de refoulement est suspendu.”

Art. 6

À l’article 3, de la même loi, remplacé par la loi du 15 juillet 1996 et modifié par les lois des 19 janvier 2012, du 19 mars 2014 et du 4 mai 2016, est remplacé par ce qui suit:

“Art. 3. Sauf dérogations prévues par un traité international ou par la loi, l’entrée peut être refusée à l’étranger qui se trouve dans les cas suivants:

1° s’il est appréhendé dans la zone de transit aéroportuaire sans être porteur des documents requis par l’article 2;

2° s’il tente de pénétrer dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l’article 2;

3° s’il ne peut pas présenter, le cas échéant, les documents justifiant l’objet et les conditions du séjour envisagé;

4° s’il ne dispose pas des moyens de subsistance suffisants, tant pour la durée du séjour envisagé que pour le retour dans le pays de provenance ou le transit vers un État tiers dans lequel son admission est garantie, et n’est pas en mesure d’acquiescer légalement ces moyens;

5° s’il est signalé aux fins de non-admission ou d’interdiction de séjour dans le système d’information Schengen ou dans la Banque de données Nationale Générale;

6° s’il est considéré comme pouvant compromettre les relations internationales de la Belgique ou d’un État partie à une convention internationale relative au franchissement des frontières extérieures, liant la Belgique;

7° s’il est considéré comme pouvant compromettre la tranquillité publique, l’ordre public ou la sécurité nationale;

8° s’il a été renvoyé ou expulsé du Royaume depuis moins de dix ans, lorsque la mesure n’a pas été suspendue ou rapportée;

9° s’il fait l’objet d’une interdiction d’entrée ni levée ni suspendue;

10° s’il est atteint d’une des maladies énumérées à l’annexe de la présente loi.

La décision est prise par le ministre ou, sauf dans le cas visé à l’alinéa 1er, 6°, par son délégué. Les autorités chargées du contrôle aux frontières peuvent prendre la décision elles-mêmes dans les cas visés à l’alinéa 1er, 1° ou 2°.

Wanneer overwogen wordt om de toegang te weigeren aan een vreemdeling die in het bezit is van een geldig visum, beslist de bevoegde overheid eveneens of het visum moet worden nietig verklaard of ingetrokken.

De met de grenscontrole belaste overheden drijven de vreemdeling aan wie de toegang geweigerd wordt terug en, in voorkomend geval, verklaren zij het visum nietig of trekken zij het in.

De Koning kan, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de voorwaarden en regels voor de toepassing van dit artikel vaststellen.”.

Art. 7

In artikel 7, eerste lid, van dezelfde wet, vervangen bij de wet van 15 juli 1996 en gewijzigd bij de wet van 19 januari 2012, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in de bepaling onder 4° worden de woorden “, op eensluidend advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen,” opgeheven;

2° de bepaling onder 5° wordt vervangen als volgt:

“5° wanneer hij ter fine van weigering van toegang of verblijf signaleerd staat in het Schengeninformatiesysteem of in de Algemene Nationale Gegevensbank;”.

Art. 8

In artikel 8*bis*, van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 1 september 2004 en gewijzigd bij de wetten van 6 mei 2009, 19 januari 2012 en 19 maart 2014, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in paragraaf 2, tweede lid, worden de woorden “van de artikelen 20 en 21” vervangen door de woorden “van de artikelen 21 en 22”;

2° in paragraaf 4, worden de woorden “of in de Algemene Nationale Gegevensbank” ingevoegd tussen de woorden “in het Schengeninformatiesysteem” en de woorden “, omwille van een in § 1, 1°, bedoelde reden” .

Art. 9

In artikel 19, § 4, eerste lid, 2°, van dezelfde wet, vervangen bij de wet van 25 april 2007 en gewijzigd bij de wet van 19 maart 2014, wordt het woord “werkelijke” vervangen door het woord “actuele”.

Art. 10

In titel I, van dezelfde wet, wordt het opschrift van hoofdstuk VI vervangen als volgt:

Lorsqu’il est envisagé de refuser l’entrée à un étranger qui est porteur d’un visa valable, l’autorité compétente décide également s’il y a lieu de l’annuler ou de l’abroger.

Les autorités chargées du contrôle aux frontières refoulent l’étranger auquel l’entrée est refusée et, le cas échéant, annulent ou abrogent le visa.

Le Roi peut, par arrêté délibéré en Conseil des ministres, préciser les conditions et les modalités d’application du présent article.”.

Art. 7

À l’article 7, alinéa 1er, de la même loi, remplacé par la loi du 15 juillet 1996 et modifié par la loi du 19 janvier 2012, les modifications suivantes sont apportées:

1° au 4°, les mots “,après avis conforme de la Commission consultative des étrangers,” sont abrogés;

2° le 5° est remplacé par ce qui suit:

“5° s’il est signalé aux fins de non-admission ou d’interdiction de séjour dans le système d’information Schengen ou dans la Banque de données Nationale Générale;”.

Art. 8

Dans l’article 8*bis*, de la même loi, inséré par la loi du 1er septembre 2004 et modifié par les lois du 6 mai 2009, du 19 janvier 2012 et du 19 mars 2014, les modifications suivantes sont apportées:

1° au paragraphe 2, alinéa 2, les mots “des articles 20 et 21” sont remplacés par les mots “des articles 21 et 22”;

2° au paragraphe 4, les mots “ou dans la Banque de données Nationale Générale” sont insérés entre les mots “dans le système d’information Schengen” et les mots “, pour un des motifs visés au § 1er, 1°,”.

Art. 9

Dans l’article 19, § 4, alinéa 1er, 2°, de la même loi, remplacé par la loi du 25 avril 2007 et modifié par la loi du 19 mars 2014, les mots “menace réelle” sont remplacés par les mots “menace actuelle”.

Art. 10

Dans le Titre Ier, de la même loi, l’intitulé du Chapitre VI est remplacé par ce qui suit:

“Hoofdstuk VI. – Einde van het verblijf van meer dan drie maanden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.”

Art. 11

Artikel 20, van dezelfde wet, gewijzigd bij het koninklijk besluit van 13 juli 1992 en bij de wetten van 15 juli 1996, 26 mei 2005, 15 september 2006, 25 april 2007 en 19 maart 2014, wordt vervangen als volgt:

“Art. 20. Onverminderd de meer voordelige bepalingen van een internationaal verdrag en het non-refoulementbeginsel, is dit hoofdstuk van toepassing op de onderdanen van derde landen die zijn toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk.

Het is niet van toepassing op de onderdanen van derde landen die de internationale bescherming in het Rijk genieten.”

Art. 12

Artikel 21, van dezelfde wet, vervangen bij de wet van 26 mei 2005 en gewijzigd bij de wetten van 6 mei 2009 en 19 maart 2014, wordt vervangen als volgt:

“Art. 21. De minister of zijn gemachtigde kan een einde maken aan het verblijf van een onderdaan van een derde land die voor een beperkte of onbeperkte duur tot het verblijf is toegelaten of gemachtigd en hem het bevel geven het grondgebied te verlaten, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Het eerste lid is van toepassing, onverminderd artikel 61/8, op de onderdaan van een derde land die krachtens artikel 61/7 tot verblijf gemachtigd is.”

Art. 13

Artikel 22, van dezelfde wet, gewijzigd bij het koninklijk besluit van 13 juli 1992 en bij de wet van 15 juli 1996, wordt vervangen als volgt:

“Art. 22. § 1. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de volgende onderdanen van derde landen en hen het bevel geven het grondgebied te verlaten om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid:

1° de gevestigde onderdaan van een derde land;

2° de onderdaan van een derde land die de status van langdurig ingezetene in het Rijk geniet;

3° de onderdaan van een derde land die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk sinds ten minste tien jaar en die er sindsdien ononderbroken verblijft.

“Chapitre VI. – Fin de séjour de plus de trois mois pour des raisons d’ordre public ou de sécurité nationale.”

Art. 11

L’article 20, de la même loi, modifié par l’arrêté royal du 13 juillet 1992 et par les lois du 15 juillet 1996, du 26 mai 2005, du 15 septembre 2006, du 25 avril 2007 et du 19 mars 2014, est remplacé par ce qui suit:

“Art. 20. Sans préjudice des dispositions plus favorables contenues dans un traité international et du principe de non-refoulement, le présent chapitre s’applique aux ressortissants de pays tiers admis ou autorisés à séjourner plus de trois mois sur le territoire du Royaume.

Il ne s’applique pas aux ressortissants de pays tiers qui bénéficient de la protection internationale dans le Royaume.”

Art. 12

L’article 21, de la même loi, remplacé par la loi du 26 mai 2005 et modifié par les lois du 6 mai 2009 et du 19 mars 2014, est remplacé par ce qui suit:

“Art. 21. Le ministre ou son délégué peut mettre fin au séjour d’un ressortissant de pays tiers admis ou autorisé au séjour pour une durée limitée ou illimitée et lui donner l’ordre de quitter le territoire pour des raisons d’ordre public ou de sécurité nationale.

L’alinéa 1er s’applique au ressortissant de pays tiers autorisé au séjour en vertu de l’article 61/7 sans préjudice de l’article 61/8.”

Art. 13

L’article 22, de la même loi, modifié par l’arrêté royal du 13 juillet 1992 et par la loi du 15 juillet 1996, est remplacé par ce qui suit:

“Art. 22. § 1er. Le ministre peut mettre fin au séjour des ressortissants de pays tiers suivants et leur donner l’ordre de quitter le territoire pour des raisons graves d’ordre public ou de sécurité nationale:

1° le ressortissant de pays tiers établi;

2° le ressortissant de pays tiers qui bénéficie du statut de résident de longue durée dans le Royaume;

3° le ressortissant de pays tiers qui est autorisé ou admis à séjourner plus de trois mois dans le Royaume depuis dix ans au moins et qui y séjourne depuis lors de manière ininterrompue.

Het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn.

§ 2. Onder voorbehoud van het tweede lid wordt, wanneer er in toepassing van paragraaf 1 een einde wordt gemaakt aan het verblijf van een langdurig ingezetene die in een andere lidstaat internationale bescherming bekomen heeft, aan de bevoegde overheid van die lidstaat gevraagd om te bevestigen of de betrokkene daar nog altijd internationale bescherming geniet. Als de langdurig ingezetene er nog altijd internationale bescherming geniet, wordt hij naar die lidstaat verwijderd.

In afwijking van het eerste lid kan de langdurig ingezetene worden verwijderd naar een ander land dan de lidstaat die hem internationale bescherming heeft verleend, wanneer er ernstige redenen bestaan om hem te beschouwen als een bedreiging voor de nationale veiligheid of wanneer hij, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf, een bedreiging vormt voor de openbare orde.

In geen geval mag de betrokkene verwijderd worden naar een land waar hij blootgesteld wordt aan een schending van het non-refoulementbeginsel.”

Art. 14

Artikel 23, van dezelfde wet, wordt vervangen als volgt:

“Art. 23. § 1. De beslissingen tot beëindiging van het verblijf genomen krachtens de artikelen 21 en 22 zijn uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en mogen niet op economische gronden berusten. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

§ 2. Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk.

Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.”

Art. 15

Artikel 24, van dezelfde wet, wordt vervangen als volgt:

“Art. 24. De bepalingen van artikel 7, tweede tot achtste lid, en van titel III *quater*, zijn van toepassing op de onderdaan van een derde land die krachtens de artikelen 21 of 22 een bevel om het grondgebied te verlaten heeft ontvangen.”

Le comportement de l'intéressé doit représenter une menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société.

§ 2. Sous réserve de l'alinéa 2, lorsqu'il est mis fin au séjour en application du paragraphe 1er d'un résident de longue durée ayant obtenu la protection internationale dans un autre État membre, il est demandé à l'autorité compétente de cet État membre de confirmer si l'intéressé bénéficie toujours de la protection internationale. Si le résident de longue durée en bénéficie toujours, il est éloigné vers cet État membre.

Par dérogation à l'alinéa 1er, le résident de longue durée peut être éloigné vers un autre pays que l'État membre qui lui a accordé la protection internationale lorsqu'il existe des raisons sérieuses de considérer qu'il constitue une menace pour la sécurité nationale ou lorsque, ayant été condamné définitivement pour une infraction particulièrement grave, il constitue une menace pour l'ordre public.

L'intéressé ne peut en aucun cas être éloigné vers un pays où il est exposé à une violation du principe de non-refoulement.”

Art. 14

L'article 23, de la même loi, est remplacé par ce qui suit:

“Art. 23. § 1er. Les décisions de fin de séjour prises en vertu des articles 21 et 22 sont fondées exclusivement sur le comportement personnel de l'intéressé et ne peuvent être justifiées par des raisons économiques. Des justifications non directement liées au cas individuel concerné ou tenant à des raisons de prévention générale ne peuvent être retenues.

§ 2. Il est tenu compte lors de la prise de décision de la gravité ou de la nature de l'infraction à l'ordre public ou à la sécurité nationale qu'il a commise, ou du danger qu'il représente ainsi que de la durée de son séjour dans le Royaume.

Il est tenu compte aussi de l'existence de liens avec son pays de résidence ou de l'absence de lien avec son pays d'origine, de son âge et des conséquences pour lui et les membres de sa famille.”

Art. 15

L'article 24, de la même loi, est remplacé par ce qui suit:

“Art. 24. Les dispositions de l'article 7, alinéas 2 à 8, et du Titre III *quater*, s'appliquent au ressortissant de pays tiers qui fait l'objet d'un ordre de quitter le territoire en application des articles 21 ou 22.”

Art. 16

In titel I, van dezelfde wet, wordt een hoofdstuk *Vlbis* ingevoegd dat de artikelen 25 en 26 omvat en als opschrift heeft:

“Hoofdstuk *Vlbis* – Veiligheidsmaatregelen”.

Art. 17

Artikel 25, van dezelfde wet, gewijzigd bij het koninklijk besluit van 13 juli 1992 en bij de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996, 29 april 1999 en 6 mei 2009, wordt vervangen als volgt:

“Art. 25. De vreemdeling die een inreisverbod kreeg krachtens deze wet wordt gesignaleerd in de Algemene Nationale Gegevensbank ter fine van weigering van toegang of verblijf op het grondgebied.

Hij wordt ook gesignaleerd in het Schengeninformatiesysteem ter fine van weigering van toegang of verblijf in het Schengengebied, overeenkomstig Verordening (EG) nr. 1987/2006 van het Europees Parlement en de Raad van 20 december 2006 betreffende de instelling, de werking en het gebruik van het Schengeninformatiesysteem van de tweede generatie (SIS II) en de besluiten van de Europese Unie die zijn genomen ter uitvoering van deze verordening.”.

Art. 18

Artikel 26, van dezelfde wet, wordt vervangen als volgt:

“Art. 26. In de gevallen waarin de vreemdeling de openbare orde of de nationale veiligheid heeft geschaad, kan de minister hem verplichten bepaalde plaatsen te verlaten, ervan verwijderd te blijven of in een bepaalde plaats te verblijven.

De overtreder kan teruggewezen of uitgezet worden.”.

Art. 19

Artikel 27, § 1, eerste lid, van dezelfde wet, gewijzigd bij de wetten van 15 juli 1996 en 1 september 2004, wordt vervangen als volgt:

“De vreemdeling ten aanzien van wie een maatregel tot verwijdering is genomen en die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan heeft gegeven, kan met dwang worden geleid naar de grens van zijn keuze, in principe met uitzondering van de grens met de Staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, of worden ingescheept voor een bestemming van zijn keuze, deze Staten uitgezonderd.”.

Art. 16

Dans le Titre Ier, de la même loi, il est inséré un Chapitre *Vlbis*, qui comprend les articles 25 et 26, intitulé comme suit:

“Chapitre *Vlbis*. – Mesures de sûreté.”

Art. 17

L'article 25, de la même loi, modifié par l'arrêté royal du 13 juillet 1992 et par les lois du 6 mai 1993, du 15 juillet 1996, du 29 avril 1999 et du 6 mai 2009, est remplacé par ce qui suit:

“Art. 25. L'étranger qui fait l'objet d'une interdiction d'entrée en vertu de la présente loi est signalé dans la Banque de données Nationale Générale aux fins de non-admission ou d'interdiction de séjour sur le territoire.

Il est également signalé dans le système d'information Schengen aux fins de non-admission ou d'interdiction de séjour dans l'espace Schengen, conformément au Règlement (CE) n° 1987/2006 du Parlement européen et du Conseil du 20 décembre 2006 sur l'établissement, le fonctionnement et l'utilisation du système d'information Schengen de deuxième génération (SIS II) et aux actes de l'Union européenne pris en exécution de celui-ci.”.

Art. 18

L'article 26, de la même loi, est remplacé par ce qui suit:

“Art. 26. Dans les cas où l'étranger a porté atteinte à l'ordre public ou à la sécurité nationale, le ministre peut lui enjoindre de quitter des lieux déterminés, d'en demeurer éloigné ou de résider en un lieu déterminé.

Le contrevenant peut être renvoyé ou expulsé.”.

Art. 19

L'article 27, § 1er, alinéa 1er, de la même loi, modifié par les lois du 15 juillet 1996 et du 1er septembre 2004, est remplacé par ce qui suit:

“L'étranger qui fait l'objet d'une mesure d'éloignement et qui n'a pas obtempéré dans le délai imparti peut être ramené par la contrainte à la frontière de son choix, à l'exception en principe de la frontière des États parties à une convention internationale relative au franchissement des frontières extérieures, liant la Belgique, ou être embarqué vers une destination de son choix, à l'exclusion de ces États.”.

Art. 20

In artikel 30*bis*, § 2, van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 27 december 2004 en gewijzigd bij de wetten van 15 september 2006 en 25 april 2007, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in de bepaling onder 1° worden de woorden “, behoudens de in artikel 10, § 1, eerste lid, 1° en 4° tot en met 7° of de in artikel 40*bis* of 40*ter* bedoelde vreemdeling” opgeheven;

2° in de bepaling onder 2° worden de woorden “, behoudens de in artikel 10, § 1, eerste lid, 1° en 4° tot en met 7° of de in artikel 40*bis* of 40*ter* bedoelde vreemdeling” opgeheven;

3° de bepaling onder 3° wordt vervangen als volgt:

“3° de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel tot verwijdering of terugdrijving.”;

4° de bepaling onder 4° wordt opgeheven.

Art. 21

Artikel 42*septies*, van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 25 april 2007 en vervangen bij de wet van 8 juli 2011, wordt opgeheven.

Art. 22

Artikel 43, van dezelfde wet, gewijzigd bij de wetten van 25 april 2007 en 19 maart 2014, wordt vervangen als volgt:

“Art. 43. § 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten:

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die bijdragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Art. 23

Artikel 44, van dezelfde wet, opgeheven bij de wet van 15 september 2006, wordt hersteld als volgt:

Art. 20

À l'article 30*bis*, § 2, de la même loi, inséré par la loi du 27 décembre 2004 et modifié par les lois du 15 septembre 2006 et du 25 avril 2007, les modifications suivantes sont apportées:

1° au 1°, les mots “, à l'exception de l'étranger visé par l'article 10, § 1er, alinéa 1er, 1° et 4° à 7°, ou par l'article 40*bis* ou 40*ter*” sont abrogés;

2° au 2°, les mots “, à l'exception de l'étranger visé par l'article 10, § 1er, alinéa 1er, 1° et 4° à 7°, ou par l'article 40*bis* ou 40*ter*” sont abrogés;

3° le 3° est remplacé par ce qui suit:

“3° l'étranger qui fait l'objet d'une mesure d'éloignement ou de refoulement.”;

4° le 4° est abrogé.

Art. 21

L'article 42*septies*, de la même loi, inséré par la loi du 25 avril 2007 et remplacé par la loi du 8 juillet 2011, est abrogé.

Art. 22

L'article 43, de la même loi, modifié par les lois du 25 avril 2007 et du 19 mars 2014, est remplacé par ce qui suit:

“Art. 43. § 1er Le ministre ou son délégué peut refuser l'entrée et le séjour aux citoyens de l'Union et aux membres de leurs familles et leur donner l'ordre de quitter le territoire:

1° lorsqu'ils ont eu recours à des informations fausses ou trompeuses ou à des documents faux ou falsifiés, ou lorsqu'ils ont eu recours à la fraude ou à d'autres moyens illégaux qui contribuent à l'obtention du séjour;

2° pour des raisons d'ordre public, de sécurité nationale ou de santé publique.

§ 2. Lorsque le ministre ou son délégué envisage de prendre une décision visée au paragraphe 1er, il tient compte de la durée du séjour du citoyen de l'Union ou du membre de sa famille sur le territoire du Royaume, de son âge, de son état de santé, de sa situation familiale et économique, de son intégration sociale et culturelle dans le Royaume et de l'intensité de ses liens avec son pays d'origine.”

Art. 23

L'article 44, de la même loi, abrogé par la loi du 15 septembre 2006, est rétabli dans la rédaction suivante:

“Art. 44. § 1. De minister of zijn gemachtigde kan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden intrekken en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Art. 24

Artikel 44*bis*, van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 15 juli 1996 en opgeheven bij de wet van 25 april 2007, wordt hersteld als volgt:

“Art. 44*bis*. § 1. Onverminderd de paragrafen 2 en 3, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42*quinqüies* en 42*sexies* het duurzaam verblijf hebben verkregen en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten, alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

§ 3. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de volgende burgers van de Unie en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten, alleen om dwingende redenen van nationale veiligheid:

1° de burgers van de Unie die op het grondgebied van het Rijk hebben verbleven gedurende de tien voorafgaande jaren;

2° de burgers van de Unie die minderjarig zijn, behalve indien de beslissing noodzakelijk is in het belang van het kind, zoals bepaald in het VN-Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989.

§ 4. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1, 2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

“Art. 44. § 1er. Le ministre ou son délégué peut retirer le séjour aux citoyens de l’Union et aux membres de leurs familles et leur donner l’ordre de quitter le territoire lorsqu’ils ont fait usage d’informations fausses ou trompeuses ou de documents faux ou falsifiés, ou lorsqu’ils ont eu recours à la fraude ou à d’autres moyens illégaux qui contribuent à l’obtention du séjour.

§ 2. Lorsque le ministre ou son délégué envisage de prendre une décision visée au paragraphe 1er, il tient compte de la durée du séjour du citoyen de l’Union ou du membre de sa famille sur le territoire du Royaume, de son âge, de son état de santé, de sa situation familiale et économique, de son intégration sociale et culturelle dans le Royaume et de l’intensité de ses liens avec son pays d’origine.”

Art. 24

L’article 44*bis*, de la même loi, inséré par la loi du 15 juillet 1996 et abrogé par la loi du 25 avril 2007, est rétabli dans la rédaction suivante:

“Art. 44*bis*. § 1er. Sans préjudice des paragraphes 2 et 3, le ministre ou son délégué peut mettre fin au séjour des citoyens de l’Union et des membres de leurs familles et leur donner l’ordre de quitter le territoire pour des raisons d’ordre public, de sécurité nationale ou de santé publique.

§ 2. Le ministre peut mettre fin au séjour des citoyens de l’Union et des membres de leurs familles ayant acquis le séjour permanent conformément aux articles 42*quinqüies* et 42*sexies* et leur donner l’ordre de quitter le territoire uniquement pour des raisons graves d’ordre public ou de sécurité nationale.

§ 3. Le ministre peut mettre fin au séjour des citoyens de l’Union suivants et leur donner l’ordre de quitter le territoire uniquement pour des raisons impérieuses de sécurité nationale:

1° les citoyens de l’Union qui ont séjourné sur le territoire du Royaume pendant les dix années précédentes;

2° les citoyens de l’Union qui sont mineurs d’âge sauf si la décision est nécessaire dans l’intérêt de l’enfant, comme prévu dans la Convention des Nations unies sur les droits de l’enfant du 20 novembre 1989.

§ 4. Lorsque le ministre ou son délégué envisage de prendre une décision visée aux paragraphes 1er, 2 ou 3, il tient compte de la durée du séjour du citoyen de l’Union ou du membre de sa famille sur le territoire du Royaume, de son âge, de son état de santé, de sa situation familiale et économique, de son intégration sociale et culturelle dans le Royaume et de l’intensité de ses liens avec son pays d’origine.”

Art. 25

In dezelfde wet, wordt een artikel 44ter ingevoegd, luidende:

“Art. 44ter. Het bevel om het grondgebied te verlaten, afgegeven aan een burger van de Unie of zijn familielid, vermeldt de termijn binnen welke hij het grondgebied van het Rijk moet verlaten. Behalve in naar behoren aangetoonde dringende gevallen, mag deze termijn niet korter zijn dan een maand te rekenen vanaf de kennisgeving van de beslissing.

De termijn bedoeld in het eerste lid kan door de minister of zijn gemachtigde worden verlengd wanneer:

1° de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen deze termijn, of

2° de omstandigheden die specifiek zijn voor de situatie van de betrokkene dit rechtvaardigen.

De aanvraag voor een verlenging van de termijn om het grondgebied van het Rijk te verlaten moet door de burger van de Unie of zijn familielid worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde.”.

Art. 26

In dezelfde wet, wordt een artikel 44quater ingevoegd, luidende:

“Art. 44quater. Zolang de termijn bedoeld in artikel 44ter loopt, mag de burger van de Unie of zijn familielid niet gedwongen worden verwijderd.

Om elk risico op onderduiken tijdens de termijn bedoeld in artikel 44ter te vermijden, kan de burger van de Unie of zijn familielid worden verplicht te voldoen aan preventieve maatregelen. De Koning is gemachtigd deze maatregelen te bepalen bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.”.

Art. 27

In dezelfde wet, wordt een artikel 44quinquies ingevoegd, luidende:

“Art. 44quinquies. § 1. De minister of zijn gemachtigde neemt alle nodige maatregelen tot uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten wanneer:

1° aan de burger van de Unie of zijn familielid geen termijn is toegestaan om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

2° de burger van de Unie of zijn familielid het grondgebied van het Rijk niet heeft verlaten binnen de termijn die hem is toegestaan;

3° de burger van de Unie of zijn familielid, voordat de toegestane termijn om het grondgebied van het Rijk te verlaten is verstreken, een risico op onderduiken vormt, de opgelegde

Art. 25

Dans la même loi, il est inséré un article 44ter, rédigé comme suit:

“Art. 44ter. L'ordre de quitter le territoire délivré à un citoyen de l'Union ou à un membre de sa famille indique le délai endéans lequel il doit quitter le territoire du Royaume. Sauf en cas d'urgence dûment justifié, ce délai ne peut pas être inférieur à un mois à compter de la notification de la décision.

Le délai visé à l'alinéa 1er peut être prolongé par le ministre ou son délégué lorsque:

1° le retour volontaire ne peut se réaliser dans ledit délai; ou

2° les circonstances propres à la situation de l'intéressé le justifient.

La demande visant à obtenir une prolongation du délai pour quitter le territoire du Royaume doit être introduite par le citoyen de l'Union ou le membre de sa famille auprès du ministre ou de son délégué.”.

Art. 26

Dans la même loi, il est inséré un article 44quater, rédigé comme suit:

“Art. 44quater. Aussi longtemps que le délai visé à l'article 44ter court, le citoyen de l'Union ou le membre de sa famille ne peut pas faire l'objet d'un éloignement forcé.

Pour éviter tout risque de fuite pendant le délai visé à l'article 44ter, le citoyen de l'Union ou le membre de sa famille peut être contraint à remplir des mesures préventives. Le Roi est habilité à déterminer ces mesures par un arrêté délibéré en Conseil des ministres.”.

Art. 27

Dans la même loi, il est inséré un article 44quinquies, rédigé comme suit:

“Art. 44quinquies. § 1er. Le ministre ou son délégué prend toutes les mesures nécessaires pour exécuter l'ordre de quitter le territoire lorsque:

1° aucun délai n'a été octroyé au citoyen de l'Union ou au membre de sa famille pour quitter le territoire du Royaume;

2° le citoyen de l'Union ou le membre de sa famille n'a pas quitté le territoire du Royaume dans le délai qui lui était octroyé;

3° avant l'écoulement du délai octroyé pour quitter le territoire du Royaume, le citoyen de l'Union ou le membre de sa famille présente un risque de fuite, n'a pas respecté les

preventieve maatregelen niet heeft nageleefd of een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. Wanneer de burger van de Unie of zijn familielid zich verzet tegen zijn verwijdering of een risico op gevaar vormt tijdens zijn verwijdering, wordt er overgegaan tot zijn gedwongen terugkeer, zo nodig onder begeleiding. Er mogen dan dwangmaatregelen tegen hem worden gebruikt, met naleving van de artikelen 1 en 37 van de wet van 5 augustus 1992 op het politieambt.

Wanneer de verwijdering wordt uitgevoerd door de lucht, worden de maatregelen genomen overeenkomstig de aan Beschikking 2004/573/EG gehechte gemeenschappelijke richtsnoeren voor verwijdering door de lucht.

§ 3. De Koning wijst, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de instantie aan die belast is met de controle op de gedwongen terugkeer en bepaalt de nadere regels van deze controle. Deze instantie is onafhankelijk van de overheden bevoegd voor de verwijdering.”

Art. 28

In dezelfde wet, wordt een artikel 44*sexies* ingevoegd, luidende:

“Art. 44*sexies*. Wanneer de specifieke omstandigheden van het geval dit rechtvaardigen, kan de minister of zijn gemachtigde de verwijdering tijdelijk uitstellen. Hij deelt dit mee aan de betrokkene.

Om elk risico op onderduiken te vermijden, kan de burger van de Unie of zijn familielid worden verplicht te voldoen aan preventieve maatregelen. De Koning is gemachtigd deze maatregelen te bepalen bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad

De minister of zijn gemachtigde kan, in dezelfde gevallen, de burger van de Unie of zijn familielid een verblijfplaats aanwijzen voor de tijd die nodig is om deze maatregel uit te voeren.”

Art. 29

In dezelfde wet, wordt een artikel 44*septies* ingevoegd, luidende:

“Art. 44*septies*. § 1. Indien redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid het vereisen en tenzij andere, minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kunnen de burgers van de Unie en hun familieleden, met de bedoeling de uitvoering van de maatregel tot verwijdering te garanderen, worden vastgehouden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, zonder dat de duur van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan.

De minister of zijn gemachtigde kan evenwel de duur van deze vasthouding telkens met een periode van twee maanden

mesures préventives imposées ou constitue une menace pour l'ordre public ou la sécurité nationale.

§ 2. Lorsque le citoyen de l'Union ou le membre de sa famille s'oppose à son éloignement ou lorsqu'il présente un risque de dangerosité lors de son éloignement, il est procédé à son retour forcé, le cas échéant avec escorte. Des mesures coercitives peuvent alors être utilisées à son égard dans le respect des articles 1er et 37 de la loi du 5 août 1992 sur la fonction de police.

Lorsque l'éloignement est exécuté par voie aérienne, les mesures sont prises conformément aux orientations communes d'éloignement par voie aérienne annexées à la décision 2004/573/CE.

§ 3. Le Roi désigne par un arrêté délibéré en Conseil des ministres, l'instance chargée d'assurer le contrôle des retours forcés et détermine les modalités de ce contrôle. Cette instance est indépendante des autorités compétentes en matière d'éloignement.”

Art. 28

Dans la même loi, il est inséré un article 44*sexies*, rédigé comme suit:

“Art. 44*sexies*. Lorsque les circonstances propres à chaque cas le justifient, le ministre ou son délégué peut reporter temporairement l'éloignement. Il en informe l'intéressé.

Pour éviter tout risque de fuite, le citoyen de l'Union ou le membre de sa famille peut être contraint à remplir des mesures préventives. Le Roi est habilité à déterminer ces mesures par un arrêté délibéré en Conseil des ministres.

Le ministre ou son délégué, peut, dans les mêmes cas, assigner à résidence le citoyen de l'Union ou le membre de sa famille pendant le temps nécessaire à l'exécution de cette mesure.”

Art. 29

Dans la même loi, il est inséré un article 44*septies*, rédigé comme suit:

“Art. 44*septies*. § 1er. Si des raisons d'ordre public, de sécurité nationale ou de santé publique l'exigent et à moins que d'autres mesures moins coercitives puissent s'appliquer efficacement, les citoyens de l'Union et les membres de leurs familles peuvent, en vue de garantir l'exécution de la mesure d'éloignement, être maintenu pendant le temps strictement nécessaire à l'exécution de la mesure sans que la durée du maintien ne puisse dépasser deux mois.

Toutefois, le ministre ou son délégué peut prolonger la durée de ce maintien par période de deux mois, lorsque les

verlengen wanneer de nodige stappen om de vreemdeling te verwijderen zijn ondernomen binnen zeven werkdagen na de vasthouding van de burger van de Unie of zijn familielid, wanneer zij met de vereiste zorgvuldigheid worden voortgezet en wanneer de effectieve verwijdering van de betrokkene binnen een redelijke termijn nog steeds mogelijk is.

Na een eerste verlenging kan de beslissing om de duur van de vasthouding te verlengen alleen door de minister worden genomen.

Na vijf maanden moet de burger van de Unie of zijn familielid in vrijheid worden gesteld. In de gevallen waarin dit noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid, kan de vasthouding telkens met een maand worden verlengd, evenwel zonder dat de totale duur van de vasthouding meer dan acht maanden mag bedragen.

§ 2. De burger van de Unie of zijn familielid, bedoeld in paragraaf 1, kan beroep instellen tegen de beslissing tot vasthouding die jegens hem is genomen, overeenkomstig de artikelen 71 en volgende.”

Art. 30

In dezelfde wet wordt een artikel 44*octies* ingevoegd, luidende:

“Art. 44*octies*. De volgende personen mogen niet op de plaatsen in de zin van artikel 74/8, § 2, worden vastgehouden:

- 1° de niet-begeleide minderjarige burgers van de Unie;
- 2° de niet-begeleide minderjarige familieleden van een burger van de Unie;
- 3° de gezinnen van de burgers van de Unie, wanneer minstens een van de gezinsleden minderjarig is.”

Art. 31

In dezelfde wet wordt een artikel 44*nonies* ingevoegd, luidende:

“Art. 44*nonies*. De minister of zijn gemachtigde kan de beslissingen bedoeld in de artikelen 43, § 1, eerste lid, 2°, en 44*bis* koppelen aan een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk, waarvan de duur door hem wordt vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden van elk geval.

De duur van het inreisverbod mag vijf jaar niet overschrijden, behalve indien de burger van de Unie of zijn familielid een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Art. 32

In dezelfde wet, wordt een artikel 44*decies* ingevoegd, luidende:

démarches nécessaires en vue de l'éloignement de l'étranger ont été entreprises dans les sept jours ouvrables du maintien du citoyen de l'Union ou du membre de sa famille, qu'elles sont poursuivies avec toute la diligence requise et qu'il subsiste toujours une possibilité d'éloigner effectivement l'intéressé dans un délai raisonnable.

Après une première prolongation, la décision de prolonger la durée du maintien peut être prise uniquement par le ministre.

Après cinq mois, le citoyen de l'Union ou le membre de sa famille doit être mis en liberté. Dans le cas où la sauvegarde de l'ordre public ou la sécurité nationale l'exige, le maintien peut être prolongée chaque fois d'un mois sans toutefois que la durée totale du maintien puisse dépasser huit mois.

§ 2. Le citoyen de l'Union ou le membre de sa famille visé au paragraphe 1er peut introduire un recours à l'encontre de la décision de maintien dont il fait l'objet, conformément aux articles 71 et suivants.”

Art. 30

Dans la même loi, il est inséré un article 44*octies*, rédigé comme suit:

“Art. 44*octies*. Ne peuvent être maintenus dans les lieux au sens de l'article 74/8, § 2:

- 1° les citoyens de l'Union mineurs d'âge non accompagnés;
- 2° les membres de la famille d'un citoyen de l'Union mineurs d'âge non accompagnés;
- 3° les familles des citoyens de l'Union lorsqu'elles se composent d'au moins un mineur d'âge.”

Art. 31

Dans la même loi, il est inséré un article 44*nonies*, rédigé comme suit:

“Art. 44*nonies*. Le ministre ou son délégué peut assortir les décisions visées aux articles 43, § 1er, alinéa 1er, 2°, et 44*bis* d'une interdiction d'entrée sur le territoire du Royaume dont la durée est déterminée par lui en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas.

La durée de l'interdiction d'entrée ne peut pas dépasser cinq ans sauf si le citoyen de l'Union ou le membre de sa famille constitue une menace grave pour l'ordre public ou la sécurité nationale.”

Art. 32

Dans la même loi, il est inséré un article 44*decies*, rédigé comme suit:

“Art. 44*decies*. § 1. De burger van de Unie en zijn familielid die een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk krijgt, kan er de schorsing of de intrekking van aanvragen na een redelijke termijn en in elk geval na drie jaar te rekenen vanaf de uitvoering ervan.

§ 2. De aanvraag voor de schorsing of intrekking van het inreisverbod moet worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde vanuit het land van oorsprong of van verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid.

De minister of zijn gemachtigde beschikt over een termijn van zes maanden om over de aanvraag te beslissen.

Als de aanvrager binnen deze termijn van geen enkele beslissing kennis is gegeven, wordt de beslissing geacht negatief te zijn.

§ 3. Indien de aanvraag niet is ingediend overeenkomstig paragraaf 2, weigert de minister of zijn gemachtigde de aanvraag in overweging te nemen.

Indien de argumenten aangevoerd door de burger van de Unie of zijn familielid een wijziging in materiële zin bewijzen in de omstandigheden die destijds de beslissing tot inreisverbod op het grondgebied van het Rijk rechtvaardigden, schorst de minister of zijn gemachtigde het inreisverbod of trekt het in. In het tegenovergestelde geval weigert hij de aanvraag tot schorsing of intrekking van het inreisverbod.

§ 4. Tijdens de behandeling van zijn aanvraag tot schorsing of intrekking van het inreisverbod heeft de burger van de Unie of zijn familielid geen recht van toegang of verblijf op het grondgebied van het Rijk.”

Art. 33

Artikel 45, van dezelfde wet, vervangen bij de wet van 25 april 2007, wordt vervangen als volgt:

“Art. 45. § 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44*bis* mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2. De beslissingen bedoeld in de artikelen 43 en 44*bis* moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

“Art. 44*decies*. § 1er. Le citoyen de l’Union et le membre de sa famille faisant l’objet d’une décision d’interdiction d’entrée sur le territoire du Royaume peut en demander la suspension ou la levée après un délai raisonnable et en tout cas après trois ans à compter de son exécution.

§ 2. La demande de suspension ou de levée de l’interdiction d’entrée doit être introduite auprès du ministre ou de son délégué à partir du pays d’origine ou de résidence du citoyen de l’Union ou du membre de sa famille.

Le ministre ou son délégué dispose d’un délai de six mois pour se prononcer sur la demande.

Si, dans ce délai, aucune décision n’a été notifiée au demandeur, la décision est réputée négative.

§ 3. Si la demande n’est pas introduite conformément au paragraphe 2, le ministre ou son délégué refuse de prendre la demande en considération.

Si les moyens invoqués par le citoyen de l’Union ou le membre de sa famille établissent un changement matériel des circonstances qui avaient justifié la décision d’interdiction d’entrée sur le territoire du Royaume, le ministre ou son délégué suspend ou lève l’interdiction d’entrée. Dans le cas contraire, il refuse la demande de suspension ou de levée de l’interdiction d’entrée.

§ 4. Pendant l’examen de sa demande de suspension ou de levée de l’interdiction d’entrée, le citoyen de l’Union ou le membre de sa famille n’a aucun droit d’accès ou de séjour sur le territoire du Royaume.”

Art. 33

L’article 45, de la même loi, remplacé par la loi du 25 avril 2007, est remplacé par ce qui suit:

“Art. 45. § 1er. Les raisons d’ordre public, de sécurité nationale et de santé publique visées aux articles 43 et 44*bis* ne peuvent être invoquées à des fins économiques.

§ 2. Les décisions visées aux articles 43 et 44*bis* doivent respecter le principe de proportionnalité et être fondées exclusivement sur le comportement personnel du citoyen de l’Union ou du membre de sa famille concerné.

L’existence de condamnations pénales antérieures ne peut à elle seule motiver de telles décisions.

Le comportement du citoyen de l’Union ou du membre de sa famille concerné doit représenter une menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société. Des justifications non directement liées au cas individuel concerné ou tenant à des raisons de prévention générale ne peuvent pas être retenues.

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, mededeling vragen van politieke gegevens betreffende betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.

§ 3. Alleen ziekten vermeld in de bijlage bij deze wet kunnen de maatregelen van de artikelen 43 en 44*bis* rechtvaardigen.

Het optreden van een van deze ziekten later dan drie maanden na de aankomst van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk stelt de minister of zijn gemachtigde niet in staat aan het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid een einde te maken overeenkomstig artikel 44*bis*.

Binnen drie maanden na hun aankomst op het grondgebied van het Rijk, en indien ernstige aanwijzingen daartoe aanleiding geven, kan de minister of zijn gemachtigde de burger van de Unie of zijn familielid onderwerpen aan een kosteloos medisch onderzoek om te bevestigen dat hij niet lijdt aan een van de ziekten bedoeld in het eerste lid. Dit medisch onderzoek mag geen systematisch karakter dragen.

§ 4. Het verstrijken van de geldigheidsduur van de identiteitskaart of het paspoort waarmee de burger van de Unie of zijn familielid het grondgebied van het Rijk is binnengekomen, is geen voldoende reden om een einde te maken aan zijn verblijf.”

Art. 34

Artikel 45/1, van dezelfde wet, ingevoegd bij wet van aa.aa. aaaa, wordt opgeheven.

Art. 35

In artikel 46, van dezelfde wet, gewijzigd bij de wet van 25 april 2007, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° paragraaf 3 wordt vervangen als volgt:

“§ 3. Een schriftelijke of mondelinge vertaling van de belangrijkste elementen van de beslissing tot verwijdering, in voorkomend geval gepaard met een inreisverbod, met inbegrip van de informatie over de beroepsmiddelen, in een taal die de burger van de Unie of zijn familielid begrijpt, of waarvan men redelijkerwijs kan veronderstellen dat hij die begrijpt, kan op verzoek van de betrokkene bij de minister of zijn gemachtigde worden verkregen. Dit wordt uitdrukkelijk in de beslissing vermeld.”

2° paragraaf 4 wordt opgeheven.

Aux fins d'établir si le citoyen de l'Union ou le membre de sa famille représente un danger pour l'ordre public ou la sécurité nationale, le ministre ou son délégué peut, lors de la délivrance de l'attestation d'enregistrement ou de la carte de séjour de membre de la famille d'un citoyen de l'Union et s'il le juge indispensable, demander à l'État membre d'origine et, éventuellement, à d'autres États membres des renseignements sur les antécédents judiciaires de la personne concernée. Cette consultation ne peut pas avoir un caractère systématique.

§ 3. Seules les maladies visées à l'annexe de la loi peuvent justifier les mesures visées aux articles 43 et 44*bis*.

La survenance d'une de ces maladies après une période de trois mois suivant l'arrivée du citoyen de l'Union ou du membre de sa famille sur le territoire du Royaume ne permet pas au ministre ou à son délégué de mettre fin au séjour du citoyen de l'Union ou du membre de sa famille conformément à l'article 44*bis*.

Dans les trois mois suivant leur arrivée sur le territoire du Royaume et si des indices sérieux le justifient, le ministre ou son délégué peut soumettre le citoyen de l'Union ou le membre de sa famille à un examen médical gratuit afin qu'il soit attesté qu'il ne souffre pas d'une des maladies visées à l'alinéa 1er. Cet examen médical ne peut pas avoir un caractère systématique.

§ 4. L'expiration de la carte d'identité ou du passeport ayant permis au citoyen de l'Union ou au membre de sa famille d'entrer sur le territoire du Royaume ne constitue pas un motif suffisant pour mettre fin à son séjour.”

Art. 34

L'article 45/1, de la même loi, inséré par la loi du aa.aa. aaaa, est abrogé.

Art. 35

À l'article 46, de la même loi, modifié par la loi du 25 avril 2007, les modifications suivantes sont apportées:

1° le paragraphe 3 est remplacé par ce qui suit:

“§ 3. Une traduction écrite ou orale des principaux éléments de la décision d'éloignement, assortie le cas échéant d'une interdiction d'entrée, y compris des informations concernant les voies de recours dans une langue que le citoyen de l'Union ou le membre de sa famille comprend, ou dont il est raisonnable de supposer qu'il la comprend, peut être obtenue sur demande de l'intéressé auprès du ministre ou de son délégué. Ceci est mentionné explicitement dans la décision.”;

2° le paragraphe 4 est abrogé.

Art. 36

Artikel 46*bis*, van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 25 april 2007, wordt vervangen als volgt:

“Art.46*bis*. De minister of zijn gemachtigde kan geen einde maken aan het verblijf van een burger van de Unie of zijn familielid die de internationale bescherming in het Rijk geniet en hem ook geen bevel geven om het grondgebied te verlaten.”.

Art. 37

In artikel 55, § 3, van dezelfde wet, opgeheven bij de wet van 15 juli 1996, hersteld bij de wet van 22 december 2003 en gewijzigd bij de wet van 10 augustus 2015, worden de woorden “de artikelen 20 en 21” vervangen door de woorden “de artikelen 21 en 22”.

Art. 38

Artikel 56, van dezelfde wet, opgeheven bij de wet van 26 mei 2005 en hersteld bij de wet van 15 september 2006, wordt opgeheven.

Art. 39

Artikel 61/8, van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 25 april 2007 en gewijzigd bij de wetten van 6 mei 2009 en 19 maart 2014, wordt vervangen als volgt:

“Art. 61/8. § 1. Wanneer er een einde wordt gemaakt aan het verblijf van een vreemdeling die tot verblijf gemachtigd is krachtens artikel 61/7, wordt de lidstaat die hem de status van langdurig ingezetene heeft verleend hiervan op de hoogte gebracht, en dit met het oog op de eventuele terugname van de betrokkene op zijn grondgebied.

De verwijderingsmaatregel is beperkt tot het grondgebied van het Rijk.

§ 2. In afwijking van paragraaf 1 en onverminderd het tweede lid kan de verwijderingsmaatregel tot het grondgebied van de Europese Unie worden uitgebreid wanneer de betrokkene een actuele en voldoende ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid. De lidstaat die hem de status van langdurig ingezetene verleend heeft, wordt geraadpleegd wanneer de beslissing genomen wordt.

Wanneer de betrokkene in een andere lidstaat internationale bescherming geniet, kan de verwijderingsmaatregel enkel tot het grondgebied van de Europese Unie worden uitgebreid:

1° wanneer hij geen internationale bescherming meer geniet; of

2° wanneer er ernstige redenen bestaan om hem te beschouwen als een bedreiging voor de nationale veiligheid

Art. 36

L'article 46*bis*, de la même loi, inséré par la loi du 25 avril 2007, est remplacé par ce qui suit:

“Art.46*bis*. Le ministre ou son délégué ne peut pas mettre fin au séjour et délivrer un ordre de quitter le territoire à citoyen de l'Union ou à un membre de sa famille qui bénéficie de la protection internationale dans le Royaume.”.

Art. 37

Dans l'article 55, § 3, de la même loi, abrogé par la loi du 15 juillet 1996, rétabli par la loi du 22 décembre 2003 et modifié par la loi du 10 août 2015, les mots “aux articles 20 et 21” sont remplacés par les mots “aux articles 21 et 22”.

Art. 38

L'article 56, de la même loi, abrogé par la loi du 26 mai 2005 et rétabli par la loi du 15 septembre 2006, est abrogé.

Art. 39

L'article 61/8, de la même loi, inséré par la loi du 25 avril 2007 et modifié par les lois du 6 mai 2009 et du 19 mars 2014, est remplacé par ce qui suit:

“Art. 61/8. § 1er. Lorsqu'il est mis fin au séjour d'un étranger autorisé au séjour en vertu de l'article 61/7, l'État membre qui lui a accordé le statut de résident de longue durée en est informé en vue de la réadmission éventuelle de l'intéressé sur son territoire.

La mesure d'éloignement est limitée au territoire du Royaume.

§ 2. Par dérogation au paragraphe 1er et sans préjudice de l'alinéa 2, la mesure d'éloignement peut être étendue au territoire de l'Union européenne si l'intéressé représente une menace actuelle et suffisamment grave pour l'ordre public ou la sécurité nationale. L'État membre qui lui a accordé le statut de résident de longue durée est consulté lors de la prise de décision.

Si l'intéressé bénéficie de la protection internationale dans un autre État membre, la mesure d'éloignement peut être étendue au territoire de l'Union européenne uniquement si:

1° il ne bénéficie plus de la protection internationale; ou si

2° il existe des raisons sérieuses de considérer que l'intéressé constitue une menace pour la sécurité nationale ou si,

of wanneer hij, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf, een bedreiging vormt voor de openbare orde.

In geen geval mag de betrokkene verwijderd worden naar een land waar hij blootgesteld wordt aan een schending van het non-refoulementbeginsel.”

Art. 40

Artikel 61/9, van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 25 april 2007 en gewijzigd bij de wet van 19 maart 2014, wordt opgeheven.

Art. 41

In dezelfde wet wordt het opschrift van Titel III vervangen als volgt:

“Titel III. – Procedurele waarborgen en rechtsmiddelen.”

Art. 42

In Titel III, van dezelfde wet, wordt het opschrift van Hoofdstuk I vervangen als volgt:

“Hoofdstuk I. – Recht om te worden gehoord, motivering en kennisgeving van de administratieve beslissingen en beroepen.”

Art. 43

Artikel 62, van dezelfde wet, gewijzigd bij de wetten van 14 juli 1987, 6 mei 1993, 15 juli 1996, 19 januari 2012 en xx.xx.xxxx, wordt vervangen als volgt:

“Art. 62. § 1. Wanneer er wordt overwogen om het verblijf te beëindigen of in te trekken, wordt de betrokkene hiervan op de hoogte gebracht en wordt hem de mogelijkheid geboden om, binnen een bepaalde termijn, de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden.

De verplichting bedoeld in eerste lid is niet van toepassing in de volgende gevallen:

1° indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten;

2° indien de bijzondere omstandigheden, eigen aan dit geval, dit in de weg staan of dit verhinderen, omwille van hun aard of ernst;

3° de betrokkene is onbereikbaar.

ayant été condamné définitivement pour une infraction particulièrement grave, il représente une menace pour l'ordre public.

L'intéressé ne peut en aucun cas être éloigné vers un pays où il est exposé à une violation du principe de non-refoulement.”

Art. 40

L'article 61/9, de la même loi, inséré par la loi du 25 avril 2007 et modifié par la loi du 19 mars 2014, est abrogé.

Art. 41

Dans la même loi, l'intitulé du Titre III est remplacé par ce qui suit:

“Titre III. – Garanties procédurales et voies de recours.”

Art. 42

Dans le Titre III, de la même loi, l'intitulé du Chapitre Ier, est remplacé par ce qui suit:

“Chapitre Ier. – Droit d'être entendu, motivation et notification des décisions administratives et recours.”

Art. 43

L'article 62, de la même loi, modifié par les lois du 14 juillet 1987, du 6 mai 1993, du 15 juillet 1996, du 19 janvier 2012 et du xx.xx.xxxx, est remplacé par ce qui suit:

“Art. 62. § 1er. Lorsqu'il est envisagé de mettre fin au séjour ou de le retirer, l'intéressé en est informé et la possibilité lui est offerte de faire valoir, dans un délai déterminé, les éléments pertinents qui sont de nature à empêcher ou à influencer la prise de décision.

L'obligation prévue l'alinéa 1er ne s'applique pas dans les cas suivants:

1° si des motifs intéressants la sûreté de l'État s'y opposent;

2° si les circonstances particulières, propres au cas d'espèce, s'y opposent ou l'en empêchent, en raison de leur nature ou de leur gravité;

3° l'intéressé est injoignable.

§ 2. De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. De feiten die deze beslissingen rechtvaardigen worden vermeld, behalve indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten.

§ 3. Zij worden ter kennis gebracht van de betrokkenen die er via een van de volgende personen een afschrift van ontvangen:

1° door de burgemeester van de gemeente waar de vreemdeling zich bevindt of door zijn gemachtigde, of

2° door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken, of

3° door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of zijn gemachtigde, of

4° door een officier van gerechtelijke politie, daaronder mede begrepen de officier van gerechtelijke politie met beperkte bevoegdheid, of

5° door een politieambtenaar, of

6° door een ambtenaar van de Administratie der Douanen en Accijnzen, of

7° door de directeur van de strafinrichting, indien de vreemdeling onder arrest geplaatst is, of

8° met de medewerking van de Belgische diplomatieke of consulaire overheid in het buitenland, indien de vreemdeling zich niet op het grondgebied van het Rijk bevindt.

Onverminderd een kennisgeving aan de persoon zelf is elke kennisgeving op de woonplaats of, in voorkomend geval, de gekozen woonplaats geldig indien ze op een van de volgende manieren uitgevoerd wordt:

1° door middel van een aangetekende brief, of

2° per bode, met ontvangstbewijs, of

3° per fax, indien de vreemdeling woonplaats heeft gekozen bij zijn advocaat, of

4° via elke andere bij een koninklijk besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad toegelaten wijze waarbij de datum van kennisgeving met zekerheid kan worden vastgesteld.”

Art. 44

In artikel 68, van dezelfde wet, gewijzigd bij het koninklijk besluit van 13 juli 1992 en bij de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996, 18 februari 2003, 15 september 2006 en 19 januari 2012, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in het eerste lid wordt het woord “22,” vervangen door het woord “26,”;

2° het derde lid wordt opgeheven.

§ 2. Les décisions administratives sont motivées. Les faits qui les justifient sont indiqués sauf si des motifs intéressants la sûreté de l'État s'y opposent.

§ 3. Elles sont notifiées aux intéressés, qui en reçoivent une copie, par une des personnes suivantes:

1° par le bourgmestre de la commune où se trouve l'étranger ou par son délégué, ou

2° par un agent de l'Office des étrangers, ou

3° par le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides ou son délégué, ou

4° par un officier de police judiciaire, en ce compris l'officier de police judiciaire dont la compétence est limitée, ou

5° par un fonctionnaire de police, ou

6° par un agent de l'Administration des douanes et accises, ou

7° par le directeur de l'établissement pénitentiaire si l'étranger est en état d'arrestation, ou

8° à l'intervention de l'autorité diplomatique ou consulaire belge à l'étranger si l'étranger ne se trouve pas sur le territoire du Royaume.

Sans préjudice d'une notification à la personne même, toute notification est valablement faite à la résidence ou, le cas échéant, au domicile élu, de l'une des manières suivantes:

1° sous pli recommandé, ou

2° par porteur contre accusé de réception, ou

3° par télécopie si l'étranger a élu domicile chez son avocat, ou

4° par tout autre mode admis par arrêté royal délibéré en Conseil des ministres par lequel la date de la notification peut être constatée de manière certaine.”

Art. 44

À l'article 68, de la même loi, modifié par l'arrêté royal du 13 juillet 1992 et par les lois du 6 mai 1993, du 15 juillet 1996, du 18 février 2003, du 15 septembre 2006 et du 19 janvier 2012, les modifications suivantes sont apportées:

1° à l'alinéa 1er, le mot “22,” est remplacé par le mot “26,”;

2° l'alinéa 3 est abrogé.

Art. 45

In artikel 74/10, van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 19 januari 2012, worden de woorden “artikel 13 van de Schengengrenscore” vervangen door de woorden “artikel 14 van de Schengengrenscore”.

Art. 46

In artikel 74/11, § 2, eerste lid, van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 19 januari 2012, wordt het woord “gevaar” vervangen door het woord “bedreiging”.

Art. 47

In artikel 74/14, § 3, eerste lid, 3°, van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 19 januari 2012, worden de woorden “een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid” vervangen door de woorden “een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid”.

Art. 45

Dans l'article 74/10, de la même loi, inséré par la loi du 19 janvier 2012, les mots “l'article 13 du Code frontières Schengen” sont remplacés par les mots “l'article 14 du Code frontières Schengen”.

Art. 46

Dans l'article 74/11, § 2, alinéa 1er, de la même loi, inséré par la loi du 19 janvier 2012, les mots “un danger” sont remplacés par les mots “une menace”.

Art. 47

Dans l'article 74/14, § 3, alinéa 1er, 3°, de la même loi, inséré par la loi du 19 janvier 2012, les mots “un danger pour l'ordre public et la sécurité nationale” sont remplacés par les mots “une menace pour l'ordre public ou la sécurité nationale”.

Voorontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken. - (v4) - 26/06/2016 22:32

Geïntegreerde impactanalyse

Beschrijvende fiche

A. Auteur

Bevoegd regeringslid

Staatssecretaris voor Asiel en Migratie

Contactpersoon beleidscel

Naam : Van Dijck Frederik

E-mail : frederik.vandijck@ibz.fgov.be

Tel. Nr. : 02/793.93.75

Overheidsdienst

Vreemdelingendienst

Contactpersoon overheidsdienst

Naam : Duterme Frédéric

E-mail : frederic.duterme@dofi.fgov.be

Tel. Nr. : 02/793.92.16

B. Ontwerp

Titel van de regelgeving

Voorontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken.

Voorontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken. - (v4) - 26/06/2016 22:32

Korte beschrijving van het ontwerp van regelgeving met vermelding van de oorsprong (verdrag, richtlijn, samenwerkingsakkoord, actualiteit, ...), de beoogde doelen van uitvoering.

Het wetsontwerp heeft tot doel de openbare orde en de nationale veiligheid beter te garanderen op het gebied van migratie en asiel.

De voorgestelde wijzigingen zijn noodzakelijk, gelet op de terroristische aanslagen die zijn gepleegd of die zowat overal in de Europese Unie en elders in de wereld zijn vrijdeld, in het bijzonder op het Belgische grondgebied zelf.

Het wetsontwerp wil zodoende de verbintenis van de Regering tot het nemen van de noodzakelijke maatregelen om het terrorisme en het radicalisme te bestrijden nakomen.

Het huidige systeem van verwijdering maakt het niet mogelijk voor het bestuur om efficiënt op te treden wanneer de openbare orde of de nationale veiligheid bedreigd zijn. De voorgestelde maatregelen bieden daarvoor een oplossing. Ze zijn evenwel niet tot het terrorisme en het radicalisme beperkt, maar strekken zich uit tot alle feiten die de openbare orde of de nationale veiligheid kunnen schaden.

Om deze doelstelling te realiseren, voert het ontwerp van wet een meer transparante, meer coherente en meer efficiënte regeling in om het verblijf te beëindigen, in het bijzonder wanneer redenen van openbare orde of nationale veiligheid dergelijke maatregelen rechtvaardigen.

De voorgestelde maatregelen passen in het kader van de Europese wetgeving inzake migratie en asiel. Ze voeren in het Belgische recht de relevante bepalingen in van verscheidenen Europese akten die de lidstaten in staat stellen hun openbare orde en hun nationale veiligheid adequaat te beschermen en daarbij de fundamentele rechten van de betrokken personen te respecteren.

De voorgestelde wijzigingen kunnen als volgt worden samengevat:

- de regels voor de terugwijzing en de uitzetting worden volledig herzien en vervangen door onderscheiden regels voor beëindiging van het verblijf en voor verwijdering, al naar gelang de situatie van de vreemdeling; er zullen specifieke regels worden toegepast op de "gewone" onderdanen van derde landen enerzijds, en op de burgers van de onderdanen en met hen gelijkgestelde onderdanen van derde landen anderzijds; elke vreemdeling die zich op het grondgebied bevindt zal in principe kunnen worden verwijderd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, onder bepaalde voorwaarden die kunnen variëren volgens de verblijfssituatie van de betrokkene;
- de maatregelen van terugwijzing en verwijdering, die van rechtswege gepaard gaan met een inreisverbod van onveranderlijk 10 jaar, zullen geleidelijk verdwijnen uit de regelgeving, zodat elke verwijderingsmaatregel de vorm zal aannemen van een bevel om het grondgebied te verlaten en gepaard zal kunnen gaan met een inreisverbod van onbepaalde duur dat kan variëren al naar het geval;
- de Commissie voor advies van vreemdelingen treedt niet meer op in het kader van de procedure voor het nemen van een beslissing tot beëindiging van het verblijf of tot verwijdering;
- het principe van het recht om te worden gehoord wordt uitdrukkelijk in de wet gewaarborgd; er zijn een aantal uitzonderingen opgenomen met de bedoeling een correct evenwicht te bereiken tussen de belangen van de betrokken personen en de belangen van de Staat om een efficiënt verwijderingsbeleid te kunnen voeren, in het bijzonder wanneer de maatregelen worden overwogen om redenen van openbare orde of nationale veiligheid;
- een mechanisme wordt ingevoerd om het herhaald nemen van maatregelen tot teruggrijping of verwijdering bij een of meer latere asiel- of verblijfsaanvragen te beperken;
- er wordt duidelijk omschreven welke overheden gemachtigd zijn, bij de controle aan de grens, de maatregelen tot weigering van binnenkomst en nietigverklaring of opheffing van de visa te nemen, en in welke gevallen zij deze bevoegdheid mogen uitoefenen;
- de verplichting om ter fine van weigering van toegang in de ANG of, al naar het geval, in het SIS de vreemdelingen te signaleren tegen wie een inreisverbod is uitgevaardigd, wordt uitdrukkelijk bepaald;
- de vreemdeling tegen wie een beslissing tot beëindiging van het verblijf en/of verwijdering om redenen van openbare orde of nationale veiligheid is genomen, geniet niet meer een van rechtswege opschortend beroep, behalve als hij behoort tot een van de categorieën van vreemdelingen die deze procedurele garantie genieten; zelfs indien hij tot een van die categorieën behoort, wordt de betrokkene de opschortende werking van het beroep ontnomen indien de maatregel waartegen het beroep is gericht gerechtvaardigd is om dwingende redenen van nationale veiligheid

Impactanalyses reeds uitgevoerd:

Ja Nee

C. Raadpleging over het ontwerp van regelgeving

Voorontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken. - (v4) - 26/06/2016 22:32

Verplichte, facultatieve of informele raadplegingen

I.K.W. – Advies van de Inspecteur van Financiën – Akkoord van de Minister van Begroting – Advies van de afdeling Wetgeving van de Raad van State

D. Bronnen gebruikt om de impactanalyse uit te voeren

Statistieken, referentiedocumenten, organisaties en referentiepersonen

Geen

Voorontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken. - (v4) - 26/06/2016 22:32

Welke impact heeft het ontwerp van regelgeving op deze 21 thema's?

1. Kansarmoedebestrijding

Positieve impact Negatieve impact | Geen impact

2. Gelijke kansen en sociale cohesie

Positieve impact Negatieve impact | Geen impact

3. Gelijkheid van vrouwen en mannen

1. Op welke personen heeft het ontwerp (rechtstreeks of onrechtstreeks) een impact en wat is de naar geslacht uitgesplitste samenstelling van deze groep(en) van personen?

Er zijn personen betrokken. | Personen zijn niet betrokken.

Beschrijf en meld de % vrouwen-mannen aan:

De bepalingen beogen de vreemdelingen zonder onderscheid naar hun geslacht.

2. Identificeer de eventuele verschillen in de respectieve situatie van vrouwen en mannen binnen de materie waarop het ontwerp van regelgeving betrekking heeft.

Geen

Vink dit aan indien er verschillen zijn.

4. Gezondheid

Positieve impact Negatieve impact | Geen impact

5. Werkgelegenheid

Positieve impact Negatieve impact | Geen impact

6. Consumptie- en productiepatronen

Positieve impact Negatieve impact | Geen impact

7. Economische ontwikkeling

Positieve impact Negatieve impact | Geen impact

8. Investerings

Positieve impact Negatieve impact | Geen impact

9. Onderzoek en ontwikkeling

Positieve impact Negatieve impact | Geen impact

10. Kmo's

1. Welke ondernemingen zijn rechtstreeks of onrechtstreeks betrokken?

Er zijn ondernemingen (inclusief kmo's) betrokken. | Ondernemingen zijn niet betrokken.

Leg uit waarom:

De bepalingen betreffen de vreemdelingen

Voorontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken. - (v4) - 26/06/2016 22:32

11. Administratieve lasten

- Ondernemingen of burgers zijn betrokken. Ondernemingen of burgers zijn niet betrokken.

1. Identificeer, per betrokken doelgroep, de nodige formaliteiten en verplichtingen voor de toepassing van de regelgeving.

Huidige regelgeving

Ontwerp van regelgeving

Verplichting loyaal samen te werken met het bestuur – principe van administratief recht

Verplichting loyaal samen te werken met het bestuur – principe van administratief recht

- Vink dit aan indien er formaliteiten en/of verplichtingen zijn in de huidige regelgeving.
 Vink dit aan indien er formaliteiten en/of verplichtingen zijn in het ontwerp van regelgeving.

12. Energie

- Positieve impact Negatieve impact | Geen impact

13. Mobiliteit

- Positieve impact Negatieve impact | Geen impact

14. Voeding

- Positieve impact Negatieve impact | Geen impact

15. Klimaatverandering

- Positieve impact Negatieve impact | Geen impact

16. Natuurlijke hulpbronnen

- Positieve impact Negatieve impact | Geen impact

17. Buiten- en binnenlucht

- Positieve impact Negatieve impact | Geen impact

18. Biodiversiteit

- Positieve impact Negatieve impact | Geen impact

19. Hinder

- Positieve impact Negatieve impact | Geen impact

20. Overheid

- Positieve impact Negatieve impact | Geen impact

Voorontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken. - (v4) - 26/06/2016 22:32

Leg uit

De procedure voor het nemen van een beslissing tot beëindiging van het verblijf om redenen van openbare orde of nationale veiligheid wordt minder zwaar en sneller, want:

- de overheid die bevoegd is om de beslissing te nemen zal ofwel de minister zijn, ofwel de minister of zijn gemachtigde;

De Koning zal niet meer bevoegd zijn om een einde te maken aan het verblijf en te verwijderen om die redenen, wegens de omslachtigheid en de traagheid van een dergelijke procedure.

- de Commissie van advies voor vreemdelingen zal niet meer optreden in de beslissingsprocedure.

In de praktijk komt de Commissie samen als een aantal dossier is bereikt. Bovendien betekent het feit dat de agenda van elk commissielid in aanmerking wordt genomen dat de Commissie dikwijls samenkomt binnen termijnen die te als te lang, of zelfs als onredelijk, kunnen worden beschouwd, in het geval in kwestie, en zo wordt het bestuur verhinderd om snel en efficiënt op te treden.

Aangezien de leden van deze commissie worden bezoldigd (presentiegeld plus reiskosten), zal de verdwijning van de commissie ook een besparing betekenen.

Daartegenover staat dat het recht om te worden gehoord wettelijk zal zijn gewaarborgd in de wet van 15 december 1980.

21. Beleidscoherentie ten gunste van ontwikkeling

1. Identificeer de eventuele rechtstreekse of onrechtstreekse impact van het ontwerp op de ontwikkelingslanden op het vlak van: voedselveiligheid, gezondheid en toegang tot geneesmiddelen, waardig werk, lokale en internationale handel, inkomens en mobilisering van lokale middelen (taxatie), mobiliteit van personen, leefmilieu en klimaatverandering (mechanismen voor schone ontwikkeling), vrede en veiligheid.

Impact op ontwikkelingslanden. | Geen impact op ontwikkelingslanden.

Leg uit waarom:

Avant-projet de loi modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers afin de renforcer la protection de l'ordre public et de la sécurité nationale - (v4) - 26/06/2016 22:32

Analyse d'impact intégrée

Fiche signalétique

A. Auteur

Membre du Gouvernement compétent

Secrétaire d'Etat à l'Asile et la Migration

Contact cellule stratégique

Nom : Van Dijck Frederik

E-mail : frederik.vandijck@ibz.fgov.be

Téléphone : 02/793.93.75

Administration

Office des Etrangers

Contact administration

Nom : Duterme Frédéric

E-mail : frederic.duterme@dofi.fgov.be

Téléphone : 02/793.92.16

B. Projet

Titre de la réglementation

Avant-projet de loi modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers afin de renforcer la protection de l'ordre public et de la sécurité nationale

Avant-projet de loi modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers afin de renforcer la protection de l'ordre public et de la sécurité nationale - (v4) - 26/06/2016 22:32

Description succincte du projet de réglementation en mentionnant l'origine réglementaire (traités, directive, accord de coopération, actualité, ...), les objectifs poursuivis et la mise en œuvre.

Le projet de loi a pour but de garantir davantage l'ordre public et la sécurité nationale dans le domaine de la migration et de l'asile.

Les modifications proposées s'imposent compte tenu des attentats terroristes qui ont été commis ou qui ont été déjoués un peu partout dans l'Union européenne et ailleurs dans le monde, et plus particulièrement sur le territoire-même de la Belgique.

Le projet de loi vise ainsi à réaliser les engagements du Gouvernement de prendre les mesures nécessaires à la prévention et la lutte contre le terrorisme et le radicalisme.

Le régime d'éloignement en vigueur ne permet pas à l'administration d'agir efficacement lorsque l'ordre public ou la sécurité nationale sont menacés. Les mesures proposées visent donc à y remédier. Elles ne se limitent toutefois pas au terrorisme et au radicalisme mais s'étendent à tous faits de nature à affecter l'ordre public ou la sécurité nationale.

Afin de réaliser cet objectif, le projet de loi met en place un régime de fin de séjour et d'éloignement plus transparent, plus cohérent et plus efficace, en particulier lorsque ces mesures sont justifiées par des raisons d'ordre public ou de sécurité nationale.

Les mesures proposées s'inscrivent dans le cadre de la législation européenne en matière de migration et d'asile. Elles exécutent en droit belge les dispositions pertinentes de plusieurs actes européens qui permettent aux Etats membres de protéger adéquatement leur ordre public et leur sécurité nationale tout en respectant les droits fondamentaux des personnes concernées.

Les modifications proposées peuvent être résumés comme suit :

- ?les règles relatives au renvoi et à l'expulsion sont entièrement revues et remplacées par des règles de fin de séjour et d'éloignement distincts selon la situation de séjour de l'étranger ; les ressortissants de pays tiers " ordinaires", d'une part, et les citoyens de l'Union et les ressortissants de pays tiers qui y sont assimilés, d'autre part, seront donc soumis à des règles qui leur sont propres ; tout étranger qui se trouve sur le territoire pourra en principe être éloigné pour des raisons d'ordre public ou de sécurité nationale, sous certaines conditions pouvant varier selon la situation de séjour de l'intéressé;
- les mesures de renvoi et d'expulsion, assortis de plein droit d'une interdiction d'entrée invariablement de 10 ans, disparaîtront progressivement de l'ordonnement juridique de sorte que toute mesure d'éloignement prendra la forme d'un ordre de quitter le territoire et pourra être accompagnée d'une interdiction d'entrée d'une durée déterminée variant en fonction de chaque cas ;
- la Commission consultative des étrangers n'interviendra plus dans le cadre de la procédure de décision de fin de séjour et d'éloignement ;
- le principe du droit d'être entendu est garanti expressément dans la loi; il est assorti d'une série d'exceptions visant à garantir un juste équilibre entre les intérêts des personnes concernées et des intérêts de l'Etat à assurer une politique d'éloignement efficace, en particulier lorsque les mesures envisagées sont justifiées par des raisons d'ordre public et de sécurité nationale;
- un mécanisme visant à limiter l'adoption à répétition de mesures de refoulement ou d'éloignement en cas de demande(s) d'asile ou de séjour ultérieure(s), est prévu;
- les autorités qui sont habilitées, lors du contrôle aux frontières, à prendre les décisions de refus d'entrée et d'annulation ou d'abrogation des visas et les cas dans lesquels elles sont habilitées à exercer ce pouvoir sont clairement déterminés;
- l'obligation de signaler à des fins de non-admission et de séjour dans la BNG ou, selon le cas, dans la BNG et dans le SIS, les étrangers faisant l'objet d'une interdiction d'entrée, est expressément prévue;
- l'étranger faisant l'objet d'une décision de fin de séjour et/ou d'éloignement pour des raisons d'ordre public ou de sécurité nationale ne bénéficiera plus d'un recours suspensif de plein droit, sauf s'il appartient à l'une des catégories d'étranger bénéficiant de cette garantie procédurale ; même s'il appartient à l'une de ces catégories, l'intéressé sera privé de l'effet suspensif du recours si la mesure contre laquelle le recours est dirigé est justifiée par des raisons impérieuses de sécurité nationale.

Analyses d'impact déjà réalisées :

Oui Non

C. Consultations sur le projet de réglementation

2/6

Avant-projet de loi modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers afin de renforcer la protection de l'ordre public et de la sécurité nationale - (v4) - 26/06/2016 22:32

Consultation obligatoire, facultative ou informelle

I.K.W. - Avis de l'Inspecteur des Finances - Accord du Ministre du Budget - Avis de la Section de législation du Conseil d'Etat.

D. Sources utilisées pour effectuer l'analyse d'impact

Statistiques, documents, institutions et personnes de référence

Néant.

Avant-projet de loi modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers afin de renforcer la protection de l'ordre public et de la sécurité nationale - (v4) - 26/06/2016 22:32

Quel est l'impact du projet de réglementation sur ces 21 thèmes ?

1. Lutte contre la pauvreté

Impact positif Impact négatif | Pas d'impact

2. Égalité des chances et cohésion sociale

Impact positif Impact négatif | Pas d'impact

3. Égalité des femmes et des hommes

1. Quelles personnes sont (directement et indirectement) concernées par le projet et quelle est la composition sexuée de ce(s) groupe(s) de personnes ?

Des personnes sont concernées. | Aucune personne n'est concernée.

Décrivez et indiquez le % femmes-hommes :

Les dispositions visent les étrangers sans faire de distinction selon leur sexe.

2. Identifiez les éventuelles différences entre la situation respective des femmes et des hommes dans la matière relative au projet de réglementation.

Néant.

S'il existe des différences, cochez cette case.

4. Santé

Impact positif Impact négatif | Pas d'impact

5. Emploi

Impact positif Impact négatif | Pas d'impact

6. Modes de consommation et production

Impact positif Impact négatif | Pas d'impact

7. Développement économique

Impact positif Impact négatif | Pas d'impact

8. Investissements

Impact positif Impact négatif | Pas d'impact

9. Recherche et développement

Impact positif Impact négatif | Pas d'impact

10. PME

1. Quelles entreprises sont directement et indirectement concernées ?

Des entreprises (dont des PME) sont concernées. | Aucune entreprise n'est concernée.

Expliquez pourquoi :

Les dispositions concernent les étrangers.

Avant-projet de loi modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers afin de renforcer la protection de l'ordre public et de la sécurité nationale - (v4) - 26/06/2016 22:32

11. Charges administratives

- Des entreprises/citoyens sont concernés. Les entreprises/citoyens ne sont pas concernés.

1. Identifiez, par groupe concerné, les formalités et les obligations nécessaires à l'application de la réglementation.

Réglementation actuelle

Réglementation en projet

Devoir de coopération loyale avec l'administration - principe de droit administratif

Devoir de coopération loyale avec l'administration - principe de droit administratif

S'il y a des formalités et/ou des obligations dans la réglementation actuelle, cochez cette case.

S'il y a des formalités et/ou des obligations pour la réglementation en projet, cochez cette case.

12. Énergie

- Impact positif Impact négatif | Pas d'impact

13. Mobilité

- Impact positif Impact négatif | Pas d'impact

14. Alimentation

- Impact positif Impact négatif | Pas d'impact

15. Changements climatiques

- Impact positif Impact négatif | Pas d'impact

16. Ressources naturelles

- Impact positif Impact négatif | Pas d'impact

17. Air intérieur et extérieur

- Impact positif Impact négatif | Pas d'impact

18. Biodiversité

- Impact positif Impact négatif | Pas d'impact

19. Nuisances

- Impact positif Impact négatif | Pas d'impact

20. Autorités publiques

- Impact positif Impact négatif | Pas d'impact

Avant-projet de loi modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers afin de renforcer la protection de l'ordre public et de la sécurité nationale - (v4) - 26/06/2016 22:32

Expliquez

La procédure de prise de décision de fin de séjour et d'éloignement pour des raisons d'ordre public ou de sécurité nationale sera allégée et plus rapide car :

- l'autorité compétente pour prendre la décision sera, selon le cas, soit le Ministre, soit le Ministre ou son délégué ;

Le Roi ne sera plus compétent pour décider de mettre fin au séjour et d'éloigner pour de tels motifs en raison de la lourdeur et de la lenteur d'une telle procédure.

- la Commission consultative des étrangers n'interviendra plus dans la procédure de décision.

Dans la pratique, la Commission se réunit si un certain nombre de dossiers est atteint. Par ailleurs, la prise en compte de l'agenda de chaque membre implique que la Commission se réunit souvent dans des délais qui peuvent être considérés trop longs, voire déraisonnables, au regard du cas d'espèce, et empêche de ce fait l'administration d'agir rapidement et efficacement.

Vu que les personnes qui siègent au sein de cette commission sont rémunérées (jeton de présence plus frais de déplacement), sa disparition représentera par ailleurs une économie.

En contrepartie, le respect du droit d'être entendu sera garanti légalement dans la loi du 15 décembre 1980.

21. Cohérence des politiques en faveur du développement

1. Identifiez les éventuels impacts directs et indirects du projet sur les pays en développement dans les domaines suivants : sécurité alimentaire, santé et accès aux médicaments, travail décent, commerce local et international, revenus et mobilisations de ressources domestiques (taxation), mobilité des personnes, environnement et changements climatiques (mécanismes de développement propre), paix et sécurité.

Impact sur les pays en développement. | Pas d'impact sur les pays en développement.

Expliquez pourquoi :

**ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE
NR. 59.854/4 VAN 26 SEPTEMBER 2016**

Op 19 juli 2016 is de Raad van State, afdeling Wetgeving, door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging, toegevoegd aan de minister van Veiligheid en Binnenlandse Zaken verzocht binnen een termijn van dertig dagen, verlengd tot 30 september 2016 ⁽¹⁾, een advies te verstrekken over een voorontwerp van wet “tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken”.

Het voorontwerp is door de vierde kamer onderzocht op 26 september 2016. De kamer was samengesteld uit Pierre Liénardy, kamervoorzitter, Martine Baguet en Bernard Blero, staatsraden, Christian Behrendt en Marianne Dony, assessoren, en Colette Gigot, griffier.

Het verslag is uitgebracht door Laurence Vancrayebeck, eerste auditeur.

De overeenstemming tussen de Franse en de Nederlandse tekst van het advies is nagezien onder toezicht van Martine Baguet.

Het advies, waarvan de tekst hierna volgt, is gegeven op 26 september 2016.

*

⁽¹⁾ Bij e-mail van 20 juli.

**AVIS DU CONSEIL D'ÉTAT
N° 59.854/4 DU 26 SEPTEMBRE 2016**

Le 19 juillet 2016, le Conseil d'État, section de législation, a été invité par le secrétaire d'État à l'Asile et la Migration, chargé de la Simplification administrative, adjoint au ministre de la Sécurité et de l'Intérieur à communiquer un avis, dans un délai de trente jours, prorogé jusqu'au 30 septembre 2016 ⁽¹⁾, sur un avant-projet de loi “modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers afin de renforcer la protection de l'ordre public et de la sécurité nationale”.

L'avant-projet a été examiné par la quatrième chambre le 26 septembre 2016. La chambre était composée de Pierre Liénardy, président de chambre, Martine Baguet et Bernard Blero, conseillers d'État, Christian Behrendt et Marianne Dony, assessseurs, et Colette Gigot, greffier.

Le rapport a été présenté par Laurence Vancrayebeck, première auditrice.

La concordance entre la version française et la version néerlandaise a été vérifiée sous le contrôle de Martine Baguet.

L'avis, dont le texte suit, a été donné le 26 septembre 2016.

*

⁽¹⁾ Par courriel du 20 juillet.

Aangezien de adviesaanvraag ingediend is op basis van artikel 84, § 1, eerste lid, 2°, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, beperkt de afdeling Wetgeving overeenkomstig artikel 84, § 3, van de voornoemde gecoördineerde wetten haar onderzoek tot de rechtsgrond van het voorontwerp, de bevoegdheid van de steller van de handeling en de te vervullen voorafgaande vormvereisten.

Wat deze drie punten betreft, geeft het voorontwerp aanleiding tot de volgende opmerkingen.

VOORAFGAANDE OPMERKINGEN

1. Het voorliggende voorontwerp van wet gaat vergezeld van een vrij omstandige memorie van toelichting en een vrij gedetailleerde artikelsgewijze commentaar, waardoor de draagwijdte ervan beter ingeschat kan worden. Zoals de gemachtigden bevestigd hebben, stemt de nummering van de artikelen in de commentaar evenwel niet altijd overeen met de nummering van de artikelen in het dispositief. De steller van het voorontwerp dient erop toe te zien dat het dispositief en de commentaar volledig op elkaar afgestemd zijn voordat het ontwerp bij de Kamer wordt ingediend.

2. Overigens zou het nuttig zijn om het ontwerp vergezeld te laten gaan van de concordantietabellen die gevoegd zijn bij het dossier dat aan de afdeling Wetgeving voorgelegd is.

BIJZONDERE OPMERKINGEN

Artikelen 12 en 13

Bij het ontworpen artikel 21, eerste lid, wordt aan de minister of zijn gemachtigde de bevoegdheid verleend om, door middel van een bevel om het grondgebied te verlaten, “een einde [te] maken aan het verblijf van een onderdaan van een derde land die voor een beperkte of onbeperkte duur tot het verblijf is toegelaten of gemachtigd” “om redenen van openbare orde of nationale veiligheid”.

Bij het ontworpen artikel 22, § 1, eerste lid, wordt aan de minister of zijn gemachtigde de bevoegdheid verleend om, door middel van een bevel om het grondgebied te verlaten, “om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid” een einde te maken aan het verblijf van onderdanen van een derde land die hier gevestigd zijn, die de status van langdurig ingezetene in het Rijk genieten of die gemachtigd of toegelaten zijn tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk sinds ten minste tien jaar en hier sindsdien ononderbroken verblijven. Artikel 22, § 1, tweede lid, luidt als volgt:

“Het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn.”

In het ontworpen artikel 23, § 2, dat verband houdt met de toepassing van de ontworpen artikelen 21 en 22, wordt het volgende bepaald:

Comme la demande d'avis est introduite sur la base de l'article 84, § 1er, alinéa 1er, 2°, des lois coordonnées sur le Conseil d'État, la section de législation limite son examen au fondement juridique de l'avant-projet, à la compétence de l'auteur de l'acte ainsi qu'à l'accomplissement des formalités préalables, conformément à l'article 84, § 3, des lois coordonnées précitées.

Sur ces trois points, l'avant-projet appelle les observations suivantes.

OBSERVATIONS PRÉALABLES

1. L'avant-projet de loi à l'examen est accompagné d'un exposé des motifs et d'un commentaire des articles assez détaillés, ce qui permet de mieux en apprécier la portée. Comme l'ont toutefois confirmé les délégués, la numérotation des articles dans le commentaire ne correspond pas toujours à la numérotation des articles dans le dispositif. L'auteur de l'avant-projet veillera à assurer la parfaite concordance entre le dispositif et le commentaire avant le dépôt du projet à la Chambre.

2. Le projet sera par ailleurs utilement accompagné des tableaux de concordance qui étaient joints au dossier soumis à la section de législation.

OBSERVATIONS PARTICULIÈRES

Articles 12 et 13

L'article 21, alinéa 1er, en projet habilite le ministre ou son délégué à mettre fin au moyen d'un ordre de quitter le territoire au séjour d'un étranger ressortissant d'un pays tiers admis ou autorisé au séjour pour une durée limitée ou illimitée “pour des raisons d'ordre public ou de sécurité nationale”.

L'article 22, § 1er, alinéa 1er, en projet habilite le ministre ou son délégué à mettre fin au moyen d'un ordre de quitter le territoire au séjour des ressortissants de pays tiers qui sont établis, de ceux qui bénéficient du statut de résident longue durée et de ceux qui sont autorisés ou admis à séjourner plus de trois mois dans le Royaume depuis dix ans au moins et y séjournent depuis de manière ininterrompue, “pour des raisons graves d'ordre public ou de sécurité nationale”. L'article 22, § 1er, alinéa 2, précise:

“Le comportement de l'intéressé doit représenter une menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société”.

L'article 23, § 2, en projet, relatif à l'application des articles 21 et 22 en projet, énonce:

“§ 2. Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die [de betrokkene] heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk.”

In verband met de redenen van openbare orde en nationale veiligheid waarvan in het ontworpen artikel 21 sprake is, wordt in de commentaar bij artikel 12 van het voorontwerp inzonderheid het volgende uiteengezet:

“Het Hof van Justitie heeft trouwens de begrippen “openbare orde” en “binnenlandse veiligheid” geïnterpreteerd, op het gebied van migratie en asiel.

Uit zijn rechtspraak blijkt dat “[...] de lidstaten weliswaar in wezen vrij blijven om de eisen van de openbare orde af te stemmen op hun nationale behoeften, die per lidstaat en per tijdsgewricht kunnen verschillen [...]”. Maar “[...] in de context van de Unie, met name omdat zij een afwijking rechtvaardigen van een verplichting die bedoeld is om de eerbiediging van de grondrechten van derdelanders bij hun verwijdering uit de Unie te verzekeren (moeten deze eisen) restrictief worden opgevat, zodat de inhoud ervan niet eenzijdig door de onderscheiden lidstaten kan worden bepaald zonder controle door de instellingen van de Unie”. Zo veronderstelt het [begrip] openbare orde, als het tot doel heeft een afwijking van een principe te rechtvaardigen, “[...] hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, [...] dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.” (arrest Z. Zh., van 11 juni 2015, C-554-13, EU:C:2015:377, punten 48 en 50 en vermelde rechtspraak; arrest H.T., van 24 juni 2015, C 373-13, EU:C:2015:413, punt 79; arrest Byankov, C-249/11, EU:C:2012:608, punt 40 en vermelde rechtspraak).

Het Hof heeft het begrip “nationale veiligheid” al moeten interpreteren. Het doelt op de binnenlandse veiligheid en de buitenlandse veiligheid. Het omvat namelijk “[...] de aantasting van het functioneren van instellingen en essentiële openbare diensten, alsook het overleven van de bevolking, het risico van een ernstige verstoring van de externe betrekkingen of van de vreedzame co-existentie van de volkeren, evenals de aantasting van militaire belangen [...]”. (arrest H.T., 24 juni 2015, C 373/13, EU:C.2015:413, punt 78).”

Daaruit volgt dat de redenen van openbare orde in de zin van het ontworpen artikel 21 veronderstellen “dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast”.

Deze interpretatie is bevestigd door de gemachtigden van de staatssecretaris. Op een vraag over de samenhang tussen de ontworpen artikelen 21 en 22 en over de tegenstrijdigheid die eventueel zou kunnen voortvloeien uit de commentaar bij de artikelen 12 en 13 van het voorontwerp qua ernst van de aantasting van de openbare orde die voor de toepassing van die bepalingen vereist is, hebben de gemachtigden het volgende geantwoord:

“§ 2. Il est tenu compte lors de la prise de décision de la gravité ou de la nature de l’infraction à l’ordre public ou à la sécurité nationale [que l’intéressé] a commise, ou du danger qu’il représente ainsi que de la durée de son séjour dans le Royaume”.

À propos des raisons d’ordre public et de sécurité nationale mentionnées à l’article 21 en projet, le commentaire de l’article 12 de l’avant-projet expose notamment:

“La Cour de Justice a par ailleurs interprété les notions d’ordre public et de sécurité nationale, dans le domaine de la migration et de l’asile.

Il ressort de sa jurisprudence que “[...] pour l’essentiel, les États membres restent libres de déterminer les exigences de l’ordre public, conformément à leurs besoins nationaux pouvant varier d’un État membre à l’autre et d’une époque à l’autre [...]”. Mais “[...] dans le contexte de l’Union, et notamment en tant que justification d’une dérogation à une obligation conçue dans le but d’assurer le respect des droits fondamentaux des ressortissants de pays tiers lors de leur éloignement de l’Union, ces exigences doivent être entendues strictement, de sorte que leur portée ne saurait être déterminée unilatéralement par chacun des États membres sans contrôle des institutions de l’Union”. Ainsi, la notion d’ordre public, lorsqu’elle a pour but de justifier une dérogation à un principe, “suppose, en tout état de cause, l’existence, en dehors du trouble pour l’ordre social que constitue toute infraction à la loi, d’une menace réelle, actuelle et suffisamment grave, affectant un intérêt fondamental de la société” (arrêt Z. Zh., du 11 juin 2015, C 554-13, EU:C:2015:377, point 48 et 50 et jurisprudence citée; arrêt H.T., du 24 juin 2015, C 373-13, EU:C:2015 413, point 79; arrêt Byankov, C-249/11, EU:C:2012:608, point 40 et jurisprudence citée).

La Cour a déjà dû interpréter la notion de “sécurité nationale”. Elle vise la sécurité intérieure et extérieure. Elle comprend notamment “[...] l’atteinte au fonctionnement des institutions et des services publics essentiels ainsi que la survie de la population, de même que le risque d’une perturbation grave des relations extérieures ou de la coexistence pacifique des peuples, ou encore l’atteinte aux intérêts militaires [...]”. (arrêt H.T., 24 juin 2015, C 373/13, EU:C:2015:413, points 78 et jurisprudence citée).”

Il s’ensuit que les raisons d’ordre public, au sens de l’article 21 en projet, supposent “une menace réelle, actuelle et suffisamment grave, affectant un intérêt fondamental de la société”.

Cette interprétation a été confirmée par les délégués du secrétaire d’État. Interrogés sur l’articulation entre les articles 21 et 22 en projet et sur l’éventuelle contradiction qui résulterait du commentaire des articles 12 et 13 de l’avant-projet quant à la gravité de l’atteinte à l’ordre public qui est requise pour l’application de ces dispositions, ces délégués ont répondu:

“Il n’y a pas de contradiction. La jurisprudence est citée en ce qui concerne la notion-même d’ordre public. Dans tous les cas, cette notion suppose que l’intéressé représente une menace réelle, actuelle et suffisamment grave, affectant un intérêt fondamental de la société”.

De afdeling Wetgeving wijst er evenwel op dat in het ontworpen dispositief weliswaar uitdrukkelijk bepaald wordt dat er “een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving” moet zijn, maar die bepaling niet voorkomt in het ontworpen artikel 21 om daarin te preciseren wat zoal onder de uitdrukking “redenen van openbare orde of nationale veiligheid” valt, maar in het ontworpen artikel 22 om daarin uitdrukkelijk te vermelden wat onder de uitdrukking “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid” valt.

Gelet op het voorafgaande dient de inrichting van het ontworpen dispositief herzien te worden. De verduidelijking die vervat is in het ontworpen artikel 22, § 1, tweede lid, moet in het ontworpen artikel 21 opgenomen worden. Dat begrip, dat aldus verduidelijkt wordt in artikel 21, moet vervolgens toegepast worden naar gelang van de specifieke kenmerken van iedere situatie, waarbij rekening dient te worden gehouden met het feit dat het wettelijk voorschrift waarmee gewerkt wordt, verwijst naar “redenen van openbare orde of nationale veiligheid” of naar “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid”. De artikelsgewijze commentaar moet aldus aangevuld worden dat voor zover mogelijk meer klaarheid wordt geschapen over de specifieke draagwijdte van het begrip “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid” in het licht van de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Artikel 14

Volgens de commentaar bij het ontworpen artikel 23 van de wet van 15 december 1980 “betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen” strekt dat artikel ertoe procedurele waarborgen te laten gelden voor de beslissingen tot beëindiging van het verblijf die genomen worden ten aanzien van onderdanen van derde landen die gemachtigd of toegelaten waren tot een verblijf van meer dan drie maanden op Belgisch grondgebied; de in het eerste lid bepaalde vereisten zijn overgenomen uit de huidige regeling.

Anders dan in het huidige artikel 20 van de wet van 15 december 1980, wordt in de ontworpen bepaling evenwel niet gepreciseerd dat aan de betrokken onderdaan van een derde land niet het verwijt gemaakt mag worden “van het gebruik dat hij overeenkomstig de wet gemaakt heeft van de vrijheid van meningsuiting of van deze van vreedzame vergadering of van vereniging”.

Naar aanleiding van een vraag over de redenen van die schrapping, hebben de gemachtigden van de staatssecretaris het volgende te kennen gegeven:

“Il n’y a pas de contradiction. La jurisprudence est citée en ce qui concerne la notion-même d’ordre public. Dans tous les cas, cette notion suppose que l’intéressé représente une menace réelle, actuelle et suffisamment grave, affectant un intérêt fondamental de la société”.

La section de législation observe toutefois que si l’existence d’“une menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société” figure de manière expresse dans le dispositif en projet, elle apparaît, non dans l’article 21 en projet aux fins d’y préciser la portée de l’expression “raisons d’ordre public ou de sécurité nationale”, mais dans l’article 22 en projet, en vue d’y expliciter la portée de l’expression “raisons graves d’ordre public ou de sécurité nationale”.

Au vu des éléments mentionnés ci-dessus, l’agencement du dispositif en projet doit être revu. La précision figurant à l’article 22, § 1er, alinéa 2, en projet doit être mentionnée dans l’article 21 en projet. Cette notion ainsi précisée dans l’article 21 sera ensuite appliquée en fonction des spécificités propres à chaque situation et en tenant compte de ce que le dispositif légal mis en œuvre vise des “raisons d’ordre public ou de sécurité nationale” ou “de raisons graves d’ordre public et de sécurité nationale”. Le commentaire des articles sera complété afin de mieux éclairer, dans la mesure du possible, la portée spécifique de la notion de “raisons graves d’ordre public et de sécurité nationale”, à la lumière de la jurisprudence de la Cour de justice.

Article 14

Selon son commentaire, l’article 23 en projet de la loi du 15 décembre 1980 “sur l’accès au territoire, le séjour, l’établissement et l’éloignement des étrangers” vise à soumettre à des garanties procédurales les décisions de fin de séjour prises à l’encontre de ressortissants de pays tiers admis ou autorisés à séjourner plus de trois mois sur le territoire belge, les exigences prévues à l’alinéa 1er étant reprises du régime actuel.

Contrairement toutefois à l’article 20 actuel de la loi du 15 décembre 1980, la disposition en projet ne précise pas qu’il ne peut être fait grief au ressortissant concerné “de l’usage conforme à la loi qu’il a fait de la liberté de manifester ses opinions ou de celle de réunion pacifique ou d’association”.

Interrogé sur les raisons de cette suppression, les délégués du secrétaire d’État ont indiqué ce qui suit:

“Plusieurs raisons:

— l'article 23 énonce les garanties procédurales entourant les décisions de fin de séjour pour des motifs d'ordre public ou de sécurité nationale dont peuvent faire l'objet les ressortissants de pays tiers. Par définition, cette disposition concerne donc les comportements menaçant l'ordre public ou la sécurité nationale, ces notions devant être interprétées conformément à la jurisprudence de la Cour de Justice. Dès lors que les comportements en cause sont autorisés/garantis par la loi, et plus encore par la Constitution, il n'y avait pas lieu de reprendre expressément cette garantie, puisque la jurisprudence de la Cour de Justice sur la notion d'ordre public et de sécurité nationale ne permettrait pas de mettre fin au séjour “pour avoir fait un usage conforme à la loi de la liberté de manifester ses opinions ou de celle de réunion pacifique ou d'association”;

— éviter des traitements discriminatoires: une telle garantie n'est pas prévue dans le cadre de l'article 3 ou de l'article 7; en vertu de ces dispositions, des mesures de refoulement ou d'éloignement peuvent être prises aussi pour des raisons d'ordre public ou de sécurité nationale et pourtant ils ne prévoient pas et n'ont jamais prévu une telle garantie; or, en ce qui concerne précisément cette garantie procédurale, il est difficile de justifier une différence de traitement en fonction de la situation de séjour;

— les directives européennes applicables ne prévoient pas cette garantie procédurale; ne pas le prévoir, n'implique pas que cela soit possible de mettre fin au séjour en cas d'usage conforme à la loi de la liberté de manifester ses opinions ou de celle de réunion pacifique ou d'association; au contraire, comme mentionné plus haut, l'impossibilité de mettre fin au séjour pour ce motif découle directement de la notion d'ordre public ou de sécurité nationale”.

Dergelijke verduidelijkingen zouden in de commentaar bij het artikel opgenomen moeten worden.

Artikel 18

Zoals in de memorie van toelichting aangegeven wordt, heeft het voorliggende voorontwerp van wet onder meer tot doel de procedureregels te vereenvoudigen door van het bevel om het grondgebied te verlaten de enige maatregel tot verwijdering te maken die getroffen kan worden ten aanzien van elke vreemdeling, welke zijn verblijfsituatie ook is (zo zal voortaan niet meer gewerkt worden met terugwijzings- en uitzettingsbesluiten). Zoals de gemachtigden van de staatssecretaris bevestigd hebben, bestaat er bijgevolg geen grond om in het ontworpen artikel 26, tweede lid, te vermelden dat de overtreder “teruggewezen of uitgezet” kan worden, maar dient te worden bepaald dat in dat geval een einde gemaakt kan worden aan zijn verblijf en hem het bevel kan worden gegeven het grondgebied te verlaten.

Het ontworpen artikel 26, tweede lid, behoort in die zin te worden herzien.

“Plusieurs raisons:

— l'article 23 énonce les garanties procédurales entourant les décisions de fin de séjour pour des motifs d'ordre public ou de sécurité nationale dont peuvent faire l'objet les ressortissants de pays tiers. Par définition, cette disposition concerne donc les comportements menaçant l'ordre public ou la sécurité nationale, ces notions devant être interprétées conformément à la jurisprudence de la Cour de Justice. Dès lors que les comportements en cause sont autorisés/garantis par la loi, et plus encore par la Constitution, il n'y avait pas lieu de reprendre expressément cette garantie, puisque la jurisprudence de la Cour de Justice sur la notion d'ordre public et de sécurité nationale ne permettrait pas de mettre fin au séjour “pour avoir fait un usage conforme à la loi de la liberté de manifester ses opinions ou de celle de réunion pacifique ou d'association”;

— éviter des traitements discriminatoires: une telle garantie n'est pas prévue dans le cadre de l'article 3 ou de l'article 7; en vertu de ces dispositions, des mesures de refoulement ou d'éloignement peuvent être prises aussi pour des raisons d'ordre public ou de sécurité nationale et pourtant ils ne prévoient pas et n'ont jamais prévu une telle garantie; or, en ce qui concerne précisément cette garantie procédurale, il est difficile de justifier une différence de traitement en fonction de la situation de séjour;

— les directives européennes applicables ne prévoient pas cette garantie procédurale; ne pas le prévoir, n'implique pas que cela soit possible de mettre fin au séjour en cas d'usage conforme à la loi de la liberté de manifester ses opinions ou de celle de réunion pacifique ou d'association; au contraire, comme mentionné plus haut, l'impossibilité de mettre fin au séjour pour ce motif découle directement de la notion d'ordre public ou de sécurité nationale”.

De telles précisions méritent de figurer dans le commentaire de l'article.

Article 18

Comme l'indique l'exposé des motifs, l'avant-projet de loi à l'examen a notamment pour objet de simplifier les règles de procédure en faisant de l'ordre de quitter le territoire la seule mesure d'éloignement dont peut faire l'objet tout étranger, quelle que soit sa situation de séjour (les arrêtés de renvoi et d'expulsion sont ainsi supprimés). Par conséquent, comme l'ont confirmé les délégués du secrétaire d'État, il n'y a pas lieu d'indiquer, à l'article 26, alinéa 2, en projet, que le contrevenant peut être “renvoyé ou expulsé”, mais qu'il peut être mis fin à son séjour et qu'un ordre de quitter le territoire peut dans ce cas lui être délivré.

L'article 26, alinéa 2, en projet sera revu en ce sens.

Artikel 23

Anders dan in het huidige artikel 42septies van de wet van 15 december 1980, zoals dat artikel vervangen is bij de wet van 4 mei 2016, wordt in het ontworpen artikel 44 niet bepaald dat “een einde [wordt gemaakt] aan het verblijf van een burger van de Unie of een familielid van deze burger” (beslissing *ex nunc*), maar wel dat “het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden [ingetrokken kan worden]” (beslissing *ex tunc*) ingeval “zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf”.

Volgens de commentaar bij die bepaling is dit artikel een omzetting van artikel 35 van richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004¹, welk artikel aan de lidstaten inzonderheid de mogelijkheid biedt om in geval van rechtsmisbruik of fraude het verblijfsrecht in te trekken voor zover die maatregel evenredig is en onderworpen is aan de procedurele waarborgen waarin de artikelen 30 en 31 van diezelfde richtlijn voorzien.

Zoals het ontworpen artikel 44 gesteld is, lijkt dat artikel de mogelijkheid te bieden om het verblijfsrecht in te trekken zowel van de burger van de Unie als van diens familieleden zodra een onder hen een van de frauduleuze middelen heeft aangewend die in de ontworpen bepaling worden vermeld. Aldus zou die bepaling de mogelijkheid bieden om ten aanzien van burgers van de Unie en hun familieleden striktere maatregelen te treffen dan die welke toepasselijk zijn in geval van fraude door onderdanen van derde landen, aangezien wat deze laatstgenoemden betreft, in titel IIIquinquies van de wet van 15 december 1980, zoals ingevoegd bij de wet van 4 mei 2016, een onderscheid wordt gemaakt tussen de regeling die geldt voor de onderdaan die fraude zou hebben gepleegd (intrekking van verblijf) en die waaronder diens familieleden vallen (beslissing om een einde te maken aan het verblijf).

In de memorie van toelichting bij het voorontwerp dat tot de wet van 4 mei 2016 geleid heeft, is op het volgende gewezen:

“Het betreft de beëindiging van het verblijf, en niet het intrekken van de beslissing tot verblijf van de gezinsleden, aangezien de intrekking alleen is toegelaten wanneer het de begunstigde van de rechtshandeling is die zich persoonlijk schuldig heeft gemaakt aan bedrog of er medeplichtig aan is (zie hierboven). Dat zou het geval zijn indien het gezinslid ook fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt voor het verkrijgen of behouden van een recht, in welk geval § 1 van artikel 74/20 van toepassing zou zijn.”²

¹ Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 “betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG” (hierna richtlijn 2004/38/EG genoemd).

² *Parl. St.* Kamer 2015-16, nr. 1696/1, 12.

Article 23

Contrairement à l'article 42septies actuel de la loi du 15 décembre 1980, tel que remplacé par la loi du 4 mai 2016, l'article 44 en projet ne prévoit pas de “mettre fin au séjour d'un citoyen de l'Union ou d'un membre de sa famille” (décision *ex nunc*), mais bien de “retirer le séjour aux citoyens de l'Union et aux membres de leurs familles” (décision *ex tunc*) dans l'hypothèse où “ils ont fait usage d'informations fausses ou trompeuses ou de documents faux ou falsifiés, ou lorsqu'ils ont eu recours à la fraude et à d'autres moyens illégaux qui contribuent à l'obtention du séjour”.

Selon le commentaire de l'article, il s'agit d'une transposition de l'article 35 de la directive 2004/38/CE du Parlement européen et du Conseil du 29 avril 2004¹, lequel permet notamment aux États membres de retirer le séjour en cas d'abus de droit ou de fraude, pour autant que la mesure soit proportionnée et soumise aux garanties procédurales prévues aux articles 30 et 31 de la même directive.

Tel qu'il est rédigé, l'article 44 en projet semble permettre le retrait du séjour tant du citoyen de l'Union que des membres de sa famille dès que l'un d'entre eux a eu recours aux moyens frauduleux mentionnés dans la disposition en projet. Il permettrait ainsi d'adopter à l'égard des citoyens de l'Union et des membres de leur famille des mesures plus strictes que celles qui sont applicables en cas de fraude aux ressortissants de pays tiers, puisqu'en ce qui les concerne, le titre IIIquinquies de la loi du 15 décembre 1980, tel qu'inséré par la loi du 4 mai 2016, établit une distinction entre le régime applicable au ressortissant qui aurait fraudé (retrait de séjour) et celui auquel sont soumis les membres de sa famille (décision de mettre fin au séjour).

Comme le relevait l'exposé des motifs de l'avant-projet devenu la loi du 4 mai 2016,

“Il s'agit de mettre fin au séjour, et non de retirer la décision de séjour des membres de la famille, [le] retrait n'étant permis [que] si c'est le bénéficiaire de l'acte qui s'est personnellement rendu coupable ou complice de fraude (*supra*). Tel serait le cas si le membre de la famille a également [re]couru à la fraude ou à d'autres moyens illégaux pour l'obtention ou le renouvellement d'un droit, auquel cas le paragraphe premier de l'article 74/20 serait d'application”².

¹ Directive 2004/38/CE du Parlement européen et du Conseil du 29 avril 2004 “relative au droit des citoyens de l'Union et des membres de leurs familles de circuler et de séjourner librement sur le territoire des États membres, modifiant le règlement (CEE) n° 1612/68 et abrogeant les directives 64/221/CEE, 68/360/CEE, 72/194/CEE, 73/148/CEE, 75/34/CEE, 75/35/CEE, 90/364/CEE, 90/365/CEE et 93/96/CEE” (ci-après: la directive 2004/38/CE).

² *Doc. parl.*, Chambre, 2015-2016, n° 1696/1, p. 12.

Uit wat voorafgaat volgt, enerzijds dat de intrekking van het verblijfsrecht alleen kan gelden voor een persoon die zelf frauduleuze middelen aangewend zou hebben om dat recht te verkrijgen en, anderzijds dat in het licht van het gelijkheids- en non-discriminatiebeginsel gerechtvaardigd dient te kunnen worden dat burgers van de Europese Unie en hun familieleden in dit opzicht een minder gunstige behandeling ten deel zou vallen dan die welke te beurt valt aan onderdanen van derde landen en hun familieleden.

Artikel 23 moet dienovereenkomstig opnieuw onderzocht worden.

Artikel 24

Volgens het ontworpen artikel 44*bis*, § 3, geldt voor de mogelijkheid om een einde te maken aan het verblijfsrecht van bepaalde categorieën van burgers van de Unie³ de voorwaarde dat er daartoe “dwingende redenen van nationale veiligheid” moeten zijn.

Volgens de commentaar bij deze bepaling strekt ze tot omzetting van artikel 28, lid 3, van richtlijn 2004/38/EG, naar luid waarvan besluiten tot verwijdering ten aanzien van die categorieën van burgers alleen mogen steunen op “dwingende redenen van openbare veiligheid zoals door de lidstaten gedefinieerd”.

In de commentaar bij het artikel wordt verwezen naar de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie om het begrip “dwingende redenen” te verduidelijken: het gaat om een enger begrip dan het begrip “ernstige redenen” in de zin van artikel 28, lid 2, van richtlijn 2004/38/EG, waarmee de wetgever van de Unie de maatregelen tot verwijdering voor de categorieën van burgers bedoeld in artikel 28, lid 2, van dezelfde richtlijn heeft willen beperken tot uitzonderlijke omstandigheden; het begrip “dwingende redenen van openbare veiligheid” veronderstelt immers niet alleen een aantasting van de openbare veiligheid, maar ook dat deze aantasting bijzonder ernstig is, hetgeen tot uiting komt door het gebruik van de woorden “dwingende redenen”.⁴

Het verdient aanbeveling om in de commentaar bij het artikel aan te geven welk type feiten “dwingende redenen van nationale veiligheid” zou kunnen opleveren. In dit verband ging de Duitse wetgeving er, in de zaken die geleid hebben tot de arresten van het Hof van Justitie die in de commentaar bij het artikel vermeld worden, van uit dat op zijn minst vereist was dat het betrokken individu een bepaald type van strafrechtelijke veroordeling opgelopen had of geïnterneerd was opdat geoordeeld kon worden dat er dwingende redenen van openbare veiligheid voorhanden waren.

³ De burgers van de Unie die gedurende de tien voorgaande jaren op Belgisch grondgebied verbleven hebben of die minderjarig zijn, uitgezonderd, wat de laatstgenoemden betreft, indien de beslissing om een einde te maken aan het verblijf noodzakelijk is in het belang van het kind.

⁴ HvJ (grote kamer) 23 november 2010, (Tsakouridis), C-145/09, punten 40 en 41 en HvJ 22 mei 2012, (P.I.), C-348/09, punten 19 en 20.

Il ressort de ce qui précède que, d'une part, un retrait de séjour ne peut concerner qu'une personne qui aurait elle-même utilisé des moyens frauduleux pour obtenir le droit de séjour et que, d'autre part, il convient de pouvoir justifier, au regard du principe d'égalité et de non discrimination, que les citoyens de l'Union européenne et leurs familles fassent l'objet à cet égard d'un traitement plus défavorable que celui réservé aux ressortissants de pays tiers et à leurs familles.

L'article 23 sera réexaminé en conséquence.

Article 24

L'article 44*bis*, § 3, en projet soumet la possibilité de mettre fin au séjour de certaines catégories de citoyens de l'Union³ à la condition qu'il existe des “raisons impérieuses de sécurité nationale”.

Selon son commentaire, cette disposition vise à transposer l'article 28, § 3, de la directive 2004/38/CE, selon lequel les décisions d'éloignement relatives à ces catégories de citoyens peuvent uniquement se fonder sur “des raisons impérieuses de sécurité publique définies par les États membres”.

Le commentaire de l'article se réfère à la jurisprudence de la Cour de justice de l'Union européenne pour préciser la notion de “raisons impérieuses”: il s'agit d'une notion plus stricte que celle de “motifs graves” au sens de l'article 28, paragraphe 2, de la directive 2004/38/CE, par laquelle le législateur communautaire a souhaité limiter les mesures d'éloignement pour les catégories de citoyens visés à l'article 28, paragraphe 2, de la même directive à des circonstances exceptionnelles; la notion de raisons impérieuses de sécurité publique supposant non seulement l'existence d'une atteinte à la sécurité publique, mais, en outre, qu'une telle atteinte présente un degré de gravité particulièrement élevé, reflété par l'emploi de l'expression “raisons impérieuses”⁴.

Le commentaire de l'article gagnerait à indiquer le type de faits qui pourrait constituer des “raisons impérieuses” de sécurité nationale. À cet égard, dans les litiges qui ont mené aux arrêts de la Cour de justice mentionnés dans le commentaire de l'article, la législation allemande considérait qu'il fallait à tout le moins que l'individu concerné ait fait l'objet d'un certain type de condamnation pénale ou d'internement pour pouvoir considérer qu'il y avait des raisons impérieuses de sécurité publique.

³ Les citoyens de l'Union qui ont séjourné sur le territoire belge pendant les dix années précédentes ou les mineurs d'âge, sauf dans ce dernier cas si la décision de mettre fin au séjour est nécessaire dans l'intérêt de l'enfant.

⁴ C.J.U.E. (gde chambre), 23 novembre 2010, (Tsakouridis), C-145/09, §§ 40 et 41 et C.J.U.E., 22 mai 2012, (P.I.), C-348/09, §§ 19 et 20.

Artikel 26

Bij het ontworpen artikel 44*quater*, tweede lid, wordt de Koning ertoe gemachtigd te bepalen welke preventieve maatregelen opgelegd kunnen worden aan de burger van de Unie of aan zijn familielid om elk risico op onderduiken te vermijden. Zoals de afdeling Wetgeving in haar advies 49.947/2/V⁵ opgemerkt heeft, spreekt het vanzelf dat de preventieve maatregelen die aldus door de Koning vastgesteld worden geen maatregelen mogen zijn die, zoals de aanwijzing van een verblijfplaats, een beperking van de vrijheid inhouden en waarvoor derhalve alleen de wetgever bevoegd is.⁶

Artikel 27

In verband met de ontworpen paragraaf 3 vraagt de afdeling Wetgeving zich af of de daarin vervatte machtiging alleen betrekking heeft op het ontworpen artikel 44*quinquies*.

Artikel 32

In de ontworpen paragraaf 2 wordt bepaald dat de beslissing betreffende een aanvraag tot intrekking of tot schorsing van een inreisverbod genomen wordt binnen een termijn van zes maanden vanaf de indiening van de aanvraag en dat indien binnen die termijn aan de aanvrager van geen enkele beslissing kennis is gegeven, “de beslissing geacht [wordt] negatief te zijn”.

In verband met een soortgelijke bepaling betreffende de onderdanen van derde landen heeft de afdeling Wetgeving in haar voornoemd advies 49.947/2/V de volgende opmerking gemaakt:

“Zulk een stelsel van stilzwijgende beslissing onderscheidt zich van de andere beslissingen die genomen worden met toepassing van de wet van 15 december 1980, en die daadwerkelijk gemotiveerd moeten zijn, zowel ingevolge artikel 62 van deze wet als, meer in het algemeen, ingevolge de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Dit verschil in behandeling moet op zijn minst gerechtvaardigd kunnen worden in het licht van de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet.”⁷

In dat verband bevat de commentaar bij het artikel de volgende uitleg:

“De minister of zijn gemachtigde moet uitspraak doen over de aanvraag van de vreemdeling binnen zes maanden na de indiening van de aanvraag. Met het oog op de rechtszekerheid, schrijft deze bepaling voor wat er met de

⁵ Advies 49.947/2/V, d.d. 27 juli 2011 over een voorontwerp dat geleid heeft tot de wet van 19 januari 2012 “tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen”, *Parl.St.* Kamer 2011-12, nr. 1825/1, 46 tot 58.

⁶ Vergelijk met het ontworpen artikel 44*sexies*.

⁷ *Parl.St.* Kamer 2011-12, nr. 1825/1, 55.

Article 26

L'article 44*quater*, alinéa 2, en projet habilite le Roi à déterminer les mesures préventives qui peuvent être imposées au citoyen de l'Union ou au membre de sa famille afin d'éviter tout risque de fuite. Il va de soi, comme l'a observé la section de législation du Conseil d'État dans son avis 49.947/2/V⁵, que les mesures préventives qui seront ainsi fixées par le Roi ne pourront pas inclure des mesures qui, telle que l'assignation à résidence, impliquent une restriction de la liberté et doivent dès lors être prévues par le législateur⁶.

Article 27

Au paragraphe 3 en projet, la section de législation se demande si l'habilitation qu'il contient ne concerne que l'article 44*quinquies* en projet.

Article 32

Le paragraphe 2 en projet prévoit que les décisions relatives à une demande de levée ou de suspension sont prises dans les six mois suivant l'introduction de la demande et que si dans ce délai, aucune décision n'a été notifiée au demandeur, “la décision est réputée négative”.

À propos d'une disposition similaire concernant les ressortissants de pays tiers, la section de législation a, dans son avis 49.947/2/V précité, fait l'observation suivante:

“Un tel régime de décision tacite constitue une différence à l'égard des autres décisions prises en application de la loi du 15 décembre 1980, lesquelles doivent être effectivement motivées en application tant de l'article 62 de cette loi que, de manière plus générale, de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs.

Il appartient à tout le moins que cette différence de traitement puisse être justifiée au regard des articles 10, 11 et 191 de la Constitution”⁷.

À cet égard, le commentaire de l'article contient les explications suivantes:

“Le ministre ou son délégué doit statuer sur la demande de l'étranger dans les six mois de l'introduction de la demande. Afin d'assurer la sécurité juridique, cette disposition prévoit ce qu'il advient de la demande si le ministre ou son délégué est

⁵ Avis 49.947/2/V donné le 27 juillet 2011 sur un avant-projet devenu la loi du 19 janvier 2012 “modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers”, *doc. parl.*, Chambre, 2011-2012, n° 1825/1, pp. 46 à 58.

⁶ Comp. avec l'article 44*sexies* en projet.

⁷ *Doc. parl.*, Chambre, 2011-2012, n° 1825/1, p. 55.

aanvraag gebeurt als de minister of zijn gemachtigde in de onmogelijkheid verkeert zijn beslissing binnen deze termijn te nemen. In dat geval wordt de beslissing geacht afwijzend te zijn en heeft de betrokkene het recht tegen deze stilzwijgend negatieve beslissing in beroep te gaan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Daar anders over beslissen zou de openbare orde en/of de nationale veiligheid in gevaar kunnen brengen. De feiten die het opleggen van een inreisverbod rechtvaardigen, kunnen immers ernstige feiten blijken te zijn. Er dient bijgevolg systematisch opnieuw te worden onderzocht, zonder één enkele uitzondering, of de "gevaarlijkheid" van de feiten die het inreisverbod rechtvaardigde nog altijd actueel en reëel is."

Artikel 32 van richtlijn 2004/38/EG strekt ertoe personen die een inreisverbod hebben gekregen de mogelijkheid te bieden om na een zekere tijd een aanvraag in te dienen om dat verbod te laten schorsen of opheffen ingeval een wijziging in materiële zin is opgetreden in de omstandigheden die het inreisverbod rechtvaardigen. In dat kader moeten de lidstaten krachtens dat artikel binnen een termijn van zes maanden hun besluit nemen. De wetgever dient dan ook een procedure in te voeren waardoor men zeker kan zijn dat die aanvragen tot opheffing of schorsing daadwerkelijk binnen de gestelde termijn van zes maanden onderzocht zullen worden. Bijgevolg kan niet aanvaard worden dat in de ontworpen bepaling rekening gehouden wordt met het geval dat binnen die termijn van zes maanden geen enkele beslissing genomen zou zijn en dat daarin bepaald wordt dat de beslissing in dat geval, geacht wordt "negatief te zijn".

Het ontworpen artikel 44*decies* behoort dienovereenkomstig te worden herzien.

Artikel 43

In het ontworpen artikel 62, § 1, eerste lid, wordt bepaald dat, wanneer overwogen wordt om het verblijf te beëindigen of in te trekken, de betrokkene hiervan op de hoogte gebracht wordt en hem de mogelijkheid geboden wordt om, "binnen een bepaalde termijn", de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden. De termijn die aldus bepaald zou worden, zou lang genoeg zijn opdat de betrokkene naar behoren en daadwerkelijk kan reageren. Doordat de ontworpen bepaling ertoe strekt om voor de betrokkene het recht om gehoord te worden te garanderen, moet de wetgever vaststellen binnen welke termijn hij die relevante gegevens moet aanvoeren.

Volgens de ontworpen paragraaf 1, tweede lid, 3°, is de verplichting om de betrokkene op de hoogte te brengen niet van toepassing wanneer die "onbereikbaar [is]". De vraag rijst wat juist onder "onbereikbaar" moet worden verstaan. Uit deze bepaling mag hoe dan ook niet afgeleid worden dat de verplichting tot informatie van de persoon ten aanzien van wie in de toekomst een beslissing tot beëindiging of tot intrekking van verblijf zal worden genomen, niets meer is dan

dans l'impossibilité de prendre sa décision endéans ce délai. Dans ce cas, la décision est réputée négative et l'intéressé est en droit d'introduire un recours contre cette décision négative implicite auprès du Conseil du Contentieux des Étrangers.

En décider autrement, risquerait de mettre en danger l'ordre public et/ou la sécurité nationale. En effet, les faits justifiant l'imposition d'une interdiction d'entrée peuvent s'avérer être des faits graves. Par conséquent, il convient donc de réexaminer systématiquement, sans aucune exception possible, si la "dangerosité" des faits ayant justifié l'interdiction d'entrée est toujours ou non actuelle et réelle".

L'article 32 de la directive 2004/38/CE vise à permettre aux personnes qui ont fait l'objet d'une interdiction d'entrée d'en demander la suspension ou la levée après un certain temps, en cas de changement matériel des circonstances ayant justifié la décision d'interdiction d'entrée. Il impose dans ce cadre aux États membres de se prononcer sur de telles demandes dans un délai de six mois. Il revient dès lors au législateur de mettre en place une procédure qui permet de s'assurer que ces demandes de levée ou de suspension seront effectivement examinées dans le délai requis de six mois. Par conséquent, il ne peut être admis que la disposition en projet envisage l'hypothèse qu'aucune décision ne soit prise dans un délai de six mois et que dans ce cas, elle précise que la décision "est réputée négative".

L'article 44*decies* sera revu en conséquence.

Article 43

L'article 62, § 1er, alinéa 1er, en projet prévoit que lorsqu'il est envisagé de mettre fin au séjour ou de le retirer, l'intéressé en est informé et peut faire valoir "dans un délai déterminé" les éléments pertinents qui sont de nature à empêcher ou à influencer la prise de décision. Le délai qui serait ainsi déterminé serait suffisant pour permettre à la personne concernée de réagir de manière utile et effective. Dès lors que la disposition en projet vise à garantir à la personne concernée le droit d'être entendue, le législateur doit fixer le délai dans lequel la personne doit communiquer ces éléments pertinents.

Selon le paragraphe 1er, alinéa 2, 3° l'obligation d'avertir la personne concernée n'est pas d'application lorsque "l'intéressé est injoignable". La question se pose de savoir ce qu'il faut entendre exactement par "injoignable". Il ne pourrait en tout cas pas être déduit de cette disposition que l'obligation d'avertir la personne concernée par une future décision de mettre fin au séjour ou de le retirer soit uniquement une obligation d'avertissement oral (par téléphone, par exemple). Il y

een verplichting om hem daarvan mondeling op de hoogte te brengen (per telefoon, bijvoorbeeld). Er dient eveneens voorzien te worden in een termijn waarbinnen die persoon, zodra hij “bereikt” is, zijn rechten moet kunnen doen gelden.

NIEUWE ARTIKELEN

(IN TE VOEGEN)

1. Bij het ontworpen artikel 44septies, § 1, wordt aan de minister de mogelijkheid geboden de duur te verlengen van de vasthouding van een burger van de Unie of van een familielid van hem teneinde diens verwijdering te garanderen. Dit nieuwe geval van verlenging van de vasthouding dient vermeld te worden in artikel 74, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 opdat voor dat geval dezelfde regels inzake het adieren van de raadkamer gelden als voor de soortgelijke gevallen van verlenging van de vasthouding waarnaar daarin verwezen wordt. Doordat het huidige artikel 25 vervangen wordt door een bepaling met een volledig andere strekking, behoort daarnaar overigens niet meer verwezen te worden in artikel 74, eerste lid.

Artikel 74, eerste lid, moet dienovereenkomstig gewijzigd worden.

2. Artikel 74/8, § 1, eerste lid, van dezelfde wet dient op soortgelijke wijze aangepast te worden.

3. De opheffing van artikel 25, die tot stand gebracht wordt bij artikel 4 van het voorontwerp van wet “tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken, luik beroepen”, waarover de afdeling Wetgeving vandaag advies 59.853/4 gegeven heeft, dient in dit voorontwerp van wet ingevoegd te worden.

SLOTOPMERKING VAN WETGEVINGSTECHNISCHE AARD

De steller van het voorontwerp dient te zorgen voor een goede typografische presentatie opdat met het oog op de rechtszekerheid makkelijk een duidelijk onderscheid kan worden gemaakt tussen de paragrafen en de leden van elk artikel ervan.

De griffier,

Colette GIGOT

De voorzitter,

Pierre LIÉNARDY

a lieu de prévoir aussi un délai dans lequel la personne, une fois “jointe”, pourra faire valoir ses droits.

ARTICLES NOUVEAUX

(À INSÉRER)

1. L'article 44septies, § 1er, en projet permet au ministre de prolonger la durée du maintien d'un citoyen de l'Union ou d'un membre de sa famille en vue de garantir son éloignement. Cette nouvelle hypothèse de prolongation de maintien doit être mentionnée à l'article 74, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980 afin d'être soumise aux mêmes règles de saisine de la chambre du conseil que les hypothèses similaires de prolongation de maintien qui y sont visées. Par ailleurs, l'actuel article 25 étant remplacé par une disposition ayant un contenu tout à fait différent, il convient de ne plus y faire référence dans l'article 74, alinéa 1er.

L'article 74, alinéa 1er, sera modifié en conséquence.

2. L'article 74/8, § 1er, alinéa 1er, de la même loi sera adapté d'une façon similaire.

3. L'abrogation de l'article 25 qu'opère l'article 4 de l'avant-projet de loi “modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers afin de renforcer la protection de l'ordre public ou de la sécurité nationale, volet recours” sur lequel la section de législation a donné ce jour l'avis 59.853/4, doit être inséré dans le présent avant-projet de loi.

OBSERVATION FINALE DE LÉGISTIQUE

L'auteur de l'avant-projet veillera à la qualité de la présentation typographique afin, dans un souci de sécurité juridique, d'identifier aisément et précisément les paragraphes et les alinéas de chacune de ses dispositions.

Le greffier,

Colette GIGOT

Le président,

Pierre LIÉNARDY

WETSONTWERP

FILIP,

KONING DER BELGEN,

Aan allen die nu zijn en hierna wezen zullen,
ONZE GROET.

Op de voordracht van de minister van Veiligheid en Binnenlandse Zaken en van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,

HEBBEN WIJ BESLOTEN EN BESLUITEN WIJ:

De minister van Veiligheid en Binnenlandse Zaken en de staatssecretaris voor Asiel en Migratie zijn ermee belast in onze naam bij de Kamer van volksvertegenwoordigers het ontwerp van wet in te dienen waarvan de tekst hierna volgt:

Artikel 1

Deze wet regelt een aangelegenheid als bedoeld in artikel 74 van de Grondwet.

Art. 2

Deze wet voorziet in de gedeeltelijke omzetting van de volgende richtlijnen:

1° de richtlijn 2001/40/EG van de Raad van de Europese Unie van 28 mei 2001 betreffende de onderlinge erkenning van besluiten inzake de verwijdering van onderdanen van derde landen;

2° de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging;

3° de richtlijn 2003/109/EG van de Raad van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetene onderdanen van derde landen;

4° de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG;

PROJET DE LOI

PHILIPPE,

ROI DES BELGES,

À tous, présents et à venir,
SALUT.

Sur proposition du ministre de la Sécurité et de l'Intérieur et du secrétaire d'État à l'Asile et la Migration,

NOUS AVONS ARRÊTÉ ET ARRÊTONS:

Le ministre de la Sécurité et de l'Intérieur et le secrétaire d'État à l'Asile et la Migration sont chargés de présenter en notre nom à la Chambre des représentants le projet de loi dont la teneur suit:

Article 1er

La présente loi règle une matière visée à l'article 74 de la Constitution.

Art. 2

La présente loi transpose partiellement les directives suivantes:

1° la directive 2001/40/CE du Conseil de l'Union européenne du 28 mai 2001 relative à la reconnaissance mutuelle des décisions d'éloignement des ressortissants de pays tiers;

2° la directive 2003/86/CE du Conseil du 22 septembre 2003 relative au droit au regroupement familial;

3° la directive 2003/109/CE du Conseil du 25 novembre 2003 relative au statut des ressortissants de pays tiers résidents de longue durée;

4° la directive 2004/38/CE du Parlement européen et du Conseil du 29 avril 2004 relative au droit des citoyens de l'Union et des membres de leurs familles de circuler et de séjourner librement sur le territoire des États membres, modifiant le règlement (CEE) n° 1612/68 et abrogeant les directives 64/221/CEE, 68/360/CEE, 72/194/CEE, 73/148/CEE, 75/34/CEE, 75/35/CEE, 90/364/CEE, 90/365/CEE et 93/96/CEE;

5° de richtlijn 2004/81/EG van de Raad van 29 april 2004 betreffende de verblijfstitel die in ruil voor samenwerking met de bevoegde autoriteiten wordt afgegeven aan onderdanen van derde landen die het slachtoffer zijn van mensenhandel of hulp hebben gekregen bij illegale immigratie;

6° de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven;

7° de richtlijn 2009/50/EG van de Raad van 25 mei 2009 betreffende de voorwaarden voor toegang en verblijf van onderdanen van derde landen met het oog op een hooggekwalificeerde baan;

8° de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking);

9° de richtlijn 2016/801/EU van het Europees Parlement en de Raad van 11 mei 2016 betreffende de voorwaarden voor toegang en verblijf van derdelanders met het oog op onderzoek, studie, stages, vrijwilligerswerk, scholierenuitwisseling, educatieve projecten of au-pairactiviteiten (herschikking).

Art. 3

In artikel 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij de wet van 15 juli 1996 en gewijzigd bij de wetten van 19 januari 2012, 15 mei 2012 en 19 maart 2014, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° de bepaling onder 8° wordt vervangen als volgt:

“8° inreisverbod: de beslissing die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering en waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt;”;

2° artikel 1 wordt aangevuld met een bepaling onder 18°, luidende:

5° la directive 2004/81/CE du Conseil du 29 avril 2004 relative au titre de séjour délivré aux ressortissants de pays tiers qui sont victimes de la traite des êtres humains ou ont fait l'objet d'une aide à l'immigration clandestine et qui coopèrent avec les autorités compétentes;

6° la directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil du 16 décembre 2008 relative aux normes et procédures communes applicables dans les États membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier;

7° la directive 2009/50/CE du Conseil du 25 mai 2009 établissant les conditions d'entrée et de séjour des ressortissants de pays tiers aux fins d'un emploi hautement qualifié;

8° la directive 2011/95/UE du Parlement européen et du Conseil du 13 décembre 2011 concernant les normes relatives aux conditions que doivent remplir les ressortissants des pays tiers ou les apatrides pour pouvoir bénéficier d'une protection internationale, à un statut uniforme pour les réfugiés ou les personnes pouvant bénéficier de la protection subsidiaire, et au contenu de cette protection (refonte);

9° la directive 2016/801/UE du Parlement européen et du Conseil du 11 mai 2016 relative aux conditions d'entrée et de séjour des ressortissants de pays tiers à des fins de recherche, d'études, de formation, de volontariat et de programmes d'échange d'élèves ou de projets éducatifs et de travail au pair (refonte).

Art. 3

À l'article 1er, de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, remplacé par la loi du 15 juillet 1996 et modifié par les lois du 19 janvier 2012, du 15 mai 2012 et du 19 mars 2014, les modifications suivantes sont apportées:

1° le 8° est remplacé par ce qui suit:

“8° interdiction d'entrée: la décision qui peut accompagner une décision d'éloignement et qui interdit, pendant une durée déterminée, l'entrée et le séjour, soit sur le territoire du Royaume, soit sur le territoire de tous les États membres, en ce compris celui du Royaume;”;

2° l'article 1er est complété par le 18° rédigé comme suit:

“18° Algemene Nationale Gegevensbank: de politio-
nele gegevensbank bedoeld in artikel 44/7 van de wet
van 5 augustus 1992 op het politieambt.”

Art. 4

In Titel I, van dezelfde wet, wordt een Hoofdstuk *Iter*
ingevoegd, dat als opschrift heeft:

“Hoofdstuk *Iter*. – Algemene bepalingen met betrek-
king tot de indiening van een verblijfsaanvraag en van
een verzoek om internationale of tijdelijke bescherming.”

Art. 5

In Hoofdstuk *Iter*, van Titel I, van dezelfde wet, inge-
voegd door artikel 4, wordt een artikel 1/3 ingevoegd,
luidende:

“Art. 1/3. De indiening van een verblijfsaanvraag of
van een verzoek om internationale of tijdelijke besche-
rming door een vreemdeling die reeds het voorwerp is
van een maatregel tot verwijdering of teruggedrijving, tast
het bestaan van deze maatregel niet aan.

Indien de betrokkene overeenkomstig de bepalingen
van deze wet en zijn uitvoeringsbesluiten voorlopig op
het grondgebied mag blijven, in afwachting van een
beslissing inzake deze verblijfsaanvraag of dit verzoek
om internationale of tijdelijke bescherming, wordt de
uitvoerbaarheid van de maatregel tot verwijdering of
teruggedrijving opgeschort.”

Art. 6

Artikel 3, van dezelfde wet, vervangen bij de
wet van 15 juli 1996 en gewijzigd bij de wetten van
19 januari 2012, 19 maart 2014 en 4 mei 2016, wordt
vervangen als volgt:

“Art. 3. Behoudens de in een internationaal verdrag of
in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden
geweigerd aan de vreemdeling die zich in de volgende
gevallen bevindt:

1° wanneer hij aangetroffen wordt in de luchthaven-
transitzone zonder in het bezit te zijn van de bij artikel
2 vereiste documenten;

2° wanneer hij het Rijk poogt binnen te komen
zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste
documenten;

“18° Banque de données Nationale Générale: la
banque de données policière visée à l'article 44/7, de
la loi du 5 août 1992 sur la fonction de police.”

Art. 4

Dans le Titre Ier, de la même loi, il est inséré un
Chapitre I^{erter}, intitulé comme suit:-:

“Chapitre I^{erter}. – Dispositions générales relatives
à l'introduction d'une demande de séjour et d'une
demande de protection internationale ou temporaire.”

Art. 5

Dans le Chapitre I^{erter}, du Titre Ier, de la même loi,
inséré par l'article 4, il est inséré un article 1er/3, rédigé
comme suit:

“Art. 1er/3. L'introduction d'une demande de séjour
ou d'une demande de protection internationale ou de
protection temporaire par un étranger qui fait déjà l'objet
d'une mesure d'éloignement ou de refoulement, ne
modifie en rien l'existence de cette mesure.

Si, conformément aux dispositions de la présente loi
et de ses arrêtés d'exécution, l'intéressé peut rester pro-
visoirement sur le territoire dans l'attente d'une décision
relative à cette demande de séjour ou cette demande
de protection internationale ou de protection temporaire,
le caractère exécutoire de la mesure d'éloignement ou
de refoulement est suspendu.”

Art. 6

L'article 3, de la même loi, remplacé par la loi du
15 juillet 1996 et modifié par les lois des 19 janvier 2012, du
19 mars 2014 et du 4 mai 2016, est remplacé par ce
qui suit:

“Art. 3. Sauf dérogations prévues par un traité interna-
tional ou par la loi, l'entrée peut être refusée à l'étranger
qui se trouve dans les cas suivants:

1° s'il est appréhendé dans la zone de transit aéro-
portuaire sans être porteur des documents requis par
l'article 2;

2° s'il tente de pénétrer dans le Royaume sans être
porteur des documents requis par l'article 2;

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden;

4° wanneer hij niet over voldoende middelen van bestaan beschikt, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat waar zijn toelating is gewaarborgd, en hij niet in staat is die middelen wettelijk te verwerven;

5° wanneer hij ter fine van weigering van toegang of verblijf gesignaleerd staat in het Schengeninformatiesysteem of in de Algemene Nationale Gegevensbank;

6° wanneer hij geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;

7° wanneer hij geacht wordt de openbare rust, de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

8° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken;

9° wanneer hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is;

10° wanneer hij lijdt aan een van de ziekten opgesomd in de bijlage bij deze wet.

De beslissing wordt genomen door de minister of, behalve in het geval bedoeld in het eerste lid, 6°, door zijn gemachtigde. In de gevallen bedoeld in het eerste lid, 1° of 2°, kunnen de met de grenscontrole belaste overheden de beslissing zelf nemen.

Wanneer overwogen wordt om de toegang te weigeren aan een vreemdeling die in het bezit is van een geldig visum, beslist de bevoegde overheid eveneens of het visum moet worden nietig verklaard of ingetrokken.

De met de grenscontrole belaste overheden drijven de vreemdeling aan wie de toegang geweigerd wordt terug en, in voorkomend geval, verklaren zij het visum nietig of trekken zij het in.

De Koning kan, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de voorwaarden en regels voor de toepassing van dit artikel vaststellen.”

3° s'il ne peut pas présenter, le cas échéant, les documents justifiant l'objet et les conditions du séjour envisagé;

4° s'il ne dispose pas des moyens de subsistance suffisants, tant pour la durée du séjour envisagé que pour le retour dans le pays de provenance ou le transit vers un État tiers dans lequel son admission est garantie, et n'est pas en mesure d'acquérir légalement ces moyens;

5° s'il est signalé aux fins de non-admission ou d'interdiction de séjour dans le système d'information Schengen ou dans la Banque de données Nationale Générale;

6° s'il est considéré comme pouvant compromettre les relations internationales de la Belgique ou d'un État partie à une convention internationale relative au franchissement des frontières extérieures, liant la Belgique;

7° s'il est considéré comme pouvant compromettre la tranquillité publique, l'ordre public ou la sécurité nationale;

8° s'il a été renvoyé ou expulsé du Royaume depuis moins de dix ans, lorsque la mesure n'a pas été suspendue ou rapportée;

9° s'il fait l'objet d'une interdiction d'entrée ni levée ni suspendue;

10° s'il est atteint d'une des maladies énumérées à l'annexe de la présente loi.

La décision est prise par le ministre ou, sauf dans le cas visé à l'alinéa 1er, 6°, par son délégué. Les autorités chargées du contrôle aux frontières peuvent prendre la décision elles-mêmes dans les cas visés à l'alinéa 1er, 1° ou 2°.

Lorsqu'il est envisagé de refuser l'entrée à un étranger qui est porteur d'un visa valable, l'autorité compétente décide également s'il y a lieu de l'annuler ou de l'abroger.

Les autorités chargées du contrôle aux frontières refoulent l'étranger auquel l'entrée est refusée et, le cas échéant, annulent ou abrogent le visa.

Le Roi peut, par arrêté délibéré en Conseil des ministres, préciser les conditions et les modalités d'application du présent article.”

Art. 7

In artikel 7, eerste lid, van dezelfde wet, vervangen bij de wet van 15 juli 1996 en gewijzigd bij de wet van 19 januari 2012, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in de bepaling onder 4° worden de woorden “, op eensluidend advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen,” opgeheven;

2° de bepaling onder 5° wordt vervangen als volgt:

“5° wanneer hij ter fine van weigering van toegang of verblijf gesignaleerd staat in het Schengeninformatiesysteem of in de Algemene Nationale Gegevensbank;”.

Art. 8

In artikel 8*bis*, van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 1 september 2004 en gewijzigd bij de wetten van 6 mei 2009, 19 januari 2012 en 19 maart 2014, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in paragraaf 2, tweede lid, worden de woorden “van de artikelen 20 en 21” vervangen door de woorden “van de artikelen 21 en 22”;

2° in paragraaf 4, worden de woorden “of in de Algemene Nationale Gegevensbank” ingevoegd tussen de woorden “in het Schengeninformatiesysteem” en de woorden “, omwille van een in § 1, 1°, bedoelde reden”.

Art. 9

In artikel 19, § 4, eerste lid, 2°, van dezelfde wet, vervangen bij de wet van 25 april 2007 en gewijzigd bij de wet van 19 maart 2014, worden de woorden “werkelijke en voldoende ernstige bedreiging” vervangen door de woorden “werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging”.

Art. 10

In titel I, van dezelfde wet, wordt het opschrift van hoofdstuk VI vervangen als volgt:

“Hoofdstuk VI. Einde van het verblijf van meer dan drie maanden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.”.

Art. 7

À l'article 7, alinéa 1er, de la même loi, remplacé par la loi du 15 juillet 1996 et modifié par la loi du 19 janvier 2012, les modifications suivantes sont apportées:

1° au 4°, les mots “,après avis conforme de la Commission consultative des étrangers,” sont abrogés;

2° le 5° est remplacé par ce qui suit:

“5° s'il est signalé aux fins de non-admission ou d'interdiction de séjour dans le système d'information Schengen ou dans la Banque de données Nationale Générale;”.

Art. 8

Dans l'article 8*bis*, de la même loi, inséré par la loi du 1er septembre 2004 et modifié par les lois du 6 mai 2009, du 19 janvier 2012 et du 19 mars 2014, les modifications suivantes sont apportées:

1° au paragraphe 2, alinéa 2, les mots “des articles 20 et 21” sont remplacés par les mots “des articles 21 et 22”;

2° au paragraphe 4, les mots “ou dans la Banque de données Nationale Générale” sont insérés entre les mots “dans le système d'information Schengen” et les mots “, pour un des motifs visés au § 1er, 1°,”.

Art. 9

Dans l'article 19, § 4, alinéa 1er, 2°, de la même loi, remplacé par la loi du 25 avril 2007 et modifié par la loi du 19 mars 2014, les mots “menace réelle et suffisamment grave” sont remplacés par les mots “menace réelle, actuelle et suffisamment grave”.

Art. 10

Dans le Titre Ier, de la même loi, l'intitulé du Chapitre VI est remplacé par ce qui suit:

“Chapitre VI. Fin de séjour de plus de trois mois pour des raisons d'ordre public ou de sécurité nationale.”.

Art. 11

Artikel 20, van dezelfde wet, gewijzigd bij het koninklijk besluit van 13 juli 1992 en bij de wetten van 15 juli 1996, 26 mei 2005, 15 september 2006, 25 april 2007 en 19 maart 2014, wordt vervangen als volgt:

“Art. 20. Onverminderd de meer voordelige bepalingen van een internationaal verdrag en het non-refoulementbeginsel, is dit hoofdstuk van toepassing op de onderdanen van derde landen die zijn toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk.

Het is niet van toepassing op de onderdanen van derde landen die de internationale bescherming in het Rijk genieten.”

Art. 12

Artikel 21, van dezelfde wet, vervangen bij de wet van 26 mei 2005 en gewijzigd bij de wetten van 6 mei 2009 en 19 maart 2014, wordt vervangen als volgt:

“Art. 21. De minister of zijn gemachtigde kan een einde maken aan het verblijf van een onderdaan van een derde land die voor een beperkte of onbeperkte duur tot verblijf is toegelaten of gemachtigd en hem het bevel geven het grondgebied te verlaten, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Het eerste lid is van toepassing, onverminderd artikel 61/8, op de onderdaan van een derde land die krachtens artikel 61/7 tot verblijf gemachtigd is.”

Art. 13

Artikel 22, van dezelfde wet, gewijzigd bij het koninklijk besluit van 13 juli 1992 en bij de wet van 15 juli 1996, wordt vervangen als volgt:

“Art. 22. § 1. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de volgende onderdanen van derde landen en hen het bevel geven het grondgebied te verlaten om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid:

- 1° de gevestigde onderdaan van een derde land;
- 2° de onderdaan van een derde land die de status van langdurig ingezetene in het Rijk geniet;
- 3° de onderdaan van een derde land die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie

Art. 11

L'article 20, de la même loi, modifié par l'arrêté royal du 13 juillet 1992 et par les lois du 15 juillet 1996, du 26 mai 2005, du 15 septembre 2006, du 25 avril 2007 et du 19 mars 2014, est remplacé par ce qui suit:

“Art. 20. Sans préjudice des dispositions plus favorables contenues dans un traité international et du principe de non-refoulement, le présent chapitre s'applique aux ressortissants de pays tiers admis ou autorisés à séjourner plus de trois mois sur le territoire du Royaume.

Il ne s'applique pas aux ressortissants de pays tiers qui bénéficient de la protection internationale dans le Royaume.”

Art. 12

L'article 21, de la même loi, remplacé par la loi du 26 mai 2005 et modifié par les lois du 6 mai 2009 et du 19 mars 2014, est remplacé par ce qui suit:

“Art. 21. Le ministre ou son délégué peut mettre fin au séjour d'un ressortissant de pays tiers admis ou autorisé au séjour pour une durée limitée ou illimitée et lui donner l'ordre de quitter le territoire pour des raisons d'ordre public ou de sécurité nationale.

L'alinéa 1er s'applique au ressortissant de pays tiers autorisé au séjour en vertu de l'article 61/7 sans préjudice de l'article 61/8.”

Art. 13

L'article 22, de la même loi, modifié par l'arrêté royal du 13 juillet 1992 et par la loi du 15 juillet 1996, est remplacé par ce qui suit:

“Art. 22. § 1er. Le ministre peut mettre fin au séjour des ressortissants de pays tiers suivants et leur donner l'ordre de quitter le territoire pour des raisons graves d'ordre public ou de sécurité nationale:

- 1° le ressortissant de pays tiers établi;
- 2° le ressortissant de pays tiers qui bénéficie du statut de résident de longue durée dans le Royaume;
- 3° le ressortissant de pays tiers qui est autorisé ou admis à séjourner plus de trois mois dans le Royaume

maanden in het Rijk sinds ten minste tien jaar en die er sindsdien ononderbroken verblijft.

§ 2. Onder voorbehoud van het tweede lid wordt, wanneer er in toepassing van paragraaf 1 een einde wordt gemaakt aan het verblijf van een langdurig ingezetene die in een andere lidstaat internationale bescherming bekomen heeft, aan de bevoegde overheid van die lidstaat gevraagd om te bevestigen of de betrokkene daar nog altijd internationale bescherming geniet. Als de langdurig ingezetene er nog altijd internationale bescherming geniet, wordt hij naar die lidstaat verwijderd.

In afwijking van het eerste lid kan de langdurig ingezetene worden verwijderd naar een ander land dan de lidstaat die hem internationale bescherming heeft verleend, wanneer er ernstige redenen bestaan om hem te beschouwen als een bedreiging voor de nationale veiligheid of wanneer hij, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf, een bedreiging vormt voor de openbare orde.

In geen geval mag de betrokkene verwijderd worden naar een land waar hij blootgesteld wordt aan een schending van het non-refoulementbeginsel.”

Art. 14

Artikel 23, van dezelfde wet, wordt vervangen als volgt:

“Art. 23. § 1. De beslissingen tot beëindiging van het verblijf genomen krachtens de artikelen 21 en 22 zijn uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en mogen niet op economische gronden berusten.

Het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

§ 2. Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk.

Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.”

depuis dix ans au moins et qui y séjourne depuis lors de manière ininterrompue.

§ 2. Sous réserve de l'alinéa 2, lorsqu'il est mis fin au séjour en application du paragraphe 1er d'un résident de longue durée ayant obtenu la protection internationale dans un autre État membre, il est demandé à l'autorité compétente de cet État membre de confirmer si l'intéressé bénéficie toujours de la protection internationale. Si le résident de longue durée en bénéficie toujours, il est éloigné vers cet État membre.

Par dérogation à l'alinéa 1er, le résident de longue durée peut être éloigné vers un autre pays que l'État membre qui lui a accordé la protection internationale lorsqu'il existe des raisons sérieuses de considérer qu'il constitue une menace pour la sécurité nationale ou lorsque, ayant été condamné définitivement pour une infraction particulièrement grave, il constitue une menace pour l'ordre public.

L'intéressé ne peut en aucun cas être éloigné vers un pays où il est exposé à une violation du principe de non-refoulement.”

Art. 14

L'article 23, de la même loi, est remplacé par ce qui suit:

“Art. 23. § 1er. Les décisions de fin de séjour prises en vertu des articles 21 et 22 sont fondées exclusivement sur le comportement personnel de l'intéressé et ne peuvent être justifiées par des raisons économiques.

Le comportement de l'intéressé doit représenter une menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société. Des justifications non directement liées au cas individuel concerné ou tenant à des raisons de prévention générale ne peuvent être retenues.

§ 2. Il est tenu compte lors de la prise de décision de la gravité ou de la nature de l'infraction à l'ordre public ou à la sécurité nationale qu'il a commise, ou du danger qu'il représente ainsi que de la durée de son séjour dans le Royaume.

Il est tenu compte aussi de l'existence de liens avec son pays de résidence ou de l'absence de lien avec son pays d'origine, de son âge et des conséquences pour lui et les membres de sa famille.”

Art. 15

Artikel 24, van dezelfde wet, wordt vervangen als volgt:

“Art. 24. De bepalingen van artikel 7, tweede tot achtste lid, en van titel III *quater*, zijn van toepassing op de onderdaan van een derde land die krachtens de artikelen 21 of 22 een bevel om het grondgebied te verlaten heeft ontvangen.”

Art. 16

In titel I, van dezelfde wet, wordt een hoofdstuk *Vibis* ingevoegd dat de artikelen 25 en 26 omvat en als opschrift heeft:

“Hoofdstuk *Vibis* – Veiligheidsmaatregelen”

Art. 17

Artikel 25, van dezelfde wet, gewijzigd bij het koninklijk besluit van 13 juli 1992 en bij de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996, 29 april 1999 en 6 mei 2009, wordt vervangen als volgt:

“Art. 25. De vreemdeling die een inreisverbod kreeg krachtens deze wet wordt gesignaleerd in de Algemene Nationale Gegevensbank ter fine van weigering van toegang of verblijf op het grondgebied.

Hij wordt ook gesignaleerd in het Schengeninformatiesysteem ter fine van weigering van toegang of verblijf in het Schengengebied, overeenkomstig Verordening (EG) nr. 1987/2006 van het Europees Parlement en de Raad van 20 december 2006 betreffende de instelling, de werking en het gebruik van het Schengeninformatiesysteem van de tweede generatie (SIS II) en de besluiten van de Europese Unie die zijn genomen ter uitvoering van deze verordening.”

Art. 18

Artikel 26, van dezelfde wet, wordt vervangen als volgt:

“Art. 26. In de gevallen waarin de vreemdeling de openbare orde of de nationale veiligheid heeft geschaad, kan de minister hem verplichten bepaalde plaatsen te verlaten, ervan verwijderd te blijven of in een bepaalde plaats te verblijven.

Art. 15

L'article 24, de la même loi, est remplacé par ce qui suit:

“Art. 24. Les dispositions de l'article 7, alinéas 2 à 8, et du Titre III *quater*, s'appliquent au ressortissant de pays tiers qui fait l'objet d'un ordre de quitter le territoire en application des articles 21 ou 22.”

Art. 16

Dans le Titre Ier, de la même loi, il est inséré un Chapitre *Vibis*, qui comprend les articles 25 et 26, intitulé comme suit:

“Chapitre *Vibis*. – Mesures de sûreté.”

Art. 17

L'article 25, de la même loi, modifié par l'arrêté royal du 13 juillet 1992 et par les lois du 6 mai 1993, du 15 juillet 1996, du 29 avril 1999 et du 6 mai 2009, est remplacé par ce qui suit:

“Art. 25. L'étranger qui fait l'objet d'une interdiction d'entrée en vertu de la présente loi est signalé dans la Banque de données Nationale Générale aux fins de non-admission ou d'interdiction de séjour sur le territoire.

Il est également signalé dans le système d'information Schengen aux fins de non-admission ou d'interdiction de séjour dans l'espace Schengen, conformément au Règlement (CE) n° 1987/2006 du Parlement européen et du Conseil du 20 décembre 2006 sur l'établissement, le fonctionnement et l'utilisation du système d'information Schengen de deuxième génération (SIS II) et aux actes de l'Union européenne pris en exécution de celui-ci.”

Art. 18

L'article 26, de la même loi, est remplacé par ce qui suit:

“Art. 26. Dans les cas où l'étranger a porté atteinte à l'ordre public ou à la sécurité nationale, le ministre peut lui enjoindre de quitter des lieux déterminés, d'en demeurer éloigné ou de résider en un lieu déterminé.

Indien de vreemdeling niet voldoet aan de verplichtingen die krachtens het eerste lid aan hem worden opgelegd kan er een einde worden gemaakt aan zijn verblijf en kan het bevel om het grondgebied te verlaten krachtens deze wet aan hem worden afgegeven.

Art. 19

Artikel 27, § 1, eerste lid, van dezelfde wet, gewijzigd bij de wetten van 15 juli 1996 en 1 september 2004, wordt vervangen als volgt:

“De vreemdeling ten aanzien van wie een maatregel tot verwijdering is genomen en die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan heeft gegeven, kan met dwang worden geleid naar de grens van zijn keuze, in principe met uitzondering van de grens met de Staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, of worden ingescheept voor een bestemming van zijn keuze, deze Staten uitgezonderd.”

Art. 20

In artikel 30*bis*, § 2, van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 27 december 2004 en gewijzigd bij de wetten van 15 september 2006 en 25 april 2007, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in de bepaling onder 1° worden de woorden “, behoudens de in artikel 10, § 1, eerste lid, 1° en 4° tot en met 7° of de in artikel 40*bis* of 40*ter* bedoelde vreemdeling” opgeheven;

2° in de bepaling onder 2° worden de woorden “, behoudens de in artikel 10, § 1, eerste lid, 1° en 4° tot en met 7° of de in artikel 40*bis* of 40*ter* bedoelde vreemdeling” opgeheven;

3° de bepaling onder 3° wordt vervangen als volgt:

“3° de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel tot verwijdering of terugdrijving.”;

4° de bepaling onder 4° wordt opgeheven.

Art. 21

Artikel 42*ter*, § 1, eerste lid, van dezelfde wet, ingevoegd door de wet van 25 april 2007, vervangen bij de wet van 8 juli 2011 en gewijzigd bij de wet van 28 juni 2013, wordt aangevuld met een 6°, luidende:

Si l'étranger ne respecte pas les obligations qui lui sont imposées en vertu de l'alinéa 1er, il peut être mis fin à son séjour et l'ordre de quitter le territoire peut lui être donné conformément à la présente loi. ”.

Art. 19

L'article 27, § 1er, alinéa 1er, de la même loi, modifié par les lois du 15 juillet 1996 et du 1er septembre 2004, est remplacé par ce qui suit:

“L'étranger qui fait l'objet d'une mesure d'éloignement et qui n'a pas obtempéré dans le délai imparti peut être ramené par la contrainte à la frontière de son choix, à l'exception en principe de la frontière des États parties à une convention internationale relative au franchissement des frontières extérieures, liant la Belgique, ou être embarqué vers une destination de son choix, à l'exclusion de ces États.”.

Art. 20

À l'article 30*bis*, § 2, de la même loi, inséré par la loi du 27 décembre 2004 et modifié par les lois du 15 septembre 2006 et du 25 avril 2007, les modifications suivantes sont apportées:

1° au 1°, les mots “, à l'exception de l'étranger visé par l'article 10, § 1er, alinéa 1er, 1° et 4° à 7°, ou par l'article 40*bis* ou 40*ter*” sont abrogés;

2° au 2°, les mots “, à l'exception de l'étranger visé par l'article 10, § 1er, alinéa 1er, 1° et 4° à 7°, ou par l'article 40*bis* ou 40*ter*” sont abrogés;

3° le 3° est remplacé par ce qui suit:

“3° l'étranger qui fait l'objet d'une mesure d'éloignement ou de refoulement.”;

4° le 4° est abrogé.

Art. 21

L'article 42*ter*, § 1er, alinéa 1er, de la même loi, inséré par la loi du 25 avril 2007, remplacé par la loi du 8 juillet 2011 et modifié par la loi du 28 juin 2013, est complété par le 6° rédigé comme suit:

“6° de minister of zijn gemachtigde trekt het verblijf van de begeleide of vervoegde burger van de Unie overeenkomstig artikel 44 in.”.

Art. 22

Artikel 42*quater*, § 1, eerste lid, van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 25 april 2007, vervangen bij de wet van 8 juli 2011 en gewijzigd door de wetten van 28 juni 2013 en 4 mei 2016, wordt aangevuld met een 6°, luidende::

“6° de minister of zijn gemachtigde trekt het verblijf van de begeleide of vervoegde burger van de Unie overeenkomstig artikel 44 in.”.

Art. 23

Artikel 42*septies*, van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 25 april 2007 en vervangen bij de wet van 8 juli 2011, wordt opgeheven.

Art. 24

Artikel 43, van dezelfde wet, gewijzigd bij de wetten van 25 april 2007 en 19 maart 2014, wordt vervangen als volgt:

“Art. 43. § 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten:

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die bijdragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”.

“6° le ministre ou son délégué retire au citoyen de l'Union accompagné ou rejoint son séjour conformément à l'article 44.”.

Art. 22

L'article 42*quater*, § 1er, alinéa 1er, de la même loi, inséré par la loi du 25 avril 2007, remplacé par la loi du 8 juillet 2011 et modifié par les lois du 28 juin 2013 et du 4 mai 2016, est complété par le 6° rédigé comme suit:

“6° le ministre ou son délégué retire au citoyen de l'Union accompagné ou rejoint son séjour conformément à l'article 44.”.

Art. 23

L'article 42*septies*, de la même loi, inséré par la loi du 25 avril 2007 et remplacé par la loi du 8 juillet 2011, est abrogé.

Art. 24

L'article 43, de la même loi, modifié par les lois du 25 avril 2007 et du 19 mars 2014, est remplacé par ce qui suit:

“Art. 43. § 1er Le ministre ou son délégué peut refuser l'entrée et le séjour aux citoyens de l'Union et aux membres de leurs familles et leur donner l'ordre de quitter le territoire:

1° lorsqu'ils ont eu recours à des informations fausses ou trompeuses ou à des documents faux ou falsifiés, ou lorsqu'ils ont eu recours à la fraude ou à d'autres moyens illégaux qui contribuent à l'obtention du séjour;

2° pour des raisons d'ordre public, de sécurité nationale ou de santé publique.

§ 2. Lorsque le ministre ou son délégué envisage de prendre une décision visée au paragraphe 1er, il tient compte de la durée du séjour du citoyen de l'Union ou du membre de sa famille sur le territoire du Royaume, de son âge, de son état de santé, de sa situation familiale et économique, de son intégration sociale et culturelle dans le Royaume et de l'intensité de ses liens avec son pays d'origine.”.

Art. 25

Artikel 44, van dezelfde wet, opgeheven bij de wet van 15 september 2006, wordt hersteld als volgt:

“Art. 44. § 1. De minister of zijn gemachtigde kan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden intrekken en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”.

Art. 26

Artikel 44bis, van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 15 juli 1996 en opgeheven bij de wet van 25 april 2007, wordt hersteld als volgt:

“Art. 44bis. § 1. Onverminderd de paragrafen 2 en 3, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42quinquies en 42sexies het duurzaam verblijf hebben verkregen en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten, alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

§ 3. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de volgende burgers van de Unie en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten, alleen om dwingende redenen van nationale veiligheid:

1° de burgers van de Unie die op het grondgebied van het Rijk hebben verbleven gedurende de tien voorgaande jaren;

2° de burgers van de Unie die minderjarig zijn, behalve indien de beslissing noodzakelijk is in het belang

Art. 25

L'article 44, de la même loi, abrogé par la loi du 15 septembre 2006, est rétabli dans la rédaction suivante:

“Art. 44. § 1er. Le ministre ou son délégué peut retirer le séjour aux citoyens de l'Union et aux membres de leurs familles et leur donner l'ordre de quitter le territoire lorsqu'ils ont fait usage d'informations fausses ou trompeuses ou de documents faux ou falsifiés, ou lorsqu'ils ont eu recours à la fraude ou à d'autres moyens illégaux qui contribuent à l'obtention du séjour.

§ 2. Lorsque le ministre ou son délégué envisage de prendre une décision visée au paragraphe 1er, il tient compte de la durée du séjour du citoyen de l'Union ou du membre de sa famille sur le territoire du Royaume, de son âge, de son état de santé, de sa situation familiale et économique, de son intégration sociale et culturelle dans le Royaume et de l'intensité de ses liens avec son pays d'origine.”.

Art. 26

L'article 44bis, de la même loi, inséré par la loi du 15 juillet 1996 et abrogé par la loi du 25 avril 2007, est rétabli dans la rédaction suivante:

“Art. 44bis. § 1er. Sans préjudice des paragraphes 2 et 3, le ministre ou son délégué peut mettre fin au séjour des citoyens de l'Union et des membres de leurs familles et leur donner l'ordre de quitter le territoire pour des raisons d'ordre public, de sécurité nationale ou de santé publique.

§ 2. Le ministre peut mettre fin au séjour des citoyens de l'Union et des membres de leurs familles ayant acquis le séjour permanent conformément aux articles 42quinquies et 42sexies et leur donner l'ordre de quitter le territoire uniquement pour des raisons graves d'ordre public ou de sécurité nationale.

§ 3. Le ministre peut mettre fin au séjour des citoyens de l'Union suivants et leur donner l'ordre de quitter le territoire uniquement pour des raisons impérieuses de sécurité nationale:

1° les citoyens de l'Union qui ont séjourné sur le territoire du Royaume pendant les dix années précédentes;

2° les citoyens de l'Union qui sont mineurs d'âge sauf si la décision est nécessaire dans l'intérêt de l'enfant,

van het kind, zoals bepaald in het VN-Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989.

§ 4. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1, 2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Art. 27

In dezelfde wet, wordt een artikel 44ter ingevoegd, luidende:

“Art. 44ter. Het bevel om het grondgebied te verlaten, afgegeven aan een burger van de Unie of zijn familielid, vermeldt de termijn binnen welke hij het grondgebied van het Rijk moet verlaten. Behalve in naar behoren aangetoonde dringende gevallen, mag deze termijn niet korter zijn dan een maand te rekenen vanaf de kennisgeving van de beslissing.

De termijn bedoeld in het eerste lid kan door de minister of zijn gemachtigde worden verlengd wanneer:

1° de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen deze termijn, of

2° de omstandigheden die specifiek zijn voor de situatie van de betrokkene dit rechtvaardigen.

De aanvraag voor een verlenging van de termijn om het grondgebied van het Rijk te verlaten moet door de burger van de Unie of zijn familielid worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde.”

Art. 28

In dezelfde wet, wordt een artikel 44quater ingevoegd, luidende:

“Art. 44quater. Zolang de termijn bedoeld in artikel 44ter loopt, mag de burger van de Unie of zijn familielid niet gedwongen worden verwijderd.

Om elk risico op onderduiken tijdens de termijn bedoeld in artikel 44ter te vermijden, kan de burger van de Unie of zijn familielid worden verplicht te voldoen aan

comme prévu dans la Convention des Nations unies sur les droits de l'enfant du 20 novembre 1989.

§ 4. Lorsque le ministre ou son délégué envisage de prendre une décision visée aux paragraphes 1er, 2 ou 3, il tient compte de la durée du séjour du citoyen de l'Union ou du membre de sa famille sur le territoire du Royaume, de son âge, de son état de santé, de sa situation familiale et économique, de son intégration sociale et culturelle dans le Royaume et de l'intensité de ses liens avec son pays d'origine.”

Art. 27

Dans la même loi, il est inséré un article 44ter, rédigé comme suit:

“Art. 44ter. L'ordre de quitter le territoire délivré à un citoyen de l'Union ou à un membre de sa famille indique le délai endéans lequel il doit quitter le territoire du Royaume. Sauf en cas d'urgence dûment justifié, ce délai ne peut pas être inférieur à un mois à compter de la notification de la décision.

Le délai visé à l'alinéa 1er peut être prolongé par le ministre ou son délégué lorsque:

1° le retour volontaire ne peut se réaliser dans ledit délai; ou

2° les circonstances propres à la situation de l'intéressé le justifient.

La demande visant à obtenir une prolongation du délai pour quitter le territoire du Royaume doit être introduite par le citoyen de l'Union ou le membre de sa famille auprès du ministre ou de son délégué.”

Art. 28

Dans la même loi, il est inséré un article 44quater, rédigé comme suit:

“Art. 44quater. Aussi longtemps que le délai visé à l'article 44ter court, le citoyen de l'Union ou le membre de sa famille ne peut pas faire l'objet d'un éloignement forcé.

Pour éviter tout risque de fuite pendant le délai visé à l'article 44ter, le citoyen de l'Union ou le membre de sa famille peut être contraint à remplir des mesures

preventieve maatregelen. De Koning is gemachtigd deze maatregelen te bepalen bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.”.

Art. 29

In dezelfde wet, wordt een artikel 44*quinquies* ingevoegd, luidende:

“Art. 44*quinquies*. § 1. De minister of zijn gemachtigde neemt alle nodige maatregelen tot uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten wanneer:

1° aan de burger van de Unie of zijn familielid geen termijn is toegestaan om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

2° de burger van de Unie of zijn familielid het grondgebied van het Rijk niet heeft verlaten binnen de termijn die hem is toegestaan;

3° de burger van de Unie of zijn familielid, voordat de toegestane termijn om het grondgebied van het Rijk te verlaten is verstreken, een risico op onderduiken vormt, de opgelegde preventieve maatregelen niet heeft nageleefd of een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. Wanneer de burger van de Unie of zijn familielid zich verzet tegen zijn verwijdering of een risico op gevaar vormt tijdens zijn verwijdering, wordt er overgegaan tot zijn gedwongen terugkeer, zo nodig onder begeleiding. Er mogen dan dwangmaatregelen tegen hem worden gebruikt, met naleving van de artikelen 1 en 37 van de wet van 5 augustus 1992 op het politieambt.

Wanneer de verwijdering wordt uitgevoerd door de lucht, worden de maatregelen genomen overeenkomstig de aan Beschikking 2004/573/EG gehechte gemeenschappelijke richtsnoeren voor verwijdering door de lucht.

§ 3. De Koning wijst, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de instantie aan die belast is met de controle op de gedwongen terugkeer en bepaalt de nadere regels van deze controle. Deze instantie is onafhankelijk van de overheden bevoegd voor de verwijdering.”.

Art. 30

In dezelfde wet, wordt een artikel 44*sexies* ingevoegd, luidende:

préventives. Le Roi est habilité à déterminer ces mesures par un arrêté délibéré en Conseil des ministres.”.

Art. 29

Dans la même loi, il est inséré un article 44*quinquies*, rédigé comme suit:

“Art. 44*quinquies*. § 1er. Le ministre ou son délégué prend toutes les mesures nécessaires pour exécuter l’ordre de quitter le territoire lorsque:

1° aucun délai n’a été octroyé au citoyen de l’Union ou au membre de sa famille pour quitter le territoire du Royaume;

2° le citoyen de l’Union ou le membre de sa famille n’a pas quitté le territoire du Royaume dans le délai qui lui était octroyé;

3° avant l’écoulement du délai octroyé pour quitter le territoire du Royaume, le citoyen de l’Union ou le membre de sa famille présente un risque de fuite, n’a pas respecté les mesures préventives imposées ou constitue une menace pour l’ordre public ou la sécurité nationale.

§ 2. Lorsque le citoyen de l’Union ou le membre de sa famille s’oppose à son éloignement ou lorsqu’il présente un risque de dangerosité lors de son éloignement, il est procédé à son retour forcé, le cas échéant avec escorte. Des mesures coercitives peuvent alors être utilisées à son égard dans le respect des articles 1er et 37 de la loi du 5 août 1992 sur la fonction de police.

Lorsque l’éloignement est exécuté par voie aérienne, les mesures sont prises conformément aux orientations communes d’éloignement par voie aérienne annexées à la décision 2004/573/CE.

§ 3. Le Roi désigne par un arrêté délibéré en Conseil des ministres, l’instance chargée d’assurer le contrôle des retours forcés et détermine les modalités de ce contrôle. Cette instance est indépendante des autorités compétentes en matière d’éloignement.”.

Art. 30

Dans la même loi, il est inséré un article 44*sexies*, rédigé comme suit:

“Art. 44*sexies*. Wanneer de specifieke omstandigheden van het geval dit rechtvaardigen, kan de minister of zijn gemachtigde de verwijdering tijdelijk uitstellen. Hij deelt dit mee aan de betrokkene.

Om elk risico op onderduiken te vermijden, kan de burger van de Unie of zijn familielid worden verplicht te voldoen aan preventieve maatregelen. De Koning is gemachtigd deze maatregelen te bepalen bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De minister of zijn gemachtigde kan, in dezelfde gevallen, de burger van de Unie of zijn familielid een verblijfplaats aanwijzen voor de tijd die nodig is om deze maatregel uit te voeren.”

Art. 31

In dezelfde wet, wordt een artikel 44*septies* ingevoegd, luidende:

“Art. 44*septies*. § 1. Indien redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid het vereisen en tenzij andere, minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kunnen de burgers van de Unie en hun familieleden, met de bedoeling de uitvoering van de maatregel tot verwijdering te garanderen, worden vastgehouden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, zonder dat de duur van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan.

De minister of zijn gemachtigde kan evenwel de duur van deze vasthouding telkens met een periode van twee maanden verlengen wanneer de nodige stappen om de vreemdeling te verwijderen zijn ondernomen binnen zeven werkdagen na de vasthouding van de burger van de Unie of zijn familielid, wanneer zij met de vereiste zorgvuldigheid worden voortgezet en wanneer de effectieve verwijdering van de betrokkene binnen een redelijke termijn nog steeds mogelijk is.

Na een eerste verlenging kan de beslissing om de duur van de vasthouding te verlengen alleen door de minister worden genomen.

Na vijf maanden moet de burger van de Unie of zijn familielid in vrijheid worden gesteld. In de gevallen waarin dit noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid, kan de vasthouding telkens met een maand worden verlengd, evenwel zonder dat de totale duur van de vasthouding meer dan acht maanden mag bedragen.

“Art. 44*sexies*. Lorsque les circonstances propres à chaque cas le justifient, le ministre ou son délégué peut reporter temporairement l'éloignement. Il en informe l'intéressé.

Pour éviter tout risque de fuite, le citoyen de l'Union ou le membre de sa famille peut être contraint à remplir des mesures préventives. Le Roi est habilité à déterminer ces mesures par un arrêté délibéré en Conseil des ministres.

Le ministre ou son délégué, peut, dans les mêmes cas, assigner à résidence le citoyen de l'Union ou le membre de sa famille pendant le temps nécessaire à l'exécution de cette mesure.”

Art. 31

Dans la même loi, il est inséré un article 44*septies*, rédigé comme suit:

“Art. 44*septies*. § 1er. Si des raisons d'ordre public, de sécurité nationale ou de santé publique l'exigent et à moins que d'autres mesures moins coercitives puissent s'appliquer efficacement, les citoyens de l'Union et les membres de leurs familles peuvent, en vue de garantir l'exécution de la mesure d'éloignement, être maintenu pendant le temps strictement nécessaire à l'exécution de la mesure sans que la durée du maintien ne puisse dépasser deux mois.

Toutefois, le ministre ou son délégué peut prolonger la durée de ce maintien par période de deux mois, lorsque les démarches nécessaires en vue de l'éloignement de l'étranger ont été entreprises dans les sept jours ouvrables du maintien du citoyen de l'Union ou du membre de sa famille, qu'elles sont poursuivies avec toute la diligence requise et qu'il subsiste toujours une possibilité d'éloigner effectivement l'intéressé dans un délai raisonnable.

Après une première prolongation, la décision de prolonger la durée du maintien peut être prise uniquement par le ministre.

Après cinq mois, le citoyen de l'Union ou le membre de sa famille doit être mis en liberté. Dans le cas où la sauvegarde de l'ordre public ou la sécurité nationale l'exige, le maintien peut être prolongée chaque fois d'un mois sans toutefois que la durée totale du maintien puisse dépasser huit mois.

§ 2. De burger van de Unie of zijn familielid, bedoeld in paragraaf 1, kan beroep instellen tegen de beslissing tot vasthouding die jegens hem is genomen, overeenkomstig de artikelen 71 en volgende.”

Art. 32

In dezelfde wet wordt een artikel 44*octies* ingevoegd, luidende:

“Art. 44*octies*. De volgende personen mogen niet op de plaatsen in de zin van artikel 74/8, § 2, worden vastgehouden:

1° de niet-begeleide minderjarige burgers van de Unie;

2° de niet-begeleide minderjarige familieleden van een burger van de Unie;

3° de gezinnen van de burgers van de Unie, wanneer minstens een van de gezinsleden minderjarig is.”

Art. 33

In dezelfde wet wordt een artikel 44*nonies* ingevoegd, luidende:

“Art. 44*nonies*. De minister of zijn gemachtigde kan de beslissingen bedoeld in de artikelen 43, § 1, eerste lid, 2°, en 44*bis* koppelen aan een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk, waarvan de duur door hem wordt vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden van elk geval.

De duur van het inreisverbod mag vijf jaar niet overschrijden, behalve indien de burger van de Unie of zijn familielid een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Art. 34

In dezelfde wet, wordt een artikel 44*decies* ingevoegd, luidende:

“Art. 44*decies*. § 1. De burger van de Unie of zijn familielid die een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk krijgt, kan er de schorsing of de intrekking van aanvragen na een redelijke termijn en in elk geval na drie jaar te rekenen vanaf de uitvoering ervan.

§ 2. Le citoyen de l'Union ou le membre de sa famille visé au paragraphe 1er peut introduire un recours à l'encontre de la décision de maintien dont il fait l'objet, conformément aux articles 71 et suivants.”

Art. 32

Dans la même loi, il est inséré un article 44*octies*, rédigé comme suit:

“Art. 44*octies*. Ne peuvent être maintenus dans les lieux au sens de l'article 74/8, § 2:

1° les citoyens de l'Union mineurs d'âge non accompagnés;

2° les membres de la famille d'un citoyen de l'Union mineurs d'âge non accompagnés;

3° les familles des citoyens de l'Union lorsqu'elles se composent d'au moins un mineur d'âge.”

Art. 33

Dans la même loi, il est inséré un article 44*nonies*, rédigé comme suit:

“Art. 44*nonies*. Le ministre ou son délégué peut assortir les décisions visées aux articles 43, § 1er, alinéa 1er, 2°, et 44*bis* d'une interdiction d'entrée sur le territoire du Royaume dont la durée est déterminée par lui en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas.

La durée de l'interdiction d'entrée ne peut pas dépasser cinq ans sauf si le citoyen de l'Union ou le membre de sa famille constitue une menace grave pour l'ordre public ou la sécurité nationale.”

Art. 34

Dans la même loi, il est inséré un article 44*decies*, rédigé comme suit:

“Art. 44*decies*. § 1er. Le citoyen de l'Union ou le membre de sa famille, qui fait l'objet d'une décision d'interdiction d'entrée sur le territoire du Royaume, peut en demander la suspension ou la levée après un délai raisonnable et en tout cas après trois ans à compter de son exécution.

§ 2. De aanvraag voor de schorsing of intrekking van het inreisverbod moet worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde vanuit het land van oorsprong of van verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid.

De minister of zijn gemachtigde beschikt over een termijn van zes maanden om over de aanvraag te beslissen.

§ 3. Indien de aanvraag niet is ingediend overeenkomstig paragraaf 2, weigert de minister of zijn gemachtigde de aanvraag in overweging te nemen.

Indien de argumenten aangevoerd door de burger van de Unie of zijn familielid een wijziging in materiële zin bewijzen in de omstandigheden die destijds de beslissing tot inreisverbod op het grondgebied van het Rijk rechtvaardigden, schorst de minister of zijn gemachtigde het inreisverbod of trekt het in. In het tegenovergestelde geval weigert hij de aanvraag tot schorsing of intrekking van het inreisverbod.

§ 4. Tijdens de behandeling van zijn aanvraag tot schorsing of intrekking van het inreisverbod heeft de burger van de Unie of zijn familielid geen recht van toegang of verblijf op het grondgebied van het Rijk.”

Art. 35

Artikel 45, van dezelfde wet, vervangen bij de wet van 25 april 2007, wordt vervangen als volgt:

“Art. 45. § 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44*bis* mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2. De beslissingen bedoeld in de artikelen 43 en 44*bis* moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

§ 2. La demande de suspension ou de levée de l'interdiction d'entrée doit être introduite auprès du ministre ou de son délégué à partir du pays d'origine ou de résidence du citoyen de l'Union ou du membre de sa famille.

Le ministre ou son délégué dispose d'un délai de six mois pour se prononcer sur la demande.

§ 3. Si la demande n'est pas introduite conformément au paragraphe 2, le ministre ou son délégué refuse de prendre la demande en considération.

Si les moyens invoqués par le citoyen de l'Union ou le membre de sa famille établissent un changement matériel des circonstances qui avaient justifié la décision d'interdiction d'entrée sur le territoire du Royaume, le ministre ou son délégué suspend ou lève l'interdiction d'entrée. Dans le cas contraire, il refuse la demande de suspension ou de levée de l'interdiction d'entrée.

§ 4. Pendant l'examen de sa demande de suspension ou de levée de l'interdiction d'entrée, le citoyen de l'Union ou le membre de sa famille n'a aucun droit d'accès ou de séjour sur le territoire du Royaume.”

Art. 35

L'article 45, de la même loi, remplacé par la loi du 25 avril 2007, est remplacé par ce qui suit:

“Art. 45. § 1er. Les raisons d'ordre public, de sécurité nationale et de santé publique visées aux articles 43 et 44*bis* ne peuvent être invoquées à des fins économiques.

§ 2. Les décisions visées aux articles 43 et 44*bis* doivent respecter le principe de proportionnalité et être fondées exclusivement sur le comportement personnel du citoyen de l'Union ou du membre de sa famille concerné.

L'existence de condamnations pénales antérieures ne peut à elle seule motiver de telles décisions.

Le comportement du citoyen de l'Union ou du membre de sa famille concerné doit représenter une menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société. Des justifications non directement liées au cas individuel concerné ou tenant à des raisons de prévention générale ne peuvent pas être retenues.

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, mededeling vragen van politieke gegevens betreffende betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.

§ 3. Alleen ziekten vermeld in de bijlage bij deze wet kunnen de maatregelen van de artikelen 43 en 44*bis* rechtvaardigen.

Het optreden van een van deze ziekten later dan drie maanden na de aankomst van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk stelt de minister of zijn gemachtigde niet in staat aan het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid een einde te maken overeenkomstig artikel 44*bis*.

Binnen drie maanden na hun aankomst op het grondgebied van het Rijk, en indien ernstige aanwijzingen daartoe aanleiding geven, kan de minister of zijn gemachtigde de burger van de Unie of zijn familielid onderwerpen aan een kosteloos medisch onderzoek om te bevestigen dat hij niet lijdt aan een van de ziekten bedoeld in het eerste lid. Dit medisch onderzoek mag geen systematisch karakter dragen.

§ 4. Het verstrijken van de geldigheidsduur van de identiteitskaart of het paspoort waarmee de burger van de Unie of zijn familielid het grondgebied van het Rijk is binnengekomen, is geen voldoende reden om een einde te maken aan zijn verblijf.”.

Art. 36

Artikel 45/1, van dezelfde wet, ingevoegd bij wet van 4 mei 2016, wordt opgeheven.

Art. 37

In artikel 46, van dezelfde wet, gewijzigd bij de wet van 25 april 2007, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° paragraaf 3 wordt vervangen als volgt:

“§ 3. Een schriftelijke of mondelinge vertaling van de belangrijkste elementen van de beslissing tot verwijdering, in voorkomend geval gepaard met een inreisverbod, met inbegrip van de informatie over de

Aux fins d'établir si le citoyen de l'Union ou le membre de sa famille représente un danger pour l'ordre public ou la sécurité nationale, le ministre ou son délégué peut, lors de la délivrance de l'attestation d'enregistrement ou de la carte de séjour de membre de la famille d'un citoyen de l'Union et s'il le juge indispensable, demander à l'État membre d'origine et, éventuellement, à d'autres États membres des renseignements sur les antécédents judiciaires de la personne concernée. Cette consultation ne peut pas avoir un caractère systématique.

§ 3. Seules les maladies visées à l'annexe de la loi peuvent justifier les mesures visées aux articles 43 et 44*bis*.

La survenance d'une de ces maladies après une période de trois mois suivant l'arrivée du citoyen de l'Union ou du membre de sa famille sur le territoire du Royaume ne permet pas au ministre ou à son délégué de mettre fin au séjour du citoyen de l'Union ou du membre de sa famille conformément à l'article 44*bis*.

Dans les trois mois suivant leur arrivée sur le territoire du Royaume et si des indices sérieux le justifient, le ministre ou son délégué peut soumettre le citoyen de l'Union ou le membre de sa famille à un examen médical gratuit afin qu'il soit attesté qu'il ne souffre pas d'une des maladies visées à l'alinéa 1er. Cet examen médical ne peut pas avoir un caractère systématique.

§ 4. L'expiration de la carte d'identité ou du passeport ayant permis au citoyen de l'Union ou au membre de sa famille d'entrer sur le territoire du Royaume ne constitue pas un motif suffisant pour mettre fin à son séjour.”.

Art. 36

L'article 45/1, de la même loi, inséré par la loi du 4 mai 2016, est abrogé.

Art. 37

À l'article 46, de la même loi, modifié par la loi du 25 avril 2007, les modifications suivantes sont apportées:

1° le paragraphe 3 est remplacé par ce qui suit:

“§ 3. Une traduction écrite ou orale des principaux éléments de la décision d'éloignement, assortie le cas échéant d'une interdiction d'entrée, y compris des informations concernant les voies de recours dans une

beroepsmiddelen, in een taal die de burger van de Unie of zijn familielid begrijpt, of waarvan men redelijkerwijs kan veronderstellen dat hij die begrijpt, kan op verzoek van de betrokkene bij de minister of zijn gemachtigde worden verkregen. Dit wordt uitdrukkelijk in de beslissing vermeld.”.

2° paragraaf 4 wordt opgeheven.

Art. 38

Artikel 46*bis*, van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 25 april 2007, wordt vervangen als volgt:

“Art.46*bis*. De minister of zijn gemachtigde kan geen einde maken aan het verblijf van een burger van de Unie of zijn familielid die de internationale bescherming in het Rijk geniet en kan hem ook geen bevel geven om het grondgebied te verlaten.”.

Art. 39

In artikel 55, § 3, van dezelfde wet, opgeheven bij de wet van 15 juli 1996, hersteld bij de wet van 22 december 2003 en gewijzigd bij de wet van 10 augustus 2015, worden de woorden “de artikelen 20 en 21” vervangen door de woorden “de artikelen 21 en 22”.

Art. 40

Artikel 56, van dezelfde wet, opgeheven bij de wet van 26 mei 2005 en hersteld bij de wet van 15 september 2006, wordt opgeheven.

Art. 41

Artikel 61/8, van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 25 april 2007 en gewijzigd bij de wetten van 6 mei 2009 en 19 maart 2014, wordt vervangen als volgt:

“Art. 61/8. § 1. Wanneer er een einde wordt gemaakt aan het verblijf van een vreemdeling die tot verblijf gemachtigd is krachtens artikel 61/7, wordt de lidstaat die hem de status van langdurig ingezetene heeft verleend hiervan op de hoogte gebracht, en dit met het oog op de eventuele terugname van de betrokkene op zijn grondgebied.

De verwijderingsmaatregel is beperkt tot het grondgebied van het Rijk.

langue que le citoyen de l’Union ou le membre de sa famille comprend, ou dont il est raisonnable de supposer qu’il la comprend, peut être obtenue sur demande de l’intéressé auprès du ministre ou de son délégué. Ceci est mentionné explicitement dans la décision.”;

2° le paragraphe 4 est abrogé.

Art. 38

L’article 46*bis*, de la même loi, inséré par la loi du 25 avril 2007, est remplacé par ce qui suit:

“Art.46*bis*. Le ministre ou son délégué ne peut pas mettre fin au séjour et délivrer un ordre de quitter le territoire à citoyen de l’Union ou à un membre de sa famille qui bénéficie de la protection internationale dans le Royaume.”.

Art. 39

Dans l’article 55, § 3, de la même loi, abrogé par la loi du 15 juillet 1996, rétabli par la loi du 22 décembre 2003 et modifié par la loi du 10 août 2015, les mots “aux articles 20 et 21” sont remplacés par les mots “aux articles 21 et 22”.

Art. 40

L’article 56, de la même loi, abrogé par la loi du 26 mai 2005 et rétabli par la loi du 15 septembre 2006, est abrogé.

Art. 41

L’article 61/8, de la même loi, inséré par la loi du 25 avril 2007 et modifié par les lois du 6 mai 2009 et du 19 mars 2014, est remplacé par ce qui suit:

“Art. 61/8. § 1er. Lorsqu’il est mis fin au séjour d’un étranger autorisé au séjour en vertu de l’article 61/7, l’État membre qui lui a accordé le statut de résident de longue durée en est informé en vue de la réadmission éventuelle de l’intéressé sur son territoire.

La mesure d’éloignement est limitée au territoire du Royaume.

§ 2. In afwijking van paragraaf 1 en onverminderd het tweede lid kan de verwijderingsmaatregel tot het grondgebied van de Europese Unie worden uitgebreid wanneer de betrokkene een actuele en voldoende ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid. De lidstaat die hem de status van langdurig ingezetene verleend heeft, wordt geraadpleegd wanneer de beslissing genomen wordt.

Wanneer de betrokkene in een andere lidstaat internationale bescherming geniet, kan de verwijderingsmaatregel enkel in de volgende gevallen worden uitgebreid tot het grondgebied van de Europese Unie:

1° wanneer hij geen internationale bescherming meer geniet; of

2° wanneer er ernstige redenen bestaan om hem te beschouwen als een bedreiging voor de nationale veiligheid of wanneer hij, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf, een bedreiging vormt voor de openbare orde.

In geen geval mag de betrokkene verwijderd worden naar een land waar hij blootgesteld wordt aan een schending van het non-refoulementbeginsel.”

Art. 42

Artikel 61/9, van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 25 april 2007 en gewijzigd bij de wet van 19 maart 2014, wordt opgeheven.

Art. 43

In dezelfde wet wordt het opschrift van Titel III vervangen als volgt:

“Titel III. – Procedurele waarborgen en rechtsmiddelen.”

Art. 44

In Titel III, van dezelfde wet, wordt het opschrift van Hoofdstuk I vervangen als volgt:

“Hoofdstuk I. – Recht om te worden gehoord, motivering en kennisgeving van de administratieve beslissingen en beroepen.”

§ 2. Par dérogation au paragraphe 1er et sans préjudice de l’alinéa 2, la mesure d’éloignement peut être étendue au territoire de l’Union européenne si l’intéressé représente une menace actuelle et suffisamment grave pour l’ordre public ou la sécurité nationale. L’État membre qui lui a accordé le statut de résident de longue durée est consulté lors de la prise de décision.

Si l’intéressé bénéficie de la protection internationale dans un autre État membre, la mesure d’éloignement peut être étendue au territoire de l’Union européenne uniquement si:

1° il ne bénéficie plus de la protection internationale; ou si

2° il existe des raisons sérieuses de considérer que l’intéressé constitue une menace pour la sécurité nationale ou si, ayant été condamné définitivement pour une infraction particulièrement grave, il représente une menace pour l’ordre public.

L’intéressé ne peut en aucun cas être éloigné vers un pays où il est exposé à une violation du principe de non-refoulement.”

Art. 42

L’article 61/9, de la même loi, inséré par la loi du 25 avril 2007 et modifié par la loi du 19 mars 2014, est abrogé.

Art. 43

Dans la même loi, l’intitulé du Titre III est remplacé par ce qui suit:

“Titre III. – Garanties procédurales et voies de recours.”

Art. 44

Dans le Titre III, de la même loi, l’intitulé du Chapitre Ier, est remplacé par ce qui suit:

“Chapitre Ier. – Droit d’être entendu, motivation et notification des décisions administratives et recours.”

Art. 45

Artikel 62, van dezelfde wet, gewijzigd bij de wetten van 14 juli 1987, 6 mei 1993, 15 juli 1996, 19 januari 2012 en vervangen bij de wet van 4 mei 2016, wordt vervangen als volgt:

“Art. 62. § 1. Wanneer er wordt overwogen om het verblijf van een vreemdeling die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk of die het recht heeft om er meer dan drie maanden te verblijven, te beëindigen of in te trekken wordt de betrokkene hiervan schriftelijk op de hoogte gebracht en wordt hem de mogelijkheid geboden om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden.

Vanaf de ontvangst van het in het eerste lid bedoelde geschrift beschikt de betrokkene over een termijn van vijftien dagen om de relevante elementen schriftelijk door te sturen. Rekening houdend met de omstandigheden eigen aan het geval kan deze termijn worden ingekort of verlengd, indien dat nuttig of noodzakelijk blijkt te zijn voor het nemen van een beslissing.

De verplichting bedoeld in het eerste lid is niet van toepassing in de volgende gevallen:

1° indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten;

2° indien de bijzondere omstandigheden, eigen aan dit geval, dit in de weg staan of dit verhinderen, omwille van hun aard of ernst;

3° de betrokkene is onbereikbaar.

§ 2. De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. De feiten die deze beslissingen rechtvaardigen worden vermeld, behalve indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten.

Wanneer de beslissingen bedoeld in artikel 39/79, § 1, tweede lid, gebaseerd zijn op feiten die beschouwd worden als dwingende redenen van nationale veiligheid wordt in deze beslissingen vermeld dat ze gebaseerd zijn op dwingende redenen van nationale veiligheid in de zin van artikel 39/79, § 3.

§ 3. Zij worden ter kennis gebracht van de betrokkenen die er via een van de volgende personen een afschrift van ontvangen:

1° door de burgemeester van de gemeente waar de vreemdeling zich bevindt of door zijn gemachtigde, of

Art. 45

L'article 62, de la même loi, modifié par les lois du 14 juillet 1987, du 6 mai 1993, du 15 juillet 1996, du 19 janvier 2012 et remplacé par la loi du 4 mai 2016, est remplacé par ce qui suit:

“Art. 62. § 1er. Lorsqu'il est envisagé de mettre fin au séjour ou de retirer le séjour d'un étranger qui est autorisé ou admis à séjourner plus de trois mois sur le territoire du Royaume ou qui a le droit d'y séjourner plus de trois mois, l'intéressé en est informé par écrit et la possibilité lui est offerte de faire valoir les éléments pertinents qui sont de nature à empêcher ou à influencer la prise de décision.

L'intéressé dispose d'un délai de quinze jours, à partir de la réception de l'écrit visé à l'alinéa 1er, pour transmettre les éléments pertinents par écrit. Ce délai peut être réduit ou prolongé si cela s'avère utile ou nécessaire à la prise de décision, compte tenu des circonstances propres au cas d'espèce.

L'obligation prévue l'alinéa 1er ne s'applique pas dans les cas suivants:

1° si des motifs intéressant la sûreté de l'État s'y opposent;

2° si les circonstances particulières, propres au cas d'espèce, s'y opposent ou l'en empêchent, en raison de leur nature ou de leur gravité;

3° l'intéressé est injoignable.

§ 2. Les décisions administratives sont motivées. Les faits qui les justifient sont indiqués sauf si des motifs intéressant la sûreté de l'État s'y opposent.

Lorsque les décisions visées à l'article 39/79, § 1er, alinéa 2, sont fondées sur des faits considérés constituer des raisons impérieuses de sécurité nationale, elles indiquent qu'elles se fondent sur des raisons impérieuses de sécurité nationale au sens de l'article 39/79, § 3.

§ 3. Elles sont notifiées aux intéressés, qui en reçoivent une copie, par une des personnes suivantes:

1° par le bourgmestre de la commune où se trouve l'étranger ou par son délégué, ou

2° door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken, of

3° door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of zijn gemachtigde, of

4° door een officier van gerechtelijke politie, daaronder mede begrepen de officier van gerechtelijke politie met beperkte bevoegdheid, of

5° door een politieambtenaar, of

6° door een ambtenaar van de Administratie der Douanen en Accijnzen, of

7° door de directeur van de strafinrichting, indien de vreemdeling onder arrest geplaatst is, of

8° met de medewerking van de Belgische diplomatieke of consulaire overheid in het buitenland, indien de vreemdeling zich niet op het grondgebied van het Rijk bevindt.

Onverminderd een kennisgeving aan de persoon zelf is elke kennisgeving op de woonplaats of, in voorkomend geval, de gekozen woonplaats geldig indien ze op een van de volgende manieren uitgevoerd wordt:

1° door middel van een aangetekende brief, of

2° per bode, met ontvangstbewijs, of

3° per fax, indien de vreemdeling woonplaats heeft gekozen bij zijn advocaat, of

4° via elke andere bij een koninklijk besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad toegelaten wijze waarbij de datum van kennisgeving met zekerheid kan worden vastgesteld.”

Art. 46

In artikel 68, van dezelfde wet, gewijzigd bij het koninklijk besluit van 13 juli 1992 en bij de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996, 18 februari 2003, 15 september 2006 en 19 januari 2012, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in het eerste lid wordt het woord “22,” vervangen door de woorden “26, 44*sexies*, derde lid,”;

2° het derde lid wordt opgeheven.

2° par un agent de l’Office des étrangers, ou

3° par le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides ou son délégué, ou

4° par un officier de police judiciaire, en ce compris l’officier de police judiciaire dont la compétence est limitée, ou

5° par un fonctionnaire de police, ou

6° par un agent de l’Administration des douanes et accises, ou

7° par le directeur de l’établissement pénitentiaire si l’étranger est en état d’arrestation, ou

8° à l’intervention de l’autorité diplomatique ou consulaire belge à l’étranger si l’étranger ne se trouve pas sur le territoire du Royaume.

Sans préjudice d’une notification à la personne même, toute notification est valablement faite à la résidence ou, le cas échéant, au domicile élu, de l’une des manières suivantes:

1° sous pli recommandé, ou

2° par porteur contre accusé de réception, ou

3° par télécopie si l’étranger a élu domicile chez son avocat, ou

4° par tout autre mode admis par arrêté royal délibéré en Conseil des ministres par lequel la date de la notification peut être constatée de manière certaine.”

Art. 46

À l’article 68, de la même loi, modifié par l’arrêté royal du 13 juillet 1992 et par les lois du 6 mai 1993, du 15 juillet 1996, du 18 février 2003, du 15 septembre 2006 et du 19 janvier 2012, les modifications suivantes sont apportées:

1° à l’alinéa 1er, le mot “22,” est remplacé par les mots “26, 44*sexies*, alinéa 3,”;

2° l’alinéa 3 est abrogé.

Art. 47

In artikel 71, eerste lid, van dezelfde wet, vervangen door de wet van 10 juli 1996 en voor de laatste keer gewijzigd door de wet van 6 mei 2009, wordt het woord “25,” opgeheven en worden de woorden “44septies, § 1,” ingevoegd tussen de woorden “29, tweede lid,” en de woorden “51/5, § 1, tweede lid,”...

Art. 48

In artikel 74, eerste lid, van dezelfde wet, vervangen door de wet van 10 juli 1996, worden de woorden “25, vijfde lid,” opgeheven en worden de woorden “44septies, § 1, derde lid” ingevoegd tussen de woorden “29, derde lid,” en de woorden “74/5, § 3”.

Art. 49

In artikel 74/8, § 1, eerste lid, van dezelfde wet, ingevoegd door de wet van 15 juli 1998 en gewijzigd door de wet van 6 mei 2009, wordt het woord “25” opgeheven en worden de woorden “44septies, § 1,” ingevoegd tussen de woorden “29, tweede lid” en de woorden “51/5, § 1”.

Art. 50

In artikel 74/10, van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 19 januari 2012, worden de woorden “artikel 13 van de Schengengrenscodex” vervangen door de woorden “artikel 14 van de Schengengrenscodex”.

Art. 51

In artikel 74/11, § 2, eerste lid, van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 19 januari 2012, wordt het woord “gevaar” vervangen door het woord “bedreiging”.

Art. 47

Dans l'article 71, alinéa 1er, de la même loi, remplacé par la loi du 10 juillet 1996 et modifié pour la dernière fois par la loi du 6 mai 2009, le mot “25,” est abrogé et les mots “44septies, § 1,” sont insérés entre les mots “29, alinéa 2,” et les mots “51/5, § 1, alinéa 2,”.

Art. 48

Dans l'article 74, alinéa 1er, de la même loi, remplacé par la loi du 10 juillet 1996, les mots “25, alinéa 5,” sont abrogés et les mots “44septies, § 1er, alinéa 3” sont insérés entre les mots “29, alinéa 3,” et les mots “74/5, § 3”.

Art. 49

Dans l'article 74/8, § 1er, alinéa 1er, de la même loi, inséré par la loi du 15 juillet 1998 et modifié par la loi du 6 mai 2009, le mot “25” est abrogé et les mots “44septies, § 1er,” sont ajoutés entre les mots “29, alinéa 2,” et les mots “51/5, § 1er”.

Art. 50

Dans l'article 74/10, de la même loi, inséré par la loi du 19 janvier 2012, les mots “l'article 13 du Code frontières Schengen” sont remplacés par les mots “l'article 14 du Code frontières Schengen”.

Art. 51

Dans l'article 74/11, § 2, alinéa 1er, de la même loi, inséré par la loi du 19 janvier 2012, les mots “un danger” sont remplacés par les mots “une menace”.

Art. 52

In artikel 74/14, § 3, eerste lid, 3°, van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 19 januari 2012, worden de woorden “een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid” vervangen door de woorden “een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid”.

Gegeven te Brussel, 12 december 2016

FILIP

Van Koningswege:

De minister van Veiligheid en Binnenlandse Zaken,

Jan JAMBON

De staatssecretaris voor Asiel en Migratie,

Theo FRANCKEN

Art. 52

Dans l'article 74/14, § 3, alinéa 1er, 3°, de la même loi, inséré par la loi du 19 janvier 2012, les mots “un danger pour l'ordre public et la sécurité nationale” sont remplacés par les mots “une menace pour l'ordre public ou la sécurité nationale”.

Donné à Bruxelles, le 12 décembre 2016

PHILIPPE

Par le Roi:

Le ministre de la Sécurité et de l'Intérieur,

Jan JAMBON

Le secrétaire d'État à l'Asile et la Migration,

Theo FRANCKEN

BIJLAGEN

ANNEXES

ONTWERP VAN WET TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGERIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, MET HET DOEL DE BESCHERMING VAN DE OPENBARE ORDE EN DE NATIONALE VEILIGHEID TE VERSTERKEN

28 NOVEMBRE 2016

ARTIKEL VAN DE RICHTLIJN	TEKST VAN DE RICHTLIJN	ARTIKEL VAN DE AKTE VAN OMZETTING	TEKST VAN DE AKTE VAN OMZETTING	COMMENTAAR
RICHTLIJN 2001/40/EG VAN DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE VAN 28 MEI 2001 BETREFFENDE DE ONDERLINGE ERKENNING VAN BESLUITEN INZAKE DE VERWIJDERING VAN ONDERDANEN VAN DERDE LANDEN				
Art. 3, § 1	<p>1. Met verwijdering volgens artikel 1 worden de volgende gevallen beoogd:</p> <p>(...)</p> <p>Onverminderd artikel 25, lid 2, van de Schengenuitvoeringsovereenkomst, indien de betrokkene houder is van een door de uitvoerende lidstaat of door een andere lidstaat verstrekte verblijfstitel, raadpleegt de uitvoerende lidstaat de uitvaardigende lidstaat en de lidstaat die de verblijfstitel heeft afgegeven. Het bestaan van een in het kader van dit lid genomen verwijderingsbesluit maakt de intrekking van de verblijfstitel mogelijk, indien de nationale wetgeving van de lidstaat die de titel heeft afgegeven zulks toelaat.</p>	Art. 8 van het ontwerp van wet	In artikel 8bis, van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 1 september 2004 en gewijzigd bij de wetten van 6 mei 2009, 19 januari 2012 et 19 maart 2014, worden de volgende wijzigingen aangebracht: 1° in paragraaf 2, tweede lid, worden de woorden “van de artikelen 20 en 21” vervangen door de woorden “van de artikelen 21 en 22”;	
Art. 8, § 1, tweede lid	<p>Wanneer de lidstaten deze bepalingen aannemen, wordt in die bepalingen zelf of bij de officiële bekendmaking daarvan naar deze richtlijn verwezen. De regels voor deze verwijzing worden vastgesteld door de lidstaten.</p>	Art. 2 van het ontwerp van wet	Deze wet voorziet in de gedeeltelijke omzetting van de volgende richtlijnen: 1° de richtlijn 2001/40/EG van de Raad van de Europese Unie van 28 mei 2001 betreffende de onderlinge erkenning van besluiten inzake de verwijdering van onderdanen van derde landen;	

ONTWERP VAN WET TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, MET HET DOEL DE BESCHERMING VAN DE OPENBARE ORDE EN DE NATIONALE VEILIGHEID TE VERSTERKEN

28 NOVEMBRE 2016

RICHTLIJN 2003/86/EG VAN DE RAAD VAN 22 SEPTEMBER 2003 INZAKE HET RECHT OP GEZINSHERENIGING	
Art. 3, § 4	<p>4. Deze richtlijn laat gunstiger bepalingen in de volgende overeenkomsten onverlet:</p> <p>a) bilaterale en multilaterale overeenkomsten tussen de Gemeenschap of de Gemeenschap en haar lidstaten enerzijds en derde landen anderzijds, of (...)</p>
Art. 5, § 4, eerste lid	<p>4. Zo spoedig mogelijk, maar uiterlijk negen maanden na de datum van indiening van een verzoek, stellen de bevoegde instanties van de lidstaat de persoon die het verzoek heeft ingediend, schriftelijk in kennis van de ten aanzien van hem genomen beslissing.</p>
Art. 11 van het ontwerp van wet	<p>Artikel 20, van dezelfde wet, gewijzigd bij het koninklijk besluit van 13 juli 1992 en bij de wetten van 15 juli 1996, 26 mei 2005, 15 september 2006, 25 april 2007 en 19 maart 2014, wordt vervangen als volgt:</p> <p>“Art. 20. Onverminderd de meer voordelige bepalingen van een internationaal verdrag en het non-refoulementbeginsel, is dit hoofdstuk van toepassing op de onderdanen van derde landen die zijn toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk.</p> <p>Het is niet van toepassing op de onderdanen van derde landen die de internationale bescherming in het Rijk genieten.”.</p>
Art. 45 van het ontwerp van wet	<p>Artikel 62, van dezelfde wet, gewijzigd bij de wetten van 14 juli 1987, 6 mei 1993, 15 juli 1996, 19 januari 2012 en vervangen bij de wet van 4 mei 2016, wordt vervangen als volgt:</p> <p>(...)</p> <p>§ 3. Zij worden ter kennis gebracht van de betrokkenen die er via een van de volgende personen een afschrift van ontvangen:</p> <p>1° door de burgemeester van de gemeente waar de vreemdeling zich bevindt of door zijn gemachtigde, of</p> <p>2° door een ambtenaar van de</p>

**ONTWERP VAN WET TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN
VREEMDELINGEN, MET HET DOEL DE BESCHERMING VAN DE OPENBARE ORDE EN DE NATIONALE VEILIGHEID TE VERSTERKEN**

28 NOVEMBRE 2016

Dienst Vreemdelingenzaken, of
 3° door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of zijn gemachtigde, of
 4° door een officier van gerechtelijke politie, daaronder mede begrepen de officier van gerechtelijke politie met beperkte bevoegdheid, of
 5° door een politieambtenaar, of
 6° door een ambtenaar van de Administratie der Douanen en Accijnzen, of
 7° door de directeur van de strafinrichting, indien de vreemdeling onder arrest geplaatst is, of
 8° met de medewerking van de Belgische diplomatieke of consulaire overheid in het buitenland, indien de vreemdeling zich niet op het grondgebied van het Rijk bevindt.

(...)

Art. 5, § 4, derde lid

Een eventuele beslissing tot afwijzing van het verzoek wordt gemotiveerd. Gevolgen van het uitblijven van een beslissing bij het verstrijken van de in de eerste alinea genoemde termijn moeten bij de nationale wetgeving van de betrokken lidstaat worden geregeld.

Art. 45 van het ontwerp van wet

Artikel 62, van dezelfde wet, gewijzigd bij de wetten van 14 juli 1987, 6 mei 1993, 15 juli 1996, 19 januari 2012 en vervangen bij de wet van 4 mei 2016, wordt vervangen als volgt:

(...)

§ 2. De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. De feiten die deze beslissingen rechtvaardigen worden vermeld, behalve indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten.

ONTWERP VAN WET TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, MET HET DOEL DE BESCHERMING VAN DE OPENBARE ORDE EN DE NATIONALE VEILIGHEID TE VERSTERKEN

28 NOVEMBRE 2016

<p>Art. 6, § 2, eerste lid</p> <p>2. De lidstaten kunnen een verblijfstitel van een gezinslid intrekken of verlenging ervan weigeren om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid.</p>	<p>Art. 12 van het ontwerp van wet</p> <p>Artikel 21, van dezelfde wet, vervangen bij de wet van 26 mei 2005 en gewijzigd bij de wetten van 6 mei 2009 en 19 maart 2014, wordt vervangen als volgt:</p> <p>“Art. 21. De minister of zijn gemachtigde kan een einde maken aan het verblijf van een onderdaan van een derde land die voor een beperkte of onbeperkte duur tot het verblijf is toegelaten of gemachtigd en hem het bevel geven het grondgebied te verlaten, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.</p> <p>Het eerste lid is van toepassing, onverminderd artikel 61/8, op de onderdaan van een derde land die krachtens artikel 61/7 tot verblijf gemachtigd is.”</p>	<p>Wanneer de beslissingen bedoeld in artikel 39/79, §1, tweede lid, gebaseerd zijn op feiten die beschouwd worden als dwingende redenen van nationale veiligheid, wordt in deze beslissingen vermeld dat ze gebaseerd zijn op dwingende redenen van nationale veiligheid in de zin van artikel 39/79, §3.</p> <p>(...)</p> <p>Artikel 23, van dezelfde wet, wordt vervangen als volgt:</p> <p>(...)</p> <p>§ 2. Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de</p>
<p>Art. 6, § 2, tweede lid</p> <p>De lidstaat neemt bij zijn besluitvorming naast artikel 17 ook de ernst van de inbreuk of het soort van inbreuk van het gezinslid op de openbare orde of de openbare veiligheid in overweging, of het risico dat van die persoon</p>	<p>Art. 14 van het ontwerp van wet</p>	<p>op de openbare orde of de</p>

ONTWERP VAN WET TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, MET HET DOEL DE BESCHERMING VAN DE OPENBARE ORDE EN DE NATIONALE VEILIGHEID TE VERSTERKEN

28 NOVEMBRE 2016

<p>uitgaat.</p>	<p>nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk.</p> <p>Wanneer de beslissingen bedoeld in artikel 39/79, §1, tweede lid, gebaseerd zijn op feiten die beschouwd worden als dwingende redenen van nationale veiligheid, wordt in deze beslissingen vermeld dat ze gebaseerd zijn op dwingende redenen van nationale veiligheid in de zin van artikel 39/79, §3.</p> <p>§ 3. (...)</p>
<p>Art. 17</p> <p>In geval van afwijzing van een verzoek, intrekking of niet-verlenging van een verblijfstitel, alsmede in geval van een verwijderingsmaatregel tegen de gezinshereniger of leden van diens gezin houden de lidstaten terdege rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in de lidstaat, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.</p>	<p>Art. 14 van het ontwerp van wet</p> <p>Artikel 23, van dezelfde wet, wordt vervangen als volgt:</p> <p>(...)</p> <p>Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.”.</p>
<p>Art. 18, eerste lid</p> <p>De lidstaten waarborgen dat de gezinshereniger en/of de leden van zijn gezin het recht heeft/hebben beroep in te stellen in geval van afwijzing van een verzoek tot gezinshereniging, van intrekking of niet-verlenging van een verblijfstitel of in geval van een</p>	<p>Art. 45 van het ontwerp van wet</p> <p>Artikel 62, van dezelfde wet, gewijzigd bij de wetten van 14 juli 1987, 6 mei 1993, 15 juli 1996, 19 januari 2012 en vervangen bij de wet van 4 mei 2016, wordt vervangen als volgt:</p> <p>(...)</p> <p>§ 2. De administratieve</p>

ONTWERP VAN WET TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGERIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, MET HET DOEL DE BESCHERMING VAN DE OPENBARE ORDE EN DE NATIONALE VEILIGHEID TE VERSTERKEN

28 NOVEMBRE 2016

	verwijderingsmaatregel.	beslissingen worden met redenen omkleed. De feiten die deze beslissingen rechtvaardigen worden vermeld, behalve indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten.
		Wanneer de beslissingen bedoeld in artikel 39/79, §1, tweede lid, gebaseerd zijn op feiten die beschouwd worden als dwingende redenen van nationale veiligheid, wordt in deze beslissingen vermeld dat ze gebaseerd zijn op dwingende redenen van nationale veiligheid in de zin van artikel 39/79, §3.
		§3. (...)
		Onverminderd een kennisgeving aan de persoon zelf is elke kennisgeving op de woonplaats of, in voorkomend geval, de gekozen woonplaats geldig indien ze op een van de volgende manieren uitgevoerd wordt:
		1° door middel van een aangetekende brief, of
		2° per bode, met ontvangstbewijs, of
		3° per fax, indien de vreemdeling woonplaats heeft gekozen bij zijn advocaat, of
		4° via elke andere bij een koninklijk besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad toegelaten wijze waarbij de datum van kennisgeving met zekerheid kan worden vastgesteld.”
Art. 20, tweede lid	Wanneer de lidstaten deze	Art. 2 van het ontwerp van wet
	Deze wet voorziet in de	

ONTWERP VAN WET TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, MET HET DOEL DE BESCHERMING VAN DE OPENBARE ORDE EN DE NATIONALE VEILIGHEID TE VERSTERKEN

28 NOVEMBRE 2016

bepalingen aannemen, wordt in die bepalingen zelf of bij de officiële bekendmaking ervan naar deze richtlijn verwezen. De regels voor deze verwijzing worden vastgesteld door de lidstaten.

gedeeltelijke omzetting van de volgende richtlijnen:
(...)
2° de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging;
(...)

RICHTLIJN 2003/109/EG VAN DE RAAD VAN 25 NOVEMBER 2003 BETREFFENDE DE STATUS VAN LANGDURIG INGEZETEN ONDERDANEN VAN DERDE LANDEN

Art. 3, § 3

Art. 11 van het ontwerp van wet

3. Deze richtlijn geldt onverminderd de gunstiger bepalingen van:

- a) bilaterale of multilaterale overeenkomsten tussen de Gemeenschap of de Gemeenschap en haar lidstaten enerzijds en derde landen anderzijds;
- b) reeds voor de datum van inwerkingtreding van deze richtlijn tussen een lidstaat en een derde land gesloten bilaterale overeenkomsten;

(...)

Artikel 20, van dezelfde wet, gewijzigd bij het koninklijk besluit van 13 juli 1992 en bij de wetten van 15 juli 1996, 26 mei 2005, 15 september 2006, 25 april 2007 en 19 maart 2014, wordt vervangen als volgt:
"Art. 20. Onverminderd de meer voordelige bepalingen van een internationaal verdrag en het non-refoulementbeginsel, is dit hoofdstuk van toepassing op de onderdanen van derde landen die zijn toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk.
Het is niet van toepassing op de onderdanen van derde landen die de internationale bescherming in het Rijk genieten."

Art. 9, § 1

Art. 13 van het ontwerp van wet

1. Langdurig ingezetenen mogen de status van langdurig ingezetene niet langer behouden indien:
(...)

- b) een verwijderingsmaatregel volgt;

Artikel 22, van dezelfde wet, gewijzigd bij het koninklijk besluit van 13 juli 1992 en bij de wet van 15 juli 1996, wordt vervangen als volgt:

ONTWERP VAN WET TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, MET HET DOEL DE BESCHERMING VAN DE OPENBARE ORDE EN DE NATIONALE VEILIGHEID TE VERSTERKEN

28 NOVEMBRE 2016

wordt genomen onder de voorwaarden van artikel 12; (...)

“Art. 22. § 1. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de volgende onderdanen van derde landen en hen het bevel geven het grondgebied te verlaten om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid:
1° de gevestigde onderdaan van een derde land;
2° de onderdaan van een derde land die de status van langdurig ingezetene in het Rijk geniet;
3° de onderdaan van een derde land die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk sinds ten minste tien jaar en die er sindsdien ononderbroken verblijft.
(...)”

Art. 10, § 1

1. Beslissingen tot afwijzing van een verzoek om toekenning van de status van langdurig ingezetene of tot intrekking van deze status moeten met redenen worden omkleed. Een dergelijke beslissing wordt aan de betrokken onderdaan van een derde land meegegeeld conform de kennisgevingsprocedures die hiervoor in de nationale wetgeving zijn voorgeschreven. In deze kennisgeving worden de beroepsmogelijkheden vermeld die openstaan voor de betrokkene, en binnen welke termijn daarvan gebruik moet worden gemaakt.

Art. 45 van het ontwerp van wet

Artikel 62, van dezelfde wet, gewijzigd bij de wetten van 14 juli 1987, 6 mei 1993, 15 juli 1996, 19 januari 2012 en vervangen bij de wet van 4 mei 2016, wordt vervangen als volgt:
(...)
§ 2. De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. De feiten die deze beslissingen rechtvaardigen worden vermeld, behalve indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten.
Wanneer de beslissingen bedoeld in artikel 39/79, §1, tweede lid, gebaseerd zijn op feiten die beschouwd worden als dwingende redenen van nationale veiligheid,

ONTWERP VAN WET TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, MET HET DOEL DE BESCHERMING VAN DE OPENBARE ORDE EN DE NATIONALE VEILIGHEID TE VERSTERKEN

28 NOVEMBRE 2016

wordt in deze beslissingen vermeld dat ze gebaseerd zijn op dwingende redenen van nationale veiligheid in de zin van artikel 39/79, §3.

§3. (...)

Onverminderd een kennisgeving aan de persoon zelf is elke kennisgeving op de woonplaats of, in voorkomend geval, de gekozen woonplaats geldig indien ze op een van de volgende manieren uitgevoerd wordt:

- 1° door middel van een aangetekende brief, of
- 2° per bode, met ontvangstbewijs, of
- 3° per fax, indien de vreemdeling woonplaats heeft gekozen bij zijn advocaat, of
- 4° via elke andere bij een koninklijk besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad toegelaten wijze waarbij de datum van kennisgeving met zekerheid kan worden vastgesteld."

Art. 12, § 1

1. De lidstaten mogen uitsluitend een besluit tot verwijdering ten aanzien van een langdurig ingezetene nemen, wanneer hij een actuele en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde of de binnenlandse veiligheid vormt.

Art. 9 van het ontwerp van wet

In artikel 19, § 4, eerste lid, 2°, van dezelfde wet, vervangen bij de wet van 25 april 2007 en gewijzigd bij de wet van 19 maart 2014, worden de woorden "werkelijke en voldoende ernstige bedreiging" vervangen door de woorden "werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging".

Art. 13 van het ontwerp van wet

Artikel 22, van dezelfde wet, gewijzigd bij het koninklijk besluit van 13 juli 1992 en bij de wet van

ONTWERP VAN WET TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, MET HET DOEL DE BESCHERMING VAN DE OPENBARE ORDE EN DE NATIONALE VEILIGHEID TE VERSTERKEN

28 NOVEMBRE 2016

15 juli 1996, wordt vervangen als volgt:
 “Art. 22. § 1. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de volgende onderdanen van derde landen en hen het bevel geven het grondgebied te verlaten om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid:
 1° de gevestigde onderdaan van een derde land;
 2° de onderdaan van een derde land die de status van langdurig ingezetene in het Rijk geniet;
 3° de onderdaan van een derde land die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk sinds ten minste tien jaar en die er sindsdien ononderbroken verblijft.
 (...)”

Art. 14 van het ontwerp van wet

Artikel 23, van dezelfde wet, wordt vervangen als volgt:
 “Art. 23. §1. (...)”

Het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

(...)

Art. 12, § 2
 2. Het in lid 1 bedoelde besluit mag niet op economische gronden berusten.

Artikel 23, van dezelfde wet, wordt vervangen als volgt:

“Art. 23. § 1. De beslissingen tot beëindiging van het verblijf

ONTWERP VAN WET TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, MET HET DOEL DE BESCHERMING VAN DE OPENBARE ORDE EN DE NATIONALE VEILIGHEID TE VERSTERKEN

28 NOVEMBRE 2016

genomen krachtens de artikelen 21 en 22 zijn uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en mogen niet op economische gronden berusten.

(...)

Artikel 23, van dezelfde wet, wordt vervangen als volgt:

(...)

Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.”.

Art. 12, § 3

3. Alvorens tot verwijdering van een langdurig ingezetene wordt besloten, houden de lidstaten rekening met de volgende elementen:

- a) de duur van het verblijf op het grondgebied,
- b) de leeftijd van de betrokkene,
- c) de gevolgen voor de betrokkene en de leden van zijn gezin,
- d) het bestaan van banden met het land van verblijf of het ontbreken van banden met het land van herkomst.

Art. 12, § 3bis

3bis. Indien een lidstaat een besluit neemt tot verwijdering van een langdurig ingezetene wiens EU-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen de in artikel 8, lid 4, bedoelde opmerking bevat, verzoekt die lidstaat de in die opmerking vermelde lidstaat te bevestigen of de betrokkene aldaar nog steeds internationale bescherming geniet. De in de opmerking vermelde lidstaat antwoordt uiterlijk één maand na ontvangst van het verzoek om informatie.

Art. 13 van het ontwerp van wet

Artikel 22, van dezelfde wet, gewijzigd bij het koninklijk besluit van 13 juli 1992 en bij de wet van 15 juli 1996, wordt vervangen als volgt:

(...)

§ 2. Onder voorbehoud van het tweede lid wordt, wanneer er in toepassing van paragraaf 1 een einde wordt gemaakt aan het verblijf van een langdurig ingezetene die in een andere lidstaat internationale bescherming bekomen heeft, aan de bevoegde overheid van die lidstaat gevraagd om te bevestigen of de betrokkene daar nog altijd internationale bescherming geniet. Als de

ONTWERP VAN WET TOT WIZIGING VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, MET HET DOEL DE BESCHERMING VAN DE OPENBARE ORDE EN DE NATIONALE VEILIGHEID TE VERSTERKEN

28 NOVEMBRE 2016

langdurig ingezetene er nog altijd internationale bescherming geniet, wordt hij naar die lidstaat verwijderd.

(...)

Art. 12, § 3ter

3ter. Indien de langdurig ingezetene in de in de opmerking vermelde lidstaat nog steeds internationale bescherming geniet, wordt hij verwijderd naar deze lidstaat, die de langdurig ingezetene en zijn gezinsleden onmiddellijk, zonder formaliteiten, terugneemt, onverminderd het toepasselijke Unie- of nationaal recht en het beginsel van de eenheid van het gezin.

Art. 9 van het ontwerp van wet

In artikel 19, § 4, eerste lid, 2°, van dezelfde wet, vervangen bij de wet van 25 april 2007 en gewijzigd bij de wet van 19 maart 2014, wordt het woord "werkelijke" vervangen door de woorden "werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging".

Art. 13 van het ontwerp van wet

Artikel 22, van dezelfde wet, gewijzigd bij het koninklijk besluit van 13 juli 1992 en bij de wet van 15 juli 1996, wordt vervangen als volgt:

(...)

§ 2. Onder voorbehoud van het tweede lid wordt, wanneer er in toepassing van paragraaf 1 een einde wordt gemaakt aan het verblijf van een langdurig ingezetene die in een andere lidstaat internationale bescherming bekomen heeft, aan de bevoegde overheid van die lidstaat gevraagd om te bevestigen of de betrokkene daar nog altijd internationale bescherming geniet. Als de langdurig ingezetene er nog altijd internationale bescherming geniet, wordt hij naar die lidstaat

ONTWERP VAN WET TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, MET HET DOEL DE BESCHERMING VAN DE OPENBARE ORDE EN DE NATIONALE VEILIGHEID TE VERSTERKEN

28 NOVEMBRE 2016

	verwijderd. (...)		
<p>Art. 12, § 3^{quater}</p> <p>3^{quater}. In afwijking van lid 3 ter en met inachtneming van zijn internationale verplichtingen behoudt de lidstaat die het besluit tot verwijdering heeft vastgesteld, het recht de langdurig ingezetene te verwijderen naar een ander land dan de lidstaat die de internationale bescherming heeft verleend indien de langdurig ingezetene voldoet aan de voorwaarden, zoals gespecificeerd in artikel 21, lid 2, van Richtlijn 2004/83/EG.</p>	<p>Artikel 22, van dezelfde wet, gewijzigd bij het koninklijk besluit van 13 juli 1992 en bij de wet van 15 juli 1996, wordt vervangen als volgt: (...)</p> <p>In afwijking van het eerste lid kan de langdurig ingezetene worden verwijderd naar een ander land dan de lidstaat die hem internationale bescherming heeft verleend, wanneer er ernstige redenen bestaan om hem te beschouwen als een bedreiging voor de nationale veiligheid of wanneer hij, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf, een bedreiging vormt voor de openbare orde. (...)</p>	<p>Art. 13 van het ontwerp van wet</p>	
<p>Art. 12, § 6</p> <p>6. Dit artikel geldt onverminderd artikel 21, lid 1, van Richtlijn 2004/83/EG.</p>		<p>Art. 13 van het ontwerp van wet</p>	<p>Artikel 22, van dezelfde wet, gewijzigd bij het koninklijk besluit van 13 juli 1992 en bij de wet van 15 juli 1996, wordt vervangen als volgt: (...)</p> <p>In geen geval mag de betrokkene verwijderd worden naar een land waar hij blootgesteld wordt aan een schending van het non-refoulementbeginsel.”.</p>
<p>Art. 17, § 1, tweede lid</p> <p>De lidstaat houdt bij zijn besluitvorming mede rekening met de ernst van de inbreuk of het soort van inbreuk dat door de langdurig ingezetene of zijn</p>		<p>Art. 14 van het ontwerp van wet</p>	<p>Artikel 23, van dezelfde wet, wordt vervangen als volgt: (...)</p> <p>§ 2. Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met</p>

ONTWERP VAN WET TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, MET HET DOEL DE BESCHERMING VAN DE OPENBARE ORDE EN DE NATIONALE VEILIGHEID TE VERSTERKEN

28 NOVEMBRE 2016

gezinlid/gezinsleden op de openbare orde of de binnenlandse veiligheid is gepleegd, respectievelijk met het gevaar dat van de persoon in kwestie uitgaat.

Art. 17, § 2

2. De in lid 1 bedoelde weigering berust niet op economische gronden.

Art. 14 van het ontwerp van wet

Artikel 23, van dezelfde wet, wordt vervangen als volgt:
 “Art. 23. § 1. De beslissingen tot beëindiging van het verblijf genomen krachtens de artikelen 21 en 22 zijn uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en mogen niet op economische gronden berusten.
 (...)”

de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk.
 (...)”

Art. 22, § 1

1. Totdat de onderdaan van een derde land de status van langdurig ingezetene heeft verkregen, kan de tweede lidstaat beslissen de verblijfsvergunning niet te verlengen of de vergunning in te trekken en de betrokkene en de leden van zijn gezin verplichten, overeenkomstig de procedures van de nationale wetgeving, verwijderingsprocedures daaronder begrepen, het grondgebied te verlaten. Dit geldt in de onderstaande gevallen:
 a) om redenen die verband houden met de openbare orde of de binnenlandse veiligheid, zoals bepaald in artikel 17;
 b) wanneer niet meer aan de voorwaarden van de artikelen 14, 15 en 16 wordt voldaan;

Art. 12 van het ontwerp van wet

Artikel 21, van dezelfde wet, vervangen bij de wet van 26 mei 2005 en gewijzigd bij de wetten van 6 mei 2009 en 19 maart 2014, wordt vervangen als volgt:
 “Art. 21. De minister of zijn gemachtigde kan een einde maken aan het verblijf van een onderdaan van een derde land die voor een beperkte of onbeperkte duur tot het verblijf is toegelaten of gemachtigd en hem het bevel geven het grondgebied te verlaten, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.
 Het eerste lid is van toepassing, onverminderd artikel 61/8, op de onderdaan van een derde land die krachtens artikel 61/7 tot verblijf gemachtigd is.”

ONTWERP VAN WET TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, MET HET DOEL DE BESCHERMING VAN DE OPENBARE ORDE EN DE NATIONALE VEILIGHEID TE VERSTERKEN

28 NOVEMBRE 2016

c) wanneer de onderdaan van een derde land niet legaal in de betrokken lidstaat verblijft.

Art. 14 van het ontwerp van wet

Artikel 23, van dezelfde wet, wordt vervangen als volgt:

(...)

§ 2. Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk.

(...)

Art. 41 van het ontwerp van wet

Artikel 61/8, van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 25 april 2007 en gewijzigd bij de wetten van 6 mei 2009 en 19 maart 2014, wordt vervangen als volgt:

“Art. 61/8. § 1. Wanneer er een einde wordt gemaakt aan het verblijf van een vreemdeling die tot verblijf gemachtigd is krachtens artikel 61/7, wordt de lidstaat die hem de status van langdurig ingezetene heeft verleend hiervan op de hoogte gebracht, en dit met het oog op de eventuele terugname van de betrokkene op zijn grondgebied.

De verwijderingsmaatregel is beperkt tot het grondgebied van het Rijk.

(...)

Art. 22, § 2

2. Indien de tweede lidstaat een van de in lid 1 bedoelde maatregelen treft, neemt de eerste

Artikel 21, van dezelfde wet, vervangen bij de wet van 26 mei 2005 en gewijzigd bij de wetten

ONTWERP VAN WET TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, MET HET DOEL DE BESCHERMING VAN DE OPENBARE ORDE EN DE NATIONALE VEILIGHEID TE VERSTERKEN

28 NOVEMBRE 2016

lidstaat de langdurig ingezetene en zijn gezinsleden onmiddellijk en zonder formaliteiten terug. De tweede lidstaat deelt zijn beslissing mee aan de eerste lidstaat.

van 6 mei 2009 en 19 maart 2014, wordt vervangen als volgt:
 “Art. 21. De minister of zijn gemachtigde kan een einde maken aan het verblijf van een onderdaan van een derde land die voor een beperkte of onbeperkte duur tot het verblijf is toegelaten of gemachtigd en hem het bevel geven het grondgebied te verlaten, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Het eerste lid is van toepassing, onverminderd artikel 61/8, op de onderdaan van een derde land die krachtens artikel 61/7 tot verblijf gemachtigd is..”

Art. 41 van het ontwerp van wet

Artikel 61/8, van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 25 april 2007 en gewijzigd bij de wetten van 6 mei 2009 en 19 maart 2014, wordt vervangen als volgt:

“Art. 61/8. § 1. Wanneer er een einde wordt gemaakt aan het verblijf van een vreemdeling die tot verblijf gemachtigd is krachtens artikel 61/7, wordt de lidstaat die hem de status van langdurig ingezetene heeft verleend hiervan op de hoogte gebracht, en dit met het oog op de eventuele terugname van de betrokkene op zijn grondgebied.

De verwijderingsmaatregel is beperkt tot het grondgebied van het Rijk.

(...)

Art. 22, § 3 3. Totdat de onderdaan van een **Art. 41 van het ontwerp van wet** Artikel 61/8, van dezelfde wet,

ONTWERP VAN WET TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, MET HET DOEL DE BESCHERMING VAN DE OPENBARE ORDE EN DE NATIONALE VEILIGHEID TE VERSTERKEN

28 NOVEMBRE 2016

derde land de status van langdurig ingezetene heeft verkregen, en onverminderd de in lid 2 bedoelde terugnameverplichting, kan de tweede lidstaat om ernstige redenen in verband met de openbare orde of de binnenlandse veiligheid besluiten tot verwijdering van de onderdaan van het derde land van het grondgebied van de Unie, overeenkomstig en met toepassing van de waarborgen van artikel 12. De tweede lidstaat raadpleegt de eerste lidstaat wanneer hij een dergelijk besluit neemt. Wanneer de tweede lidstaat besluit de betrokken onderdaan van een derde land te verwijderen, neemt hij alle maatregelen die nodig zijn voor de effectieve uitvoering van dit besluit. De tweede lidstaat verstrekt de eerste lidstaat alle nodige informatie met betrekking tot de uitvoering van het verwijderingsbesluit.

Art. 22, § 3bis

3bis. Tenzij de internationale bescherming inmiddels is ingetrokken, of indien de persoon behoort tot een van de in artikel 21, lid 2, van Richtlijn 2004/83/EG bepaalde categorieën, is lid 3 van dit artikel niet van toepassing op onderdanen van derde landen wier door de eerste lidstaat afgegeven EU-verblifvergunning voor langdurig ingezetenen de in artikel 8, lid 4, van deze richtlijn bedoelde

ingevoegd bij de wet van 25 april 2007 en gewijzigd bij de wetten van 6 mei 2009 en 19 maart 2014, wordt vervangen als volgt:

(...)

§ 2. In afwijking van paragraaf 1 en onverminderd het tweede lid kan de verwijderingsmaatregel tot het grondgebied van de Europese Unie worden uitgebreid wanneer de betrokkene een actuele en voldoende ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid. De lidstaat die hem de status van langdurig ingezetene verleend heeft, wordt geraadpleegd wanneer de beslissing genomen wordt.

(...)

Art. 41 van het ontwerp van wet

Artikel 61/8, van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 25 april 2007 en gewijzigd bij de wetten van 6 mei 2009 en 19 maart 2014, wordt vervangen als volgt:

(...)

Wanneer de betrokkene in een andere lidstaat internationale bescherming geniet, kan de verwijderingsmaatregel enkel tot het grondgebied van de Europese Unie worden uitgebreid:

ONTWERP VAN WET TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, MET HET DOEL DE BESCHERMING VAN DE OPENBARE ORDE EN DE NATIONALE VEILIGHEID TE VERSTERKEN

28 NOVEMBRE 2016

opmerking bevat.

Dit lid geldt onverminderd artikel 21, lid 1, van Richtlijn 2004/83/EG.

1° wanneer hij geen internationale bescherming meer geniet; of
 2° wanneer er ernstige redenen bestaan om hem te beschouwen als een bedreiging voor de nationale veiligheid of wanneer hij, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf, een bedreiging vormt voor de openbare orde.

Art. 26, tweede lid

Wanneer de lidstaten deze bepalingen aannemen, wordt in die bepalingen naar deze richtlijn verwezen of wordt hiernaar verwezen bij de officiële bekendmaking van die bepalingen. De regels voor deze verwijzing worden vastgesteld door de lidstaten.

Art. 2 van het ontwerp van wet

Deze wet voorziet in de gedeeltelijke omzetting van de volgende richtlijnen:
 (...)
 3° de richtlijn 2003/109/EG van de Raad van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen;
 (...)

RICHTLIJN 2004/38/EG VAN HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD VAN 29 APRIL 2004 BETREFFENDE HET RECHT VAN VRIJ VERKEER EN VERBLIJF OP HET GRONDGEBIED VAN DE LIDSTATEN VOOR DE BURGERS VAN DE UNIE EN HUN FAMILIELEDEN, TOT WIJZIGING VAN VERORDENING (EEG) NR. 1612/68 EN TOT INTREKING VAN DE RICHTLIJNEN 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG EN 93/96/EEG

Art. 15.

2. Het verstrijken van de geldigheidsduur van de identiteitskaart of van het paspoort op basis waarvan de betrokkene het gastland is binnengekomen en hem een verklaring van inschrijving of een verblijfskaart is verstrekt, vormt geen reden voor verwijdering uit het gastland.

Art. 35 van het ontwerp van wet

Artikel 45, van dezelfde wet, vervangen bij de wet van 25 april 2007, wordt vervangen als volgt:
 (...)
 § 4. Het verstrijken van de geldigheidsduur van de identiteitskaart of het paspoort waarmee de burger van de Unie of zijn familielid het grondgebied van het Rijk is binnengekomen, is geen

ONTWERP VAN WET TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, MET HET DOEL DE BESCHERMING VAN DE OPENBARE ORDE EN DE NATIONALE VEILIGHEID TE VERSTERKEN

28 NOVEMBRE 2016

voldoende reden om een einde te maken aan zijn verblijf.”.

Art. 33 van het ontwerp van wet

3. Het gastland kan een verwijderingsbesluit dat valt onder lid 1 niet verbinden aan een verbod het grondgebied binnen te komen.

In dezelfde wet wordt een artikel 44novies ingevoegd, luidende: “Art. 44novies. De minister of zijn gemachtigde kan de beslissingen bedoeld in de artikelen 43, § 1, eerste lid, 2°, en 44bis koppelen aan een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk, waarvan de duur door hem wordt vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden van elk geval. De duur van het inreisverbod mag vijf jaar niet overschrijden, behalve indien de burger van de Unie of zijn familielid een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”.

Art. 27.

1. Onverminderd het bepaalde in dit hoofdstuk kunnen de lidstaten de vrijheid van verkeer en verblijf van burgers van de Unie en hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, beperken om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid. Deze redenen mogen niet voor economische doeleinden worden aangevoerd.

Art. 18 van het ontwerp van wet

Artikel 26, van dezelfde wet, wordt vervangen als volgt: “Art. 26. In de gevallen waarin de vreemdeling de openbare orde of de nationale veiligheid heeft geschaad, kan de minister hem verplichten bepaalde plaatsen te verlaten, ervan verwijderd te blijven of in een bepaalde plaats te verblijven.

Indien de vreemdeling niet voldoet aan de verplichtingen die krachtens het eerste lid aan hem worden opgelegd, kan er een einde worden gemaakt aan zijn verblijf en kan het bevel om het grondgebied te verlaten krachtens deze wet aan hem worden afgegeven.”.

Art. 24 van het ontwerp van wet

Artikel 43, van dezelfde wet,

ONTWERP VAN WET TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, MET HET DOEL DE BESCHERMING VAN DE OPENBARE ORDE EN DE NATIONALE VEILIGHEID TE VERSTERKEN

28 NOVEMBRE 2016

gewijzigd bij de wetten van 25 april 2007 en 19 maart 2014, wordt vervangen als volgt:
 “Art. 43. § 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten:
 (...)
 2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.
 (...)”

Art. 26 van het ontwerp van wet

Artikel 44bis, van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 15 juli 1996 en opgeheven bij de wet van 25 april 2007, wordt hersteld als volgt:

“Art. 44bis. § 1. Onverminderd de paragrafen 2 en 3, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.
 (...)”

Art. 35 van het ontwerp van wet

Artikel 45, van dezelfde wet, vervangen bij de wet van 25 april 2007, wordt vervangen als volgt:
 “Art. 45. § 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor

ONTWERP VAN WET TOT WIZIGING VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, MET HET DOEL DE BESCHERMING VAN DE OPENBARE ORDE EN DE NATIONALE VEILIGHEID TE VERSTERKEN

28 NOVEMBRE 2016

<p>2. De om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd.</p>	<p>economische doeleinden. (...)</p> <p>Artikel 45, van dezelfde wet, vervangen bij de wet van 25 april 2007, wordt vervangen als volgt: (...)</p> <p>§ 2. De beslissingen bedoeld in de artikelen 43 en 44bis moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid. Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen. Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.</p> <p>Artikel 45, van dezelfde wet, vervangen bij de wet van 25 april 2007, wordt vervangen als volgt: (...)</p> <p>Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van</p>
<p>3. Om te beoordelen of de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde of de openbare veiligheid kan het gastland, wanneer het zulks onontbeerlijk acht, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving — of, bij ontbreken van een inschrijvingssysteem, uiterlijk drie maanden na de datum van binnenkomst van de</p>	<p>Art. 35 van het ontwerp van wet</p>

ONTWERP VAN WET TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, MET HET DOEL DE BESCHERMING VAN DE OPENBARE ORDE EN DE NATIONALE VEILIGHEID TE VERSTERKEN

28 NOVEMBRE 2016

betrokkene op zijn grondgebied of na de in artikel 5, lid 5, bedoelde mededeling van aanwezigheid op het grondgebied, dan wel bij de afgifte van de verblijfskaart —, de lidstaat van oorsprong en eventueel andere lidstaten, verzoeken om mededeling van politieke gegevens betreffende betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen. De geraadpleegde lidstaat antwoordt binnen twee maanden.

Art. 28.

1. Alvorens een besluit tot verwijdering van het grondgebied om redenen van openbare orde of openbare veiligheid te nemen, neemt een gastland de duur van het verblijf van de betrokkene op zijn grondgebied, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het gastland en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong, in overweging

inschrijving of de verblijfskaart van familieleden van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, mededeling vragen van politieke gegevens betreffende betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen. (...)

Art. 24 van het ontwerp van wet

Artikel 43, van dezelfde wet, gewijzigd bij de wetten van 25 april 2007 en 19 maart 2014, wordt vervangen als volgt:

(...)

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familieleden op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”.

Art. 25 van het ontwerp van wet

Artikel 44, van dezelfde wet, opgeheven bij de wet van 15 september 2006, wordt hersteld als volgt:

(...)

§ 2. Wanneer de minister of zijn

ONTWERP VAN WET TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, MET HET DOEL DE BESCHERMING VAN DE OPENBARE ORDE EN DE NATIONALE VEILIGHEID TE VERSTERKEN

28 NOVEMBRE 2016

gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familieleden op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”.

Art. 26 van het ontwerp van wet

Artikel 44bis, van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 15 juli 1996 en opgeheven bij de wet van 25 april 2007, wordt hersteld als volgt:

(...)

§ 4. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1, 2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familieleden op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”.

2. Behalve om ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid kan een gastland geen besluit tot verwijdering van het grondgebied nemen ten aanzien

Art. 26 van het ontwerp van wet

Artikel 44bis, van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 15 juli 1996 en opgeheven bij de wet van 25 april 2007, wordt hersteld als volgt:

ONTWERP VAN WET TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, MET HET DOEL DE BESCHERMING VAN DE OPENBARE ORDE EN DE NATIONALE VEILIGHEID TE VERSTERKEN

28 NOVEMBRE 2016

van burgers van de Unie of familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die een duurzaam verblijfsrecht op zijn grondgebied hebben verworven.

(...)
§ 2. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42quinquies en 42sexies het duurzaam verblijf hebben verkregen en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten, alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.
(...)

3. Behalve om dwingende redenen van openbare veiligheid zoals door de lidstaten gedefinieerd, kan ten aanzien van burgers van de Unie of hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, geen besluit tot verwijdering worden genomen, indien zij:

- a) de laatste tien jaar in het gastland hebben verbleven, of
- b) minderjarig zijn, tenzij de verwijdering noodzakelijk is in het belang van de minderjarige, zoals bepaald in het VNVerdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989.

Artikel 44bis, van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 15 juli 1996 en opgeheven bij de wet van 25 april 2007, wordt hersteld als volgt:

(...)
§ 3. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de volgende burgers van de Unie en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten, alleen om dwingende redenen van nationale veiligheid:

1° de burgers van de Unie die op het grondgebied van het Rijk hebben verbleven gedurende de tien voorafgaande jaren;
2° de burgers van de Unie die minderjarig zijn, behalve indien de beslissing noodzakelijk is in het belang van het kind, zoals bepaald in het VN-Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989.

(...)

Art. 29. 1. Enkel potentieel epidemische Art. 35 van het ontwerp van wet

Artikel 45, van dezelfde wet,

**ONTWERP VAN WET TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN
VREEMDELINGEN, MET HET DOEL DE BESCHERMING VAN DE OPENBARE ORDE EN DE NATIONALE VEILIGHEID TE VERSTERKEN**

28 NOVEMBRE 2016

ziekten zoals gedefinieerd in de relevante instrumenten van de Wereldgezondheidsorganisatie, en andere infectieziekten of besmettelijke parasitaire ziekten kunnen een beperking van vrijheid van verkeer rechtvaardigen, voorzover het gastland beschermende regelingen treft ten aanzien van de eigen onderdanen.

2. Het optreden van een ziekte later dan drie maanden na aankomst op het grondgebied vormt geen reden voor verwijdering van het grondgebied.

3. Indien ernstige aanwijzingen daartoe aanleiding geven, kan een lidstaat personen die het verblijfsrecht genieten binnen drie maanden na de datum van binnenkomst aan een kosteloos medisch onderzoek onderwerpen met het oog op het afgeven van een verklaring dat zij niet lijden aan de in lid 1 bedoelde ziekten. Deze medische onderzoeken mogen geen systematisch karakter dragen.

Art. 30

1. Elk uit hoofde van artikel 27, lid 1, genomen besluit moet de betrokkene op zodanige wijze schriftelijk ter kennis worden gebracht dat deze in staat is de inhoud en de gevolgen ervan te begrijpen.

vervangen bij de wet van 25 april 2007, wordt vervangen als volgt:
(...)

§ 3. Alleen ziekten vermeld in de bijlage bij deze wet kunnen de maatregelen van de artikelen 43 en 44bis rechtvaardigen.

Het optreden van een van deze ziekten later dan drie maanden na de aankomst van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk stelt de minister of zijn gemachtigde niet in staat aan het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid een einde te maken overeenkomstig artikel 44bis.

Binnen drie maanden na hun aankomst op het grondgebied van het Rijk, en indien ernstige aanwijzingen daartoe aanleiding geven, kan de minister of zijn gemachtigde de burger van de Unie of zijn familielid onderwerpen aan een kosteloos medisch onderzoek om te bevestigen dat hij niet lijdt aan een van de ziekten bedoeld in het eerste lid. Dit medisch onderzoek mag geen systematisch karakter dragen.
(...)

Art. 37 van het ontwerp van wet

In artikel 46, van dezelfde wet, gewijzigd bij de wet van 25 april 2007, worden de volgende wijzigingen aangebracht:
1° paragraaf 3 wordt vervangen als volgt:
“§ 3. Een schriftelijke of

ONTWERP VAN WET TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGERIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, MET HET DOEL DE BESCHERMING VAN DE OPENBARE ORDE EN DE NATIONALE VEILIGHEID TE VERSTERKEN

28 NOVEMBRE 2016

mondelinge vertaling van de belangrijkste elementen van de beslissing tot verwijdering, in voorkomend geval gepaard met een inreisverbod, met inbegrip van de informatie over de beroepsmiddelen, in een taal die de burger van de Unie of zijn familielid begriipt, of waarvan men redelijkerwijs kan veronderstellen dat hij die begriipt, kan op verzoek van de betrokkene bij de minister of zijn gemachtigde worden verkregen. Dit wordt uitdrukkelijk in de beslissing vermeld.”.

Art. 45 van het ontwerp van wet

Artikel 62, van dezelfde wet, gewijzigd bij de wetten van 14 juli 1987, 6 mei 1993, 15 juli 1996, 19 januari 2012 en vervangen bij de wet van 4 mei 2016, wordt vervangen als volgt:

(...)

§ 3. Zij worden ter kennis gebracht van de betrokkenen die er via een van de volgende personen een afschrift van ontvangen:

- 1° door de burgemeester van de gemeente waar de vreemdeling zich bevindt of door zijn gemachtigde, of
- 2° door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken, of
- 3° door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of zijn gemachtigde, of
- 4° door een officier van gerechtelijke politie, daaronder mede begrepen de officier van

ONTWERP VAN WET TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, MET HET DOEL DE BESCHERMING VAN DE OPENBARE ORDE EN DE NATIONALE VEILIGHEID TE VERSTERKEN

28 NOVEMBRE 2016

gerechtelijke politie met beperkte bevoegdheid, of

5° door een politieambtenaar, of

6° door een ambtenaar van de Administratie der Douanen en Accijnzen, of

7° door de directeur van de strafinrichting, indien de vreemdeling onder arrest geplaatst is, of

8° met de medewerking van de Belgische diplomatieke of consulaire overheid in het buitenland, indien de vreemdeling zich niet op het grondgebied van het Rijk bevindt.

Onverminderd een kennisgeving aan de persoon zelf is elke kennisgeving op de woonplaats of, in voorkomend geval, de gekozen woonplaats geldig indien ze op een van de volgende manieren uitgevoerd wordt:

1° door middel van een aangetekende brief, of

2° per bode, met ontvangstbewijs, of

3° per fax, indien de vreemdeling woonplaats heeft gekozen bij zijn advocaat, of

4° via elke andere bij een koninklijk besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad toegelaten wijze waarbij de datum van kennisgeving met zekerheid kan worden vastgesteld.”

Artikel 62, van dezelfde wet, gewijzigd bij de wetten van 14 juli

2. Redenen van openbare orde, Art. 45 van het ontwerp van wet openbare veiligheid of

ONTWERP VAN WET TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, MET HET DOEL DE BESCHERMING VAN DE OPENBARE ORDE EN DE NATIONALE VEILIGHEID TE VERSTERKEN

28 NOVEMBRE 2016

volksgezondheid die ten grondslag liggen aan een besluit worden de betrokkene nauwkeurig en volledig ter kennis gebracht, tenzij redenen van staatsveiligheid zich daartegen verzetten.

1987, 6 mei 1993, 15 juli 1996, 19 januari 2012 en vervangen bij de wet van 4 mei 2016, wordt vervangen als volgt:

(...)
§ 2. De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. De feiten die deze beslissingen rechtvaardigen worden vermeld, behalve indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten.

Wanneer de beslissingen bedoeld in artikel 39/79, §1, tweede lid, gebaseerd zijn op feiten die beschouwd worden als dwingende redenen van nationale veiligheid, wordt in deze beslissingen vermeld dat ze gebaseerd zijn op dwingende redenen van nationale veiligheid in de zin van artikel 39/79, §3.

(...)

3. De kennisgeving vermeldt bij welke gerechtelijke of administratieve instantie waarbij de betrokkene beroep kan instellen, alsmede de termijn daarvoor en, in voorkomend geval, de termijn waarbinnen hij het grondgebied van de lidstaat moet verlaten. Behalve in naar behoren aangetoonde dringende gevallen mag deze termijn niet korter zijn dan een maand na de datum van kennisgeving.

Art. 27 van het ontwerp van wet

In dezelfde wet, wordt een artikel 44ter ingevoegd, luidende:

“Art. 44ter. Het bevel om het grondgebied te verlaten, afgegeven aan een burger van de Unie of zijn familielid, vermeldt de termijn binnen welke hij het grondgebied van het Rijk moet verlaten. Behalve in naar behoren aangetoonde dringende gevallen, mag deze termijn niet korter zijn dan een maand te rekenen vanaf de kennisgeving van de beslissing.

(...)

Art. 37 van het ontwerp van wet

In artikel 46, van dezelfde wet,

ONTWERP VAN WET TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, MET HET DOEL DE BESCHERMING VAN DE OPENBARE ORDE EN DE NATIONALE VEILIGHEID TE VERSTERKEN

28 NOVEMBRE 2016

gewijzigd bij de wet van 25 april 2007, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° paragraaf 3 wordt vervangen als volgt:

“§ 3. Een schriftelijke of mondelinge vertaling van de belangrijkste elementen van de beslissing tot verwijdering, in voorkomend geval gepaard met een inreisverbod, met inbegrip van de informatie over de beroepsmiddelen, in een taal die de burger van de Unie of zijn familielid begrijpt, of waarvan men redelijkerwijs kan veronderstellen dat hij die begrijpt, kan op verzoek van de betrokkene bij de minister of zijn gemachtigde worden verregen. Dit wordt uitdrukkelijk in de beslissing vermeld.”.

(...)

Art. 31, § 1

1. In geval van besluit tot verwijdering om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid heeft de betrokkene in het gastland toegang tot gerechtelijke en in voorkomend geval administratieve rechtsmiddelen om tegen het besluit beroep in te stellen.

Art. 46 van het ontwerp van wet

In artikel 68, van dezelfde wet, gewijzigd bij het koninklijk besluit van 13 juli 1992 en bij de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996, 18 februari 2003, 15 september 2006 en 19 januari 2012, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in het eerste lid wordt het woord “22,” vervangen door de woorden “26, 44sexies, derde lid,”;

(...)

Art. 47 van het ontwerp van wet

In artikel 71, eerste lid, van dezelfde wet, vervangen bij de wet van 10 juli 1996 en het laatst gewijzigd bij de wet van 6 mei 2009, wordt het woord “25”

ONTWERP VAN WET TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, MET HET DOEL DE BESCHERMING VAN DE OPENBARE ORDE EN DE NATIONALE VEILIGHEID TE VERSTERKEN

28 NOVEMBRE 2016

opgeheven en worden de woorden "44septies, § 1, derde lid," ingevoegd tussen de woorden "29, tweede lid" en de woorden "51/5, § 1, tweede lid,".

In artikel 74, eerste lid, van dezelfde wet, vervangen door de wet van 10 juli 1996, worden de woorden « 25, vijfde lid, » opgeheven en worden de woorden « 44septies, § 1, derde lid » ingevoegd tussen de woorden « 29, derde lid, » en de woorden « 74/5, § 3 ».

Art. 48 van het ontwerp van wet

Art. 32.

1. Personen die zijn verwijderd om redenen van openbare orde of openbare veiligheid kunnen na verloop van een redelijke termijn die afhankelijk is van de omstandigheden en in elk geval drie jaar na de tenuitvoerlegging van het overeenkomstig het Gemeenschapsrecht rechtsgeldig uitgevaardigde definitieve besluit tot verwijdering, een aanvraag tot opheffing van dit besluit indienen onder aanvoering van argumenten om te bewijzen dat er een wijziging in materiële zin is opgetreden in de omstandigheden die het besluit rechtvaardigen om jegens hen een verwijderingsmaatregel uit te vaardigen.
- De betrokken lidstaat neemt zijn besluit binnen zes maanden te rekenen vanaf de indiening van de aanvraag.
2. De in lid 1 bedoelde personen

Art. 33 van het ontwerp van wet

In dezelfde wet wordt een artikel 44honiës ingevoegd, luidende: "Art. 44honiës. De minister of zijn gemachtigde kan de beslissingen bedoeld in de artikelen 43, § 1, eerste lid, 2°, en 44bis koppelen aan een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk, waarvan de duur door hem wordt vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden van elk geval. De duur van het inreisverbod mag vijf jaar niet overschrijden, behalve indien de burger van de Unie of zijn familielid een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid..."

ONTWERP VAN WET TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, MET HET DOEL DE BESCHERMING VAN DE OPENBARE ORDE EN DE NATIONALE VEILIGHEID TE VERSTERKEN

28 NOVEMBRE 2016

hebben gedurende de behandeling van deze aanvraag geen recht van toegang tot het grondgebied van de betrokken lidstaat.

Art. 34 van het ontwerp van wet

In dezelfde wet, wordt een artikel 44decies ingevoegd, luidende: "Art. 44decies. § 1. De burger van de Unie of zijn familielid die een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk krijgt, kan er de schorsing of de intrekking van aanvragen na een redelijke termijn en in elk geval na drie jaar te rekenen vanaf de uitvoering ervan. § 2. De aanvraag voor de schorsing of intrekking van het inreisverbod moet worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde vanuit het land van oorsprong of van verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid. De minister of zijn gemachtigde beschikt over een termijn van zes maanden om over de aanvraag te beslissen. § 3. Indien de aanvraag niet is ingediend overeenkomstig paragraaf 2, weigert de minister of zijn gemachtigde de aanvraag in overweging te nemen. Indien de argumenten aangevoerd door de burger van de Unie of zijn familielid een wijziging in materiële zin bewijzen in de omstandigheden die destijds de beslissing tot inreisverbod op het grondgebied van het Rijk rechtvaardigden, schorst de minister of zijn

ONTWERP VAN WET TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, MET HET DOEL DE BESCHERMING VAN DE OPENBARE ORDE EN DE NATIONALE VEILIGHEID TE VERSTERKEN

28 NOVEMBRE 2016

<p>gemachtigde het inreisverbod of trekt het in. In het tegenovergestelde geval weigert hij de aanvraag tot schorsing of intrekking van het inreisverbod.</p> <p>§ 4. Tijdens de behandeling van zijn aanvraag tot schorsing of intrekking van het inreisverbod heeft de burger van de Unie of zijn familielid geen recht van toegang of verblijf op het grondgebied van het Rijk.”</p>	<p>Art. 35. De lidstaten kunnen de nodige maatregelen nemen om een in deze richtlijn neergelegd recht in geval van rechtsmisbruik of fraude, zoals schijnhuwelijk, te ontzeggen, te beëindigen of in te trekken. (...)</p> <p>Art. 21 van het ontwerp van wet</p> <p>Artikel 42ter, § 1, eerste lid, van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 25 april 2007, vervangen bij de wet van 8 juli 2011 en gewijzigd bij de wet van 28 juni 2013, wordt aangevuld met een 6°, luidende : « 6° de Minister of zijn gemachtigde trekt het verblijf van de begeleide of vervoegde burger van de Unie overeenkomstig artikel 44 in. ».</p> <p>Zoals het Hof van Justitie van de Europese Unie immers herhaaldelijk heeft onderstreept, hebben de familieleden slechts een afgeleid recht dat voortvloeit uit het recht waarover de burgers van de Unie beschikken tot wiens familie zij “behoren” : “(...) zij opgemerkt dat, aangezien een burger van de Unie als McCarthy niet onder het begrip „begunstigde” in de zin van artikel 3, lid 1, van richtlijn 2004/38 valt, haar echtgenoot evenmin onder dit begrip valt, aangezien de bij deze richtlijn aan de familieleden van een begunstigde verleende rechten geen persoonlijke rechten van deze familieleden zijn, maar afgeleide rechten, die zij in hun hoedanigheid van familielid van een begunstigde hebben verkregen (...)” (C-434/09, van 5 mei 2011).</p>	<p>Art. 22 van het ontwerp van wet</p> <p>Artikel 42quater, § 1, eerste lid, van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 25 april 2007, vervangen bij de herhaaldelijk heeft onderstreept, Europese Unie immers</p>
---	---	---

Page 32 sur 53

ONTWERP VAN WET TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, MET HET DOEL DE BESCHERMING VAN DE OPENBARE ORDE EN DE NATIONALE VEILIGHEID TE VERSTERKEN

28 NOVEMBRE 2016

wet van 8 juli 2011 en gewijzigd bij de wetten van 28 juni 2013 en 4 mei 2016, wordt aangevuld met een 6°, luidende:
« 6° de Minister of zijn gemachtigde trekt het verblijf van de begeleide of vervoegde burger van de Unie overeenkomstig artikel 44 in. ».

hebben de familieleden slechts een afgeleid recht dat voortvloeit uit het recht waarover de burgers van de Unie beschikken tot wiens familie zij "behoren":
"(...) zij opgemerkt dat, aangezien een burger van de Unie als McCarthy niet onder het begrip „begunstigde” in de zin van artikel 3, lid 1, van richtlijn 2004/38 valt, haar echtgenoot evenmin onder dit begrip valt, aangezien de bij deze richtlijn aan de familieleden van een begunstigde verleende rechten geen persoonlijke rechten van deze familieleden zijn, maar afgeleide rechten, die zij in hun hoedanigheid van familielid van een begunstigde hebben verkregen (...)" (C-434/09, van 5 mei 2011).

Art. 24 van het ontwerp van wet

Artikel 43, van dezelfde wet, gewijzigd bij de wetten van 25 april 2007 en 19 maart 2014, wordt vervangen als volgt:

“Art. 43. § 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten:
1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die bijdragen tot het verkrijgen van het verblijf;
(...)”

ONTWERP VAN WET TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, MET HET DOEL DE BESCHERMING VAN DE OPENBARE ORDE EN DE NATIONALE VEILIGHEID TE VERSTERKEN

28 NOVEMBRE 2016

	Art. 25 van het ontwerp van wet
<p>Artikel 44, van dezelfde wet, opgeheven bij de wet van 15 september 2006, wordt hersteld als volgt:</p> <p>“Art. 44. § 1. De minister of zijn gemachtigde kan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden intrekken en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.</p> <p>(...)</p>	<p>Art. 25 van het ontwerp van wet</p>
<p>Art. 40, § 1, tweede lid</p> <p>Wanneer de lidstaten die bepalingen aannemen, wordt in de bepalingen zelf of bij de officiële bekendmaking daarvan naar deze richtlijn verwezen. De regels voor de verwijzing worden vastgesteld door de lidstaten.</p>	<p>Art. 2 van het ontwerp van wet</p> <p>Deze wet voorziet in de gedeeltelijke omzetting van de volgende richtlijnen:</p> <p>(...)</p> <p>4° de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG</p> <p>(...)</p>

ONTWERP VAN WET TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, MET HET DOEL DE BESCHERMING VAN DE OPENBARE ORDE EN DE NATIONALE VEILIGHEID TE VERSTERKEN

28 NOVEMBRE 2016

RICHTLIJN 2004/81/EG VAN DE RAAD VAN 29 APRIL 2004 BETREFFENDE DE VERBLIJFSTITEL DIE IN RUIL VOOR SAMENWERKING MET DE BEVOEGDE AUTORITEITEN WORDT AFGEGEVEN AAN ONDERDANEN VAN DERDE LANDEN DIE HET SLACHTOFFER ZIJN VAN MENSENHANDEL OF HULP HEBBEN

GEKREGEN BIJ ILLEGALE IMMIGRATIE

Art. 14, c)	De verblijfstitel kan te allen tijde worden ingetrokken indien de voorwaarden voor afgifte niet langer vervuld zijn. De verblijfstitel kan met name in de volgende gevallen worden ingetrokken: (...) c) om redenen die verband houden met de openbare orde of de bescherming van de binnenlandse veiligheid, of (...)	Art. 12 van het ontwerp van wet	Artikel 21, van dezelfde wet, vervangen bij de wet van 26 mei 2005 en gewijzigd bij de wetten van 6 mei 2009 en 19 maart 2014, wordt vervangen als volgt: "Art. 21. De minister of zijn gemachtigde kan een einde maken aan het verblijf van een onderdaan van een derde land die voor een beperkte of onbeperkte duur tot het verblijf is toegelaten of gemachtigd en hem het bevel geven het grondgebied te verlaten, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Het eerste lid is van toepassing, onverminderd artikel 61/8, op de onderdaan van een derde land die krachtens artikel 61/7 tot verblijf gemachtigd is."
Art. 17, tweede lid	Wanneer de lidstaten die bepalingen aannemen, wordt in de bepalingen zelf of bij de officiële bekendmaking daarvan naar deze richtlijn verwezen. De regels voor de verwijzing worden vastgesteld door de lidstaten.	Art. 2 van het ontwerp van wet	Deze wet voorziet in de gedeeltelijke omzetting van de volgende richtlijnen: (...) 5° de richtlijn 2004/81/EG van de Raad van 29 april 2004 betreffende de verblijfstitel die in ruil voor samenwerking met de bevoegde autoriteiten wordt afgegeven aan onderdanen van derde landen die het slachtoffer zijn van mensenhandel of hulp hebben gekregen bij illegale immigratie; (...)

ONTWERP VAN WET TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, MET HET DOEL DE BESCHERMING VAN DE OPENBARE ORDE EN DE NATIONALE VEILIGHEID TE VERSTERKEN

28 NOVEMBRE 2016

RICHTLIJN 2008/115/EG VAN HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD VAN 16 DECEMBER 2008 OVER GEMEENSCHAPPELIJKE NORMEN EN PROCEDURES IN DE LIDSTATEN VOOR DE TERUGKEER VAN ONDERDANEN VAN DERDE LANDEN DIE ILLEGAAL OP HUN GRONDGEBIED VERBLIJVEN

Art. 2, § 1

1. Deze richtlijn is van toepassing op illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijvende onderdanen van derde landen.

Art. 15 van het ontwerp van wet

Artikel 24, van dezelfde wet, wordt vervangen als volgt:
 “Art. 24. De bepalingen van artikel 7, tweede tot achtste lid, en van titel IIIquater, zijn van toepassing op de onderdaan van een derde land die krachtens de artikelen 21 of 22 een bevel om het grondgebied te verlaten heeft ontvangen.”.

Art. 2, § 2, a)

2. De lidstaten kunnen besluiten deze richtlijn niet toe te passen op onderdanen van derde landen:
 a) aan wie de toegang is geweigerd overeenkomstig artikel 13 van de Schengengrenscode, of die door de bevoegde autoriteiten zijn aangehouden of onderschept wegens het op niet reguliere wijze overschrijden over land, over zee of door de lucht van de buitengrens van een lidstaat, en die vervolgens geen vergunning of recht heeft verkregen om in die lidstaat te verblijven;

Art. 50 van het ontwerp van wet

In artikel 74/10, van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 19 januari 2012, worden de woorden “artikel 13 van de Schengengrenscode” vervangen door de woorden “artikel 14 van de Schengengrenscode”.

Art. 3

Voor de toepassing van deze richtlijn wordt verstaan onder:
 (...)
 6. „inreisverbod”: een administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij de betrokkene de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn

Art. 3 van het ontwerp van wet

In artikel 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij de wet van 15 juli 1996 en gewijzigd bij de wetten van 19 januari 2012, 15 mei 2012 en 19 maart 2014, worden de

ONTWERP VAN WET TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, MET HET DOEL DE BESCHERMING VAN DE OPENBARE ORDE EN DE NATIONALE VEILIGHEID TE VERSTERKEN

28 NOVEMBRE 2016

<p>wordt verboden, samen met een terugkeerbesluit;</p> <p>(...)</p>	<p>volgende wijzigingen aangebracht:</p> <p>1° de bepaling onder 8° wordt vervangen als volgt:</p> <p>“8° inreisverbod: de beslissing die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering en waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt;”;</p> <p>(...)</p>
<p>Art. 6, § 1</p> <p>1. Onverminderd de in de leden 2 tot en met 5 vermelde uitzonderingen, vaardigen de lidstaten een terugkeerbesluit uit tegen de onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft.</p>	<p>Art. 15 van het ontwerp van wet</p> <p>Artikel 24, van dezelfde wet, wordt vervangen als volgt:</p> <p>“Art. 24. De bepalingen van artikel 7, tweede tot achtste lid, en van titel IIIquater, zijn van toepassing op de onderdaan van een derde land die krachtens de artikelen 21 of 22 een bevel om het grondgebied te verlaten heeft ontvangen.”.</p>
<p>Art. 6, § 4</p> <p>4. De lidstaten kunnen te allen tijde in schrijvende gevallen, om humanitaire of om andere redenen beslissen een onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf te geven. In dat geval wordt geen terugkeerbesluit uitgevaardigd. Indien al een terugkeerbesluit is uitgevaardigd, wordt het ingetrokken of opgeschort voor de duur van de geldigheid van de</p>	<p>Art. 5 van het ontwerp van wet</p> <p>In Hoofdstuk I ter, van Titel I, van dezelfde wet, ingevoegd door artikel 4, wordt een artikel 1/3 ingevoegd, luidende:</p> <p>“Art. 1/3. De indiening van een verblijfsaanvraag of van een verzoek om internationale of tijdelijke bescherming door een vreemdeling die reeds het voorwerp is van een maatregel tot verwijdering of terughouding, tast het bestaan van deze maatregel niet aan.</p> <p>Indien de betrokkene overeenkomstig de bepalingen van</p>

Page 37 sur 53

ONTWERP VAN WET TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, MET HET DOEL DE BESCHERMING VAN DE OPENBARE ORDE EN DE NATIONALE VEILIGHEID TE VERSTERKEN

28 NOVEMBRE 2016

verblijfsvergunning of andere vorm
van toestemming tot legaal verblijf.

deze wet en haar uitvoeringsbesluiten voorlopig op het grondgebied mag blijven, in afwachting van een beslissing inzake deze verblijfsaanvraag of dit verzoek om internationale of tijdelijke bescherming, wordt de uitvoerbaarheid van de maatregel tot verwijdering of terugdrijving opgeschort.”.

Art. 6, § 6

6. Deze richtlijn belet niet dat in de lidstaten het besluit inzake de beëindiging van het legaal verblijf tezamen met een terugkeerbesluit en/of een verwijderingsbesluit en/of een inreisverbod overeenkomstig de nationale wetgeving met één administratieve of rechterlijke besluit of handeling kan worden genomen, onverminderd de procedurele waarborgen die zijn vervat in hoofdstuk III en in andere toepasselijke bepalingen van het communautair en het nationaal recht.

Art. 15 van het ontwerp van wet

Artikel 24, van dezelfde wet, wordt vervangen als volgt:
“Art. 24. De bepalingen van artikel 7, tweede tot achtste lid, en van titel II quater, zijn van toepassing op de onderdaan van een derde land die krachtens de artikelen 21 of 22 een bevel om het grondgebied te verlaten heeft ontvangen.”.

Art. 7, § 4

4. Indien er een risico op onderduiken bestaat, of een aanvraag voor een verblijfsvergunning als kennelijk ongegrond dan wel frauduleus afgewezen is, dan wel indien de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid, kunnen de lidstaten afzien van het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek, of

Art. 52 van het ontwerp van wet

In artikel 74/14, § 3, eerste lid, 3°, van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 19 januari 2012, worden de woorden “een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid” vervangen door de woorden “een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid”.

ONTWERP VAN WET TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, MET HET DOEL DE BESCHERMING VAN DE OPENBARE ORDE EN DE NATIONALE VEILIGHEID TE VERSTERKEN

28 NOVEMBRE 2016

een termijn toekennen die korter is dan zeven dagen.

1. De lidstaten nemen de nodige maatregelen om het terugkeerbesluit uit te voeren indien er geen termijn voor vrijwillig vertrek overeenkomstig artikel 7, lid 4, is toegekend of indien de betrokkene niet binnen de volgens artikel 7 toegestane termijn voor vrijwillig vertrek aan de terugkeerverplichting heeft voldaan.

Art. 8, § 1

Art. 19 van het ontwerp van wet

Artikel 27, § 1, eerste lid, van dezelfde wet, gewijzigd bij de wetten van 15 juli 1996 en 1 september 2004, wordt vervangen als volgt:

“De vreemdeling ten aanzien van wie een maatregel tot verwijdering is genomen en die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan heeft gegeven, kan met dwang worden geleid naar de grens van zijn keuze, in principe met uitzondering van de grens met de Staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, of worden ingescheept voor een bestemming van zijn keuze, deze Staten uitgezonderd.”.

Art. 11, § 3, tweede lid

Tegen slachtoffers van mensenhandel aan wie een verblijfstitel is verstrekt overeenkomstig Richtlijn 2004/81/EG van de Raad van 29 april 2004 betreffende de verblijfstitel die in ruil voor samenwerking met de bevoegde autoriteiten wordt afgegeven aan onderdanen van derde landen die het slachtoffer zijn van mensenhandel of hulp hebben gekregen bij illegale immigratie, en die met de bevoegde autoriteiten samenwerken wordt, onverminderd het bepaalde in lid 1,

Art. 51 van het ontwerp van wet

In artikel 74/11, § 2, eerste lid, van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 19 januari 2012, wordt het woord “gevaar” vervangen door het woord “bedreiging”.

ONTWERP VAN WET TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, MET HET DOEL DE BESCHERMING VAN DE OPENBARE ORDE EN DE NATIONALE VEILIGHEID TE VERSTERKEN

28 NOVEMBRE 2016

eerste alinea, onder b), en op voorwaarde dat zij geen bedreiging vormen voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid, geen inreisverbod uitgevaardigd.

Art. 12, § 1
1. Het terugkeerbesluit en, in voorkomend geval, het besluit betreffende het inreisverbod en het besluit inzake verwijdering worden schriftelijk uitgevaardigd en vermelden de feitelijke en de rechtsgronden, alsook informatie over de rechtsmiddelen die openstaan.
De informatie over feitelijke gronden mag worden beperkt indien de nationale wetgeving voorziet in een beperking van het recht op informatie, met name ter vrijwaring van de nationale veiligheid, de landsverdediging, de openbare veiligheid, dan wel met het oog op het voorkomen, onderzoeken, opsporen en vervolgen van strafbare feiten.

Art. 13, § 1
1. Aan de betrokken onderdaan van een derde land wordt een doeltreffend rechtsmiddel van beroep of bezwaar toegekend, dat hij bij een bevoegde rechterlijke of administratieve autoriteit of bij een onpartijdig samengestelde

Art. 45 van het ontwerp van wet

Artikel 62, van dezelfde wet, gewijzigd bij de wetten van 14 juli 1987, 6 mei 1993, 15 juli 1996, 19 januari 2012 en vervangen bij de wet van 4 mei 2016, wordt vervangen als volgt:
(...)

§ 2. De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. De feiten die deze beslissingen rechtvaardigen worden vermeld, behalve indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten.
Wanneer de beslissingen bedoeld in artikel 39/79, §1, tweede lid, gebaseerd zijn op feiten die beschouwd worden als dwingende redenen van nationale veiligheid, wordt in deze beslissingen vermeld dat ze gebaseerd zijn op dwingende redenen van nationale veiligheid in de zin van artikel 39/79, §3.
(...)

Art. 45 van het ontwerp van wet

Artikel 62, van dezelfde wet, gewijzigd bij de wetten van 14 juli 1987, 6 mei 1993, 15 juli 1996, 19 januari 2012 en vervangen bij de wet van 4 mei 2016, wordt vervangen als volgt:
(...)

ONTWERP VAN WET TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, MET HET DOEL DE BESCHERMING VAN DE OPENBARE ORDE EN DE NATIONALE VEILIGHEID TE VERSTERKEN

28 NOVEMBRE 2016

bevoegde instantie waarvan de onafhankelijkheid is gewaarborgd, kan aanwenden tegen de in artikel 12, lid 1, bedoelde besluiten in het kader van terugkeer.

Onverminderd een kennisgeving aan de persoon zelf is elke kennisgeving op de woonplaats of, in voorkomend geval, de gekozen woonplaats geldig indien ze op een van de volgende manieren uitgevoerd wordt:

- 1° door middel van een aangetekende brief, of
- 2° per bode, met ontvangstbewijs, of
- 3° per fax, indien de vreemdeling woonplaats heeft gekozen bij zijn advocaat, of
- 4° via elke andere bij een koninklijk besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad toegelaten wijze waarbij de datum van kennisgeving met zekerheid kan worden vastgesteld.”.

Art. 15, §2, derde lid, b) en vierde lid, en §3

2. (...) Indien de inbewaringstelling door een administratieve autoriteit is gelast:
 (...)
 b) of bieden de lidstaten de betrokken onderdaan van een derde land het recht voorziening te vragen bij het gerecht zodat de rechtmatigheid van de bewaring aan een spoedige rechterlijke toetsing wordt onderworpen, die zo spoedig mogelijk na het instellen van deze procedure tot een beslissing leidt. De lidstaten stellen de betrokken onderdaan van een derde land onmiddellijk van die mogelijkheid in kennis.

Art. 47 van het ontwerp van wet

In artikel 71, eerste lid, van dezelfde wet, vervangen bij de wet van 10 juli 1996 en het laatst gewijzigd bij de wet van 6 mei 2009, wordt het woord “25” opgeheven en worden de woorden “44septies, §1, derde lid,” ingevoegd tussen de woorden “29, tweede lid” en de woorden “51/5, §1, tweede lid,”.

ONTWERP VAN WET TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, MET HET DOEL DE BESCHERMING VAN DE OPENBARE ORDE EN DE NATIONALE VEILIGHEID TE VERSTERKEN

28 NOVEMBRE 2016

De betrokken onderdaan van een derde land wordt, als zijn bewaring niet rechtmatig is, onmiddellijk vrijgelaten.

3. In ieder geval wordt de inbewaringstelling met redelijke tussenpozen op verzoek van de onderdaan van een derde land of ambtshalve getoetst. In het geval van een lange periode van bewaring wordt de toetsing aan controle door een rechterlijke autoriteit onderworpen.

Art. 48 van het ontwerp van wet

In artikel 74, eerste lid, van dezelfde wet, vervangen door de wet van 10 juli 1996, worden de woorden « 25, vijfde lid, » opgeheven en worden de woorden « 44septies, § 1, derde lid » ingevoegd tussen de woorden « 29, derde lid, » en de woorden « 74/5, § 3 ».

Art. 20, § 1, tweede lid

Wanneer de lidstaten die bepalingen aannemen, wordt in die bepalingen zelf of bij de officiële bekendmaking daarvan naar deze richtlijn verwezen. De regels voor die verwijzing worden vastgesteld door de lidstaten.

Art. 2 van het ontwerp van wet

Deze wet voorziet in de gedeeltelijke omzetting van de volgende richtlijnen:

(...)
6° de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven;
(...)

RICHTLIJN 2009/50/EG VAN DE RAAD VAN 25 MEI 2009 BETREFFENDE DE VOORWAARDEN VOOR TOEGANG EN VERBLIJF VAN ONDERDANEN VAN

Page 42 sur 53

ONTWERP VAN WET TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, MET HET DOEL DE BESCHERMING VAN DE OPENBARE ORDE EN DE NATIONALE VEILIGHEID TE VERSTERKEN

28 NOVEMBRE 2016

DERDE LANDEN MET HET OOG OP EEN HOOGGEKWALIFICEERDE BAAN

Art. 4, § 1

1. Deze richtlijn doet geen afbreuk aan gunstiger bepalingen van:
- a) het Gemeenschapsrecht, met inbegrip van bilaterale of multilaterale overeenkomsten tussen de Gemeenschap of de Gemeenschap en haar lidstaten en een of meer derde landen;
 - b) bilaterale of multilaterale overeenkomsten tussen een of meer lidstaten en een of meer derde landen.

Art. 11 van het ontwerp van wet

Artikel 20, van dezelfde wet, gewijzigd bij het koninklijk besluit van 13 juli 1992 en bij de wetten van 15 juli 1996, 26 mei 2005, 15 september 2006, 25 april 2007 en 19 maart 2014, wordt vervangen als volgt:

“Art. 20. Onverminderd de meer voordelige bepalingen van een internationaal verdrag en het non-refoulementbeginsel, is dit hoofdstuk van toepassing op de onderdanen van derde landen die zijn toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk.

Het is niet van toepassing op de onderdanen van derde landen die de internationale bescherming in het Rijk genieten.”.

Art. 9, § 3, a)

3. De lidstaten kunnen een op grond van deze richtlijn afgegeven Europese blauwe kaart intrekken of weigeren te verlengen in de volgende gevallen:
- a) om redenen die verband houden met de openbare orde, de openbare veiligheid of de volksgezondheid;

Art. 12 van het ontwerp van wet

Artikel 21, van dezelfde wet, vervangen bij de wet van 26 mei 2005 en gewijzigd bij de wetten van 6 mei 2009 en 19 maart 2014, wordt vervangen als volgt:

“Art. 21. De minister of zijn gemachtigde kan een einde maken aan het verblijf van een onderdaan van een derde land die voor een beperkte of onbeperkte duur tot het verblijf is toegelaten of gemachtigd en hem het bevel geven het grondgebied te verlaten, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Het eerste lid is van toepassing,

ONTWERP VAN WET TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, MET HET DOEL DE BESCHERMING VAN DE OPENBARE ORDE EN DE NATIONALE VEILIGHEID TE VERSTERKEN

28 NOVEMBRE 2016

Art. 11, § 1	<p>1. De bevoegde autoriteiten van de lidstaten nemen een beslissing over de volledige aanvraag voor een Europese blauwe kaart en stellen de aanvrager, overeenkomstig de nationale wettelijke kennisgevingsprocedures van de betrokken lidstaat, zo spoedig mogelijk en uiterlijk 90 dagen nadat de aanvraag is ingediend, schriftelijk in kennis van hun beslissing.</p> <p>De nationale wetgeving van de betrokken lidstaat bepaalt de eventuele gevolgen van het uitblijven van een beslissing binnen de in de eerste alinea vastgestelde termijn.</p>	<p>onverminderd artikel 61/8, op de onderdaan van een derde land die krachtens artikel 61/7 tot verblijf gemachtigd is. "</p> <p>Artikel 62, van dezelfde wet, gewijzigd bij de wetten van 14 juli 1987, 6 mei 1993, 15 juli 1996, 19 januari 2012 en vervangen bij de wet van 4 mei 2016, wordt vervangen als volgt:</p> <p>(...)</p> <p>§ 2. De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. De feiten die deze beslissingen rechtvaardigen worden vermeld, behalve indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten.</p> <p>Wanneer de beslissingen bedoeld in artikel 39/79, §1, tweede lid, gebaseerd zijn op feiten die beschouwd worden als dwingende redenen van nationale veiligheid, wordt in deze beslissingen vermeld dat ze gebaseerd zijn op dwingende redenen van nationale veiligheid in de zin van artikel 39/79, §3.</p> <p>§ 3. (...)</p> <p>Onverminderd een kennisgeving aan de persoon zelf is elke kennisgeving op de woonplaats of, in voorkomend geval, de gekozen woonplaats geldig indien ze op een van de volgende manieren uitgevoerd wordt:</p> <p>1° door middel van een aangetekende brief, of</p>
---------------------	--	--

Page 44 sur 53

ONTWERP VAN WET TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, MET HET DOEL DE BESCHERMING VAN DE OPENBARE ORDE EN DE NATIONALE VEILIGHEID TE VERSTERKEN

28 NOVEMBRE 2016

2° per bode, met ontvangstbewijs,
of
3° per fax, indien de vreemdeling woonplaats heeft gekozen bij zijn advocaat, of
4° via elke andere bij een koninklijk besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad toegelaten wijze waarbij de datum van kennisgeving met zekerheid kan worden vastgesteld.”

Art. 11, § 3

3. Beslissingen tot weigering, niet-verlenging of intrekking van de Europese blauwe kaart worden schriftelijk meegedeeld aan de betrokken onderdaan van een derde land en eventueel aan diens werkgever, overeenkomstig de nationale wettelijke kennisgevingsprocedures, en kunnen juridisch worden aangevochten in de betrokken lidstaat. In de kennisgeving worden de redenen voor de beslissing gegeven, alsmede informatie over de beschikbare beroepsmogelijkheden en de termijnen die daarvoor gelden.

Art. 45 van het ontwerp van wet

Artikel 62, van dezelfde wet, gewijzigd bij de wetten van 14 juli 1987, 6 mei 1993, 15 juli 1996, 19 januari 2012 en vervangen bij de wet van 4 mei 2016, wordt vervangen als volgt:

(...)

§ 2. De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. De feiten die deze beslissingen rechtvaardigen worden vermeld, behalve indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten.

Wanneer de beslissingen bedoeld in artikel 39/79, §1, tweede lid, gebaseerd zijn op feiten die beschouwd worden als dwingende redenen van nationale veiligheid, wordt in deze beslissingen vermeld dat ze gebaseerd zijn op dwingende redenen van nationale veiligheid in de zin van artikel 39/79, §3.

§ 3. (...)

Onverminderd een kennisgeving aan de persoon zelf is elke

ONTWERP VAN WET TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, MET HET DOEL DE BESCHERMING VAN DE OPENBARE ORDE EN DE NATIONALE VEILIGHEID TE VERSTERKEN

28 NOVEMBRE 2016

kennisgeving op de woonplaats of, in voorkomend geval, de gekozen woonplaats geldig indien ze op een van de volgende manieren uitgevoerd wordt:

- 1° door middel van een aangetekende brief, of
- 2° per bode, met ontvangstbewijs, of
- 3° per fax, indien de vreemdeling woonplaats heeft gekozen bij zijn advocaat, of
- 4° via elke andere bij een koninklijk besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad toegelaten wijze waarbij de datum van kennisgeving met zekerheid kan worden vastgesteld.”.

Art. 23, § 1, tweede lid	Wanneer de lidstaten die bepalingen aannemen, wordt in de bepalingen zelf of bij de officiële bekendmaking daarvan naar deze richtlijn verwezen. De regels voor de verwijzing worden vastgesteld door de lidstaten.	Art. 2 van het ontwerp van wet	Deze wet voorziet in de gedeeltelijke omzetting van de volgende richtlijnen: (...) 7° de richtlijn 2009/50/EG van de Raad van 25 mei 2009 betreffende de voorwaarden voor toegang en verblijf van onderdanen van derde landen met het oog op een hooggekwalificeerde baan; (...)
---------------------------------	---	---------------------------------------	---

RICHTLIJN 2011/95/EU VAN HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD VAN 13 DECEMBER 2011 INZAKE NORMEN VOOR DE ERKENNING VAN ONDERDANEN VAN DERDE LANDEN OF STAATLOZEN ALS PERSONEN DIE INTERNATIONALE BESCHERMING GENIETEN, VOOR EEN UNIFORME STATUS VOOR VLUCHTELINGEN OF VOOR PERSONEN DIE IN AANMERKING KOMEN VOOR SUBSIDIÄIRE BESCHERMING, EN VOOR DE INHOUD VAN DE VERLENDE BESCHERMING (HERSCHIKKING)

Art. 3	De lidstaten kunnen ter bepaling van wie als vluchteling of als voor	Art. 11 van het ontwerp van wet	Artikel 20, van dezelfde wet, gewijzigd bij het koninklijk besluit
---------------	--	--	--

Page 46 sur 53

ONTWERP VAN WET TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, MET HET DOEL DE BESCHERMING VAN DE OPENBARE ORDE EN DE NATIONALE VEILIGHEID TE VERSTERKEN

28 NOVEMBRE 2016

subsidiäre bescherming in aanmerking komend persoon wordt erkend en ter bepaling van de inhoud van de internationale bescherming, gunstiger normen vaststellen of handhaven indien die met deze richtlijn verenigbaar zijn.

van 13 juli 1992 en bij de wetten van 15 juli 1996, 26 mei 2005, 15 september 2006, 25 april 2007 en 19 maart 2014, wordt vervangen als volgt:
 “Art. 20. Onverminderd de meer voordelige bepalingen van een internationaal verdrag en het non-refoulementbeginsel, is dit hoofdstuk van toepassing op de onderdanen van derde landen die zijn toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk.
 Het is niet van toepassing op de onderdanen van derde landen die de internationale bescherming in het Rijk genieten.”

Art. 21

1. De lidstaten eerbiedigen het beginsel van non-refoulement met inachtneming van hun internationale verplichtingen.
2. Wanneer dit op grond van de in lid 1 genoemde internationale verplichtingen niet verboden is, mogen de lidstaten een al dan niet formeel erkende vluchteling uitzetten of terugleiden wanneer:
 - a) er goede redenen bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de veiligheid van de lidstaat waar hij zich bevindt; of
 - b) hij een gevaar vormt voor de samenleving van die lidstaat, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf.
3. De lidstaten mogen de

Art. 11 van het ontwerp van wet

Artikel 20, van dezelfde wet, gewijzigd bij het koninklijk besluit van 13 juli 1992 en bij de wetten van 15 juli 1996, 26 mei 2005, 15 september 2006, 25 april 2007 en 19 maart 2014, wordt vervangen als volgt:
 “Art. 20. Onverminderd de meer voordelige bepalingen van een internationaal verdrag en het non-refoulementbeginsel, is dit hoofdstuk van toepassing op de onderdanen van derde landen die zijn toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk.
 Het is niet van toepassing op de onderdanen van derde landen die

ONTWERP VAN WET TOT WIZIGING VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, MET HET DOEL DE BESCHERMING VAN DE OPENBARE ORDE EN DE NATIONALE VEILIGHEID TE VERSTERKEN

28 NOVEMBRE 2016

verblijfstitel van een vluchteling op wie lid 2 van toepassing is, intrekken, beëindigen of weigeren te verlengen of te verstreken.

Art. 24
1. Zo spoedig mogelijk nadat internationale bescherming is verleend en zonder dat afbreuk wordt gedaan aan artikel 21, lid 3, verstreken de lidstaten aan personen met de vluchtelingenstatus een verblijfstitel die ten minste drie jaar geldig is en kan worden verlengd, tenzij dwingende redenen van nationale veiligheid of openbare orde zich daartegen verzetten. Onverminderd het bepaalde in artikel 23, lid 1, kan de aan de gezinsleden van de personen met de vluchtelingenstatus af te geven verblijfstitel minder dan drie jaar geldig zijn en verlengbaar zijn.

2. Zo spoedig mogelijk nadat internationale bescherming is verleend, verstreken de lidstaten personen met de subsidiairebeschermingsstatus en hun gezinsleden een verlengbare verblijfstitel die ten minste één jaar geldig is en ten minste twee jaar in geval van verlenging, tenzij dwingende redenen van nationale veiligheid of openbare orde zich daartegen verzetten.

Art. 33
De lidstaten staan op hun grondgebied het vrije verkeer toe van personen die internationale bescherming genieten onder

de internationale bescherming in het Rijk genieten.”.

Art. 11 van het ontwerp van wet
Artikel 20, van dezelfde wet, gewijzigd bij het koninklijk besluit van 13 juli 1992 en bij de wetten van 15 juli 1996, 26 mei 2005, 15 september 2006, 25 april 2007 en 19 maart 2014, wordt vervangen als volgt:
“Art. 20. Onverminderd de meer voordelige bepalingen van een internationaal verdrag en het non-refoulementbeginsel, is dit hoofdstuk van toepassing op de onderdanen van derde landen die zijn toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk.

Het is niet van toepassing op de onderdanen van derde landen die de internationale bescherming in het Rijk genieten.”.

Art. 18 van het ontwerp van wet
Artikel 26, van dezelfde wet, wordt vervangen als volgt:

“Art. 26. In de gevallen waarin de vreemdeling de openbare orde of

ONTWERP VAN WET TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, MET HET DOEL DE BESCHERMING VAN DE OPENBARE ORDE EN DE NATIONALE VEILIGHEID TE VERSTERKEN

28 NOVEMBRE 2016

dezelfde voorwaarden en beperkingen als gelden voor de andere onderdanen van derde landen die legaal op hun grondgebied verblijven.

de nationale veiligheid heeft geschaad, kan de minister hem verplichten bepaalde plaatsen te verlaten, ervan verwijderd te blijven of in een bepaalde plaats te verblijven.

Indien de vreemdeling niet voldoet aan de verplichtingen die krachtens het eerste lid aan hem worden opgelegd kan er een einde worden gemaakt aan zijn verblijf en kan het bevel om het grondgebied te verlaten krachtens deze wet aan hem worden afgegeven.”

Art. 39, § 1, tweede lid

Wanneer de lidstaten die bepalingen vaststellen, wordt in de bepalingen zelf of bij de officiële bekendmaking daarvan naar deze richtlijn verwezen. In de bepalingen wordt tevens vermeld dat verwijzingen in bestaande wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen naar de bij deze richtlijn ingetrokken richtlijn, gelden als verwijzingen naar de onderhavige richtlijn. De regels voor die verwijzing en de formulering van die vermelding worden vastgesteld door de lidstaten.

Art. 2 van het ontwerp van wet

Deze wet voorziet in de gedeeltelijke omzetting van de volgende richtlijnen:

(...)

8° de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staattoelzen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking);

(...)

RICHTLIJN 2016/801/EU VAN HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD VAN 11 MEI 2016 BETREFFENDE DE VOORWAARDEN VOOR TOEGANG EN VERBLIJF VAN DERDELANDERS MET HET OOG OP ONDERZOEK, STUDIE, STAGES, VRIJWILLIGERSWERK, SCHOLIERENUITWIJSELING, EDUCATIEVE PROJECTEN OF AU-PAIRACTIVITEITEN (HERSCHIKKING)

ONTWERP VAN WET TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, MET HET DOEL DE BESCHERMING VAN DE OPENBARE ORDE EN DE NATIONALE VEILIGHEID TE VERSTERKEN

28 NOVEMBRE 2016

Art. 4, § 1

1. Deze richtlijn doet geen afbreuk aan gunstiger bepalingen van:
- a) bilaterale of multilaterale overeenkomsten tussen de Unie of de Unie en haar lidstaten enerzijds, en een of meer derde landen anderzijds, of
 - b) bilaterale of multilaterale overeenkomsten tussen een of meer lidstaten en een of meer derde landen.

Art. 11 van het ontwerp van wet

Artikel 20, van dezelfde wet, gewijzigd bij het koninklijk besluit van 13 juli 1992 en bij de wetten van 15 juli 1996, 26 mei 2005, 15 september 2006, 25 april 2007 en 19 maart 2014, wordt vervangen als volgt:

“Art. 20. Onverminderd de meer voordelige bepalingen van een internationaal verdrag en het non-refoulementbeginsel, is dit hoofdstuk van toepassing op de onderdanen van derde landen die zijn toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk.

Het is niet van toepassing op de onderdanen van derde landen die de internationale bescherming in het Rijk genieten.”.

Art. 21, § 4

4. De lidstaten kunnen een vergunning intrekken of weigeren te verlenen om redenen die verband houden met de openbare orde, de openbare veiligheid, of de volksgezondheid.

Art. 12 van het ontwerp van wet

Artikel 21, van dezelfde wet, vervangen bij de wet van 26 mei 2005 en gewijzigd bij de wetten van 6 mei 2009 en 19 maart 2014, wordt vervangen als volgt:

“Art. 21. De minister of zijn gemachtigde kan een einde maken aan het verblijf van een onderdaan van een derde land die voor een beperkte of onbeperkte duur tot het verblijf is toegelaten of gemachtigd en hem het bevel geven het grondgebied te verlaten, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Het eerste lid is van toepassing, onverminderd artikel 61/8, op de

ONTWERP VAN WET TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, MET HET DOEL DE BESCHERMING VAN DE OPENBARE ORDE EN DE NATIONALE VEILIGHEID TE VERSTERKEN

28 NOVEMBRE 2016

<p>Art. 34, § 1</p> <p>1. De bevoegde instanties van de betrokken lidstaat nemen een besluit over de aanvraag voor een vergunning of voor verlenging ervan en stellen de aanvrager, overeenkomstig de nationale wettelijke kennisgevingsprocedures van de betrokken lidstaat, zo spoedig mogelijk en uiterlijk 90 dagen na de datum waarop de volledige aanvraag is ingediend, schriftelijk in kennis van hun besluit.</p>	<p>Art. 45 van het ontwerp van wet</p> <p>Artikel 62, van dezelfde wet, gewijzigd bij de wetten van 14 juli 1987, 6 mei 1993, 15 juli 1996, 19 januari 2012 en vervangen bij de wet van 4 mei 2016, wordt vervangen als volgt:</p> <p>(...)</p> <p>§ 2. De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. De feiten die deze beslissingen rechtvaardigen worden vermeld, behalve indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten.</p> <p>Wanneer de beslissingen bedoeld in artikel 39/79, §1, tweede lid, gebaseerd zijn op feiten die beschouwd worden als dwingende redenen van nationale veiligheid, wordt in deze beslissingen vermeld dat ze gebaseerd zijn op dwingende redenen van nationale veiligheid in de zin van artikel 39/79, §3.</p> <p>§ 3. (...)</p> <p>Onverminderd een kennisgeving aan de persoon zelf is elke kennisgeving op de woonplaats of, in voorkomend geval, de gekozen woonplaats geldig indien ze op een van de volgende manieren uitgevoerd wordt:</p> <p>1° door middel van een aangetekende brief, of</p> <p>2° per bode, met ontvangstbewijs,</p>
---	---

onderdaan van een derde land die krachtens artikel 61/7 tot verblijf gemachtigd is..”.

ONTWERP VAN WET TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGERIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, MET HET DOEL DE BESCHERMING VAN DE OPENBARE ORDE EN DE NATIONALE VEILIGHEID TE VERSTERKEN

28 NOVEMBRE 2016

of
3° per fax, indien de vreemdeeling woonplaats heeft gekozen bij zijn advocaat, of
4° via elke andere bij een koninklijk besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad toegelaten wijze waarbij de datum van kennisgeving met zekerheid kan worden vastgesteld.”.

Art. 34, § 4

4. De redenen voor een besluit tot niet-ontvankelijk verklaren, afwijzing van een aanvraag of weigering van een verlenging worden de aanvrager schriftelijk meegedeeld. De redenen voor een besluit tot intrekking van een vergunning worden de derdelander schriftelijk meegedeeld. De redenen voor een besluit tot intrekking van een vergunning kunnen ook schriftelijk aan de gastentiteit worden meegedeeld.

Art. 45 van het ontwerp van wet

Artikel 62, van dezelfde wet, gewijzigd bij de wetten van 14 juli 1987, 6 mei 1993, 15 juli 1996, 19 januari 2012 en vervangen bij de wet van 4 mei 2016, wordt vervangen als volgt:

(...)

§ 2. De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. De feiten die deze beslissingen rechtvaardigen worden vermeld, behalve indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten.

Wanneer de beslissingen bedoeld in artikel 39/79, §1, tweede lid, gebaseerd zijn op feiten die beschouwd worden als dwingende redenen van nationale veiligheid, wordt in deze beslissingen vermeld dat ze gebaseerd zijn op dwingende redenen van nationale veiligheid in de zin van artikel 39/79, §3.

§ 3. (...)

Onverminderd een kennisgeving aan de persoon zelf is elke kennisgeving op de woonplaats of,

ONTWERP VAN WET TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, MET HET DOEL DE BESCHERMING VAN DE OPENBARE ORDE EN DE NATIONALE VEILIGHEID TE VERSTERKEN

28 NOVEMBRE 2016

in voorkomend geval, de gekozen woonplaats geldig indien ze op een van de volgende manieren uitgevoerd wordt:

- 1° door middel van een aangetekende brief, of
- 2° per bode, met ontvangstbewijs, of
- 3° per fax, indien de vreemdeeling woonplaats heeft gekozen bij zijn advocaat, of
- 4° via elke andere bij een koninklijk besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad toegelaten wijze waarbij de datum van kennisgeving met zekerheid kan worden vastgesteld."

Art. 40, § 1, tweede lid Wanneer de lidstaten die bepalingen vaststellen, wordt in die bepalingen zelf of bij de officiële bekendmaking daarvan naar deze richtlijn verwezen. In de bepalingen wordt tevens vermeld dat verwijzingen in bestaande wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen naar de bij deze richtlijn ingetrokken richtlijn gelden als verwijzingen naar de onderhavige richtlijn. De regels voor deze verwijzing en de formulering van deze vermelding worden vastgesteld door de lidstaten.

Art. 2 van het ontwerp van wet

Deze wet voorziet in de gedeeltelijke omzetting van de volgende richtlijnen:

(...)

9° de richtlijn 2016/801/EU van het Europees Parlement en de Raad van 11 mei 2016 betreffende de voorwaarden voor toegang en verblijf van derdelanders met het oog op onderzoek, studie, stages, vrijwilligerswerk, scholierenuitwisseling, educatieve projecten of au-pairactiviteiten (herschikking).

ONTWERP VAN WET TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, MET HET DOEL DE BESCHERMING VAN DE OPENBARE ORDE EN DE NATIONALE VEILIGHEID TE VERSTERKEN

28 NOVEMBRE 2016

ARTIKEL VAN DE AKTE VAN OMZETTING	TEKST VAN DE AKTE VAN OMZETTING	ARTIKEL VAN DE RICHTLIJN	TEKST VAN DE RICHTLIJN	COMMENTAAR
Art. 1.	Deze wet regelt een aangelegenheid als bedoeld in artikel 74 van de Grondwet.			Deze bepaling is geen omzetting van een Europese richtlijn.
Art. 2.	Deze wet voorziet in de gedeeltelijke omzetting van de volgende richtlijnen:			
	1° de richtlijn 2001/40/EG van de Raad van de Europese Unie van 28 mei 2001 betreffende de onderlinge erkenning van besluiten inzake de verwijdering van onderdanen van derde landen;	Art. 8, § 1, tweede lid, richtlijn 2001/40/EG	Wanneer de lidstaten deze bepalingen aannemen, wordt in die bepalingen zelf of bij de officiële bekendmaking daarvan naar deze richtlijn verwezen. De regels voor deze verwijzing worden vastgesteld door de lidstaten.	
	2° de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging;	Art. 20, tweede lid, richtlijn 2003/86/EG	Wanneer de lidstaten deze bepalingen aannemen, wordt in die bepalingen zelf of bij de officiële bekendmaking ervan naar deze richtlijn verwezen. De regels voor deze verwijzing worden vastgesteld door de lidstaten.	
	3° de richtlijn 2003/109/EG van de Raad van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen;	Art. 40, § 1, tweede lid, richtlijn 2004/38/EG	Wanneer de lidstaten die bepalingen aannemen, wordt in die bepalingen zelf of bij de officiële bekendmaking daarvan naar deze richtlijn verwezen. De regels voor de verwijzing worden vastgesteld door de lidstaten.	
	4° de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de richtlijnen	Art. 26, tweede lid, richtlijn 2003/109/EG	Wanneer de lidstaten deze bepalingen aannemen, wordt in die bepalingen naar deze richtlijn verwezen of wordt hiernaar verwezen bij de officiële bekendmaking van die bepalingen. De regels voor deze verwijzing worden vastgesteld door de lidstaten.	

ONTWERP VAN WET TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, MET HET DOEL DE BESCHERMING VAN DE OPENBARE ORDE EN DE NATIONALE VEILIGHEID TE VERSTERKEN

28 NOVEMBRE 2016

ARTIKEL VAN DE AKTE VAN OMZETTING	TEKST VAN DE AKTE VAN OMZETTING	ARTIKEL VAN DE RICHTLIJN	TEKST VAN DE RICHTLIJN	COMMENTAAR
	64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG;	Art. 17, tweede lid, richtlijn 2004/81/EG	Wanneer de lidstaten die bepalingen aannemen, wordt in de bepalingen zelf of bij de officiële bekendmaking daarvan naar deze richtlijn verwezen. De regels voor de verwijzing worden vastgesteld door de lidstaten.	
	5° de richtlijn 2004/81/EG van de Raad van 29 april 2004 betreffende de verblijfstitel die in ruil voor samenwerking met de bevoegde autoriteiten wordt afgegeven aan onderdanen van derde landen die het slachtoffer zijn van mensenhandel of hulp hebben gekregen bij illegale immigratie;	Art. 20, § 1, tweede lid, richtlijn 2008/115/EG	Wanneer de lidstaten die bepalingen aannemen, wordt in de bepalingen zelf of bij de officiële bekendmaking daarvan naar deze richtlijn verwezen. De regels voor die verwijzing worden vastgesteld door de lidstaten.	
	6° de richtlijn 2009/50/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven;	Art. 23, § 1, tweede lid, richtlijn 2009/50/EG	Wanneer de lidstaten die bepalingen aannemen, wordt in de bepalingen zelf of bij de officiële bekendmaking daarvan naar deze richtlijn verwezen. De regels voor de verwijzing worden vastgesteld door de lidstaten.	
	7° de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staattoelzen als personen die internationale bescherming	Art. 39, § 1, tweede lid, richtlijn 2011/95/EU	Wanneer de lidstaten die bepalingen vaststellen, wordt in de bepalingen zelf of bij de officiële bekendmaking daarvan naar deze richtlijn verwezen. In de bepalingen wordt tevens vermeld dat verwijzingen in bestaande	

ONTWERP VAN WET TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, MET HET DOEL DE BESCHERMING VAN DE OPENBARE ORDE EN DE NATIONALE VEILIGHEID TE VERSTERKEN

28 NOVEMBRE 2016

ARTIKEL VAN DE AKTE VAN OMZETTING	TEKST VAN DE AKTE VAN OMZETTING	ARTIKEL VAN DE RICHTLIJN	TEKST VAN DE RICHTLIJN	COMMENTAAR
	<p>genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking);</p>		<p>wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen naar de bij deze richtlijn ingetrokken richtlijn, gelden als verwijzingen naar de onderhavige richtlijn. De regels voor die verwijzing en de formulering van die vermelding worden vastgesteld door de lidstaten.</p>	
	<p>9° de richtlijn 2016/801/EU van het Europees Parlement en de Raad van 11 mei 2016 betreffende de voorwaarden voor toegang en verblijf van derdelanders met het oog op onderzoek, studie, stages, vrijwilligerswerk, scholierenuitwisseling, educatieve projecten of au-pairactiviteiten (herschikking).</p>	<p>Art. 40, § 1, tweede lid, richtlijn (EU) 2016/801</p>	<p>Wanneer de lidstaten die bepalingen vaststellen, wordt in die bepalingen zelf of bij de officiële bekendmaking daarvan naar deze richtlijn verwezen. In de bepalingen wordt tevens vermeld dat verwijzingen in bestaande wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen naar de bij deze richtlijn ingetrokken richtlijn gelden als verwijzingen naar de onderhavige richtlijn. De regels voor deze verwijzing en de formulering van deze vermelding worden vastgesteld door de lidstaten.</p>	
<p>Art. 3.</p>	<p>In artikel 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij de wet van 15 juli 1996 en gewijzigd bij de wetten van 19 januari 2012, 15 mei 2012 en 19 maart 2014, worden de volgende wijzigingen aangebracht:</p>	<p>Art. 3, 6), richtlijn 2008/115/EG</p>	<p>Voor de toepassing van deze richtlijn wordt verstaan onder:</p> <p>(...)</p>	
	<p>1° de bepaling onder 8° wordt vervangen als volgt:</p> <p>“8° inreisverbod: de beslissing die</p>			

Page 3 sur 65

ONTWERP VAN WET TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, MET HET DOEL DE BESCHERMING VAN DE OPENBARE ORDE EN DE NATIONALE VEILIGHEID TE VERSTERKEN

28 NOVEMBRE 2016

ARTIKEL VAN DE AKTE VAN OMZETTING	TEKST VAN DE AKTE VAN OMZETTING	ARTIKEL VAN DE RICHTLIJN	TEKST VAN DE RICHTLIJN	COMMENTAAR
	<p>kan samengaan met een beslissing tot verwijdering en waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt;”;</p>		<p>6. “inreisverbod”: een administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij de betrokkene de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, samen met een terugkeerbesluit;</p> <p>(...)</p>	
	<p>2° artikel 1 wordt aangevuld met een bepaling onder 18°, luidende: “18° Algemene Nationale Gegevensbank: de politionele gegevensbank bedoeld in artikel 44/7 van de wet van 5 augustus 1992 op het politieambt.”;</p>			
Art. 4.	<p>In Titel I, van dezelfde wet, wordt een Hoofdstuk I ter ingevoegd, dat als opschrift heeft: “Hoofdstuk I ter. – Algemene bepalingen met betrekking tot de indiening van een verblijfsaanvraag en van een verzoek om internationale of tijdelijke bescherming.”;</p>			
Art. 5.	<p>In Hoofdstuk I ter, van Titel I, van dezelfde wet, ingevoegd door artikel 4, wordt een artikel 1/3 ingevoegd, luidende: “Art. 1/3. De indiening van een verblijfsaanvraag of van een verzoek om internationale of tijdelijke bescherming door een vreemdeling die reeds het voorwerp is van een maatregel tot verwijdering of terugdrijving, tast</p>	Art. 6, § 4, richtlijn 2008/115/EG	<p>4. De lidstaten kunnen te allen tijde in schrijvende gevallen, om humanitaire of om andere redenen beslissen een onderaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf te geven. In dat geval wordt geen terugkeerbesluit uitgevaardigd. Indien al een</p>	

Page 4 sur 65

ONTWERP VAN WET TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, MET HET DOEL DE BESCHERMING VAN DE OPENBARE ORDE EN DE NATIONALE VEILIGHEID TE VERSTERKEN

28 NOVEMBRE 2016

ARTIKEL VAN DE AKTE VAN OMZETTING	TEKST VAN DE AKTE VAN OMZETTING	ARTIKEL VAN DE RICHTLIJN	TEKST VAN DE RICHTLIJN	COMMENTAAR
	<p>het bestaan van deze maatregel niet aan. Indien de betrokkene overeenkomstig de bepalingen van deze wet en haar uitvoeringsbesluiten voorlopig op het grondgebied mag blijven, in afwachting van een beslissing inzake deze verblijfsaanvraag of dit verzoek om internationale of tijdelijke bescherming, wordt de uitvoerbaarheid van de maatregel tot verwijdering of terugdrijving opgeschort."</p>		<p>terugkeerbesluit is uitgevaardigd, wordt het ingetrokken of opgeschort voor de duur van de geldigheid van de verblijfsvergunning of andere vorm van toestemming tot legaal verblijf.</p>	
<p>Art. 6.</p>	<p>In artikel 3, van dezelfde wet, vervangen bij de wet van 15 juli 1996 en gewijzigd bij de wetten van 19 januari 2012, 19 maart 2014 en 4 mei 2016, wordt vervangen als volgt:</p> <p>"Art. 3. Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in de vreemde gevallen bevindt:</p> <p>1° wanneer hij aangetroffen wordt in de luchthaventransitzone zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;</p> <p>2° wanneer hij het Rijk poogt binnen te komen zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;</p> <p>3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter</p>		<p>Art. 14, §§ 1, 2, 4 en 6 verordening (EU) 2016/399 van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 2016 betreffende een Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen (Schengengrenscode) (codificatie):</p> <p>1. Indien een onderdaan van een derde land niet aan alle in artikel 6, lid 1, vermelde toegangsvoorwaarden voldoet en niet tot de in artikel 6, lid 5, genoemde categorieën personen behoort, wordt hem de toegang tot het grondgebied van de lidstaten geweigerd. Dit laat de toepassing van de bijzondere bepalingen inzake asielrecht en internationale bescherming of inzake afgifte van een visum voor een verblijf van langere duur onverlet.</p>	

Page 5 sur 65

ONTWERP VAN WET TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, MET HET DOEL DE BESCHERMING VAN DE OPENBARE ORDE EN DE NATIONALE VEILIGHEID TE VERSTERKEN

28 NOVEMBRE 2016

ARTIKEL VAN DE AKTE VAN OMZETTING	TEKST VAN DE AKTE VAN OMZETTING	ARTIKEL VAN DE RICHTLIJN	TEKST VAN DE RICHTLIJN	COMMENTAAR
	<p>staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden;</p> <p>4° wanneer hij niet over voldoende middelen van bestaan beschikt, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat waar zijn toelating is gewaarborgd, en hij niet in staat is die middelen wettelijk te verwerven;</p> <p>5° wanneer hij ter fine van weigering van toegang of verblijf gesignaleerd staat in het Schengeninformatiesysteem of in de Algemene Nationale Gegevensbank;</p> <p>6° wanneer hij geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;</p> <p>7° wanneer hij geacht wordt de openbare rust, de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;</p> <p>8° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken;</p>			<p>2. De toegang kan alleen worden geweigerd in een met redenen omklede beslissing waarin de precieze weigeringsgronden worden genoemd. De beslissing wordt genomen door een naar nationaal recht bevoegde instantie. Zij is onmiddellijk van toepassing. De met redenen omklede beslissing waarin de precieze weigeringsgronden worden genoemd, wordt meegedeeld door middel van het standaardformulier in bijlage V, deel B, dat wordt ingevuld door de naar nationaal recht voor de weigering van toegang bevoegde autoriteit. Het ingevulde standaardformulier wordt verstrekt aan de betrokken onderdaan van een derde land, die met behulp van dit formulier de ontvangst van de beslissing tot weigering van toegang bevestigt. (...)</p> <p>4. Ingeval een onderdaan van een derde land de toegang wordt geweigerd, zien de grenswachters erop toe dat die persoon het grondgebied van de betrokken lidstaat niet betreedt. (...)</p> <p>6. Gedetailleerde voorschriften inzake weigering van toegang zijn opgenomen in bijlage V, deel A.</p>

Page 6 sur 65

ONTWERP VAN WET TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, MET HET DOEL DE BESCHERMING VAN DE OPENBARE ORDE EN DE NATIONALE VEILIGHEID TE VERSTERKEN

28 NOVEMBRE 2016

ARTIKEL VAN DE AKTE VAN OMZETTING	TEKST VAN DE AKTE VAN OMZETTING	ARTIKEL VAN DE RICHTLIJN	TEKST VAN DE RICHTLIJN	COMMENTAAR
	<p>9° wanneer hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is;</p> <p>10° wanneer hij lijdt aan een van de ziekten opgesomd in de bijlage bij deze wet.</p> <p>De beslissing wordt genomen door de minister of, behalve in het geval bedoeld in het eerste lid, 6°, door zijn gemachtigde. In de gevallen bedoeld in het eerste lid, 1° of 2°, kunnen de met de grenscontrole belaste overheden de beslissing zelf nemen.</p> <p>Wanneer overwogen wordt om de toegang te weigeren aan een vreemdeling die in het bezit is van een geldig visum, beslist de bevoegde overheid eveneens of het visum moet worden nietig verklaard of ingetrokken.</p> <p>De met de grenscontrole belaste overheden drijven de vreemdeling aan wie de toegang geweigerd wordt terug en, in voorkomend geval, verklaren zij het visum nietig of trekken zij het in.</p> <p>De Koning kan, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de voorwaarden en regels voor de toepassing van dit artikel vaststellen.°.</p>			<p>Art. 6, §§ 1 en 5 verordening (EU) 2016/399 van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart</p>

Page 7 sur 65

ONTWERP VAN WET TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, MET HET DOEL DE BESCHERMING VAN DE OPENBARE ORDE EN DE NATIONALE VEILIGHEID TE VERSTERKEN

28 NOVEMBRE 2016

ARTIKEL VAN DE AKTE VAN OMZETTING	TEKST VAN DE AKTE VAN OMZETTING	ARTIKEL VAN DE RICHTLIJN	TEKST VAN DE RICHTLIJN	COMMENTAAR
	<p>2016 betreffende een Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen (Schengengrenscode) (codificatie):</p> <p>1. Voor een voorgenomen verblijf op het grondgebied van de lidstaten van ten hoogste 90 dagen binnen een periode van 180 dagen, waarbij voor iedere dag van het verblijf de 180 voorafgaande dagen in aanmerking worden genomen, gelden voor onderdanen van derde landen de volgende toegangsvoorwaarden:</p> <p>a) in het bezit zijn van een geldig reisdocument of van een document dat de houder recht geeft op grensoverschrijding en dat aan de volgende criteria voldoet:</p> <p>i) het is geldig tot minstens drie maanden na de voorgenomen datum van vertrek uit het grondgebied van de lidstaten. In gemotiveerde spoedeisende gevallen mag echter van deze verplichting worden afgezien;</p> <p>ii) het is afgegeven in de voorafgaande tien jaar;</p> <p>b) indien vereist op grond van Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad, in het bezit zijn van een geldig visum, behalve indien zij houder zijn van een geldige verblijfsvergunning of een geldig</p>			

ONTWERP VAN WET TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, MET HET DOEL DE BESCHERMING VAN DE OPENBARE ORDE EN DE NATIONALE VEILIGHEID TE VERSTERKEN

28 NOVEMBRE 2016

ARTIKEL VAN DE AKTE VAN OMZETTING	TEKST VAN DE AKTE VAN OMZETTING	ARTIKEL VAN DE RICHTLIJN	TEKST VAN DE RICHTLIJN	COMMENTAAR
				visum voor verblijf van langere duur;
				c) het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven, alsmede beschikken over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, dan wel in staat zijn deze middelen rechtmatig te verwerven;
				d) niet met het oog op weigering van toegang in het SIS signaleerd zijn;
				e) niet worden beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name niet om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang signaleerd staan in de nationale databanken van de lidstaten. (...)
				5. In afwijking van lid 1:
				a) wordt onderdanen van derde landen die niet aan alle in lid 1 genoemde voorwaarden voldoen, maar wel houder zijn van een

Page 9 sur 65

ONTWERP VAN WET TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, MET HET DOEL DE BESCHERMING VAN DE OPENBARE ORDE EN DE NATIONALE VEILIGHEID TE VERSTERKEN

28 NOVEMBRE 2016

ARTIKEL VAN DE AKTE VAN OMZETTING	TEKST VAN DE AKTE VAN OMZETTING	ARTIKEL VAN DE RICHTLIJN	TEKST VAN DE RICHTLIJN	COMMENTAAR
				<p>verblijfsvergunning of een visum voor verblijf van langere duur, toegang verleend tot het grondgebied van de andere lidstaten met het oog op doorreis zodat zij het grondgebied kunnen bereiken van de lidstaat die de verblijfsvergunning of het visum voor verblijf van langere duur heeft afgegeven, tenzij hun namen zijn vermeld op de nationale signaleringslijst van de lidstaat waarvan zij de buitengrenzen willen overschrijden, en de signalering vergezeld gaat van instructies om de binnenkomst of doorreis te weigeren;</p> <p>b) kan onderdanen van derde landen die voldoen aan de in lid 1 genoemde voorwaarden, met uitzondering van de voorwaarde onder b), en zich melden aan de grens, toegang tot het grondgebied van de lidstaten worden verleend, indien aan de grens een visum wordt afgegeven overeenkomstig de artikelen 35 en 36 van Verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad.</p> <p>De lidstaten stellen statistieken over aan de grens afgegeven visa op overeenkomstig artikel 46 van en bijlage XII bij Verordening (EG) nr. 810/2009.</p>

Page 10 sur 65

ONTWERP VAN WET TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, MET HET DOEL DE BESCHERMING VAN DE OPENBARE ORDE EN DE NATIONALE VEILIGHEID TE VERSTERKEN

28 NOVEMBRE 2016

ARTIKEL VAN DE AKTE VAN OMZETTING	TEKST VAN DE AKTE VAN OMZETTING	ARTIKEL VAN DE RICHTLIJN	TEKST VAN DE RICHTLIJN	COMMENTAAR
				<p>Indien het niet mogelijk is op het document een visum aan te brengen, wordt het visum, bij wijze van uitzondering, op een apart blad aangebracht dat aan het document wordt gehecht. In dat geval wordt gebruikgemaakt van het bij Verordening (EG) nr. 333/2002 van de Raad vastgestelde uniforme model voor formulieren voor de aanbrenging van het visum;</p> <p>c) kan onderdanen van derde landen die niet aan een of meer van de in lid 1 genoemde voorwaarden voldoen, door een lidstaat toegang tot zijn grondgebied worden verleend op grond van humanitaire overwegingen, om redenen van nationaal belang of wegens internationale verplichtingen. Indien de betrokken onderdaan van een derde land gesignaleerd staat als bedoeld in lid 1, onder d), stelt de lidstaat die hem toegang tot zijn grondgebied verleent, de overige lidstaten daarvan in kennis.</p> <p>+ Bijlage V, afdeling A, § 1., c) en afdeling B.</p> <p>Art. 34, verordening (EG) nr 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode</p>

ONTWERP VAN WET TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, MET HET DOEL DE BESCHERMING VAN DE OPENBARE ORDE EN DE NATIONALE VEILIGHEID TE VERSTERKEN

28 NOVEMBRE 2016

ARTIKEL VAN DE AKTE VAN OMZETTING	TEKST VAN DE AKTE VAN OMZETTING	ARTIKEL VAN DE RICHTLIJN	TEKST VAN DE RICHTLIJN	COMMENTAAR
				<p>(Visumcode) :</p> <p>1. Een visum wordt nietig verklaard indien blijkt dat op het moment van afgifte niet aan de afgiftevoorwaarden voldaan was, met name indien er ernstige redenen bestaan om aan te nemen dat het visum op onrechtmatige wijze is verkregen. Een visum wordt in beginsel nietig verklaard door de bevoegde autoriteiten van de lidstaat die het heeft afgegeven. Een visum kan door de bevoegde autoriteiten van een andere lidstaat nietig worden verklaard; in dat geval worden de autoriteiten van de lidstaat die het visum heeft afgegeven van de nietigverklaring in kennis gesteld.</p> <p>2. Een visum wordt ingetrokken indien blijkt dat niet langer aan de afgiftevoorwaarden voldaan wordt. Een visum wordt in beginsel ingetrokken door de bevoegde autoriteiten van de lidstaat die het heeft afgegeven. Een visum kan door de bevoegde autoriteiten van een andere lidstaat worden ingetrokken; in dat geval worden de autoriteiten van de lidstaat die het visum heeft afgegeven van de intrekking in kennis gesteld.</p> <p>3. Een visum kan worden ingetrokken op verzoek van de visumhouder. De bevoegde autoriteiten van de lidstaat die het</p>

Page 12 sur 65

ONTWERP VAN WET TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, MET HET DOEL DE BESCHERMING VAN DE OPENBARE ORDE EN DE NATIONALE VEILIGHEID TE VERSTERKEN

28 NOVEMBRE 2016

ARTIKEL VAN DE AKTE VAN OMZETTING	TEKST VAN DE AKTE VAN OMZETTING	ARTIKEL VAN DE RICHTLIJN	TEKST VAN DE RICHTLIJN	COMMENTAAR
				<p>visum heeft afgegeven worden van de intrekking in kennis gesteld.</p> <p>4. Het feit dat de houder van een visum aan de grens niet alle in artikel 14, lid 3, bedoelde bewijsstukken kan overleggen, leidt niet automatisch tot een besluit tot nietigverklaring of intrekking van het visum.</p> <p>5. Indien een visum wordt nietig verklaard of ingetrokken, wordt daarop het stempel „NIETIG VERKLAARD” of „INGETROKKEN” aangebracht en worden het optische variabele kenmerk van de visumsticker, het veiligheidskenmerk „latent-beeldeffect” en het woord „visum” ongeduldig gemaakt door middel van een doorhaling.</p> <p>6. De beslissing tot nietigverklaring of intrekking van een visum en de gronden waarop deze is gebaseerd, wordt aan de aanvrager kenbaar gemaakt door middel van het standaardformulier van bijlage VI.</p> <p>7. Visumhouders van wie het visum is nietig verklaard of ingetrokken, hebben een recht van beroep tenzij het visum overeenkomstig lid 3 op zijn verzoek ingetrokken is. Het beroep wordt ingesteld tegen de lidstaat die de beslissing over de nietigverklaring of intrekking heeft genomen. De nationale wetgeving van die lidstaat is op het beroep</p>

Page 13 sur 65

ONTWERP VAN WET TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, MET HET DOEL DE BESCHERMING VAN DE OPENBARE ORDE EN DE NATIONALE VEILIGHEID TE VERSTERKEN

28 NOVEMBRE 2016

ARTIKEL VAN DE AKTE VAN OMZETTING	TEKST VAN DE AKTE VAN OMZETTING	ARTIKEL VAN DE RICHTLIJN	TEKST VAN DE RICHTLIJN	COMMENTAAR
Art. 7.	<p>In artikel 7, eerste lid, van dezelfde wet, vervangen bij de wet van 15 juli 1996 en gewijzigd bij de wet van 19 januari 2012, worden de volgende wijzigingen aangebracht:</p> <p>1° in de bepaling onder 4° worden de woorden “, op eensluidend advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen,” opgeheven;</p>			<p>van toepassing. De lidstaten verstrekken de aanvragers informatie over de beroepsprocedure, zoals gespecificeerd in bijlage VI.</p> <p>8. Informatie over een nietig verklaard of ingetrokken visum wordt in het VIS ingevoerd overeenkomstig artikel 13 van de VIS-verordening.</p> <p>Art. 19, 20 § 1 et 21, §§ 1 en 2bis, overeenkomst ter uitvoering van het Schengenakkoord, samen gelezen met artikel 6, §1, d) en e), en §5, a) en c).</p>
				<p>Art. 19 :</p> <p>1. Vreemdelingen die houder zijn van een eenvormig visum en die het grondgebied van één der overeenkomstsluitende partijen op regelmatige wijze zijn binnengekomen, mogen zich, zolang het visum geldig is en voorzover zij aan de in artikel 5, lid 1, onder a), c), d) en e), bedoelde voorwaarden voor binnenkomst voldoen, op het grondgebied van alle overeenkomstsluitende partijen vrij verplaatsen.</p> <p>2. Tot op het tijdstip van instelling van het eenvormige visum mogen vreemdelingen die houder zijn van een door één van deze partijen verleend visum en die het grondgebied van één van deze</p>

Page 14 sur 65

ONTWERP VAN WET TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, MET HET DOEL DE BESCHERMING VAN DE OPENBARE ORDE EN DE NATIONALE VEILIGHEID TE VERSTERKEN

28 NOVEMBRE 2016

ARTIKEL VAN DE AKTE VAN OMZETTING	TEKST VAN DE AKTE VAN OMZETTING	ARTIKEL VAN DE RICHTLIJN	TEKST VAN DE RICHTLIJN	COMMENTAAR
				<p>partijen op regelmatige wijze zijn binnengekomen, zolang het visum geldig is en voor ten hoogste drie maanden te rekenen vanaf de datum van de eerste binnenkomst, zich op het grondgebied van alle overeenkomstsluitende partijen vrij verplaatsen, voorzover zij voldoen aan de in artikel 5, lid 1, onder a), c), d) en e), bedoelde voorwaarden voor binnenkomst.</p> <p>3. Het bepaalde in de leden 1 en 2 is niet van toepassing op visa waarvan de geldigheid territoriaal is beperkt overeenkomstig de bepalingen van hoofdstuk 3 van deze titel.</p> <p>4. Het bepaalde in dit artikel geldt onverminderd het bepaalde in artikel 22.</p> <p>Art. 20 :</p> <p>1. Vreemdelingen die op regelmatige wijze op het grondgebied van een overeenkomstsluitende partij zijn binnengereisd, dienen zich onder de door ieder van de overeenkomstsluitende partijen vastgestelde voorwaarden aan te melden bij de bevoegde autoriteiten van de overeenkomstsluitende partij op wier grondgebied zij binnenkomen. Deze aanmelding kan naar keuze van elke overeenkomstsluitende</p>

Page 15 sur 65

ONTWERP VAN WET TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, MET HET DOEL DE BESCHERMING VAN DE OPENBARE ORDE EN DE NATIONALE VEILIGHEID TE VERSTERKEN

28 NOVEMBRE 2016

ARTIKEL VAN DE AKTE VAN OMZETTING	TEKST VAN DE AKTE VAN OMZETTING	ARTIKEL VAN DE RICHTLIJN	TEKST VAN DE RICHTLIJN	COMMENTAAR
				<p>partij hetzij bij binnenkomst, hetzij binnen drie werkdagen te rekenen vanaf de datum van binnenkomst, in het binnenland geschieden. (...)</p> <p>Art. 21 :</p> <p>1. Vreemdelingen die houder zijn van een geldige, door een van de lidstaten afgegeven verblijfstitel, mogen zich gedurende een periode van ten hoogste drie maanden per periode van zes maanden op grond van deze titel en van een geldig reisdocument vrij verplaatsen op het grondgebied van de overige lidstaten, mits zij voldoen aan de in artikel 5, lid 1, onder a), c) en e), van Verordening (EG) nr. 562/2006 van het Europees Parlement en de Raad van 15 maart 2006 tot vaststelling van een communautaire code betreffende de overschrijding van de grenzen door personen (Schengengrenscode) bedoelde toegangsvoorwaarden, en niet gesignaleerd staan op de nationale signaleringslijst van de betrokken lidstaat. (...)</p> <p>2bis. Het in lid 1 vastgestelde recht van vrij verkeer is ook van toepassing op vreemdelingen die houder zijn van een geldig visum voor verblijf van langere duur dat</p>

Page 16 sur 65

ONTWERP VAN WET TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, MET HET DOEL DE BESCHERMING VAN DE OPENBARE ORDE EN DE NATIONALE VEILIGHEID TE VERSTERKEN

28 NOVEMBRE 2016

ARTIKEL VAN DE AKTE VAN OMZETTING	TEKST VAN DE AKTE VAN OMZETTING	ARTIKEL VAN DE RICHTLIJN	TEKST VAN DE RICHTLIJN	COMMENTAAR
	<p>2° de bepaling onder 5° wordt vervangen als volgt: “5° wanneer hij ter fine van weigering van toegang of verblijf gesignaleerd staat in het Schengeninformatiesysteem of in de Algemene Nationale Gegevensbank”;</p>	<p>Art.3, § 1, a), richtlijn 2001/40/EG</p>	<p>1. Met verwijdering volgens artikel 1 worden de volgende gevallen beoogd: (...) Onverminderd artikel 25, lid 2, van de Schengenuitvoeringsovereenkomst, indien de betrokkene houder is van een door de uitvoerende lidstaat of door een andere lidstaat verstrekte verblijfstitel, raadpleegt de uitvoerende lidstaat de uitvoerende lidstaat en de uitvaardigende lidstaat en de lidstaat die de verblijfstitel heeft afgegeven. Het bestaan van een in het kader van dit lid genomen verwijderingsbesluit maakt de intrekking van de verblijfstitel mogelijk, indien de nationale wetgeving van de lidstaat die de titel heeft afgegeven zulks toelaat.</p>	<p>overeenkomstig artikel 18 door een van de lidstaten is afgegeven.</p>
<p>Art. 8.</p>	<p>In artikel 8bis, van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 1 september 2004 en gewijzigd bij de wetten van 6 mei 2009, 19 januari 2012 et 19 maart 2014, worden de volgende wijzigingen aangebracht: 1° in paragraaf 2, tweede lid, worden de woorden “van de artikelen 20 en 21” vervangen door de woorden “van de artikelen 21 en 22”;</p>			
	<p>2° in paragraaf 4, worden de woorden “of in de Algemene Nationale Gegevensbank” ingevoegd tussen de woorden “in het Schengeninformatiesysteem”</p>			

Page 17 sur 65

ONTWERP VAN WET TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, MET HET DOEL DE BESCHERMING VAN DE OPENBARE ORDE EN DE NATIONALE VEILIGHEID TE VERSTERKEN

28 NOVEMBRE 2016

ARTIKEL VAN DE AKTE VAN OMZETTING	TEKST VAN DE AKTE VAN OMZETTING	ARTIKEL VAN DE RICHTLIJN	TEKST VAN DE RICHTLIJN	COMMENTAAR
Art. 9.	en de woorden “, omwille van een in § 1, 1°, bedoelde reden”. In artikel 19, § 4, eerste lid, 2°, van dezelfde wet, vervangen bij de wet van 25 april 2007 en gewijzigd bij de wet van 19 maart 2014, worden de woorden “werkelijke en voldoende ernstige bedreiging” vervangen door de woorden “werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging”.	Art.12, §§ 1 en 3ter, richtlijn 2003/109/EG.	1. De lidstaten mogen uitsluitend een besluit tot verwijdering ten aanzien van een langdurig ingezetene nemen, wanneer hij een actuele en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde of de binnenlandse veiligheid vormt. 3 ter. Indien de langdurig ingezetene in de in de opmerking vermelde lidstaat nog steeds internationale bescherming geniet, wordt hij verwijderd naar deze lidstaat, die de langdurig ingezetene en zijn gezinsleden onmiddellijk, zonder formaliteiten, terugneemt, onverminderd het toepasselijke Unie- of nationaal recht en het beginsel van de eenheid van het gezin.	Deze bepaling wordt aangepast, gelet op de jurisprudentie van het Hof van Justitie die betrekking heeft op de begrippen openbare orde en nationale veiligheid. Zo wordt de interne coherentie binnen de wet eveneens verzekerd.
Art. 10.	In titel I, van dezelfde wet, wordt het opschrift van hoofdstuk VI vervangen als volgt: “Hoofdstuk VI. - Einde van het verblijf van meer dan drie maanden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.”			
Art. 11.	Artikel 20, van dezelfde wet, gewijzigd bij het koninklijk besluit van 13 juli 1992 en bij de wetten van 15 juli 1996, 26 mei 2005, 15 september 2006, 25 april 2007 en 19 maart 2014, wordt vervangen	Art.3, § 4, a), richtlijn 2003/86/EG	4. Deze richtlijn laat gunstiger bepalingen in de volgende overeenkomsten onverlet: a) bilaterale en multilaterale overeenkomsten tussen de Gemeenschap of de Gemeenschap	

Page 18 sur 65

ONTWERP VAN WET TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, MET HET DOEL DE BESCHERMING VAN DE OPENBARE ORDE EN DE NATIONALE VEILIGHEID TE VERSTERKEN

28 NOVEMBRE 2016

ARTIKEL VAN DE AKTE VAN OMZETTING	TEKST VAN DE AKTE VAN OMZETTING	ARTIKEL VAN DE RICHTLIJN	TEKST VAN DE RICHTLIJN	COMMENTAAR
	<p>als volgt: "Art. 20. Onverminderd de meer voordelige bepalingen van een internationaal verdrag en het non-refoulementbeginsel, is dit hoofdstuk van toepassing op de onderdanen van derde landen die zijn toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk. Het is niet van toepassing op de onderdanen van derde landen die de internationale bescherming in het Rijk genieten."</p>	<p>Art. 3, § 3, a) en b), richtlijn 2003/109/EG</p>	<p>3. Deze richtlijn geldt onverminderd de gunstiger bepalingen van: a) bilaterale of multilaterale overeenkomsten tussen de Gemeenschap of de Gemeenschap en haar lidstaten enerzijds en derde landen anderzijds; b) reeds voor de datum van inwerkingtreding van deze richtlijn tussen een lidstaat en een derde land gesloten bilaterale overeenkomsten;</p>	<p>en haar lidstaten enerzijds en derde landen anderzijds, of</p>
		<p>Art. 4, § 1, richtlijn 2009/50/EG</p>	<p>1. Deze richtlijn doet geen afbreuk aan gunstiger bepalingen van: a) het Gemeenschapsrecht, met inbegrip van bilaterale of multilaterale overeenkomsten tussen de Gemeenschap of de Gemeenschap en haar lidstaten en</p>	<p>een of meer derde landen; b)</p>

ONTWERP VAN WET TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, MET HET DOEL DE BESCHERMING VAN DE OPENBARE ORDE EN DE NATIONALE VEILIGHEID TE VERSTERKEN

28 NOVEMBRE 2016

ARTIKEL VAN DE AKTE VAN OMZETTING	TEKST VAN DE AKTE VAN OMZETTING	ARTIKEL VAN DE RICHTLIJN	TEKST VAN DE RICHTLIJN	COMMENTAAR
	bilaterale of multilaterale overeenkomsten tussen een of meer lidstaten en een of meer derde landen.	Art. 3, richtlijn 2011/95/EU (gelezen in samenhang met de artikelen 21 en 24 van deze richtlijn)	De lidstaten kunnen ter bepaling van wie als vluchteling of als voor subsidiaire bescherming in aanmerking komend persoon wordt erkend en ter bepaling van de inhoud van de internationale bescherming, gunstiger normen vaststellen of handhaven indien die met deze richtlijn verenigbaar zijn.	Artikel 3, van richtlijn 2011/95/EU, moet worden gelezen in samenhang met de artikelen 21 en 24 van deze richtlijn. In zijn arrest H.T., van 24 juni 2015, heeft het Hof de artikelen 21, lid 1, en 24, lid 1, uitgelegd als volgt: « Gelet op het voorgaande dient op de eerste en de derde vraag te worden geantwoord dat richtlijn 2004/83 in die zin moet worden uitgelegd dat een verblijfstitel, wanneer deze eenmaal aan een vluchteling is verleend, kan worden ingetrokken, hetzij krachtens artikel 24, lid 1, van deze richtlijn, wanneer er dwingende redenen van nationale veiligheid of openbare orde in de zin van die bepaling bestaan, hetzij ingevolge artikel 21, lid 3, van die richtlijn, wanneer er redenen bestaan om de uitzondering op het beginsel van non-refoulement als bedoeld in artikel 21, lid 2, die deze richtlijn toe te passen. » (arrest H.T., van 24 juni 2015, C-373/13, EU:C:2015:413, punt 55).
		Art.21, richtlijn 2011/95/EU	1. De lidstaten eerbiedigen het beginsel van non-refoulement met inachtneming van hun	

ONTWERP VAN WET TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, MET HET DOEL DE BESCHERMING VAN DE OPENBARE ORDE EN DE NATIONALE VEILIGHEID TE VERSTERKEN

28 NOVEMBRE 2016

ARTIKEL VAN DE AKTE VAN OMZETTING	TEKST VAN DE AKTE VAN OMZETTING	ARTIKEL VAN DE RICHTLIJN	TEKST VAN DE RICHTLIJN	COMMENTAAR
			<p>internationale verplichtingen.</p> <p>2. Wanneer dit op grond van de in lid 1 genoemde internationale verplichtingen niet verboden is, mogen de lidstaten een al dan niet formeel erkende vluchteling uitzetten of terugleiden wanneer:</p> <p>a) er goede redenen bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de veiligheid van de lidstaat waar hij zich bevindt; of</p> <p>b) hij een gevaar vormt voor de samenleving van die lidstaat, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf.</p> <p>3. De lidstaten mogen de verblijfstitel van een vluchteling op wie lid 2 van toepassing is, intrekken, beëindigen of weigeren te verlengen of te verstrekken.</p> <p>1. Zo spoedig mogelijk nadat internationale bescherming is verleend en zonder dat afbreuk wordt gedaan aan artikel 21, lid 3, verstrekken de lidstaten aan personen met de vluchtelingenstatus een verblijfstitel die ten minste drie jaar geldig is en kan worden verlengd, tenzij dwingende redenen van nationale veiligheid of openbare orde zich daartegen verzetten. Onverminderd het bepaalde in artikel 23, lid 1, kan de aan de gezinsleden van de personen met de vluchtelingenstatus af te geven</p>	

Page 21 sur 65

ONTWERP VAN WET TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, MET HET DOEL DE BESCHERMING VAN DE OPENBARE ORDE EN DE NATIONALE VEILIGHEID TE VERSTERKEN

28 NOVEMBRE 2016

ARTIKEL VAN DE AKTE VAN OMZETTING	TEKST VAN DE AKTE VAN OMZETTING	ARTIKEL VAN DE RICHTLIJN	TEKST VAN DE RICHTLIJN	COMMENTAAR
			<p>verblijfstitel minder dan drie jaar geldig zijn en verlengbaar zijn.</p> <p>2. Zo spoedig mogelijk nadat internationale bescherming is verleend, verstreken de lidstaten personen met de subsidiairbeschermingsstatus en hun gezinsleden een verlengbare verblijfstitel die ten minste één jaar geldig is en ten minste twee jaar in geval van verlenging, tenzij dwingende redenen van nationale veiligheid of openbare orde zich daartegen verzetten.</p>	
		<p>Art. 4, § 1, richtlijn (EU) 2016/801</p>	<p>1. Deze richtlijn doet geen afbreuk aan gunstiger bepalingen van: a) bilaterale of multilaterale overeenkomsten tussen de Unie of de Unie en haar lidstaten enerzijds, en een of meer derde landen anderzijds, of b) bilaterale of multilaterale overeenkomsten tussen een of meer lidstaten en een of meer derde landen.</p>	
<p>Art. 12.</p>	<p>Artikel 21, van dezelfde wet, vervangen bij de wet van 26 mei 2005 en gewijzigd bij de wetten van 6 mei 2009 en 19 maart 2014, wordt vervangen als volgt:</p> <p>“Art. 21. De minister of zijn gemachtigde kan een einde maken aan het verblijf van een onderdaan van een derde land die voor een beperkte of onbeperkte duur tot het verblijf is toegelaten of gemachtigd en hem het bevel</p>	<p>Art. 6, § 2, richtlijn 2003/86/EG</p>	<p>2. De lidstaten kunnen een verblijfstitel van een gezinslid intrekken of verlenging ervan weigeren om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid. (...)</p>	

Page 22 sur 65

ONTWERP VAN WET TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, MET HET DOEL DE BESCHERMING VAN DE OPENBARE ORDE EN DE NATIONALE VEILIGHEID TE VERSTERKEN

28 NOVEMBRE 2016

ARTIKEL VAN DE AKTE VAN OMZETTING	TEKST VAN DE AKTE VAN OMZETTING	ARTIKEL VAN DE RICHTLIJN	TEKST VAN DE RICHTLIJN	COMMENTAAR
	<p>geven het grondgebied te verlaten, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Het eerste lid is van toepassing, onverminderd artikel 61/8, op de onderdaan van een derde land die krachtens artikel 61/7 tot verblijf gemachtigd is."</p>	<p>Art.22, §§ 1, a), en 2, richtlijn 2003/109/EG</p>	<p>1. Totdat de onderdaan van een derde land de status van langdurig ingezetene heeft verkregen, kan de tweede lidstaat beslissen de verblijfsvergunning niet te verlengen of de vergunning in te trekken en de betrokkene en de leden van zijn gezin verplichten, overeenkomstig de procedures van de nationale wetgeving, verwijderingsprocedures daaronder begrepen, het grondgebied te verlaten. Dit geldt in de onderstaande gevallen: a) om redenen die verband houden met de openbare orde of de binnenlandse veiligheid, zoals bepaald in artikel 17; (...) 2. Indien de tweede lidstaat een van de in lid 1 bedoelde maatregelen treft, neemt de eerste lidstaat de langdurig ingezetene en zijn gezinsleden onmiddellijk en zonder formaliteiten terug. De tweede lidstaat deelt zijn beslissing mee aan de eerste lidstaat.</p>	<p>De verblijfstitel kan te allen tijde</p>
		<p>Art.14, c), richtlijn 2004/81/EG</p>		

Page 23 sur 65

ONTWERP VAN WET TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, MET HET DOEL DE BESCHERMING VAN DE OPENBARE ORDE EN DE NATIONALE VEILIGHEID TE VERSTERKEN

28 NOVEMBRE 2016

ARTIKEL VAN DE AKTE VAN OMZETTING	TEKST VAN DE AKTE VAN OMZETTING	ARTIKEL VAN DE RICHTLIJN	TEKST VAN DE RICHTLIJN	COMMENTAAR
	(gelezen in samenhang met artikel 13, §1, van deze richtlijn)		worden ingetrokken indien de voorwaarden voor afgifte niet langer vervuld zijn. De verblijfstitel kan met name in de volgende gevallen worden ingetrokken: (...) c) om redenen die verband houden met de openbare orde of de bescherming van de binnenlandse veiligheid, of (...)	
		Art.9, § 3, a), richtlijn 2009/50/EG	3. De lidstaten kunnen een op grond van deze richtlijn afgegeven Europese blauwe kaart intrekken of weigeren te verlengen in de volgende gevallen: a) om redenen die verband houden met de openbare orde, de openbare veiligheid of de volksgezondheid;	
Art. 13.	Artikel 22, van dezelfde wet, gewijzigd bij het koninklijk besluit van 13 juli 1992 en bij de wet van 15 juli 1996, wordt vervangen als volgt: "Art. 22. § 1. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de volgende onderdanen van derde landen en hen het bevel geven het grondgebied te verlaten om ernstige redenen van openbare	Art.21, § 4, richtlijn (EU) 2016/801	4. De lidstaten kunnen een vergunning intrekken of weigeren te verlengen om redenen die verband houden met de openbare orde, de openbare veiligheid, of de volksgezondheid. 1. Langdurig ingezetenen mogen de status van langdurig ingezetene niet langer behouden indien: (...) b) een verwijderingsmaatregel wordt genomen onder de voorwaarden van artikel 12;	

Page 24 sur 65

ONTWERP VAN WET TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, MET HET DOEL DE BESCHERMING VAN DE OPENBARE ORDE EN DE NATIONALE VEILIGHEID TE VERSTERKEN

28 NOVEMBRE 2016

ARTIKEL VAN DE AKTE VAN OMZETTING	TEKST VAN DE AKTE VAN OMZETTING	ARTIKEL VAN DE RICHTLIJN	TEKST VAN DE RICHTLIJN	COMMENTAAR
	<p>orde of nationale veiligheid:</p> <p>1° de gevestigde onderdaan van een derde land;</p> <p>2° de onderdaan van een derde land die de status van langdurig ingezetene in het Rijk geniet;</p> <p>3° de onderdaan van een derde land die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk sinds ten minste tien jaar en die er sindsdien ononderbroken verblijft.</p>	<p>Art.12, § 3bis, richtlijn</p>	<p>3 bis. Indien een lidstaat een besluit neemt tot verwijdering van een langdurig ingezetene wiens EU-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen de in artikel 8, lid 4, bedoelde opmerking bevat, verzoekt die lidstaat de in die opmerking vermelde lidstaat te bevestigen of de betrokkene aldaar nog steeds internationale bescherming geniet. De in de opmerking vermelde lidstaat antwoordt uiterlijk één maand na ontvangst van het verzoek om informatie.</p>	
	<p>§ 2. Onder voorbehoud van het tweede lid wordt, wanneer er in toepassing van paragraaf 1 een einde wordt gemaakt aan het verblijf van een langdurig ingezetene die in een andere lidstaat internationale bescherming bekomen heeft, aan de bevoegde overheid van die lidstaat gevraagd om te bevestigen of de betrokkene daar nog altijd internationale bescherming geniet. Als de langdurig ingezetene er nog altijd internationale bescherming geniet, wordt hij naar die lidstaat verwijderd.</p>	<p>Art.12, § 3ter, richtlijn</p>	<p>3 ter. Indien de langdurig ingezetene in de in de opmerking vermelde lidstaat nog steeds internationale bescherming geniet, wordt hij verwijderd naar deze lidstaat, die de langdurig ingezetene en zijn gezinsleden onmiddellijk, zonder formaliteiten,</p>	

Page 25 sur 65

ONTWERP VAN WET TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, MET HET DOEL DE BESCHERMING VAN DE OPENBARE ORDE EN DE NATIONALE VEILIGHEID TE VERSTERKEN

28 NOVEMBRE 2016

ARTIKEL VAN DE AKTE VAN OMZETTING	TEKST VAN DE AKTE VAN OMZETTING	ARTIKEL VAN DE RICHTLIJN	TEKST VAN DE RICHTLIJN	COMMENTAAR
	<p>In afwijking van het eerste lid kan de langdurig ingezetene worden verwijderd naar een ander land dan de lidstaat die hem internationale bescherming heeft verleend, wanneer er ernstige redenen bestaan om hem te beschouwen als een bedreiging voor de nationale veiligheid of wanneer hij, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf, een bedreiging vormt voor de openbare orde.</p>	<p>Art.12, §3quater, richtlijn 2003/109/EG</p>	<p>terugneemt, onverminderd het toepasselijke Unie- of nationaal recht en het beginsel van de eenheid van het gezin. 3 quater. In afwijking van lid 3 ter en met inachtneming van zijn internationale verplichtingen behoudt de lidstaat die het besluit tot verwijdering heeft vastgesteld, het recht de langdurig ingezetene te verwijderen naar een ander land dan de lidstaat die de internationale bescherming heeft verleend indien de langdurig ingezetene voldoet aan de voorwaarden, zoals gespecificeerd in artikel 21, lid 2, van Richtlijn 2004/83/EG.</p>	<p>Artikel 21, lid 2, van richtlijn 2004/83/EG, is vervangen en overgenomen door artikel 21, lid 2, van richtlijn 2011/95/EU, luidende: « Wanneer dit op grond van de in lid 1 genoemde internationale verplichtingen niet verboden is, mogen de lidstaten een al dan niet formeel erkende vluchteling uitzetten of terugleiden wanneer: a) er goede redenen bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de veiligheid van de lidstaat waar hij zich bevindt; of b) hij een gevaar vormt voor de samenleving van die lidstaat, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf. »</p>
	<p>In geen geval mag de betrokkene verwijderd worden naar een land waar hij blootgesteld wordt aan een schending van het non-refoulementbeginsel.”.</p>	<p>Art.12, § 6, richtlijn 2003/109/EG (gelezen in samenhang met art. 21, § 1, van richtlijn 2011/95/EU)</p>	<p>6. Dit artikel geldt onverminderd artikel 21, lid 1, van Richtlijn 2004/83/EG.</p>	<p>Artikel 21, lid 1, van richtlijn 2011/95/EU, schrijft voor: « De lidstaten eerbiedigen het beginsel van non-refoulement met inachtneming van hun internationale verplichtingen. »</p>
<p>Art. 14.</p>	<p>Artikel 23, van dezelfde wet, wordt vervangen als volgt: “Art. 23. § 1. De beslissingen tot</p>	<p>Art. 12, § 2, richtlijn 2003/109/EG</p>	<p>2. Het in lid 1 bedoelde besluit mag niet op economische gronden berusten.</p>	<p>Deze bepaling vervangt artikel 21, lid 1, van richtlijn 2004/83/EG en neemt het over.</p>

Page 26 sur 65

ONTWERP VAN WET TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, MET HET DOEL DE BESCHERMING VAN DE OPENBARE ORDE EN DE NATIONALE VEILIGHEID TE VERSTERKEN

28 NOVEMBRE 2016

ARTIKEL VAN DE AKTE VAN OMZETTING	TEKST VAN DE AKTE VAN OMZETTING	ARTIKEL VAN DE RICHTLIJN	TEKST VAN DE RICHTLIJN	COMMENTAAR
	<p>beëindiging van het verblijf genomen krachtens de artikelen 21 en 22 zijn uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en mogen niet op economische gronden berusten.</p>	<p>Art. 17, § 2, richtlijn 2003/109/EG</p>	<p>2. De in lid 1 bedoelde weigering berust niet op economische gronden.</p>	
	<p>Het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.</p>	<p>Art.12, §1, richtlijn 2003/109/EG</p>	<p>1. De lidstaten mogen uitsluitend een besluit tot verwijdering ten aanzien van een langdurig ingezetene nemen, wanneer hij een actuele en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde of de binnenlandse veiligheid vormt.</p>	<p>Deze vereiste werd veralgemeend tot alle categorieën van vreemdelingen bedoeld in de nieuwe artikelen 21 en 22, rekening houdend met de rechtspraak van het Hof van Justitie inzake de begrippen openbare orde en nationale veiligheid.</p>
	<p>§ 2. Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk.</p>	<p>Art.6, § 2, 2de lid, richtlijn 2003/86/EG</p>	<p>De lidstaat neemt bij zijn besluitvorming naast artikel 17 ook de ernst van de inbreuk of het soort van inbreuk van het gezinslid op de openbare orde of de openbare veiligheid in overweging, of het risico dat van die persoon uitgaat.</p>	
	<p>Art.22, § 1, a), richtlijn 2003/109/EG (gelezen in samenhang met artikel 17, van deze richtlijn)</p>	<p>1. Totdat de onderdaan van een derde land de status van langdurig ingezetene heeft verkregen, kan de tweede lidstaat beslissen de verblijfsvergunning niet te verlengen of de vergunning in te trekken en de betrokkene en de leden van zijn gezin verplichten,</p>		

Page 27 sur 65

ONTWERP VAN WET TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, MET HET DOEL DE BESCHERMING VAN DE OPENBARE ORDE EN DE NATIONALE VEILIGHEID TE VERSTERKEN

28 NOVEMBRE 2016

ARTIKEL VAN DE AKTE VAN OMZETTING	TEKST VAN DE AKTE VAN OMZETTING	ARTIKEL VAN DE RICHTLIJN	TEKST VAN DE RICHTLIJN	COMMENTAAR
		<p align="center">Art.17, § 1, 2de lid, richtlijn 2003/109/EG</p>	<p>overeenkomstig de procedures van de nationale wetgeving, verwijderingsprocedures daaronder begrepen, het grondgebied te verlaten. Dit geldt in de onderstaande gevallen:</p> <p>a) om redenen die verband houden met de openbare orde of de binnenlandse veiligheid, zoals bepaald in artikel 17;</p>	
	<p>Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.”.</p>	<p align="center">Art.17, richtlijn 2003/86/EG</p>	<p>De lidstaat houdt bij zijn besluitvorming mede rekening met de ernst van de inbreuk of het soort van inbreuk dat door de langdurig ingezetene of zijn gezinslid/gezinsleden op de openbare orde of de binnenlandse veiligheid is gepleegd, respectievelijk met het gevaar dat van de persoon in kwestie uitgaat.</p> <p>In geval van afwijzing van een verzoek, intrekking of nietverlenging van een verblijfstitel, alsmede in geval van een verwijderingsmaatregel tegen de gezinshereniger of leden van diens gezin houden de lidstaten terdege rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in de lidstaat, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.</p>	
		<p align="center">Art. 12, § 3, richtlijn 2003/109/EG</p>	<p>3. Alvorens tot verwijdering van</p>	

Page 28 sur 65

ONTWERP VAN WET TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, MET HET DOEL DE BESCHERMING VAN DE OPENBARE ORDE EN DE NATIONALE VEILIGHEID TE VERSTERKEN

28 NOVEMBRE 2016

ARTIKEL VAN DE AKTE VAN OMZETTING	TEKST VAN DE AKTE VAN OMZETTING	ARTIKEL VAN DE RICHTLIJN	TEKST VAN DE RICHTLIJN	COMMENTAAR
Art. 15.	<p>Artikel 24, van dezelfde wet, wordt vervangen als volgt:</p> <p>“Art. 24. De bepalingen van artikel 7, tweede tot achtste lid, en van titel IIquater, zijn van toepassing op de onderdaan van een derde land die krachtens de artikelen 21 of 22 een bevel om het grondgebied te verlaten heeft ontvangen.”.</p>	Art.2, § 1, richtlijn 2008/115/EG	<p>een langdurig ingezetene wordt besloten, houden de lidstaten rekening met de volgende elementen:</p> <p>a) de duur van het verblijf op het grondgebied,</p> <p>b) de leeftijd van de betrokkene,</p> <p>c) de gevolgen voor de betrokkene en de leden van zijn gezin,</p> <p>d) het bestaan van banden met het land van verblijf of het ontbreken van banden met het land van herkomst.</p>	
		Art. 6, § 6, richtlijn 2008/115/EG	<p>6. Deze richtlijn belet niet dat in de lidstaten het besluit inzake de beëindiging van het legaal verblijf tezamen met een terugkeerbesluit en/of een verwijderingsbesluit en/of een inreisverbod overeenkomstig de nationale wetgeving met één administratieve of rechterlijke besluit of handeling kan worden genomen, onverminderd de procedurele waarborgen die zijn vervat in hoofdstuk III en in andere</p>	

ONTWERP VAN WET TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, MET HET DOEL DE BESCHERMING VAN DE OPENBARE ORDE EN DE NATIONALE VEILIGHEID TE VERSTERKEN

28 NOVEMBRE 2016

ARTIKEL VAN DE AKTE VAN OMZETTING	TEKST VAN DE AKTE VAN OMZETTING	ARTIKEL VAN DE RICHTLIJN	TEKST VAN DE RICHTLIJN	COMMENTAAR
Art 16.	<p>In titel I, van dezelfde wet, wordt een hoofdstuk Vlbis ingevoegd dat de artikelen 25 en 26 omvat en als opschrift heeft:</p> <p>“Hoofdstuk Vlbis – Veiligheidsmaatregelen”.</p>	Art.6, § 1, richtlijn 2008/115/EG	<p>1. Onverminderd de in de leden 2 tot en met 5 vermelde uitzonderingen, vaardigen de lidstaten een terugkeerbesluit uit tegen de onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft.</p>	<p>toepasselijke bepalingen van het communautair en het nationaal recht.</p>
Art. 17.	<p>Artikel 25, van dezelfde wet, gewijzigd bij het koninklijk besluit van 13 juli 1992 en bij de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996, 29 april 1999 en 6 mei 2009, wordt vervangen als volgt:</p> <p>“Art. 25. De vreemdeling die een inreisverbod kreeg krachtens deze wet wordt gesignaleerd in de Algemene Nationale Gegevensbank ter fine van weigering van toegang of verblijf op het grondgebied. Hij wordt ook gesignaleerd in het Schengeninformatiesysteem ter fine van weigering van toegang of verblijf in het Schengengebied, overeenkomstig Verordening (EG) nr. 1987/2006 van het Europees Parlement en de Raad van 20 december 2006 betreffende de</p>			

ONTWERP VAN WET TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, MET HET DOEL DE BESCHERMING VAN DE OPENBARE ORDE EN DE NATIONALE VEILIGHEID TE VERSTERKEN

28 NOVEMBRE 2016

ARTIKEL VAN DE AKTE VAN OMZETTING	TEKST VAN DE AKTE VAN OMZETTING	ARTIKEL VAN DE RICHTLIJN	TEKST VAN DE RICHTLIJN	COMMENTAAR
Art. 18.	instelling, de werking en het gebruik van het Schengeninformatiesysteem van de tweede generatie (SIS II) en de besluiten van de Europese Unie die zijn genomen ter uitvoering van deze verordening.”	Art. 27, § 1, richtlijn 2004/38/EG	1. Onverminderd het bepaalde in dit hoofdstuk kunnen de lidstaten de vrijheid van verkeer en verblijf van burgers van de Unie en hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, beperken om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid. Deze redenen mogen niet voor economische doeleinden worden aangevoerd.	
Art. 19.	Artikel 27, § 1, eerste lid, van dezelfde wet, gewijzigd bij de	Art. 33, richtlijn 2011/95/EU	De lidstaten staan op hun grondgebied het vrije verkeer toe van personen die internationale bescherming genieten onder dezelfde voorwaarden en beperkingen als gelden voor de andere onderdanen van derde landen die legaal op hun grondgebied verblijven.	
		Art. 8, § 1, richtlijn 2008/115/EG	1. De lidstaten nemen de nodige maatregelen om het	

Page 31 sur 65

ONTWERP VAN WET TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, MET HET DOEL DE BESCHERMING VAN DE OPENBARE ORDE EN DE NATIONALE VEILIGHEID TE VERSTERKEN

28 NOVEMBRE 2016

ARTIKEL VAN DE AKTE VAN OMZETTING	TEKST VAN DE AKTE VAN OMZETTING	ARTIKEL VAN DE RICHTLIJN	TEKST VAN DE RICHTLIJN	COMMENTAAR
	<p>wetten van 15 juli 1996 en 1 september 2004, wordt vervangen als volgt:</p> <p>“De vreemdeling ten aanzien van wie een maatregel tot verwijdering is genomen en die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan heeft gegeven, kan met dwang worden geleid naar de grens van zijn keuze, in principe met uitzondering van de grens met de Staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, of worden ingescheept voor een bestemming van zijn keuze, deze Staten uitgezonderd.”.</p>		<p>terugkeerbesluit uit te voeren indien er geen termijn voor vrijwillig vertrek overeenkomstig artikel 7, lid 4, is toegekend of indien de betrokkene niet binnen de volgens artikel 7 toegestane termijn voor vrijwillig vertrek aan de terugkeerverplichting heeft voldaan.</p>	
Art. 20.	<p>In artikel 30bis, § 2, van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 27 december 2004 en gewijzigd bij de wetten van 15 september 2006 en 25 april 2007, worden de volgende wijzigingen aangebracht:</p> <p>1° in de bepaling onder 1° worden de woorden „, behoudens de in artikel 10, § 1, eerste lid, 1° en 4° tot en met 7° of de in artikel 40bis of 40ter bedoelde vreemdeling” opgeheven;</p> <p>2° in de bepaling onder 2° worden de woorden „, behoudens de in artikel 10, § 1, eerste lid, 1° en 4° tot en met 7° of de in artikel 40bis of 40ter bedoelde vreemdeling” opgeheven;</p>			

Page 32 sur 65

ONTWERP VAN WET TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, MET HET DOEL DE BESCHERMING VAN DE OPENBARE ORDE EN DE NATIONALE VEILIGHEID TE VERSTERKEN

28 NOVEMBRE 2016

ARTIKEL VAN DE AKTE VAN OMZETTING	TEKST VAN DE AKTE VAN OMZETTING	ARTIKEL VAN DE RICHTLIJN	TEKST VAN DE RICHTLIJN	COMMENTAAR
	<p>3° de bepaling onder 3° wordt vervangen als volgt: “3° de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel tot verwijdering of terugdrijving.”; 4° de bepaling onder 4° wordt opgeheven.</p>			
Art. 21	<p>Artikel 42ter, § 1, eerste lid, van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 25 april 2007, vervangen bij de wet van 8 juli 2011 en gewijzigd bij de wet van 28 juni 2013, wordt aangevuld met een 6°, luidende : « 6° de Minister of zijn gemachtigde trekt het verblijf van de begeleide of vervoegde burger van de Unie overeenkomstig artikel 44 in. ».</p>	Art. 35, richtlijn 2004/38/EG	<p>De lidstaten kunnen de nodige maatregelen nemen om een in deze richtlijn neergelegd recht in geval van rechtsmisbruik of fraude, zoals schijnhuwelijk, te ontzeggen, te beëindigen of in te trekken. (...)</p>	<p>Zoals het Hof van Justitie van de Europese Unie immers herhaaldelijk heeft onderstreept, hebben de familieleden slechts een afgeleid recht dat voortvloeit uit het recht waarover de burgers van de Unie beschikken tot wiens familie zij “behoren”: “(...) zij opgemerkt dat, aangezien een burger van de Unie als McCarthy niet onder het begrip „begunstigde” in de zin van artikel 3, lid 1, van richtlijn 2004/38 valt, haar echtgenoot evenmin onder dit begrip valt, aangezien de bij deze richtlijn aan de familieleden van een begunstigde verleende rechten geen persoonlijke rechten van deze familieleden zijn, maar afgeleide rechten, die zij in hun hoedanigheid van familielid van een begunstigde hebben verkregen (...)” (C-434/09, van 5 mei 2011).</p>
Art. 22.	<p>Artikel 42quater, § 1, eerste lid, van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 25 april 2007, vervangen bij de wet van 8 juli 2011 en gewijzigd bij de wetten van 28 juni 2013 en 4 mei 2016, wordt aangevuld met</p>	Art. 35, richtlijn 2004/38/EG	<p>De lidstaten kunnen de nodige maatregelen nemen om een in deze richtlijn neergelegd recht in geval van rechtsmisbruik of fraude, zoals schijnhuwelijk, te ontzeggen, te beëindigen of in te trekken. (...)</p>	<p>Zoals het Hof van Justitie van de Europese Unie immers herhaaldelijk heeft onderstreept, hebben de familieleden slechts een afgeleid recht dat voortvloeit uit het recht waarover de burgers van</p>

Page 33 sur 65

ONTWERP VAN WET TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, MET HET DOEL DE BESCHERMING VAN DE OPENBARE ORDE EN DE NATIONALE VEILIGHEID TE VERSTERKEN

28 NOVEMBRE 2016

ARTIKEL VAN DE AKTE VAN OMZETTING	TEKST VAN DE AKTE VAN OMZETTING	ARTIKEL VAN DE RICHTLIJN	TEKST VAN DE RICHTLIJN	COMMENTAAR
	<p>een 6°, luidende: « 6° de Minister of zijn gemachtigde trekt het verblijf van de begeleide of vervoegde burger van de Unie overeenkomstig artikel 44 in. ».</p>			<p>de Unie beschikken tot wiens familie zij "behoren": "(...) zij opgemerkt dat, aangezien een burger van de Unie als McCarthy niet onder het begrip „begunstigde“ in de zin van artikel 3, lid 1, van richtlijn 2004/38 valt, haar echtgenoot evenmin onder dit begrip valt, aangezien de bij deze richtlijn aan de familieleden van een begunstigde verleende rechten geen persoonlijke rechten van deze familieleden zijn, maar afgeleide rechten, die zij in hun hoedanigheid van familielid van een begunstigde hebben verkregen (...)" (C-434/09, van 5 mei 2011).</p>
Art. 23.	<p>Artikel 42septies, van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 25 april 2007 en vervangen bij de wet van 8 juli 2011, wordt opgeheven.</p>			<p>Deze bepaling is geen omzetting van een Europese richtlijn.</p>
Art. 24.	<p>Artikel 43, van dezelfde wet, gewijzigd bij de wetten van 25 april 2007 en 19 maart 2014, wordt vervangen als volgt: "Art. 43. § 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten: 1° wanneer zij valse of misleidende informatie of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere</p>	Art. 35, richtlijn 2004/38/EG	<p>De lidstaten kunnen de nodige maatregelen nemen om een in deze richtlijn neergelegd recht in geval van rechtsmisbruik of fraude, zoals schijnhuwelijk, te ontzeggen, te beëindigen of in te trekken. (...)</p>	

Page 34 sur 65

ONTWERP VAN WET TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, MET HET DOEL DE BESCHERMING VAN DE OPENBARE ORDE EN DE NATIONALE VEILIGHEID TE VERSTERKEN

28 NOVEMBRE 2016

ARTIKEL VAN DE AKTE VAN OMZETTING	TEKST VAN DE AKTE VAN OMZETTING	ARTIKEL VAN DE RICHTLIJN	TEKST VAN DE RICHTLIJN	COMMENTAAR
	<p>onwettige middelen hebben gebruikt, die bijdragen tot het verkrijgen van het verblijf;</p> <p>2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.</p>	<p>Art. 27, § 1, richtlijn 2004/38/EG</p>	<p>Onverminderd het bepaalde in dit hoofdstuk kunnen de lidstaten de vrijheid van verkeer en verblijf van burgers van de Unie en hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, beperken om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid. (...)</p>	
	<p>§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong."</p>	<p>Art. 28, § 1, richtlijn 2004/38/EG</p>	<p>Alvorens een besluit tot verwijdering van het grondgebied om redenen van openbare orde of openbare veiligheid te nemen, neemt een gastland de duur van het verblijf van de betrokkene op zijn grondgebied, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het gastland en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong, in overweging.</p>	
<p>Art. 25.</p>	<p>Artikel 44, van dezelfde wet, opgeheven bij de wet van 15 september 2006, wordt hersteld als volgt:</p> <p>"Art. 44. § 1. De minister of zijn gemachtigde kan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden intrekken en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of</p>	<p>Art. 35, richtlijn 2004/38/EG</p>	<p>De lidstaten kunnen de nodige maatregelen nemen om een in deze richtlijn neergelegd recht in geval van rechtsmisbruik of fraude, zoals schijnhuwelijk, te ontzeggen, te beëindigen of in te trekken. (...)</p>	

ONTWERP VAN WET TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, MET HET DOEL DE BESCHERMING VAN DE OPENBARE ORDE EN DE NATIONALE VEILIGHEID TE VERSTERKEN

28 NOVEMBRE 2016

ARTIKEL VAN DE AKTE VAN OMZETTING	TEKST VAN DE AKTE VAN OMZETTING	ARTIKEL VAN DE RICHTLIJN	TEKST VAN DE RICHTLIJN	COMMENTAAR
	<p>vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.</p>			
	<p>§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familieleden op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong."</p>	<p>Art. 28, § 1, richtlijn 2004/38/EG</p>	<p>Alvorens een besluit tot verwijdering van het grondgebied om redenen van openbare orde of openbare veiligheid te nemen, neemt een gastland de duur van het verblijf van de betrokkene op zijn grondgebied, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het gastland en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong, in overweging.</p>	
<p>Art. 26.</p>	<p>Artikel 44bis, van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 15 juli 1996 en opgeheven bij de wet van 25 april 2007, wordt hersteld als volgt:</p> <p>"Art. 44bis. § 1. Onverminderd de paragrafen 2 en 3, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.</p>	<p>Art. 27, § 1, richtlijn 2004/38/EG</p>	<p>Onverminderd het bepaalde in dit hoofdstuk kunnen de lidstaten de vrijheid van verkeer en verblijf van burgers van de Unie en hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, beperken om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid. (...)</p>	
	<p>§ 2. De minister kan een einde</p>	<p>Art. 28, § 2, richtlijn 2004/38/EG</p>	<p>Behalve om ernstige redenen van</p>	

Page 36 sur 65

ONTWERP VAN WET TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, MET HET DOEL DE BESCHERMING VAN DE OPENBARE ORDE EN DE NATIONALE VEILIGHEID TE VERSTERKEN

28 NOVEMBRE 2016

ARTIKEL VAN DE AKTE VAN OMZETTING	TEKST VAN DE AKTE VAN OMZETTING	ARTIKEL VAN DE RICHTLIJN	TEKST VAN DE RICHTLIJN	COMMENTAAR
	<p>maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42quinquies en 42sexies het duurzaam verblijf hebben verkregen en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten, alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.</p> <p>§ 3. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de volgende burgers van de Unie en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten, alleen om dwingende redenen van nationale veiligheid:</p> <p>1° de burgers van de Unie die op het grondgebied van het Rijk hebben verbleven gedurende de tien voorafgaande jaren;</p> <p>2° de burgers van de Unie die minderjarig zijn, behalve indien de beslissing noodzakelijk is in het belang van het kind, zoals bepaald in het VN-Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989.</p> <p>§ 4. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1, 2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand,</p>	Art. 28, § 3, richtlijn 2004/38/EG	<p>openbare orde of openbare veiligheid kan een gastland geen besluit tot verwijdering van het grondgebied nemen ten aanzien van burgers van de Unie of familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die een duurzaam verblijfsrecht op zijn grondgebied hebben verworven.</p> <p>Behalve om dwingende redenen van openbare veiligheid zoals door de lidstaten gedefinieerd, kan ten aanzien van burgers van de Unie of hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, geen besluit tot verwijdering worden genomen, indien zij:</p> <p>a) de laatste tien jaar in het gastland hebben verbleven, of</p> <p>b) minderjarig zijn, tenzij de verwijdering noodzakelijk is in het belang van de minderjarige, zoals bepaald in het VN-Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989.</p>	
	<p>§ 4. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1, 2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, economische situatie, sociale en</p>	Art. 28, § 1, richtlijn 2004/38/EG	<p>Alvorens een besluit tot verwijdering van het grondgebied om redenen van openbare orde of openbare veiligheid te nemen, neemt een gastland de duur van het verblijf van de betrokkene op zijn grondgebied, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en</p>	

Page 37 sur 65

ONTWERP VAN WET TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, MET HET DOEL DE BESCHERMING VAN DE OPENBARE ORDE EN DE NATIONALE VEILIGHEID TE VERSTERKEN

28 NOVEMBRE 2016

ARTIKEL VAN DE AKTE VAN OMZETTING	TEKST VAN DE AKTE VAN OMZETTING	ARTIKEL VAN DE RICHTLIJN	TEKST VAN DE RICHTLIJN	COMMENTAAR
Art. 27.	<p>gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”.</p> <p>In dezelfde wet, wordt een artikel 44ter ingevoegd, luidende:</p> <p>“Art. 44ter. Het bevel om het grondgebied te verlaten, afgegeven aan een burger van de Unie of zijn familielid, vermeldt de termijn binnen welke hij het grondgebied van het Rijk moet verlaten. Behalve in naar behoren aangetoonde dringende gevallen, mag deze termijn niet korter zijn dan een maand te rekenen vanaf de kennisgeving van de beslissing.</p>	Art. 30, § 3, richtlijn 2004/38/EG	<p>De kennisgeving vermeldt bij welke gerechtelijke of administratieve instantie waarbij de betrokkene beroep kan instellen, alsmede de termijn daarvoor en, in voorkomend geval, de termijn waarbinnen hij het grondgebied van de lidstaat moet verlaten. Behalve in naar behoren aangetoonde dringende gevallen mag deze termijn niet korter zijn dan een maand na de datum van kennisgeving.</p>	<p>culturele integratie in het gastland en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong, in overweging.</p>
Art. 28.	<p>In dezelfde wet, wordt een artikel 44quater ingevoegd, luidende:</p>			<p>Deze bepaling is geen omzetting van een Europese richtlijn.</p>

ONTWERP VAN WET TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, MET HET DOEL DE BESCHERMING VAN DE OPENBARE ORDE EN DE NATIONALE VEILIGHEID TE VERSTERKEN

28 NOVEMBRE 2016

ARTIKEL VAN DE AKTE VAN OMZETTING	TEKST VAN DE AKTE VAN OMZETTING	ARTIKEL VAN DE RICHTLIJN	TEKST VAN DE RICHTLIJN	COMMENTAAR
	<p>“Art. 44quater. Zolang de termijn bedoeld in artikel 44ter loopt, mag de burger van de Unie of zijn familielid niet gedwongen worden verwijderd.</p> <p>Om elk risico op onderduiken tijdens de termijn bedoeld in artikel 44ter te vermijden, kan de burger van de Unie of zijn familielid worden verplicht te voldoen aan preventieve maatregelen. De Koning is gemachtigd deze maatregelen te bepalen bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.”.</p>			
Art. 29.	<p>In dezelfde wet, wordt een artikel 44quinquies ingevoegd, luidende:</p> <p>“Art. 44quinquies. § 1. De minister of zijn gemachtigde neemt alle nodige maatregelen tot uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten wanneer:</p> <p>1° aan de burger van de Unie of zijn familielid geen termijn is toegestaan om het grondgebied van het Rijk te verlaten;</p> <p>2° de burger van de Unie of zijn familielid het grondgebied van het Rijk niet heeft verlaten binnen de termijn die hem is toegestaan;</p> <p>3° de burger van de Unie of zijn familielid, voordat de toegestane termijn om het grondgebied van het Rijk te verlaten is verstreken, een risico op onderduiken vormt, de opgelegde preventieve</p>			<p>Deze bepaling is geen omzetting van een Europese richtlijn.</p>

Page 39 sur 65

ONTWERP VAN WET TOT WIZIGING VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, MET HET DOEL DE BESCHERMING VAN DE OPENBARE ORDE EN DE NATIONALE VEILIGHEID TE VERSTERKEN

28 NOVEMBRE 2016

ARTIKEL VAN DE AKTE VAN OMZETTING	TEKST VAN DE AKTE VAN OMZETTING	ARTIKEL VAN DE RICHTLIJN	TEKST VAN DE RICHTLIJN	COMMENTAAR
	<p>maatregelen niet heeft nageleefd of een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.</p> <p>§ 2. Wanneer de burger van de Unie of zijn familielid zich verzet tegen zijn verwijdering of een risico op gevaar vormt tijdens zijn verwijdering, wordt er overgegaan tot zijn gedwongen terugkeer, zo nodig onder begeleiding. Er mogen dan dwangmaatregelen tegen hem worden gebruikt, met naleving van de artikelen 1 en 37 van de wet van 5 augustus 1992 op het politieambt.</p> <p>Wanneer de verwijdering wordt uitgevoerd door de lucht, worden de maatregelen genomen overeenkomstig de aan Beschikking 2004/573/EG gehechte gemeenschappelijke richtsnoeren voor verwijdering door de lucht.</p> <p>§ 3. De Koning wijst, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de instantie aan die belast is met de controle op de gedwongen terugkeer en bepaalt de nadere regels van deze controle. Deze instantie is onafhankelijk van de overheden bevoegd voor de verwijdering.”</p>			
Art. 30.	In dezelfde wet, wordt een artikel 44sexies ingevoegd, luidende: “Art. 44sexies. Wanneer de specifieke omstandigheden van het			Deze bepaling is geen omzetting van een Europese richtlijn.

Page 40 sur 65

ONTWERP VAN WET TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, MET HET DOEL DE BESCHERMING VAN DE OPENBARE ORDE EN DE NATIONALE VEILIGHEID TE VERSTERKEN

28 NOVEMBRE 2016

ARTIKEL VAN DE AKTE VAN OMZETTING	TEKST VAN DE AKTE VAN OMZETTING	ARTIKEL VAN DE RICHTLIJN	TEKST VAN DE RICHTLIJN	COMMENTAAR
	<p>geval dit rechtvaardigen, kan de minister of zijn gemachtigde de verwijdering tijdelijk uitstellen. Hij deelt dit mee aan de betrokkene. Om elk risico op onderduiken te vermijden, kan de burger van de Unie of zijn familielid worden verplicht te voldoen aan preventieve maatregelen. De Koning is gemachtigd deze maatregelen te bepalen bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.</p> <p>De minister of zijn gemachtigde kan, in dezelfde gevallen, de burger van de Unie of zijn familielid een verblijfplaats aanwijzen voor de tijd die nodig is om deze maatregel uit te voeren.”</p>			
Art. 31.	<p>In dezelfde wet, wordt een artikel 44septies ingevoegd, luidende: “Art. 44septies. § 1. Tenzij andere, minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kunnen de burgers van de Unie en hun familieleden, met de bedoeling de uitvoering van de maatregel tot verwijdering te garanderen, worden vastgehouden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, zonder dat de duur van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan.</p> <p>De minister of zijn gemachtigde kan evenwel de duur van deze</p>			<p>Deze bepaling is geen omzetting van een Europese richtlijn.</p>

Page 41 sur 65

ONTWERP VAN WET TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, MET HET DOEL DE BESCHERMING VAN DE OPENBARE ORDE EN DE NATIONALE VEILIGHEID TE VERSTERKEN

28 NOVEMBRE 2016

ARTIKEL VAN DE AKTE VAN OMZETTING	TEKST VAN DE AKTE VAN OMZETTING	ARTIKEL VAN DE RICHTLIJN	TEKST VAN DE RICHTLIJN	COMMENTAAR
	<p>vasthouding telkens met een periode van twee maanden verlengen wanneer de nodige stappen om de vreemdeling te verwijderen zijn ondernomen binnen zeven werkdagen na de vasthouding van de burger van de Unie of zijn familielid, wanneer zij met de vereiste zorgvuldigheid worden voortgezet en wanneer de effectieve verwijdering van de betrokkene binnen een redelijke termijn nog steeds mogelijk is. Na een eerste verlenging kan de beslissing om de duur van de vasthouding te verlengen alleen door de minister worden genomen. Na vijf maanden moet de burger van de Unie of zijn familielid in vrijheid worden gesteld. In de gevallen waarin dit noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid, kan de vasthouding telkens met een maand worden verlengd, evenwel zonder dat de totale duur van de vasthouding meer dan acht maanden mag bedragen.</p> <p>§ 2. De burger van de Unie of zijn familielid, bedoeld in paragraaf 1, kan beroep instellen tegen de beslissing tot vasthouding die jegens hem is genomen, overeenkomstig de artikelen 71 en volgende.”</p>			

Page 42 sur 65

ONTWERP VAN WET TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, MET HET DOEL DE BESCHERMING VAN DE OPENBARE ORDE EN DE NATIONALE VEILIGHEID TE VERSTERKEN

28 NOVEMBRE 2016

ARTIKEL VAN DE AKTE VAN OMZETTING	TEKST VAN DE AKTE VAN OMZETTING	ARTIKEL VAN DE RICHTLIJN	TEKST VAN DE RICHTLIJN	COMMENTAAR
<p>Art. 32.</p>	<p>In dezelfde wet wordt een artikel 44octies ingevoegd, luidende : “Art. 44octies. De volgende personen mogen niet op de plaatsen in de zin van artikel 74/8, § 2, worden vastgehouden: 1° de niet-begeleide minderjarige burgers van de Unie; 2° de niet-begeleide minderjarige familieleden van een burger van de Unie; 3° de gezinnen van de burgers van de Unie, wanneer minstens een van de gezinsleden minderjarig is.”.</p>	<p>Art. 32, richtlijn 2004/38/EG</p>	<p>1. Personen die zijn verwijderd om redenen van openbare orde of openbare veiligheid kunnen na verloop van een redelijke termijn die afhankelijk is van de omstandigheden en in elk geval drie jaar na de tenuitvoerlegging van het overeenkomstig het Gemeenschapsrecht rechtsgeldig uitgevaardigde definitieve besluit tot verwijdering, een aanvraag tot opheffing van dit besluit indienen onder aanvoering van argumenten om te bewijzen dat er een wijziging in materiële zin is opgetreden in de omstandigheden die het besluit rechtvaardigen om jegens hen een verwijderingsmaatregel uit te vaardigen.</p> <p>De betrokken lidstaat neemt zijn besluit binnen zes maanden te rekenen vanaf de indiening van de</p>	<p>Deze bepaling is geen omzetting van een Europese richtlijn.</p>
<p>Art. 33.</p>	<p>In dezelfde wet wordt een artikel 44nonies ingevoegd, luidende: “Art. 44nonies. De minister of zijn gemachtigde kan de beslissingen bedoeld in de artikelen 43, § 1, eerste lid, 2°, en 44bis koppelen aan een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk, waarvan de duur door hem wordt vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden van elk geval. De duur van het inreisverbod mag vijf jaar niet overschrijden, behalve indien de burger van de Unie of zijn familielid een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”.</p>	<p>Art. 32, richtlijn 2004/38/EG</p>	<p>1. Personen die zijn verwijderd om redenen van openbare orde of openbare veiligheid kunnen na verloop van een redelijke termijn die afhankelijk is van de omstandigheden en in elk geval drie jaar na de tenuitvoerlegging van het overeenkomstig het Gemeenschapsrecht rechtsgeldig uitgevaardigde definitieve besluit tot verwijdering, een aanvraag tot opheffing van dit besluit indienen onder aanvoering van argumenten om te bewijzen dat er een wijziging in materiële zin is opgetreden in de omstandigheden die het besluit rechtvaardigen om jegens hen een verwijderingsmaatregel uit te vaardigen.</p> <p>De betrokken lidstaat neemt zijn besluit binnen zes maanden te rekenen vanaf de indiening van de</p>	<p>Deze bepaling is geen omzetting van een Europese richtlijn.</p>

Page 43 sur 65

ONTWERP VAN WET TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, MET HET DOEL DE BESCHERMING VAN DE OPENBARE ORDE EN DE NATIONALE VEILIGHEID TE VERSTERKEN

28 NOVEMBRE 2016

ARTIKEL VAN DE AKTE VAN OMZETTING	TEKST VAN DE AKTE VAN OMZETTING	ARTIKEL VAN DE RICHTLIJN	TEKST VAN DE RICHTLIJN	COMMENTAAR
Art. 34.	<p>In dezelfde wet, wordt een artikel 44decies ingevoegd, luidende:</p> <p>“Art. 44decies. § 1. De burger van de Unie of zijn familielid die een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk krijgt, kan er de schorsing of de intrekking van aanvragen na een redelijke termijn en in elk geval na drie jaar te rekenen vanaf de uitvoering ervan.</p> <p>§ 2. De aanvraag voor de schorsing of intrekking van het inreisverbod moet worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde vanuit het land van oorsprong of van verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid.</p> <p>De minister of zijn gemachtigde beschikt over een termijn van zes maanden om over de aanvraag te beslissen.</p> <p>§ 3. Indien de aanvraag niet is ingediend overeenkomstig paragraaf 2, weigert de minister of zijn gemachtigde de aanvraag in overweging te nemen.</p>	Ar. 15, § 3, richtlijn 2004/38/EG	<p>aanvraag.</p> <p>2. De in lid 1 bedoelde personen hebben gedurende de behandeling van deze aanvraag geen recht van toegang tot het grondgebied van de betrokken lidstaat.</p> <p>Het gastland kan een verwijderingsbesluit dat valt onder lid 1 niet verbinden aan een verbod het grondgebied binnen te komen.</p>	
Art. 34.	<p>In dezelfde wet, wordt een artikel 44decies ingevoegd, luidende:</p> <p>“Art. 44decies. § 1. De burger van de Unie of zijn familielid die een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk krijgt, kan er de schorsing of de intrekking van aanvragen na een redelijke termijn en in elk geval na drie jaar te rekenen vanaf de uitvoering ervan.</p> <p>§ 2. De aanvraag voor de schorsing of intrekking van het inreisverbod moet worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde vanuit het land van oorsprong of van verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid.</p> <p>De minister of zijn gemachtigde beschikt over een termijn van zes maanden om over de aanvraag te beslissen.</p> <p>§ 3. Indien de aanvraag niet is ingediend overeenkomstig paragraaf 2, weigert de minister of zijn gemachtigde de aanvraag in overweging te nemen.</p>	Art. 32, richtlijn 2004/38/EG	<p>1. Personen die zijn verwijderd om redenen van openbare orde of openbare veiligheid kunnen na verloop van een redelijke termijn die afhankelijk is van de omstandigheden en in elk geval drie jaar na de tenuitvoerlegging van het overeenkomstig het Gemeenschapsrecht rechtsgeldig uitgevaardigde definitieve besluit tot verwijdering, een aanvraag tot opheffing van dit besluit indienen onder aanvoering van argumenten om te bewijzen dat er een wijziging in materiële zin is opgetreden in de omstandigheden die het besluit rechtvaardigen om jegens hen een verwijderingsmaatregel uit te vaardigen.</p> <p>De betrokken lidstaat neemt zijn besluit binnen zes maanden te rekenen vanaf de indiening van de aanvraag.</p> <p>2. De in lid 1 bedoelde personen hebben gedurende de behandeling van deze aanvraag geen recht van</p>	

ONTWERP VAN WET TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, MET HET DOEL DE BESCHERMING VAN DE OPENBARE ORDE EN DE NATIONALE VEILIGHEID TE VERSTERKEN

28 NOVEMBRE 2016

ARTIKEL VAN DE AKTE VAN OMZETTING	TEKST VAN DE AKTE VAN OMZETTING	ARTIKEL VAN DE RICHTLIJN	TEKST VAN DE RICHTLIJN	COMMENTAAR
	<p>Indien de argumenten aangevoerd door de burger van de Unie of zijn familielid een wijziging in materiële zin bewijzen in de omstandigheden die destijds de beslissing tot inreisverbod op het grondgebied van het Rijk rechtvaardigden, schorst de minister of zijn gemachtigde het inreisverbod of trekt het in. In het tegenovergestelde geval weigert hij de aanvraag tot schorsing of intrekking van het inreisverbod. § 4. Tijdens de behandeling van zijn aanvraag tot schorsing of intrekking van het inreisverbod heeft de burger van de Unie of zijn familielid geen recht van toegang of verblijf op het grondgebied van het Rijk."</p>		<p>toegang tot het grondgebied van de betrokken lidstaat.</p>	
Art. 35.	<p>Artikel 45, van dezelfde wet, vervangen bij de wet van 25 april 2007, wordt vervangen als volgt: "Art. 45. § 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.</p>	Art. 27, § 1, richtlijn 2004/38/EG	<p>Onverminderd het bepaalde in dit hoofdstuk kunnen de lidstaten de vrijheid van verkeer en verblijf van burgers van de Unie en hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, beperken om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid. Deze redenen mogen niet voor economische doeleinden worden aangevoerd.</p>	
	<p>§ 2. De beslissingen bedoeld in de artikelen 43 en 44bis moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het</p>	Art. 27, § 2, richtlijn 2004/38/EG	<p>De om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en</p>	

Page 45 sur 65

ONTWERP VAN WET TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, MET HET DOEL DE BESCHERMING VAN DE OPENBARE ORDE EN DE NATIONALE VEILIGHEID TE VERSTERKEN

28 NOVEMBRE 2016

ARTIKEL VAN DE AKTE VAN OMZETTING	TEKST VAN DE AKTE VAN OMZETTING	ARTIKEL VAN DE RICHTLIJN	TEKST VAN DE RICHTLIJN	COMMENTAAR
	<p>persoonlijk gedrag van de betrokkene burger van de Unie of zijn familielid.</p> <p>Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.</p> <p>Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.</p>		<p>uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen.</p> <p>Het gedrag moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd.</p>	
	<p>Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, mededeling vragen van politieke gegevens betreffende betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.</p>	<p>Art. 27, § 3, richtlijn 2004/38/EG</p>	<p>Om te beoordelen of de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde of de openbare veiligheid kan het gastland, wanneer het zulks onontbeerlijk acht, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving — of, bij ontbreken van een inschrijvingsstelsel, uiterlijk drie maanden na de datum van binnenkomst van de betrokkene op zijn grondgebied of na de in artikel 5, lid 5, bedoelde mededeling van aanwezigheid op het grondgebied, dan wel bij de afgifte van de verblijfskaart —, de lidstaat van oorsprong en eventueel andere lidstaten, verzoeken om mededeling van politieke gegevens betreffende</p>	

Page 46 sur 65

ONTWERP VAN WET TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, MET HET DOEL DE BESCHERMING VAN DE OPENBARE ORDE EN DE NATIONALE VEILIGHEID TE VERSTERKEN

28 NOVEMBRE 2016

ARTIKEL VAN DE AKTE VAN OMZETTING	TEKST VAN DE AKTE VAN OMZETTING	ARTIKEL VAN DE RICHTLIJN	TEKST VAN DE RICHTLIJN	COMMENTAAR
	<p>§ 3. Alleen ziekten vermeld in de bijlage bij deze wet kunnen de maatregelen van de artikelen 43 en 44bis rechtvaardigen.</p> <p>Het optreden van een van deze ziekten later dan drie maanden na de aankomst van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk stelt de minister of zijn gemachtigde niet in staat aan het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid een einde te maken overeenkomstig artikel 44bis.</p> <p>Binnen drie maanden na hun aankomst op het grondgebied van het Rijk, en indien ernstige aanwijzingen daartoe aanleiding geven, kan de minister of zijn gemachtigde de burger van de Unie of zijn familielid onderwerpen aan een kosteloos medisch onderzoek om te bevestigen dat hij niet lijdt aan een van de ziekten bedoeld in het eerste lid. Dit medisch onderzoek mag geen systematisch karakter dragen.</p>	<p align="center">Art. 29, richtlijn 2004/38/EG</p>	<p>betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen. De geraadpleegde lidstaat antwoordt binnen twee maanden.</p> <p>1. Enkel potentieel epidemische ziekten zoals gedefinieerd in de relevante instrumenten van de Wereldgezondheidsorganisatie, en andere infectieziekten of besmettelijke parasitaire ziekten kunnen een beperking van vrijheid van verkeer rechtvaardigen, voorzover het gastland beschermende regelingen treft ten aanzien van de eigen onderdanen.</p> <p>2. Het optreden van een ziekte later dan drie maanden na aankomst op het grondgebied vormt geen reden voor verwijdering van het grondgebied.</p> <p>3. Indien ernstige aanwijzingen daartoe aanleiding geven, kan een lidstaat personen die het verblijfsrecht genieten binnen drie maanden na de datum van binnenkomst aan een kosteloos medisch onderzoek onderwerpen met het oog op het afgeven van een verklaring dat zij niet lijden aan de in lid 1 bedoelde ziekten. Deze medische onderzoeken mogen geen systematisch karakter dragen.</p>	
	<p>§ 4. Het verstrijken van de geldigheidsduur van de identiteitskaart of het paspoort waarmee de burger van de Unie of</p>	<p align="center">Art. 15, § 2, richtlijn 2004/38/EG</p>	<p>Het verstrijken van de geldigheidsduur van de identiteitskaart of van het paspoort op basis waarvan de betrokkene</p>	

ONTWERP VAN WET TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, MET HET DOEL DE BESCHERMING VAN DE OPENBARE ORDE EN DE NATIONALE VEILIGHEID TE VERSTERKEN

28 NOVEMBRE 2016

ARTIKEL VAN DE AKTE VAN OMZETTING	TEKST VAN DE AKTE VAN OMZETTING	ARTIKEL VAN DE RICHTLIJN	TEKST VAN DE RICHTLIJN	COMMENTAAR
Art. 36.	zijn familielid het grondgebied van het Rijk is binnengekomen, is geen voldoende reden om een einde te maken aan zijn verblijf.”.		het gastland is binnengekomen en hem een verklaring van inschrijving of een verblijfskaart is verstrekt, vormt geen reden voor verwijdering uit het gastland.	Deze bepaling is geen omzetting van een Europese richtlijn.
Art. 37.	<p>Artikel 45/1, van dezelfde wet, ingevoegd bij wet van 4 mei 2016, wordt opgeheven.</p> <p>In artikel 46, van dezelfde wet, gewijzigd bij de wet van 25 april 2007, worden de volgende wijzigingen aangebracht:</p> <p>1° paragraaf 3 wordt vervangen als volgt:</p> <p>“§ 3. Een schriftelijke of mondelinge vertaling van de belangrijkste elementen van de beslissing tot verwijdering, in voorkomend geval gepaard met een inreisverbod, met inbegrip van de informatie over de beroepsmiddelen, in een taal die de burger van de Unie of zijn familielid begrijpt, of waarvan men redelijkerwijs kan veronderstellen dat hij die begrijpt, kan op verzoek van de betrokkene bij de minister of zijn gemachtigde worden verkregen. Dit wordt uitdrukkelijk in de beslissing vermeld.”.</p> <p>2° paragraaf 4 wordt opgeheven.</p>	Art. 30, §§ 1 en 3, richtlijn 2004/38/EG	<p>1. Elk uit hoofde van artikel 27, lid 1, genomen besluit moet de betrokkene op zodanige wijze schriftelijk ter kennis worden gebracht dat deze in staat is de inhoud en de gevolgen ervan te begrijpen.</p> <p>3. De kennisgeving vermeldt bij welke gerechtelijke of administratieve instantie waarbij de betrokkene beroep kan instellen, alsmede de termijn daarvoor en, in voorkomend geval, de termijn waarbinnen hij het grondgebied van de lidstaat moet verlaten. (...).</p>	
Art. 38.	Artikel 46bis, van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 25 april 2007, wordt vervangen als volgt: “Art.46bis. De minister of zijn			Deze bepaling is geen omzetting van een Europese richtlijn.

ONTWERP VAN WET TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, MET HET DOEL DE BESCHERMING VAN DE OPENBARE ORDE EN DE NATIONALE VEILIGHEID TE VERSTERKEN

28 NOVEMBRE 2016

ARTIKEL VAN DE AKTE VAN OMZETTING	TEKST VAN DE AKTE VAN OMZETTING	ARTIKEL VAN DE RICHTLIJN	TEKST VAN DE RICHTLIJN	COMMENTAAR
	<p>gemachtigde kan geen einde maken aan het verblijf van een burger van de Unie of zijn familieleden die de internationale bescherming in het Rijk geniet en hem ook geen bevel geven om het grondgebied te verlaten.”</p>			
Art. 39.	<p>In artikel 55, § 3, van dezelfde wet, opgeheven bij de wet van 15 juli 1996, hersteld bij de wet van 22 december 2003 en gewijzigd bij de wet van 10 augustus 2015, worden de woorden “de artikelen 20 en 21” vervangen door de woorden “de artikelen 21 en 22”.</p>			
Art. 40.	<p>Artikel 56, van dezelfde wet, opgeheven bij de wet van 26 mei 2005 en hersteld bij de wet van 15 september 2006, wordt opgeheven.</p>			
Art. 41.	<p>Artikel 61/8, van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 25 april 2007 en gewijzigd bij de wetten van 6 mei 2009 en 19 maart 2014, wordt vervangen als volgt: “Art. 61/8. § 1. Wanneer er een einde wordt gemaakt aan het verblijf van een vreemdeling die tot verblijf gemachtigd is krachtens artikel 61/7, wordt de lidstaat die hem de status van langdurig ingezetene heeft verleend hiervan op de hoogte gebracht, en dit met het oog op de eventuele terugname van de betrokkene op zijn grondgebied.</p>	Art.22, §§ 1 en 2, richtlijn 2003/109/EG	<p>1. Totdat de onderdaan van een derde land de status van langdurig ingezetene heeft verkregen, kan de tweede lidstaat beslissen de verblijfsvergunning niet te verlengen of de vergunning in te trekken en de betrokkene en de leden van zijn gezin verplichten, overeenkomstig de procedures van de nationale wetgeving, verwijderingsprocedures daaronder begrepen, het grondgebied te verlaten. Dit geldt in de onderstaande gevallen: a) om redenen die verband houden met de openbare orde of de</p>	

Page 49 sur 65

ONTWERP VAN WET TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, MET HET DOEL DE BESCHERMING VAN DE OPENBARE ORDE EN DE NATIONALE VEILIGHEID TE VERSTERKEN

28 NOVEMBRE 2016

ARTIKEL VAN DE AKTE VAN OMZETTING	TEKST VAN DE AKTE VAN OMZETTING	ARTIKEL VAN DE RICHTLIJN	TEKST VAN DE RICHTLIJN	COMMENTAAR
	<p>De verwijderingsmaatregel is beperkt tot het grondgebied van het Rijk.</p>		<p>binnenlandse veiligheid, zoals bepaald in artikel 17; b) wanneer niet meer aan de voorwaarden van de artikelen 14, 15 en 16 wordt voldaan; c) wanneer de onderdaan van een derde land niet legaal in de betrokken lidstaat verblijft. 2. Indien de tweede lidstaat een van de in lid 1 bedoelde maatregelen treft, neemt de eerste lidstaat de langdurig ingezetene en zijn gezinsleden onmiddellijk en zonder formaliteiten terug. De tweede lidstaat deelt zijn beslissing mee aan de eerste lidstaat.</p>	
	<p>§ 2. In afwijking van paragraaf 1 en onverminderd het tweede lid kan de verwijderingsmaatregel tot het grondgebied van de Europese Unie worden uitgebreid wanneer de betrokkene een actuele en voldoende ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid. De lidstaat die hem de status van langdurig ingezetene verleend heeft, wordt geraadpleegd wanneer de beslissing genomen wordt.</p>	<p>Art.22, § 3, richtlijn 2003/109/EG</p>	<p>3. Totdat de onderdaan van een derde land de status van langdurig ingezetene heeft verkregen, en onverminderd de in lid 2 bedoelde terugnameverplichting, kan de tweede lidstaat om ernstige redenen in verband met de openbare orde of de binnenlandse veiligheid besluiten tot verwijdering van de onderdaan van het derde land van het grondgebied van de Unie, overeenkomstig en met toepassing van de waarborgen van artikel 12. De tweede lidstaat raadpleegt de eerste lidstaat wanneer hij een dergelijk besluit neemt. Wanneer de tweede lidstaat besluit de betrokken onderdaan van een derde land te verwijderen, neemt</p>	

ONTWERP VAN WET TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, MET HET DOEL DE BESCHERMING VAN DE OPENBARE ORDE EN DE NATIONALE VEILIGHEID TE VERSTERKEN

28 NOVEMBRE 2016

ARTIKEL VAN DE AKTE VAN OMZETTING	TEKST VAN DE AKTE VAN OMZETTING	ARTIKEL VAN DE RICHTLIJN	TEKST VAN DE RICHTLIJN	COMMENTAAR
	<p>Wanneer de betrokkene in een andere lidstaat internationale bescherming geniet, kan de verwijderingsmaatregel enkel tot het grondgebied van de Europese Unie worden uitgebreid:</p> <p>1° wanneer hij geen internationale bescherming meer geniet ; of</p> <p>2° wanneer er ernstige redenen bestaan om hem te beschouwen als een bedreiging voor de nationale veiligheid of wanneer hij, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf, een bedreiging vormt voor de openbare orde.</p>	<p>Art.22, § 3bis, richtlijn 2003/109/EG (gelezen in samenhang met artikel 21, § 1, van richtlijn 2011/95/EU)</p>	<p>hij alle maatregelen die nodig zijn voor de effectieve uitvoering van dit besluit. De tweede lidstaat verstrekt de eerste lidstaat alle nodige informatie met betrekking tot de uitvoering van het verwijderingsbesluit.</p>	
	<p>Wanneer de betrokkene in een andere lidstaat internationale bescherming geniet, kan de verwijderingsmaatregel enkel tot het grondgebied van de Europese Unie worden uitgebreid:</p> <p>1° wanneer hij geen internationale bescherming meer geniet ; of</p> <p>2° wanneer er ernstige redenen bestaan om hem te beschouwen als een bedreiging voor de nationale veiligheid of wanneer hij, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf, een bedreiging vormt voor de openbare orde.</p>	<p>Art.21, lid 1, van richtlijn 2011/95/EU, schrijft voor:</p> <p>« De lidstaten eerbiedigen het beginsel van non-refoulement met inachtneming van hun internationale verplichtingen. »</p>	<p>3 bis. Tenzij de internationale bescherming inmiddels is ingetrokken, of indien de persoon behoort tot een van de in artikel 21, lid 2, van Richtlijn 2004/83/EG bepaalde categorieën, is lid 3 van dit artikel niet van toepassing op onderdanen van derde landen wier door de eerste lidstaat afgegeven EU-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen de in artikel 8, lid 4, van deze richtlijn bedoelde opmerking bevat.</p> <p>Dit lid geldt onverminderd artikel 21, lid 1, van Richtlijn 2004/83/EG.</p>	
<p>Art. 42.</p>	<p>In geen geval mag de betrokkene verwijderd worden naar een land waar hij blootgesteld wordt aan een schending van het non-refoulementbeginsel.”.</p>			<p>Deze bepaling vervangt artikel 21, lid 1, van richtlijn 2004/83/EG en neemt het over.</p>
	<p>Artikel 61/9, van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 25 april 2007 en gewijzigd bij de wet van 19</p>			

ONTWERP VAN WET TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, MET HET DOEL DE BESCHERMING VAN DE OPENBARE ORDE EN DE NATIONALE VEILIGHEID TE VERSTERKEN

28 NOVEMBRE 2016

ARTIKEL VAN DE AKTE VAN OMZETTING	TEKST VAN DE AKTE VAN OMZETTING	ARTIKEL VAN DE RICHTLIJN	TEKST VAN DE RICHTLIJN	COMMENTAAR
Art. 43.	<p>maart 2014, wordt opgeheven. In dezelfde wet wordt het opschrift van Titel III vervangen als volgt: "Titel III. – Procedurele waarborgen en rechtsmiddelen."</p>			
Art. 44.	<p>In Titel III, van dezelfde wet, wordt het opschrift van Hoofdstuk I vervangen als volgt: "Hoofdstuk I. – Recht om te worden gehoord, motivering en kennisgeving van de administratieve beslissingen en beroepen."</p>			
Art. 45.	<p>Artikel 62, van dezelfde wet, gewijzigd bij de wetten van 14 juli 1987, 6 mei 1993, 15 juli 1996, 19 januari 2012 en vervangen bij de wet van 4 mei 2016, wordt vervangen als volgt: "Art. 62. § 1. Wanneer er wordt overwogen om het verblijf te beëindigen of in te trekken van een vreemdeling die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk of die het recht heeft om er meer dan drie maanden te verblijven, te beëindigen of in te trekken, wordt de betrokkene hiervan schriftelijk op de hoogte gebracht en wordt hem de mogelijkheid geboden om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden."</p>			<p>Deze bepaling is geen omzetting van een Europese richtlijn.</p>

ONTWERP VAN WET TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, MET HET DOEL DE BESCHERMING VAN DE OPENBARE ORDE EN DE NATIONALE VEILIGHEID TE VERSTERKEN

28 NOVEMBRE 2016

ARTIKEL VAN DE AKTE VAN OMZETTING	TEKST VAN DE AKTE VAN OMZETTING	ARTIKEL VAN DE RICHTLIJN	TEKST VAN DE RICHTLIJN	COMMENTAAR
	<p>Vanaf de ontvangst van het in het eerste lid bedoelde geschrift beschikt de betrokkene over een termijn van vijftien dagen om de relevante elementen schriftelijk door te sturen. Rekening houdend met de omstandigheden eigen aan het geval kan deze termijn worden ingekort of verlengd, indien dat nuttig of noodzakelijk blijkt te zijn voor het nemen van een beslissing.</p> <p>De verplichting bedoeld in eerste lid is niet van toepassing in de volgende gevallen:</p> <p>1° indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten;</p> <p>2° indien de bijzondere omstandigheden, eigen aan dit geval, dit in de weg staan of dit verhinderen, omwille van hun aard of ernst;</p> <p>3° de betrokkene is onbereikbaar.</p>		<p>Een eventuele beslissing tot afwijzing van het verzoek wordt gemotiveerd. Gevolgen van het uitblijven van een beslissing bij het verstrijken van de in de eerste alinea genoemde termijn moeten bij de nationale wetgeving van de betrokken lidstaat worden geregeld.</p> <p>De lidstaten waarborgen dat de gezinshereniger en/of de leden van zijn gezin het recht heeft/hebben beroep in te stellen in geval van</p>	
	<p>§ 2. De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. De feiten die deze beslissingen rechtvaardigen worden vermeld, behalve indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten.</p>	<p>Art. 5, § 4, derde lid, richtlijn 2003/86/EG</p>	<p>De motivatieplicht draagt bij tot de effectieve uitoefening van het recht van beroep tegen de beslissing.</p>	
		<p>Art. 18, eerste lid, richtlijn 2003/86/EG</p>		

Page 53 sur 65

ONTWERP VAN WET TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGERIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, MET HET DOEL DE BESCHERMING VAN DE OPENBARE ORDE EN DE NATIONALE VEILIGHEID TE VERSTERKEN

28 NOVEMBRE 2016

ARTIKEL VAN DE AKTE VAN OMZETTING	TEKST VAN DE AKTE VAN OMZETTING	ARTIKEL VAN DE RICHTLIJN	TEKST VAN DE RICHTLIJN	COMMENTAAR
	afwijzing van een verzoek tot gezinshereniging, van intrekking of niet-verlenging van een verblijfstitel of in geval van een verwijderingsmaatregel.	Art. 10, § 1, richtlijn 2003/109/EG	1. Beslissingen tot afwijzing van een verzoek om toekenning van de status van langdurig ingezetene of tot intrekking van deze status moeten met redenen worden omkleed. Een dergelijke beslissing wordt aan de betrokken onderdaan van een derde land meegedeeld conform de kennisgevingsprocedures die hiervoor in de nationale wetgeving zijn voorgeschreven. In deze kennisgeving worden de beroepsmogelijkheden vermeld die openstaan voor de betrokkene, en binnen welke termijn daarvan gebruik moet worden gemaakt.	
		Art. 30, § 2, richtlijn 2004/38/EG	Redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid die ten grondslag liggen aan een besluit worden de betrokkene nauwkeurig en volledig ter kennis gebracht, tenzij redenen van staatsveiligheid zich daartegen verzetten.	
		Art. 12, § 1, richtlijn 2008/115/EG	1. Het terugkeerbesluit en, in voorkomend geval, het besluit betreffende het inreisverbod en het besluit inzake verwijdering worden schriftelijk uitgevaardigd en vermelden de feitelijke en de	

Page 54 sur 65

ONTWERP VAN WET TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, MET HET DOEL DE BESCHERMING VAN DE OPENBARE ORDE EN DE NATIONALE VEILIGHEID TE VERSTERKEN

28 NOVEMBRE 2016

ARTIKEL VAN DE AKTE VAN OMZETTING	TEKST VAN DE AKTE VAN OMZETTING	ARTIKEL VAN DE RICHTLIJN	TEKST VAN DE RICHTLIJN	COMMENTAAR
			<p>rechtsgronden, alsook informatie over de rechtsmiddelen die openstaan.</p> <p>De informatie over feitelijke gronden mag worden beperkt indien de nationale wetgeving voorziet in een beperking van het recht op informatie, met name ter vrijwaring van de nationale veiligheid, de landsverdediging, de openbare veiligheid, dan wel met het oog op het voorkomen, onderzoeken, opsporen en vervolgen van strafbare feiten.</p>	
		<p>Art. 11, § 1, eerste lid, richtlijn 2009/50/EG</p>	<p>1. De bevoegde autoriteiten van de lidstaten nemen een beslissing over de volledige aanvraag voor een Europese blauwe kaart en stellen de aanvrager, overeenkomstig de nationale wettelijke kennisgevingsprocedures van de betrokken lidstaat, zo spoedig mogelijk en uiterlijk 90 dagen nadat de aanvraag is ingediend, schriftelijk in kennis van hun beslissing.</p>	
		<p>Art. 11, § 3, richtlijn 2009/50/EG</p>	<p>3. Beslissingen tot weigering, niet-verlenging of intrekking van de Europese blauwe kaart worden schriftelijk meegedeeld aan de betrokken onderdaan van een derde land en eventueel aan diens werkgever, overeenkomstig de nationale wettelijke kennisgevingsprocedures, en kunnen juridisch worden</p>	

Page 55 sur 65

ONTWERP VAN WET TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGERIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, MET HET DOEL DE BESCHERMING VAN DE OPENBARE ORDE EN DE NATIONALE VEILIGHEID TE VERSTERKEN

28 NOVEMBRE 2016

ARTIKEL VAN DE AKTE VAN OMZETTING	TEKST VAN DE AKTE VAN OMZETTING	ARTIKEL VAN DE RICHTLIJN	TEKST VAN DE RICHTLIJN	COMMENTAAR
		<p>Art. 34, § 1, richtlijn (EU) 2016/801</p>	<p>angevochten in de betrokken lidstaat. In de kennisgeving worden de redenen voor de beslissing gegeven, alsmede informatie over de beschikbare beroepsmogelijkheden en de termijnen die daarvoor gelden.</p> <p>1. De bevoegde instanties van de betrokken lidstaat nemen een besluit over de aanvraag voor een vergunning of voor verlenging ervan en stellen de aanvrager, overeenkomstig de nationale wettelijke kennisgevingsprocedures van de betrokken lidstaat, zo spoedig mogelijk en uiterlijk 90 dagen na de datum waarop de volledige aanvraag is ingediend, schriftelijk in kennis van hun besluit.</p>	
	<p>Wanneer de beslissingen bedoeld in artikel 39/79, §1, tweede lid, gebaseerd zijn op feiten die</p>	<p>Art. 34, § 4, richtlijn (EU) 2016/801</p>	<p>4. De redenen voor een besluit tot niet-ontvankelijk verklaren, afwijzing van een aanvraag of weigering van een verlenging worden de aanvrager schriftelijk meegedeeld. De redenen voor een besluit tot intrekking van een vergunning worden de derdelander schriftelijk meegedeeld. De redenen voor een besluit tot intrekking van een vergunning kunnen ook schriftelijk aan de gastentiteit worden meegedeeld.</p>	<p>Deze bepaling beoogt de betrokkene die in principe over een automatisch schorsend</p>

Page 56 sur 65

ONTWERP VAN WET TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGERIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, MET HET DOEL DE BESCHERMING VAN DE OPENBARE ORDE EN DE NATIONALE VEILIGHEID TE VERSTERKEN

28 NOVEMBRE 2016

ARTIKEL VAN DE AKTE VAN OMZETTING	TEKST VAN DE AKTE VAN OMZETTING	ARTIKEL VAN DE RICHTLIJN	TEKST VAN DE RICHTLIJN	COMMENTAAR
	<p>beschouwd worden als dwingende redenen van nationale veiligheid, wordt in deze beslissingen vermeld dat ze gebaseerd zijn op dwingende redenen van nationale veiligheid in de zin van artikel 39/79, §3.</p>			<p>annulatieberoep beschikt, te informeren dat dit recht hem ontnomen is omdat de beslissing waarvan hij het voorwerp is gebaseerd is op dwingende redenen van nationale veiligheid.</p>
	<p>§ 3. Zij worden ter kennis gebracht van de betrokkenen die er via een van de volgende personen een afschrift van ontvangen:</p> <p>1° door de burgemeester van de gemeente waar de vreemdeling zich bevindt of door zijn gemachtigde, of</p> <p>2° door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken, of</p> <p>3° door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of zijn gemachtigde, of</p> <p>4° door een officier van gerechtelijke politie, daaronder mede begrepen de officier van gerechtelijke politie met beperkte bevoegdheid, of</p> <p>5° door een politieambtenaar, of</p> <p>6° door een ambtenaar van de Administratie der Douanen en Accijnzen, of</p> <p>7° door de directeur van de strafinrichting, indien de vreemdeling onder arrest geplaatst is, of</p> <p>8° met de medewerking van de Belgische diplomatieke of consulaire overheid in het</p>	<p>Art. 5, § 4, eerste lid, richtlijn 2003/86/EG</p>	<p>4. Zo spoedig mogelijk, maar uiterlijk negen maanden na de datum van indiening van een verzoek, stellen de bevoegde instanties van de lidstaat de persoon die het verzoek heeft ingediend, schriftelijk in kennis van de ten aanzien van hem genomen beslissing.</p>	

Page 57 sur 65

ONTWERP VAN WET TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, MET HET DOEL DE BESCHERMING VAN DE OPENBARE ORDE EN DE NATIONALE VEILIGHEID TE VERSTERKEN

28 NOVEMBRE 2016

ARTIKEL VAN DE AKTE VAN OMZETTING	TEKST VAN DE AKTE VAN OMZETTING	ARTIKEL VAN DE RICHTLIJN	TEKST VAN DE RICHTLIJN	COMMENTAAR
	buitenland, indien de vreemdeling zich niet op het grondgebied van het Rijk bevindt.	Art. 30, § 1, richtlijn 2004/38/EG	Elk uit hoofde van artikel 27, lid 1, genomen besluit moet de betrokkene op zodanige wijze schriftelijk ter kennis worden gebracht dat deze in staat is de inhoud en de gevolgen ervan te begrijpen.	
	Onverminderd een kennisgeving aan de persoon zelf is elke kennisgeving op de woonplaats of, in voorkomend geval, de gekozen woonplaats geldig indien ze op een van de volgende manieren uitgevoerd wordt: 1° door middel van een aangetekende brief, of 2° per bode, met ontvangstbewijs, of 3° per fax, indien de vreemdeling woonplaats heeft gekozen bij zijn advocaat, of 4° via elke andere bij een koninklijk besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad toegelaten wijze waarbij de datum van kennisgeving met zekerheid kan worden vastgesteld."	Art. 18, eerste lid, richtlijn 2003/86/EG	De lidstaten waarborgen dat de gezinshereniger en/of de leden van zijn gezin het recht heeft/hebben beroep in te stellen in geval van afwijzing van een verzoek tot gezinshereniging, van intrekking of niet-verlenging van een verblijfstitel of in geval van een verwijderingsmaatregel.	De motiveringsplicht draagt bij tot de effectieve uitoefening van het recht van beroep tegen de beslissing.
		Art. 10, § 1, richtlijn 2003/109/EG	1. Beslissingen tot afwijzing van een verzoek om toekenning van de status van langdurig ingezetene of tot intrekking van deze status moeten met redenen worden omkleed. Een dergelijke beslissing	

Page 58 sur 65

ONTWERP VAN WET TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, MET HET DOEL DE BESCHERMING VAN DE OPENBARE ORDE EN DE NATIONALE VEILIGHEID TE VERSTERKEN

28 NOVEMBRE 2016

ARTIKEL VAN DE AKTE VAN OMZETTING	TEKST VAN DE AKTE VAN OMZETTING	ARTIKEL VAN DE RICHTLIJN	TEKST VAN DE RICHTLIJN	COMMENTAAR
	<p>wordt aan de betrokken onderdaan van een derde land meegedeeld conform de kennisgevingsprocedures die hiervoor in de nationale wetgeving zijn voorgeschreven. In deze kennisgeving worden de beroepsmogelijkheden vermeld die openstaan voor de betrokkene, en binnen welke termijn daarvan gebruik moet worden gemaakt.</p>	<p>Art. 30, § 1, richtlijn 2004/38/EG</p>	<p>1. Elk uit hoofde van artikel 27, lid 1, genomen besluit moet de betrokkene op zodanige wijze schriftelijk ter kennis worden gebracht dat deze in staat is de inhoud en de gevolgen ervan te begrijpen.</p>	
		<p>Art. 13, § 1, richtlijn 2008/115/EG</p>	<p>1. Aan de betrokken onderdaan van een derde land wordt een doeltreffend rechtsmiddel van beroep of bezwaar toegekend, dat hij bij een bevoegde rechterlijke of administratieve autoriteit of bij een onpartijdig samengestelde bevoegde instantie waarvan de onafhankelijkheid is gewaarborgd, kan aanwenden tegen de in artikel 12, lid 1, bedoelde besluiten in het kader van terugkeer.</p>	
		<p>Art.11, § 1, eerste lid, richtlijn 2009/50/EG</p>	<p>1. De bevoegde autoriteiten van de lidstaten nemen een beslissing over de volledige aanvraag voor een Europese blauwe kaart en stellen de aanvrager, overeenkomstig de nationale wettelijke</p>	

ONTWERP VAN WET TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, MET HET DOEL DE BESCHERMING VAN DE OPENBARE ORDE EN DE NATIONALE VEILIGHEID TE VERSTERKEN

28 NOVEMBRE 2016

ARTIKEL VAN DE AKTE VAN OMZETTING	TEKST VAN DE AKTE VAN OMZETTING	ARTIKEL VAN DE RICHTLIJN	TEKST VAN DE RICHTLIJN	COMMENTAAR
		Art.1.1, § 3, richtlijn 2009/50/EG	<p>kennisgevingsprocedures van de betrokken lidstaat, zo spoedig mogelijk en uiterlijk 90 dagen nadat de aanvraag is ingediend, schriftelijk in kennis van hun beslissing.</p> <p>3. Beslissingen tot weigering, niet-verlenging of intrekking van de Europese blauwe kaart worden schriftelijk meegedeeld aan de betrokken onderdaan van een derde land en eventueel aan diens werkgever, overeenkomstig de nationale wettelijke kennisgevingsprocedures, en kunnen juridisch worden aangevochten in de betrokken lidstaat. In de kennisgeving worden de redenen voor de beslissing gegeven, alsmede informatie over de beschikbare beroepsmogelijkheden en de termijnen die daarvoor gelden.</p>	
		Art.3.4, § 1, richtlijn (EU) 2016/801	<p>1. De bevoegde instanties van de betrokken lidstaat nemen een besluit over de aanvraag voor een vergunning of voor verlenging ervan en stellen de aanvrager, overeenkomstig de nationale wettelijke kennisgevingsprocedures van de betrokken lidstaat, zo spoedig mogelijk en uiterlijk 90 dagen na de datum waarop de volledige aanvraag is ingediend, schriftelijk in kennis van hun besluit.</p>	

Page 60 sur 65

ONTWERP VAN WET TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, MET HET DOEL DE BESCHERMING VAN DE OPENBARE ORDE EN DE NATIONALE VEILIGHEID TE VERSTERKEN

28 NOVEMBRE 2016

ARTIKEL VAN DE AKTE VAN OMZETTING	TEKST VAN DE AKTE VAN OMZETTING	ARTIKEL VAN DE RICHTLIJN	TEKST VAN DE RICHTLIJN	COMMENTAAR
		Art. 34, § 4, richtlijn (EU) 2016/801	4. De redenen voor een besluit tot niet-ontvankelijk verklaren, afwijzing van een aanvraag of weigering van een verlenging worden de aanvrager schriftelijk meegedeeld. De redenen voor een besluit tot intrekking van een vergunning worden de derdelander schriftelijk meegedeeld. De redenen voor een besluit tot intrekking van een vergunning kunnen ook schriftelijk aan de gastenteit worden meegedeeld.	
Art. 46.	In artikel 68, van dezelfde wet, gewijzigd bij het koninklijk besluit van 13 juli 1992 en bij de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996, 18 februari 2003, 15 september 2006 en 19 januari 2012, worden de volgende wijzigingen aangebracht: 1° in het eerste lid wordt het woord "22," vervangen door de woorden "26, 44sexies, derde lid, ; 2° het derde lid wordt opgeheven.	Art.31, § 1, richtlijn 2004/38/EG	1. In geval van besluit tot verwijdering om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid heeft de betrokkene in het gastland toegang tot gerechtelijke en in voorkomend geval administratieve rechtsmiddelen om tegen het besluit beroep in te stellen.	Technische wijziging, daar het huidige artikel 22, van de wet, is overgenomen door artikel 26, in ontwerp.
Art. 47.	In artikel 71, eerste lid, van dezelfde wet, vervangen bij de wet van 10 juli 1996 en het laatst gewijzigd bij de wet van 6 mei 2009, wordt het woord "25" opgeheven en worden de woorden "44septies, §1, derde lid," ingevoegd tussen de woorden "29, tweede lid" en de woorden "51/5, § 1, tweede lid,".	Art. 31, § 1, richtlijn 2004/38/EG	1. In geval van besluit tot verwijdering om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid heeft de betrokkene in het gastland toegang tot gerechtelijke en in voorkomend geval administratieve rechtsmiddelen om tegen het besluit beroep in te stellen.	
		Art.15, § 2, derde lid, b) en vierde lid, en § 3, richtlijn 2008/115/EG	2. (...) Indien de inbewaringstelling door	

Page 61 sur 65

ONTWERP VAN WET TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, MET HET DOEL DE BESCHERMING VAN DE OPENBARE ORDE EN DE NATIONALE VEILIGHEID TE VERSTERKEN

28 NOVEMBRE 2016

ARTIKEL VAN DE AKTE VAN OMZETTING	TEKST VAN DE AKTE VAN OMZETTING	ARTIKEL VAN DE RICHTLIJN	TEKST VAN DE RICHTLIJN	COMMENTAAR
			<p>een administratieve autoriteit is gelast: (...)</p> <p>b) of bieden de lidstaten de betrokken onderdaan van een derde land het recht voorziening te vragen bij het gerecht zodat de rechtmatigheid van de bewaring aan een spoedige rechterlijke toetsing wordt onderworpen, die zo spoedig mogelijk na het instellen van deze procedure tot een beslissing leidt. De lidstaten stellen de betrokken onderdaan van een derde land onmiddellijk van die mogelijkheid in kennis.</p> <p>De betrokken onderdaan van een derde land wordt, als zijn bewaring niet rechtmatig is, onmiddellijk vrijgelaten.</p> <p>3. In ieder geval wordt de inbewaringstelling met redelijke tussenpozen op verzoek van de onderdaan van een derde land of ambtshalve getoetst. In het geval van een lange periode van bewaring wordt de toetsing aan controle door een rechterlijke autoriteit onderworpen.</p>	
Art. 48.	<p>In artikel 74, eerste lid, van dezelfde wet, vervangen door de wet van 10 juli 1996, worden de woorden « 25, vijfde lid, » opgeheven en worden de woorden « 44septies, § 1, derde lid » ingevoegd tussen de woorden « 29,</p>	Art. 31, §1, richtlijn 2004/38/EG	<p>1. In geval van besluit tot verwijdering om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid heeft de betrokkene in het gastland toegang tot gerechtelijke en in voorkomend geval administratieve</p>	

Page 62 sur 65

ONTWERP VAN WET TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, MET HET DOEL DE BESCHERMING VAN DE OPENBARE ORDE EN DE NATIONALE VEILIGHEID TE VERSTERKEN

28 NOVEMBRE 2016

ARTIKEL VAN DE AKTE VAN OMZETTING	TEKST VAN DE AKTE VAN OMZETTING	ARTIKEL VAN DE RICHTLIJN	TEKST VAN DE RICHTLIJN	COMMENTAAR
	<p>derde lid, » en de woorden « 74/5, § 3 ».</p>	<p>Art. 15, §2, derde lid, b) en vierde lid, en §3, richtlijn 2004/38/EG</p>	<p>rechtsmiddelen om tegen het besluit beroep in te stellen.</p> <p>2. (...)</p> <p>Indien de inbewaringstelling door een administratieve autoriteit is gelast:</p> <p>(...)</p> <p>b) of bieden de lidstaten de betrokken onderdaan van een derde land het recht voorziening te vragen bij het gerecht zodat de rechtmatigheid van de bewaring aan een spoedige rechterlijke toetsing wordt onderworpen, die zo spoedig mogelijk na het instellen van deze procedure tot een beslissing leidt. De lidstaten stellen de betrokken onderdaan van een derde land onmiddellijk van die mogelijkheid in kennis.</p> <p>De betrokken onderdaan van een derde land wordt, als zijn bewaring niet rechtmatig is, onmiddellijk vrijgelaten.</p> <p>3. In ieder geval wordt de inbewaringstelling met redelijke tussenpozen op verzoek van de onderdaan van een derde land of ambtshalve getoetst. In het geval van een lange periode van bewaring wordt de toetsing aan controle door een rechterlijke autoriteit onderworpen.</p>	
Art. 49.	<p>In artikel 74/8, § 1, eerste lid, van dezelfde wet, ingevoegd door de wet van 15 juli 1998 en gewijzigd</p>			

Page 63 sur 65

ONTWERP VAN WET TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, MET HET DOEL DE BESCHERMING VAN DE OPENBARE ORDE EN DE NATIONALE VEILIGHEID TE VERSTERKEN

28 NOVEMBRE 2016

ARTIKEL VAN DE AKTE VAN OMZETTING	TEKST VAN DE AKTE VAN OMZETTING	ARTIKEL VAN DE RICHTLIJN	TEKST VAN DE RICHTLIJN	COMMENTAAR
Art. 50.	<p>door de wet van 6 mei 2009, wordt het woord « 25 » opgeheven en worden de woorden « 44septies, § 1, » ingevoegd tussen de woorden « 29, tweede lid » en de woorden « 51/5, § 1 ».</p> <p>In artikel 74/10, van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 19 januari 2012, worden de woorden “artikel 13 van de Schengengrenscode” vervangen door de woorden “artikel 14 van de Schengengrenscode”.</p>	Art. 2, §2, a), richtlijn 2008/115EG	<p>2. De lidstaten kunnen besluiten deze richtlijn niet toe te passen op onderdanen van derde landen:</p> <p>a) aan wie de toegang is geweigerd overeenkomstig artikel 13 van de Schengengrenscode, of die door de bevoegde autoriteiten zijn aangehouden of onderschept wegens het op niet reguliere wijze overschrijden over land, over zee of door de lucht van de buitengrens van een lidstaat, en die vervolgens geen vergunning of recht heeft verkregen om in die lidstaat te verblijven;</p>	<p>Artikel 14, van verordening 2016/399 van 9 maart 2016 betreffende een Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen (Schengengrenscode), heeft artikel 13, van de SGC, overgenomen zoals het bestond voor de inwerkingtreding van deze verordening.</p>
Art. 51.	<p>In artikel 74/11, § 2, eerste lid, van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 19 januari 2012, wordt het woord “gevaar” vervangen door het woord “bedreiging”.</p>	Art. 11, § 3, tweede lid, richtlijn 2008/115/EG	<p>Tegen slachtoffers van mensenhandel aan wie een verblijfstitel is verstrekt overeenkomstig Richtlijn 2004/81/EG van de Raad van 29 april 2004 betreffende de verblijfstitel die in ruil voor samenwerking met de bevoegde autoriteiten wordt afgegeven aan onderdanen van derde landen die het slachtoffer zijn van mensenhandel of hulp hebben gekregen bij illegale immigratie, en</p>	<p>Technische wijziging met het oog op de interne samenhang van artikel 74/11.</p>

Page 64 sur 65

ONTWERP VAN WET TOT WIJZIGING VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, MET HET DOEL DE BESCHERMING VAN DE OPENBARE ORDE EN DE NATIONALE VEILIGHEID TE VERSTERKEN

28 NOVEMBRE 2016

ARTIKEL VAN DE AKTE VAN OMZETTING	TEKST VAN DE AKTE VAN OMZETTING	ARTIKEL VAN DE RICHTLIJN	TEKST VAN DE RICHTLIJN	COMMENTAAR
Art. 52.	In artikel 74/14, § 3, eerste lid, 3 ^o , van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 19 januari 2012, worden de woorden "een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid" vervangen door de woorden "een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid".	Art.7, § 4, richtlijn 2008/115/EG	die met de bevoegde autoriteiten samenwerken wordt, onverminderd het bepaalde in lid 1, eerste alinea, onder b), en op voorwaarde dat zij geen bedreiging vormen voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid, geen inreisverbod uitgevaardigd.	Technische wijziging ter verbetering van een schrijffout.
			4. Indien er een risico op onderduiken bestaat, of een aanvraag voor een verblijfsvergunning als kennelijk ongegrond dan wel frauduleus afgewezen is, dan wel indien de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid, kunnen de lidstaten afzien van het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek, of een termijn toekennen die korter is dan zeven dagen.	

PROJET DE LOI MODIFIANT LA LOI DU 15 DÉCEMBRE 1980 SUR L'ACCÈS AU TERRITOIRE, LE SÉJOUR, L'ÉTABLISSEMENT ET L'ÉLOIGNEMENT DES ÉTRANGERS AFIN DE RENFORCER LA PROTECTION DE L'ORDRE PUBLIC ET DE LA SÉCURITÉ NATIONALE

28 NOVEMBRE 2016

ARTICLE DE LA DIRECTIVE	TEXTE DE LA DIRECTIVE	ARTICLE DE L'ACTE DE TRANSPOSITION	TEXTE DE L'ACTE DE TRANSPOSITION	COMMENTAIRES
DIRECTIVE 2001/40/CE DU CONSEIL DE L'UNION EUROPÉENNE DU 28 MAI 2001 RELATIVE À LA RECONNAISSANCE MUTUELLE DES DÉCISIONS D'ÉLOIGNEMENT DES RESSORTISSANTS DE PAYS TIERS				
Art. 3, § 1er	<p>1. L'éloignement visé à l'article 1er concerne les cas suivants:</p> <p>(...)</p> <p>Sans préjudice de l'article 25, paragraphe 2, de la convention de Schengen, si la personne concernée est titulaire d'un titre de séjour délivré par l'État membre d'exécution ou par un autre État membre, l'État d'exécution consulte l'État auteur et l'État qui a délivré ce titre. L'existence d'une décision d'éloignement prise dans le cadre du présent point permet le retrait du titre de séjour, dans la mesure où la législation nationale de l'État qui a délivré le titre l'autorise;</p>	Art. 8, du projet de loi	<p>Dans l'article 8bis, de la même loi, inséré par la loi du 1er septembre 2004 et modifié par les lois du 6 mai 2009, du 19 janvier 2012 et du 19 mars 2014, les modifications suivantes sont apportées :</p> <p>1° au paragraphe 2, alinéa 2, les mots « des articles 20 et 21 » sont remplacés par les mots « des articles 21 et 22 » ;</p> <p>(...)</p>	
Art. 8, § 1er, alinéa 2	<p>Lorsque les États membres adoptent ces dispositions, celles-ci contiennent une référence à la présente directive ou sont accompagnées d'une telle référence lors de leur publication officielle. Les modalités de cette référence sont arrêtées par les États membres.</p>	Art. 2, du projet de loi.	<p>La présente loi transpose partiellement les directives suivantes :</p> <p>1° la directive 2001/40/CE du Conseil de l'Union européenne du 28 mai 2001 relative à la reconnaissance mutuelle des décisions d'éloignement des ressortissants de pays tiers ;</p> <p>(...)</p>	
Art. 3, § 4	<p>4. La présente directive ne porte</p>	Art. 11, du projet de loi	<p>L'article 20, de la même loi, modifié</p>	
DIRECTIVE 2003/86/CE DU CONSEIL DU 22 SEPTEMBRE 2003 RELATIVE AU DROIT AU REGROUPEMENT FAMILIAL				

PROJET DE LOI MODIFIANT LA LOI DU 15 DÉCEMBRE 1980 SUR L'ACCÈS AU TERRITOIRE, LE SÉJOUR, L'ÉTABLISSEMENT ET L'ÉLOIGNEMENT DES ÉTRANGERS AFIN DE RENFORCER LA PROTECTION DE L'ORDRE PUBLIC ET DE LA SÉCURITÉ NATIONALE

28 NOVEMBRE 2016

pas atteinte aux dispositions plus favorables:
 a) des accords bilatéraux et multilatéraux entre la Communauté ou la Communauté et ses États membres, d'une part, et des pays tiers, d'autre part;
 (...)

par l'arrêté royal du 13 juillet 1992 et par les lois du 15 juillet 1996, du 26 mai 2005, du 15 septembre 2006, du 25 avril 2007 et du 19 mars 2014, est remplacé par ce qui suit :
 « Art. 20. Sans préjudice des dispositions plus favorables contenues dans un traité international et du principe de non-refoulement, le présent chapitre s'applique aux ressortissants de pays tiers admis ou autorisés à séjourner plus de trois mois sur le territoire du Royaume.
 Il ne s'applique pas aux ressortissants de pays tiers qui bénéficient de la protection internationale dans le Royaume. ».

Art. 5, § 4, alinéa 1er

Dès que possible, et en tout état de cause au plus tard neuf mois après la date du dépôt de la demande, les autorités compétentes de l'État membre notifient par écrit à la personne qui a déposé la demande la décision la concernant.

Art. 45, du projet de loi

L'article 62, de la même loi, modifié par les lois du 14 juillet 1987, du 6 mai 1993, du 15 juillet 1996, du 19 janvier 2012 et du 4 mai 2016, est remplacé par ce qui suit :
 (...) § 3. Elles sont notifiées aux intéressés, qui en reçoivent une copie, par une des personnes suivantes :
 1° par le bourgmestre de la commune où se trouve l'étranger ou par son délégué, ou
 2° par un agent de l'Office des étrangers, ou
 3° par le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides ou son délégué, ou
 4° par un officier de police

PROJET DE LOI MODIFIANT LA LOI DU 15 DÉCEMBRE 1980 SUR L'ACCÈS AU TERRITOIRE, LE SÉJOUR, L'ÉTABLISSEMENT DES ÉTRANGERS AFIN DE RENFORCER LA PROTECTION DE L'ORDRE PUBLIC ET DE LA SÉCURITÉ NATIONALE

28 NOVEMBRE 2016

judiciaire, en ce compris l'officier de police judiciaire dont la compétence est limitée, ou 5° par un fonctionnaire de police, ou 6° par un agent de l'Administration des douanes et accises, ou 7° par le directeur de l'établissement pénitentiaire si l'étranger est en état d'arrestation, ou 8° à l'intervention de l'autorité diplomatique ou consulaire belge à l'étranger si l'étranger ne se trouve pas sur le territoire du Royaume.

Art. 5, § 4, alinéa 3

La décision de rejet de la demande est dûment motivée. Toute conséquence de l'absence de décision à l'expiration du délai visé au premier alinéa doit être réglée par la législation nationale de l'État membre concerné.

Art. 45, du projet de loi

L'article 62, de la même loi, modifié par les lois du 14 juillet 1987, du 6 mai 1993, du 15 juillet 1996, du 19 janvier 2012 et du 4 mai 2016, est remplacé par ce qui suit :

(...)
§ 2. Les décisions administratives sont motivées. Les faits qui les justifient sont indiqués sauf si des motifs intéressants la sûreté de l'État s'y opposent.

Lorsque les décisions visées à l'article 39/79, § 1er, alinéa 2, sont fondées sur des faits considérés constituer des raisons impérieuses de sécurité nationale, elles indiquent qu'elles se fondent sur des raisons impérieuses de sécurité nationale au sens de l'article 39/79, § 3.

§ 3. (...)

Art. 6, § 2, alinéa 1er

2. Les États membres peuvent

Art. 12, du projet de loi
L'article 21, de la même loi,

PROJET DE LOI MODIFIANT LA LOI DU 15 DÉCEMBRE 1980 SUR L'ACCÈS AU TERRITOIRE, LE SÉJOUR, L'ÉTABLISSEMENT ET L'ÉLOIGNEMENT DES ÉTRANGERS AFIN DE RENFORCER LA PROTECTION DE L'ORDRE PUBLIC ET DE LA SÉCURITÉ NATIONALE

28 NOVEMBRE 2016

retirer le titre de séjour d'un membre de la famille ou refuser de le renouveler pour des raisons d'ordre public, de sécurité publique ou de santé publique.

remplacé par la loi du 26 mai 2005 et modifié par les lois du 6 mai 2009 et du 19 mars 2014, est remplacé par ce qui suit :
 « Art. 21. Le Ministre ou son délégué peut mettre fin au séjour d'un ressortissant de pays tiers admis ou autorisé au séjour pour une durée limitée ou illimitée et lui donner l'ordre de quitter le territoire pour des raisons d'ordre public ou de sécurité nationale.
 L'alinéa 1er s'applique au ressortissant de pays tiers autorisé au séjour en vertu de l'article 61/7 sans préjudice de l'article 61/8. ».

Art. 6, § 2, alinéa 2

Lorsqu'ils prennent une telle décision, les États membres tiennent compte, outre de l'article 17, de la gravité ou de la nature de l'infraction à l'ordre public ou à la sécurité publique commise par le membre de la famille, ou des dangers que cette personne est susceptible de causer.

Art. 14, du projet de loi

L'article 23, de la même loi, est remplacé par ce qui suit :
 (...)
 § 2. Il est tenu compte lors de la prise de décision de la gravité ou de la nature de l'infraction à l'ordre public ou à la sécurité nationale qu'il a commise, ou du danger qu'il représente ainsi que de la durée de son séjour dans le Royaume.
 (...)

Art. 17

Les États membres prennent dûment en considération la nature et la solidité des liens familiaux de la personne et sa durée de résidence dans l'État membre, ainsi que l'existence d'attaches familiales, culturelles ou sociales avec son pays d'origine, dans les cas de rejet d'une demande, de retrait ou de non-renouvellement du titre de séjour, ainsi qu'en cas

Art. 14, du projet de loi

L'article 23, de la même loi, est remplacé par ce qui suit :
 (...)
 Il est tenu compte aussi de l'existence de liens avec son pays de résidence ou de l'absence de lien avec son pays d'origine, de son âge et des conséquences pour lui et les membres de sa famille. ».

PROJET DE LOI MODIFIANT LA LOI DU 15 DÉCEMBRE 1980 SUR L'ACCÈS AU TERRITOIRE, LE SÉJOUR, L'ÉTABLISSEMENT ET L'ÉLOIGNEMENT DES ÉTRANGERS AFIN DE RENFORCER LA PROTECTION DE L'ORDRE PUBLIC ET DE LA SÉCURITÉ NATIONALE

28 NOVEMBRE 2016

d'adoption d'une mesure d'éloignement du regroupant ou des membres de sa famille.

Art. 18, alinéa 1er

Les États membres veillent à ce que le regroupant et/ou les membres de sa famille aient le droit de contester en justice les décisions de rejet de la demande de regroupement familial, de non-renouvellement ou de retrait du titre de séjour, ou d'adoption d'une mesure d'éloignement.

Art. 45, du projet de loi

L'article 62, de la même loi, modifié par les lois du 14 juillet 1987, du 6 mai 1993, du 15 juillet 1996, du 19 janvier 2012 et du 4 mai 2016, est remplacé par ce qui suit :

(...)
§ 2. Les décisions administratives sont motivées. Les faits qui les justifient sont indiqués sauf si des motifs intéressants la sûreté de l'État s'y opposent.

Lorsque les décisions visées à l'article 39/79, § 1er, alinéa 2, sont fondées sur des faits considérés constituer des raisons impérieuses de sécurité nationale, elles indiquent qu'elles se fondent sur des raisons impérieuses de sécurité nationale au sens de l'article 39/79, § 3.

§ 3. (...)

Sans préjudice d'une notification à la personne même, toute notification est valablement faite à la résidence ou, le cas échéant, au domicile élu, de l'une des manières suivantes :

- 1° sous pli recommandé, ou
- 2° par porteur contre accusé de réception, ou
- 3° par télécopie si l'étranger a élu domicile chez son avocat, ou
- 4° par tout autre mode admis par arrêté royal délibéré en Conseil des ministres par lequel la date de la

PROJET DE LOI MODIFIANT LA LOI DU 15 DÉCEMBRE 1980 SUR L'ACCÈS AU TERRITOIRE, LE SÉJOUR, L'ÉTABLISSEMENT ET L'ÉLOIGNEMENT DES ÉTRANGERS AFIN DE RENFORCER LA PROTECTION DE L'ORDRE PUBLIC ET DE LA SÉCURITÉ NATIONALE

28 NOVEMBRE 2016

Art. 20, alinéa 2	Lorsque les États membres adoptent ces dispositions, celles-ci contiennent une référence à la présente directive ou sont accompagnées d'une telle référence lors de leur publication officielle. Les modalités de cette référence sont arrêtées par les États membres.	notification peut être constatée de manière certaine. ».
Art. 2, du projet de loi.		La présente loi transpose partiellement les directives suivantes : (...) 2° la directive 2003/86/CE du Conseil, du 22 septembre 2003, relative au droit au regroupement familial ; (...)

DIRECTIVE 2003/109/CE DU CONSEIL DU 25 NOVEMBRE 2003 RELATIVE AU STATUT DES RESSORTISSANTS DE PAYS TIERS RÉSIDENTS DE LONGUE DURÉE

Art. 3, § 3

Art. 11, du projet de loi

L'article 20, de la même loi, modifié

par l'arrêté royal du 13 juillet 1992 et par les lois du 15 juillet 1996, du 26 mai 2005, du 15 septembre 2006, du 25 avril 2007 et du 19 mars 2014, est remplacé par ce qui suit :

« Art. 20. Sans préjudice des dispositions plus favorables contenues dans un traité international et du principe de non-refoulement, le présent chapitre s'applique aux ressortissants de pays tiers admis ou autorisés à séjourner plus de trois mois sur le territoire du Royaume.
Il ne s'applique pas aux ressortissants de pays tiers qui bénéficient de la protection internationale dans le Royaume. ».

Art. 9, § 1er, b)

Art. 13, du projet de loi

L'article 22, de la même loi, modifié par l'arrêté royal du 13 juillet 1992 et par la loi du 15 juillet 1996, est remplacé par ce qui suit :

1. Le résident de longue durée perd le droit au statut de résident de longue durée dans les cas suivants :
(...)

PROJET DE LOI MODIFIANT LA LOI DU 15 DÉCEMBRE 1980 SUR L'ACCÈS AU TERRITOIRE, LE SÉJOUR, L'ÉTABLISSEMENT ET L'ÉLOIGNEMENT DES ÉTRANGERS AFIN DE RENFORCER LA PROTECTION DE L'ORDRE PUBLIC ET DE LA SÉCURITÉ NATIONALE

28 NOVEMBRE 2016

b) adoption d'une mesure d'éloignement dans les conditions prévues à l'article 12;
(...)

« Art. 22. § 1er. Le Ministre peut mettre fin au séjour des ressortissants de pays tiers suivants et leur donner l'ordre de quitter le territoire pour des raisons graves d'ordre public ou de sécurité nationale :
1° le ressortissant de pays tiers établi ;
2° le ressortissant de pays tiers qui bénéficie du statut de résident de longue durée dans le Royaume ;
3° le ressortissant de pays tiers qui est autorisé ou admis à séjourner plus de trois mois dans le Royaume depuis dix ans au moins et qui y séjourne depuis lors de manière ininterrompue.

Art. 10, § 1er

1. Toute décision de rejet de la demande d'acquisition du statut de résident de longue durée ou de retrait de ce statut doit être motivée. Cette décision est notifiée au ressortissant de pays tiers concerné conformément aux procédures de notification du droit national en la matière. La notification indique les voies de recours auxquelles l'intéressé a accès, ainsi que le délai dans lequel il peut agir.

Art. 45, du projet de loi

L'article 62, de la même loi, modifié par les lois du 14 juillet 1987, du 6 mai 1993, du 15 juillet 1996, du 19 janvier 2012 et du 4 mai 2016, est remplacé par ce qui suit :

(...)

§ 2. Les décisions administratives sont motivées. Les faits qui les justifient sont indiqués sauf si des motifs intéressants la sûreté de l'État s'y opposent.

Lorsque les décisions visées à l'article 39/79, § 1er, alinéa 2, sont fondées sur des faits considérés constituer des raisons impérieuses de sécurité nationale, elles indiquent qu'elles se fondent sur des raisons impérieuses de sécurité nationale au sens de l'article 39/79, § 3.

PROJET DE LOI MODIFIANT LA LOI DU 15 DÉCEMBRE 1980 SUR L'ACCÈS AU TERRITOIRE, LE SÉJOUR, L'ÉTABLISSEMENT ET L'ÉLOIGNEMENT DES ÉTRANGERS AFIN DE RENFORCER LA PROTECTION DE L'ORDRE PUBLIC ET DE LA SÉCURITÉ NATIONALE

28 NOVEMBRE 2016

§ 3. (...)
 Sans préjudice d'une notification à la personne même, toute notification est valablement faite à la résidence ou, le cas échéant, au domicile élu, de l'une des manières suivantes :
 1° sous pli recommandé, ou
 2° par porteur contre accusé de réception, ou
 3° par télécopie si l'étranger a élu domicile chez son avocat, ou
 4° par tout autre mode admis par arrêté royal délibéré en Conseil des ministres par lequel la date de la notification peut être constatée de manière certaine. ».

Art. 12, § 1er

1. Les États membres ne peuvent prendre une décision d'éloignement à l'encontre d'un résident de longue durée que lorsqu'il représente une menace réelle et suffisamment grave pour l'ordre public ou la sécurité publique.

Art. 9, du projet de loi

Dans l'article 19, § 4, alinéa 1er, 2° de la même loi, remplacé par la loi du 25 avril 2007 et modifié par la loi du 19 mars 2014, les mots « menace réelle et suffisamment grave » sont remplacés par les mots « menace réelle, actuelle et suffisamment grave ».

Art. 13, du projet de loi

L'article 22, de la même loi, modifié par l'arrêté royal du 13 juillet 1992 et par la loi du 15 juillet 1996, est remplacé par ce qui suit :
 « Art. 22. § 1er. Le Ministre peut mettre fin au séjour des ressortissants de pays tiers suivants et leur donner l'ordre de quitter le territoire pour des raisons graves d'ordre public ou de sécurité nationale :
 1° le ressortissant de pays tiers établi ;

PROJET DE LOI MODIFIANT LA LOI DU 15 DÉCEMBRE 1980 SUR L'ACCÈS AU TERRITOIRE, LE SÉJOUR, L'ÉTABLISSEMENT ET L'ÉLOIGNEMENT DES ÉTRANGERS AFIN DE RENFORCER LA PROTECTION DE L'ORDRE PUBLIC ET DE LA SÉCURITÉ NATIONALE

28 NOVEMBRE 2016

2° le ressortissant de pays tiers qui bénéficie du statut de résident de longue durée dans le Royaume ;
 3° le ressortissant de pays tiers qui est autorisé ou admis à séjourner plus de trois mois dans le Royaume depuis dix ans au moins et qui y séjourne depuis lors de manière ininterrompue.
 (...)

Art.14, du projet de loi

L'article 23, de la même loi, est remplacé par ce qui suit :
 « Art. 23. § 1er. (...)
 Le comportement de l'intéressé doit représenter une menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société. Des justifications non directement liées au cas individuel concerné ou tenant à des raisons de prévention générale ne peuvent être retenues.
 (...)

Art. 12, § 2

2. La décision visée au paragraphe 1 ne peut être justifiée par des raisons économiques.

Art. 14, du projet de loi

L'article 23, de la même loi, est remplacé par ce qui suit :
 « Art. 23. § 1er. Les décisions de fin de séjour prises en vertu des articles 21 et 22 sont fondées exclusivement sur le comportement personnel de l'intéressé et ne peuvent être justifiées par des raisons économiques.
 (...)

Art. 12, § 3

3. Avant de prendre une décision d'éloignement à l'encontre d'un résident de longue durée, les États membres prennent en compte les

Art. 14, du projet de loi

L'article 23, de la même loi, est remplacé par ce qui suit :
 (...)
 Il est tenu compte aussi de

PROJET DE LOI MODIFIANT LA LOI DU 15 DÉCEMBRE 1980 SUR L'ACCÈS AU TERRITOIRE, LE SÉJOUR, L'ÉTABLISSEMENT ET L'ÉLOIGNEMENT DES ÉTRANGERS AFIN DE RENFORCER LA PROTECTION DE L'ORDRE PUBLIC ET DE LA SÉCURITÉ NATIONALE

28 NOVEMBRE 2016

<p>éléments suivants: a) la durée de la résidence sur leur territoire; b) l'âge de la personne concernée; c) les conséquences pour elle et pour les membres de sa famille; d) les liens avec le pays de résidence ou l'absence de liens avec le pays d'origine.</p>	<p>Art. 12, § 3bis</p> <p>3bis. Lorsqu'un État membre décide d'éloigner un résident de longue durée dont le permis de séjour de résident de longue durée – UE contient la remarque visée à l'article 8, paragraphe 4, il demande à l'État membre visé dans cette remarque de confirmer que la personne concernée bénéficie toujours d'une protection internationale dans ledit État membre. Cet État membre lui répond dans un délai maximal d'un mois suivant la réception de la demande d'information.</p>	<p>l'existence de liens avec son pays de résidence ou de l'absence de lien avec son pays d'origine, de son âge et des conséquences pour lui et les membres de sa famille.».</p>
<p>Art. 13, § 3bis</p>	<p>Art. 13, du projet de loi</p>	<p>L'article 22, de la même loi, modifié par l'arrêté royal du 13 juillet 1992 et par la loi du 15 juillet 1996, est remplacé par ce qui suit : (...) § 2. Sous réserve de l'alinéa 2, lorsqu'il est mis fin au séjour en application du paragraphe 1er d'un résident de longue durée ayant obtenu la protection internationale dans un autre État membre, il est demandé à l'autorité compétente de cet État membre de confirmer si l'intéressé bénéficie toujours de la protection internationale. Si le résident de longue durée en bénéficie toujours, il est éloigné vers cet État membre. (...)</p>
<p>Art. 12, § 3ter</p>	<p>Art. 9, du projet de loi</p>	<p>Dans l'article 19, § 4, alinéa 1er, 2°, de la même loi, remplacé par la loi du 25 avril 2007 et modifié par la loi du 19 mars 2014, les mots « menace réelle et suffisamment grave » sont remplacés par les mots « menace réelle, actuelle et suffisamment grave ».</p>

PROJET DE LOI MODIFIANT LA LOI DU 15 DÉCEMBRE 1980 SUR L'ACCÈS AU TERRITOIRE, LE SÉJOUR, L'ÉTABLISSEMENT ET L'ÉLOIGNEMENT DES ÉTRANGERS AFIN DE RENFORCER LA PROTECTION DE L'ORDRE PUBLIC ET DE LA SÉCURITÉ NATIONALE

28 NOVEMBRE 2016

sa famille.

Art. 13, du projet de loi

L'article 22, de la même loi, modifié par l'arrêté royal du 13 juillet 1992 et par la loi du 15 juillet 1996, est remplacé par ce qui suit :

(...)

§ 2. Sous réserve de l'alinéa 2, lorsqu'il est mis fin au séjour en application du paragraphe 1er d'un résident de longue durée ayant obtenu la protection internationale dans un autre État membre, il est demandé à l'autorité compétente de cet État membre de confirmer si l'intéressé bénéficie toujours de la protection internationale. Si le résident de longue durée en bénéficie toujours, il est éloigné vers cet État membre.

(...)

Art. 12, § 3quater

3quater. Par dérogation au paragraphe 3 ter, l'État membre qui a adopté la décision d'éloignement conserve le droit, conformément à ses obligations internationales, d'éloigner le résident de longue durée vers un pays autre que l'État membre qui lui a accordé une protection internationale, lorsque le résident de longue durée remplit les conditions prévues à l'article 21, paragraphe 2, de la directive 2004/83/CE.

Art. 13, du projet de loi

L'article 22, de la même loi, modifié par l'arrêté royal du 13 juillet 1992 et par la loi du 15 juillet 1996, est remplacé par ce qui suit :

(...)

Par dérogation à l'alinéa 1er, le résident de longue durée peut être éloigné vers un autre pays que l'État membre qui lui a accordé la protection internationale lorsqu'il existe des raisons sérieuses de considérer qu'il constitue une menace pour la sécurité nationale ou lorsque, ayant été condamné définitivement pour une infraction particulièrement grave, il constitue une menace pour l'ordre public.

(...)

PROJET DE LOI MODIFIANT LA LOI DU 15 DÉCEMBRE 1980 SUR L'ACCÈS AU TERRITOIRE, LE SÉJOUR, L'ÉTABLISSEMENT ET L'ÉLOIGNEMENT DES ÉTRANGERS AFIN DE RENFORCER LA PROTECTION DE L'ORDRE PUBLIC ET DE LA SÉCURITÉ NATIONALE

28 NOVEMBRE 2016

<p>Art. 12, § 6</p> <p>6. Le présent article est sans préjudice de l'article 21, paragraphe 1, de la directive 2004/83/CE.</p>	<p>Art. 13, du projet de loi</p> <p>Lorsqu'il prend la décision pertinente, l'État membre tient compte de la gravité ou de la nature de l'infraction que soit le résident de longue durée, soit le ou les membres de sa famille, a ou ont commise contre l'ordre public ou la sécurité publique, ou du danger représenté par la personne concernée.</p>	<p>L'article 22, de la même loi, modifié par l'arrêté royal du 13 juillet 1992 et par la loi du 15 juillet 1996, est remplacé par ce qui suit :</p> <p>(...)</p> <p>L'intéressé ne peut en aucun cas être éloigné vers un pays où il est exposé à une violation du principe de non-refoulement.».</p> <p>L'article 23, de la même loi, est remplacé par ce qui suit :</p> <p>(...)</p> <p>§ 2. Il est tenu compte lors de la prise de décision de la gravité ou de la nature de l'infraction à l'ordre public ou à la sécurité nationale qu'il a commise, ou du danger qu'il représente ainsi que de la durée de son séjour dans le Royaume.</p> <p>(...)</p>	<p>L'article 21, de la même loi, remplacé par la loi du 26 mai 2005 et modifié par les lois du 6 mai 2009 et du 19 mars 2014, est remplacé par ce qui suit :</p> <p>« Art. 21. Le Ministre ou son délégué peut mettre fin au séjour</p>
<p>Art. 17, § 2</p> <p>2. La décision visée au paragraphe 1 ne peut être justifiée par des raisons économiques.</p>	<p>Art. 14, du projet de loi</p>	<p>L'article 23, de la même loi, est remplacé par ce qui suit :</p> <p>« Art. 23. § 1er. Les décisions de fin de séjour prises en vertu des articles 21 et 22 sont fondées exclusivement sur le comportement personnel de l'intéressé et ne peuvent être justifiées par des raisons économiques.</p> <p>(...)</p>	<p>L'article 21, de la même loi, remplacé par la loi du 26 mai 2005 et modifié par les lois du 6 mai 2009 et du 19 mars 2014, est remplacé par ce qui suit :</p> <p>« Art. 21. Le Ministre ou son délégué peut mettre fin au séjour</p>
<p>Art. 22, § 1er</p> <p>1. Tant que le ressortissant d'un pays tiers n'a pas obtenu le statut de résident de longue durée, le deuxième État membre peut décider de refuser de renouveler le titre de séjour ou de le retirer et d'obliger la personne concernée et</p>	<p>Art. 12, du projet de loi</p>	<p>L'article 23, de la même loi, est remplacé par ce qui suit :</p> <p>« Art. 23. § 1er. Les décisions de fin de séjour prises en vertu des articles 21 et 22 sont fondées exclusivement sur le comportement personnel de l'intéressé et ne peuvent être justifiées par des raisons économiques.</p> <p>(...)</p>	<p>L'article 21, de la même loi, remplacé par la loi du 26 mai 2005 et modifié par les lois du 6 mai 2009 et du 19 mars 2014, est remplacé par ce qui suit :</p> <p>« Art. 21. Le Ministre ou son délégué peut mettre fin au séjour</p>

PROJET DE LOI MODIFIANT LA LOI DU 15 DÉCEMBRE 1980 SUR L'ACCÈS AU TERRITOIRE, LE SÉJOUR, L'ÉTABLISSEMENT ET L'ÉLOIGNEMENT DES ÉTRANGERS AFIN DE RENFORCER LA PROTECTION DE L'ORDRE PUBLIC ET DE LA SÉCURITÉ NATIONALE

28 NOVEMBRE 2016

les membres de sa famille, conformément aux procédures, y compris d'éloignement, prévues par le droit national, à quitter son territoire dans les cas suivants:

- a) pour des raisons d'ordre public ou de sécurité publique, telles que définies à l'article 17;
- b) lorsque les conditions prévues aux articles 14, 15 et 16 ne sont plus remplies;
- c) lorsque le ressortissant d'un pays tiers ne séjourne pas légalement dans l'État membre concerné.

d'un ressortissant de pays tiers admis ou autorisé au séjour pour une durée limitée ou illimitée et lui donner l'ordre de quitter le territoire pour des raisons d'ordre public ou de sécurité nationale.

L'alinéa 1er s'applique au ressortissant de pays tiers autorisé au séjour en vertu de l'article 61/7 sans préjudice de l'article 61/8. ».

Art. 14, du projet de loi

L'article 23, de la même loi, est remplacé par ce qui suit :

(...)

§ 2. Il est tenu compte lors de la prise de décision de la gravité ou de la nature de l'infraction à l'ordre public ou à la sécurité nationale qu'il a commise, ou du danger qu'il représente ainsi que de la durée de son séjour dans le Royaume.

(...)

Art. 41, du projet de loi

L'article 61/8, de la même loi, inséré par la loi du 25 avril 2007 et modifié par les lois du 6 mai 2009 et du 19 mars 2014, est remplacé par ce qui suit :

« Art. 61/8. § 1er. Lorsqu'il est mis fin au séjour d'un étranger autorisé au séjour en vertu de l'article 61/7, l'État membre qui lui a accordé le statut de résident de longue durée en est informé en vue de la réadmission éventuelle de l'intéressé sur son territoire.

PROJET DE LOI MODIFIANT LA LOI DU 15 DÉCEMBRE 1980 SUR L'ACCÈS AU TERRITOIRE, LE SÉJOUR, L'ÉTABLISSEMENT ET L'ÉLOIGNEMENT DES ÉTRANGERS AFIN DE RENFORCER LA PROTECTION DE L'ORDRE PUBLIC ET DE LA SÉCURITÉ NATIONALE

28 NOVEMBRE 2016

Art. 22, § 2	<p>2. Si le deuxième État membre adopte l'une des mesures visées au paragraphe 1, le premier État membre réadmet immédiatement sans formalités le résident de longue durée et les membres de sa famille. Le deuxième État membre informe le premier État membre de sa décision.</p>	<p>Art. 12, du projet de loi</p>	<p>La mesure d'éloignement est limitée au territoire du Royaume.</p> <p>(...)</p> <p>L'article 21, de la même loi, remplacé par la loi du 26 mai 2005 et modifié par les lois du 6 mai 2009 et du 19 mars 2014, est remplacé par ce qui suit :</p> <p>« Art. 21. Le Ministre ou son délégué peut mettre fin au séjour d'un ressortissant de pays tiers admis ou autorisé au séjour pour une durée limitée ou illimitée et lui donner l'ordre de quitter le territoire pour des raisons d'ordre public ou de sécurité nationale. L'alinéa 1er s'applique au ressortissant de pays tiers autorisé au séjour en vertu de l'article 61/7 sans préjudice de l'article 61/8. ».</p>
Art. 22, § 3	<p>3. Tant que le résident de pays tiers n'a pas obtenu le statut de résident</p>	<p>Art. 41, du projet de loi</p>	<p>L'article 61/8, de la même loi, inséré par la loi du 25 avril 2007 et modifié par les lois du 6 mai 2009 et du 19 mars 2014, est remplacé par ce qui suit :</p> <p>« Art. 61/8. § 1er. Lorsqu'il est mis fin au séjour d'un étranger autorisé au séjour en vertu de l'article 61/7, l'État membre qui lui a accordé le statut de résident de longue durée en est informé en vue de la réadmission éventuelle de l'intéressé sur son territoire. La mesure d'éloignement est limitée au territoire du Royaume. »</p> <p>(...)</p> <p>L'article 61/8, de la même loi, inséré par la loi du 25 avril 2007 et</p>

PROJET DE LOI MODIFIANT LA LOI DU 15 DÉCEMBRE 1980 SUR L'ACCÈS AU TERRITOIRE, LE SÉJOUR, L'ÉTABLISSEMENT ET L'ÉLOIGNEMENT DES ÉTRANGERS AFIN DE RENFORCER LA PROTECTION DE L'ORDRE PUBLIC ET DE LA SÉCURITÉ NATIONALE

28 NOVEMBRE 2016

de longue durée et sans préjudice de l'obligation de réadmission visée au paragraphe 2, le deuxième État membre peut adopter à son égard une décision d'éloignement du territoire de l'Union, conformément à l'article 12 et avec les garanties qui y sont prévues, pour des motifs graves relevant de l'ordre public ou de la sécurité publique.

Dans ce cas, lorsqu'il adopte ladite décision, le deuxième État membre consulte le premier État membre.

Quand le deuxième État membre adopte une décision d'éloignement à l'égard du ressortissant d'un pays tiers en question, il prend toutes les mesures nécessaires à la mise en œuvre effective de cette décision. Dans cette hypothèse, le second État membre fournit au premier État membre les informations appropriées concernant la mise en œuvre de la décision d'éloignement.

Art. 22, § 3bis

3bis. À moins que, dans l'intervalle, la protection internationale n'ait été retirée ou que la personne ne relève d'une des catégories visées à l'article 21, paragraphe 2, de la directive 2004/83/CE, le paragraphe 3 du présent article ne s'applique pas aux ressortissants de pays tiers dont le permis de séjour de résident de longue durée – UE délivré par le premier État membre contient la remarque

modifié par les lois du 6 mai 2009 et du 19 mars 2014, est remplacé par ce qui suit :

(...)

§ 2. Par dérogation au paragraphe 1er et sans préjudice de l'alinéa 2, la mesure d'éloignement peut être étendue au territoire de l'Union européenne si l'intéressé représente une menace actuelle et suffisamment grave pour l'ordre public ou la sécurité nationale. L'État membre qui lui a accordé le statut de résident de longue durée est consulté lors de la prise de décision.
(...)

Art. 41, du projet de loi

L'article 61/8, de la même loi, inséré par la loi du 25 avril 2007 et modifié par les lois du 6 mai 2009 et du 19 mars 2014, est remplacé par ce qui suit :

(...)

Si l'intéressé bénéficie de la protection internationale dans un autre État membre, la mesure d'éloignement peut être étendue au territoire de l'Union européenne uniquement si :

PROJET DE LOI MODIFIANT LA LOI DU 15 DÉCEMBRE 1980 SUR L'ACCÈS AU TERRITOIRE, LE SÉJOUR, L'ÉTABLISSEMENT ET L'ÉLOIGNEMENT DES ÉTRANGERS AFIN DE RENFORCER LA PROTECTION DE L'ORDRE PUBLIC ET DE LA SÉCURITÉ NATIONALE

28 NOVEMBRE 2016

<p>visée à l'article 8, paragraphe 4, de la présente directive. Le présent paragraphe est sans préjudice de l'article 21, paragraphe 1, de la directive 2004/83/CE.</p>	<p>1° il ne bénéficie plus de la protection internationale ; ou si 2° il existe des raisons sérieuses de considérer que l'intéressé constitue une menace pour la sécurité nationale ou si, ayant été condamné définitivement pour une infraction particulièrement grave, il représente une menace pour l'ordre public. (...)</p>
<p>Art. 26, alinéa 2</p> <p>Lorsque les États membres adoptent ces dispositions, celles-ci contiennent une référence à la présente directive ou sont accompagnées d'une telle référence lors de leur publication officielle. Les modalités de cette référence sont arrêtées par les États membres.</p>	<p>Art. 2, du projet de loi.</p> <p>La présente loi transpose partiellement les directives suivantes : (...) 3° la directive 2003/109/CE du Conseil, du 25 novembre 2003, relative au statut des ressortissants de pays tiers résidents de longue durée ; (...)</p>
<p>DIRECTIVE 2004/38/CE DU PARLEMENT EUROPÉEN ET DU CONSEIL DU 29 AVRIL 2004 RELATIVE AU DROIT DES CITOYENS DE L'UNION ET DES MEMBRES DE LEURS FAMILLES DE CIRULER ET DE SÉJOURNER LIBREMENT SUR LE TERRITOIRE DES ÉTATS MEMBRES, MODIFIANT LE RÈGLEMENT (CEE) N° 1612/68 ET ABROGEANT LES DIRECTIVES 64/221/CEE, 68/360/CEE, 72/194/CEE, 73/148/CEE, 75/34/CEE, 75/35/CEE, 90/364/CEE, 90/365/CEE ET 93/96/CEE</p>	
<p>Art. 15.</p> <p>2. L'expiration de la carte d'identité ou du passeport ayant permis à la personne concerné d'entrer sur le territoire de l'Etat membre d'accueil et délivrée en même temps qu'un certificat d'enregistrement ou une carte de séjour ne constitue pas un motif suffisant pour cet Etat membre pour prendre une mesure d'éloignement.</p>	<p>Art. 35, du projet de loi</p> <p>L'article 45, de la même loi, remplacé par la loi du 25 avril 2007, est remplacé par ce qui suit : (...) § 4. L'expiration de la carte d'identité ou du passeport ayant permis au citoyen de l'Union ou au membre de sa famille d'entrer sur le territoire du Royaume ne constitue pas un motif suffisant pour mettre fin à son séjour. ».</p>

PROJET DE LOI MODIFIANT LA LOI DU 15 DÉCEMBRE 1980 SUR L'ACCÈS AU TERRITOIRE, LE SÉJOUR, L'ÉTABLISSEMENT ET L'ÉLOIGNEMENT DES ÉTRANGERS AFIN DE RENFORCER LA PROTECTION DE L'ORDRE PUBLIC ET DE LA SÉCURITÉ NATIONALE

28 NOVEMBRE 2016

3. L'État membre d'accueil ne peut pas assortir la décision d'éloignement visée au paragraphe 1 d'une interdiction d'entrée du territoire.

Art. 33, du projet de loi

Dans la même loi, il est inséré un article 44nonies, rédigé comme suit :

« Art. 44nonies. Le Ministre ou son délégué peut assortir les décisions visées aux articles 43, § 1er, alinéa 1er, 2°, et 44bis d'une interdiction d'entrée sur le territoire du Royaume dont la durée est déterminée par lui en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas.

La durée de l'interdiction d'entrée ne peut pas dépasser cinq ans sauf si le citoyen de l'Union ou le membre de sa famille constitue une menace grave pour l'ordre public ou la sécurité nationale. ».

Art. 27.

1. Sous réserve des dispositions du présent chapitre, les États membres peuvent restreindre la liberté de circulation et de séjour d'un citoyen de l'Union ou d'un membre de sa famille, quelle que soit sa nationalité, pour des raisons d'ordre public, de sécurité publique ou de santé publique. Ces raisons ne peuvent être invoquées à des fins économiques.

Art.18, du projet de loi

L'article 26, de la même loi, est remplacé par ce qui suit :

« Art. 26. Dans les cas où l'étranger a porté atteinte à l'ordre public ou à la sécurité nationale, le Ministre peut lui enjoindre de quitter des lieux déterminés, d'en demeurer éloigné ou de résider en un lieu déterminé.

Si l'étranger ne respecte pas les obligations qui lui sont imposées en vertu de l'alinéa 1er, il peut être mis fin à son séjour et l'ordre de quitter le territoire peut lui être donné conformément à la présente loi.».

Art. 24, du projet de loi

L'article 43, de la même loi, modifié par les lois du 25 avril 2007 et du 19 mars 2014, est remplacé par ce qui suit :

PROJET DE LOI MODIFIANT LA LOI DU 15 DÉCEMBRE 1980 SUR L'ACCÈS AU TERRITOIRE, LE SÉJOUR, L'ÉTABLISSEMENT ET L'ÉLOIGNEMENT DES ÉTRANGERS AFIN DE RENFORCER LA PROTECTION DE L'ORDRE PUBLIC ET DE LA SÉCURITÉ NATIONALE

28 NOVEMBRE 2016

« Art. 43. § 1er Le Ministre ou son délégué peut refuser l'entrée et le séjour aux citoyens de l'Union et aux membres de leurs familles et leur donner l'ordre de quitter le territoire :
 (...)
 2° pour des raisons d'ordre public, de sécurité nationale ou de santé publique.
 (...)

Art. 26, du projet de loi

L'article 44bis, de la même loi, inséré par la loi du 15 juillet 1996 et abrogé par la loi du 25 avril 2007, est rétabli dans la rédaction suivante :

« Art. 44bis. § 1er. Sans préjudice des paragraphes 2 et 3, le Ministre ou son délégué peut mettre fin au séjour des citoyens de l'Union et des membres de leurs familles et leur donner l'ordre de quitter le territoire pour des raisons d'ordre public, de sécurité nationale ou de santé publique.
 (...)

Art. 35, du projet de loi

L'article 45, de la même loi, remplacé par la loi du 25 avril 2007, est remplacé par ce qui suit :

« Art. 45. § 1er. Les raisons d'ordre public, de sécurité nationale et de santé publique visées aux articles 43 et 44bis ne peuvent être invoquées à des fins économiques.
 (...)

2. Les mesures d'ordre public ou de sécurité publique doivent respecter le principe de proportionnalité et

L'article 45, de la même loi, remplacé par la loi du 25 avril 2007, est remplacé par ce qui suit :

PROJET DE LOI MODIFIANT LA LOI DU 15 DÉCEMBRE 1980 SUR L'ACCÈS AU TERRITOIRE, LE SÉJOUR, L'ÉTABLISSEMENT ET L'ÉLOIGNEMENT DES ÉTRANGERS AFIN DE RENFORCER LA PROTECTION DE L'ORDRE PUBLIC ET DE LA SÉCURITÉ NATIONALE

28 NOVEMBRE 2016

être fondées exclusivement sur le comportement personnel de l'individu concerné. L'existence de condamnations pénales antérieures ne peut à elle seule motiver de telles mesures. Le comportement de la personne concernée doit représenter une menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société. Des justifications non directement liées au cas individuel concerné ou tenant à des raisons de prévention générale ne peuvent être retenues.

(...)
§ 2. Les décisions visées aux articles 43 et 44bis doivent respecter le principe de proportionnalité et être fondées exclusivement sur le comportement personnel du citoyen de l'Union ou du membre de sa famille concerné. L'existence de condamnations pénales antérieures ne peut à elle seule motiver de telles décisions. Le comportement du citoyen de l'Union ou du membre de sa famille concerné doit représenter une menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société. Des justifications non directement liées au cas individuel concerné ou tenant à des raisons de prévention générale ne peuvent pas être retenues.

3. Aux fins d'établir si la personne concernée représente un danger pour l'ordre public ou la sécurité publique, l'État membre d'accueil peut, lors de la délivrance de l'attestation d'enregistrement ou, s'il n'existe pas de système d'enregistrement, au plus tard dans les trois mois suivant l'entrée de la personne concernée sur son territoire ou à compter de la date à laquelle cette personne a signalé sa présence sur son territoire conformément à l'article 5, paragraphe 5, ou encore lors de la délivrance de la carte de séjour et

Art. 35, du projet de loi

L'article 45, de la même loi, remplacé par la loi du 25 avril 2007, est remplacé par ce qui suit :

(...)
Aux fins d'établir si le citoyen de l'Union ou le membre de sa famille représente un danger pour l'ordre public ou la sécurité nationale, le Ministre ou son délégué peut, lors de la délivrance de l'attestation d'enregistrement ou de la carte de séjour de membre de la famille d'un citoyen de l'Union et s'il le juge indispensable, demander à l'État membre d'origine et, éventuellement, à d'autres États

PROJET DE LOI MODIFIANT LA LOI DU 15 DÉCEMBRE 1980 SUR L'ACCÈS AU TERRITOIRE, LE SÉJOUR, L'ÉTABLISSEMENT ET L'ÉLOIGNEMENT DES ÉTRANGERS AFIN DE RENFORCER LA PROTECTION DE L'ORDRE PUBLIC ET DE LA SÉCURITÉ NATIONALE

28 NOVEMBRE 2016

s'il le juge indispensable, demander à l'État membre d'origine et, éventuellement, à d'autres États membres des renseignements sur les antécédents judiciaires de la personne concernée. Cette consultation ne peut avoir un caractère systématique. L'État membre consulté fait parvenir sa réponse dans un délai de deux mois.

membres des renseignements sur les antécédents judiciaires de la personne concernée. Cette consultation ne peut pas avoir un caractère systématique. (...)

Art. 28.

1. Avant de prendre une décision d'éloignement du territoire pour des raisons d'ordre public ou de sécurité publique, l'État membre d'accueil tient compte notamment de la durée du séjour de l'intéressé sur son territoire, de son âge, de son état de santé, de sa situation familiale et économique, de son intégration sociale et culturelle dans l'État membre d'accueil et de l'intensité de ses liens avec son pays d'origine.

Art. 24, du projet de loi

L'article 43, de la même loi, modifié par les lois du 25 avril 2007 et du 19 mars 2014, est remplacé par ce qui suit : (...)

§ 2. Lorsque le Ministre ou son délégué envisage de prendre une décision visée au paragraphe 1er, il tient compte de la durée du séjour du citoyen de l'Union ou du membre de sa famille sur le territoire du Royaume, de son âge, de son état de santé, de sa situation familiale et économique, de son intégration sociale et culturelle dans le Royaume et de l'intensité de ses liens avec son pays d'origine. ».

Art. 25, du projet de loi

L'article 44, de la même loi, abrogé par la loi du 15 septembre 2006, est rétabli dans la rédaction suivante : (...)

§ 2. Lorsque le Ministre ou son délégué envisage de prendre une décision visée au paragraphe 1er, il tient compte de la durée du séjour

PROJET DE LOI MODIFIANT LA LOI DU 15 DÉCEMBRE 1980 SUR L'ACCÈS AU TERRITOIRE, LE SÉJOUR, L'ÉTABLISSEMENT ET L'ÉLOIGNEMENT DES ÉTRANGERS AFIN DE RENFORCER LA PROTECTION DE L'ORDRE PUBLIC ET DE LA SÉCURITÉ NATIONALE

28 NOVEMBRE 2016

du citoyen de l'Union ou du membre de sa famille sur le territoire du Royaume, de son âge, de son état de santé, de sa situation familiale et économique, de son intégration sociale et culturelle dans le Royaume et de l'intensité de ses liens avec son pays d'origine. ».

Art. 26, du projet de loi

L'article 44bis, de la même loi, inséré par la loi du 15 juillet 1996 et abrogé par la loi du 25 avril 2007, est rétabli dans la rédaction suivante :

(...)

§ 4. Lorsque le Ministre ou son délégué envisage de prendre une décision visée aux paragraphes 1er, 2 ou 3, il tient compte de la durée du séjour du citoyen de l'Union ou du membre de sa famille sur le territoire du Royaume, de son âge, de son état de santé, de sa situation familiale et économique, de son intégration sociale et culturelle dans le Royaume et de l'intensité de ses liens avec son pays d'origine. ».

2. L'État membre d'accueil ne peut pas prendre une décision d'éloignement du territoire à l'encontre d'un citoyen de l'Union ou des membres de sa famille, quelle que soit leur nationalité, qui ont acquis un droit de séjour permanent sur son territoire sauf pour des raisons impérieuses d'ordre public ou de sécurité

Art. 26, du projet de loi

L'article 44bis, de la même loi, inséré par la loi du 15 juillet 1996 et abrogé par la loi du 25 avril 2007, est rétabli dans la rédaction suivante :

(...)

§ 2. Le Ministre peut mettre fin au séjour des citoyens de l'Union et des membres de leurs familles ayant acquis le séjour permanent

PROJET DE LOI MODIFIANT LA LOI DU 15 DÉCEMBRE 1980 SUR L'ACCÈS AU TERRITOIRE, LE SÉJOUR, L'ÉTABLISSEMENT ET L'ÉLOIGNEMENT DES ÉTRANGERS AFIN DE RENFORCER LA PROTECTION DE L'ORDRE PUBLIC ET DE LA SÉCURITÉ NATIONALE

28 NOVEMBRE 2016

<p>publique.</p> <p>3. Une décision d'éloignement ne peut être prise à l'encontre des citoyens de l'Union, quelle que soit leur nationalité, à moins que la décision ne se fonde sur des motifs graves de sécurité publique définis par les États membres, si ceux-ci:</p> <p>a) ont séjourné dans l'État membre d'accueil pendant les dix années précédentes; ou</p> <p>b) sont mineurs, sauf si l'éloignement est nécessaire dans l'intérêt de l'enfant, comme prévu dans la convention des Nations unies sur les droits de l'enfant du 20 novembre 1989.</p>	<p>Art. 26, du projet de loi</p> <p>L'article 44bis, de la même loi, inséré par la loi du 15 juillet 1996 et abrogé par la loi du 25 avril 2007, est rétabli dans la rédaction suivante :</p> <p>(...)</p> <p>§ 3. Le Ministre peut mettre fin au séjour des citoyens de l'Union suivants et leur donner l'ordre de quitter le territoire uniquement pour des raisons impérieuses de sécurité nationale :</p> <p>1° les citoyens de l'Union qui ont séjourné sur le territoire du Royaume pendant les dix années précédentes ;</p> <p>2° les citoyens de l'Union qui sont mineurs d'âge sauf si la décision est nécessaire dans l'intérêt de l'enfant, comme prévu dans la Convention des Nations unies sur les droits de l'enfant du 20 novembre 1989.</p> <p>(...)</p>	<p>conformément aux articles 42quinquies et 42sexies et leur donner l'ordre de quitter le territoire uniquement pour des raisons graves d'ordre public ou de sécurité nationale.</p> <p>(...)</p> <p>L'article 45, de la même loi, remplacé par la loi du 25 avril 2007, est remplacé par ce qui suit :</p> <p>(...)</p> <p>§ 3. Seules les maladies visées à l'annexe de la loi peuvent justifier les mesures visées aux articles 43</p>
<p>Art. 29.</p> <p>1. Les seules maladies justifiant des mesures restrictives de la libre circulation sont les maladies potentiellement épidémiques telles que définies dans les instruments pertinents de l'Organisation mondiale de la santé ainsi que</p>	<p>Art. 35, du projet de loi</p>	<p>(...)</p>

PROJET DE LOI MODIFIANT LA LOI DU 15 DÉCEMBRE 1980 SUR L'ACCÈS AU TERRITOIRE, LE SÉJOUR, L'ÉTABLISSEMENT ET L'ÉLOIGNEMENT DES ÉTRANGERS AFIN DE RENFORCER LA PROTECTION DE L'ORDRE PUBLIC ET DE LA SÉCURITÉ NATIONALE

28 NOVEMBRE 2016

d'autres maladies infectieuses ou parasitaires contagieuses pour autant qu'elles fassent, dans le pays d'accueil, l'objet de dispositions de protection à l'égard des ressortissants de l'État membre d'accueil.

2. La survenance de maladies après une période de trois mois suivant l'arrivée ne peut justifier l'éloignement du territoire.

3. Si des indices sérieux le justifient, un État membre peut soumettre les bénéficiaires du droit de séjour à un examen médical gratuit, dans les trois mois suivant leur arrivée, afin qu'il soit attesté qu'ils ne souffrent pas des maladies visées au paragraphe 1. Ces examens médicaux ne peuvent pas avoir un caractère systématique.

et 44bis.

La survenance d'une de ces maladies après une période de trois mois suivant l'arrivée du citoyen de l'Union ou du membre de sa famille sur le territoire du Royaume ne permet pas au Ministre ou à son délégué de mettre fin au séjour du citoyen de l'Union ou du membre de sa famille conformément à l'article 44bis.

Dans les trois mois suivant leur arrivée sur le territoire du Royaume et si des indices sérieux le justifient, le Ministre ou son délégué peut soumettre le citoyen de l'Union ou le membre de sa famille à un examen médical gratuit afin qu'il soit attesté qu'il ne souffre pas d'une des maladies visées à l'alinéa 1er. Cet examen médical ne peut pas avoir un caractère systématique.

(...)

Art. 30 1. Toute décision prise en application de l'article 27, paragraphe 1, est notifié par écrit à l'intéressé dans des conditions lui permettant d'en saisir le contenu et les effets.

A l'article 46, de la même loi, modifié par la loi du 25 avril 2007, les modifications suivantes sont apportées :

1° le paragraphe 3 est remplacé par ce qui suit :

« § 3. Une traduction écrite ou orale des principaux éléments de la décision d'éloignement, assortie le cas échéant d'une interdiction d'entrée, y compris des informations concernant les voies de recours dans une langue que le

PROJET DE LOI MODIFIANT LA LOI DU 15 DÉCEMBRE 1980 SUR L'ACCÈS AU TERRITOIRE, LE SÉJOUR, L'ÉTABLISSEMENT ET L'ÉLOIGNEMENT DES ÉTRANGERS AFIN DE RENFORCER LA PROTECTION DE L'ORDRE PUBLIC ET DE LA SÉCURITÉ NATIONALE

28 NOVEMBRE 2016

citoyen de l'Union ou le membre de sa famille comprend, ou dont il est raisonnable de supposer qu'il la comprend, peut être obtenue sur demande de l'intéressé auprès du Ministre ou de son délégué. Ceci est mentionné explicitement dans la décision. » ;

Art. 45, du projet de loi

L'article 62, de la même loi, modifié par les lois du 14 juillet 1987, du 6 mai 1993, du 15 juillet 1996, du 19 janvier 2012 et du 4 mai 2016, est remplacé par ce qui suit :

- (...)
- § 3. Elles sont notifiées aux intéressés, qui en reçoivent une copie, par une des personnes suivantes :
- 1° par le bourgmestre de la commune où se trouve l'étranger ou par son délégué, ou
 - 2° par un agent de l'Office des étrangers, ou
 - 3° par le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides ou son délégué, ou
 - 4° par un officier de police judiciaire, en ce compris l'officier de police judiciaire dont la compétence est limitée, ou
 - 5° par un fonctionnaire de police, ou
 - 6° par un agent de l'Administration des douanes et accises, ou
 - 7° par le directeur de l'établissement pénitentiaire si l'étranger est en état d'arrestation, ou

PROJET DE LOI MODIFIANT LA LOI DU 15 DÉCEMBRE 1980 SUR L'ACCÈS AU TERRITOIRE, LE SÉJOUR, L'ÉTABLISSEMENT ET L'ÉLOIGNEMENT DES ÉTRANGERS AFIN DE RENFORCER LA PROTECTION DE L'ORDRE PUBLIC ET DE LA SÉCURITÉ NATIONALE

28 NOVEMBRE 2016

8° à l'intervention de l'autorité diplomatique ou consulaire belge à l'étranger si l'étranger ne se trouve pas sur le territoire du Royaume. Sans préjudice d'une notification à la personne même, toute notification est valablement faite à la résidence ou, le cas échéant, au domicile élu, de l'une des manières suivantes :

- 1° sous pli recommandé, ou
- 2° par porteur contre accusé de réception, ou
- 3° par télécopie si l'étranger a élu domicile chez son avocat, ou
- 4° par tout autre mode admis par arrêté royal délibéré en Conseil des ministres par lequel la date de la notification peut être constatée de manière certaine. ».

2. Les motifs précis et complet d'ordre public, de sécurité publique ou de santé publique qui sont à la base d'une décision le concernant sont portés à la connaissance de l'intéressé, à moins que des motifs relevant de la sûreté de l'Etat ne s'y opposent.

Art. 45, du projet de loi

L'article 62, de la même loi, modifié par les lois du 14 juillet 1987, du 6 mai 1993, du 15 juillet 1996, du 19 janvier 2012 et du 4 mai 2016, est remplacé par ce qui suit :

(...)
§ 2. Les décisions administratives sont motivées. Les faits qui les justifient sont indiqués sauf si des motifs intéressants la sûreté de l'Etat s'y opposent. Lorsque les décisions visées à l'article 39/79, § 1er, alinéa 2, sont fondées sur des faits considérés constituer des raisons impérieuses de sécurité nationale, elles indiquent qu'elles se fondent sur des raisons impérieuses de sécurité

PROJET DE LOI MODIFIANT LA LOI DU 15 DÉCEMBRE 1980 SUR L'ACCÈS AU TERRITOIRE, LE SÉJOUR, L'ÉTABLISSEMENT ET L'ÉLOIGNEMENT DES ÉTRANGERS AFIN DE RENFORCER LA PROTECTION DE L'ORDRE PUBLIC ET DE LA SÉCURITÉ NATIONALE

28 NOVEMBRE 2016

<p>3. La notification comporte l'indication de la juridiction ou de l'autorité administrative devant laquelle l'intéressé peut introduire un recours ainsi que du délai de recours et, le cas échéant, l'indication du délai imparti pour quitter le territoire de l'État membre. Sauf en cas d'urgence dûment justifié, ce délai ne peut être inférieur à un mois à compter de la date de notification.</p>	<p>Art. 27, du projet de loi</p> <p>Dans la même loi, il est inséré un article 44ter, rédigé comme suit : « Art. 44ter. L'ordre de quitter le territoire délivré à un citoyen de l'Union ou à un membre de sa famille indique le délai endéans lequel il doit quitter le territoire du Royaume. Sauf en cas d'urgence dûment justifié, ce délai ne peut pas être inférieur à un mois à compter de la notification de la décision. (...)</p>	<p>nationale au sens de l'article 39/79, § 3. (...)</p>
<p>Art. 37, du projet de loi</p> <p>Les personnes concernées ont</p>	<p>A l'article 46, de la même loi, modifié par la loi du 25 avril 2007, les modifications suivantes sont apportées : 1° le paragraphe 3 est remplacé par ce qui suit : « 3. Une traduction écrite ou orale des principaux éléments de la décision d'éloignement, assortie le cas échéant d'une interdiction d'entrée, y compris des informations concernant les voies de recours dans une langue que le citoyen de l'Union ou le membre de sa famille comprend, ou dont il est raisonnable de supposer qu'il la comprend, peut être obtenue sur demande de l'intéressé auprès du Ministre ou de son délégué. Ceci est mentionné explicitement dans la décision. » ;</p>	<p>À l'article 68, de la même loi,</p>
<p>Art. 31, § 1er</p>	<p>Les personnes concernées ont</p>	<p>Art. 46, du projet de loi</p>

PROJET DE LOI MODIFIANT LA LOI DU 15 DÉCEMBRE 1980 SUR L'ACCÈS AU TERRITOIRE, LE SÉJOUR, L'ÉTABLISSEMENT ET L'ÉLOIGNEMENT DES ÉTRANGERS AFIN DE RENFORCER LA PROTECTION DE L'ORDRE PUBLIC ET DE LA SÉCURITÉ NATIONALE

28 NOVEMBRE 2016

accès aux voies de recours juridictionnelles et, le cas échéant, administratives dans l'Etat membre d'accueil pour attaquer une décision prise à leur rencontre pour des raisons d'ordre public, de sécurité publique ou de santé publique.

modifié par l'arrêté royal du 13 juillet 1992 et par les lois du 6 mai 1993, du 15 juillet 1996, du 18 février 2003, du 15 septembre 2006 et du 19 janvier 2012, les modifications suivantes sont apportées :
1° à l'alinéa 1er, le mot « 22, » est remplacé par le mot « 26, 44sexies, alinéa 3, » ; (...)

Art. 47, du projet de loi

Dans l'article 71, alinéa 1er, de la même loi, remplacé par la loi du 10 juillet 1996 et modifié pour la dernière fois par la loi du 6 mai 2009, le mot « 25, » est abrogé et les mots « 44septies, §1, » sont insérés entre les mots « 29, alinéa 2, » et les mots « 51/5, § 1, alinéa 2, ».

Art. 48, du projet de loi

Dans l'article 74, alinéa 1er, de la même loi, remplacé par la loi du 10 juillet 1996, les mots « 25, alinéa 5, » sont abrogés et les mots « 44septies, § 1er, alinéa 3 » sont insérés entre les mots « 29, alinéa 3, » et les mots « 74/5, § 3 ».

Art. 32.

1. Les personnes faisant l'objet d'une décision d'interdiction du territoire pour des raisons d'ordre public, de sécurité publique ou de santé publique peuvent introduire une demande de levée de l'interdiction d'accès au territoire après un délai raisonnable, en fonction des circonstances, et en tout cas après trois ans à compter de l'exécution de la décision

Art. 33, du projet de loi

Dans la même loi, il est inséré un article 44nonies, rédigé comme suit :
« Art. 44nonies. Le Ministre ou son délégué peut assortir les décisions visées aux articles 43, § 1er, alinéa 1er, 2°, et 44bis d'une interdiction d'entrée sur le territoire du Royaume dont la durée est déterminée par lui en tenant compte de toutes les circonstances

PROJET DE LOI MODIFIANT LA LOI DU 15 DÉCEMBRE 1980 SUR L'ACCÈS AU TERRITOIRE, LE SÉJOUR, L'ÉTABLISSEMENT ET L'ÉLOIGNEMENT DES ÉTRANGERS AFIN DE RENFORCER LA PROTECTION DE L'ORDRE PUBLIC ET DE LA SÉCURITÉ NATIONALE

28 NOVEMBRE 2016

définitive d'interdiction qui a été valablement prise au sens du droit communautaire, en invoquant des moyens tendant à établir un changement matériel des circonstances qui avaient justifié la décision d'interdiction du territoire à leur rencontre.

L'État membre concerné se prononce sur cette demande dans un délai de six mois à compter de son introduction.

2. Les personnes visées au paragraphe 1 n'ont aucun droit d'accès au territoire de l'État membre concerné pendant l'examen de leur demande.

propres à chaque cas.

La durée de l'interdiction d'entrée ne peut pas dépasser cinq ans sauf si le citoyen de l'Union ou le membre de sa famille constitue une menace grave pour l'ordre public ou la sécurité nationale. ».

Art. 34, du projet de loi

Dans la même loi, il est inséré un article 44decies, rédigé comme suit :

« Art. 44decies. § 1er. Le citoyen de l'Union et le membre de sa famille faisant l'objet d'une décision d'interdiction d'entrée sur le territoire du Royaume peut en demander la suspension ou la levée après un délai raisonnable et en tout cas après trois ans à compter de son exécution.

§ 2. La demande de suspension ou de levée de l'interdiction d'entrée doit être introduite auprès du Ministre ou de son délégué à partir du pays d'origine ou de résidence du citoyen de l'Union ou du membre de sa famille.

Le Ministre ou son délégué dispose d'un délai de six mois pour se

PROJET DE LOI MODIFIANT LA LOI DU 15 DÉCEMBRE 1980 SUR L'ACCÈS AU TERRITOIRE, LE SÉJOUR, L'ÉTABLISSEMENT ET L'ÉLOIGNEMENT DES ÉTRANGERS AFIN DE RENFORCER LA PROTECTION DE L'ORDRE PUBLIC ET DE LA SÉCURITÉ NATIONALE

28 NOVEMBRE 2016

prononcer sur la demande.

§ 3. Si la demande n'est pas introduite conformément au paragraphe 2, le Ministre ou son délégué refuse de prendre la demande en considération. Si les moyens invoqués par le citoyen de l'Union ou le membre de sa famille établissent un changement matériel des circonstances qui avaient justifié la décision d'interdiction d'entrée sur le territoire du Royaume, le Ministre ou son délégué suspend ou lève l'interdiction d'entrée. Dans le cas contraire, il refuse la demande de suspension ou de levée de l'interdiction d'entrée.

§ 4. Pendant l'examen de sa demande de suspension ou de levée de l'interdiction d'entrée, le citoyen de l'Union ou le membre de sa famille n'a aucun droit d'accès ou de séjour sur le territoire du Royaume. ».

Art. 35.	Les États membres peuvent adopter les mesures nécessaires pour refuser, annuler ou retirer tout droit conféré par la présente directive en cas d'abus de droit ou de fraude, tels que les mariages de complaisance. (...)	Art. 21, du projet de loi.	L'article 42ter, § 1er, alinéa 1er, de la même loi, inséré par la loi du 25 avril 2007, remplacé par la loi du 8 juillet 2011 et modifié par la loi du 28 juin 2013, est complété par le 6° rédigé comme suit : « 6° le Ministre ou son délégué retire au citoyen de l'Union accompagné ou rejoint son séjour conformément à l'article 44. ».	Conformément à la jurisprudence de la Cour de Justice, les membres de la famille n'ont qu'un droit dérivé découlant du droit dont disposent les citoyens de l'Union à la famille desquelles ils appartiennent. Elle a déjà dit que : « (...) il convient de relever que, dans la mesure où un citoyen de l'Union telle que Mme McCarthy ne relève pas de la notion de bénéficiaire au sens de l'article 3, paragraphe 1, de la
-----------------	---	-----------------------------------	--	--

Page 29 sur 49

PROJET DE LOI MODIFIANT LA LOI DU 15 DÉCEMBRE 1980 SUR L'ACCÈS AU TERRITOIRE, LE SÉJOUR, L'ÉTABLISSEMENT ET L'ÉLOIGNEMENT DES ÉTRANGERS AFIN DE RENFORCER LA PROTECTION DE L'ORDRE PUBLIC ET DE LA SÉCURITÉ NATIONALE

28 NOVEMBRE 2016

directive 2004/38, son conjoint ne relève pas non plus de cette notion, étant donné que les droits conférés par cette directive aux membres de la famille d'un bénéficiaire de celle-ci sont non pas des droits propres auxdits membres, mais des droits dérivés, acquis en leur qualité de membre de la famille du bénéficiaire (...) » (C-434/09, du 5 mai 2011).

Art. 22, du projet de loi.

L'article 42quater, § 1er, alinéa 1er, de la même loi, inséré par la loi du 25 avril 2007, remplacé par la loi du 8 juillet 2011 et modifié par les lois du 28 juin 2013 et du 4 mai 2016, est complété par le 6° rédigé comme suit :

« Elle a déjà dit que : « (...) il convient de relever que, dans la mesure où un citoyen de l'Union telle que Mme McCarthy ne relève pas de la notion de bénéficiaire au sens de l'article 3, paragraphe 1, de la directive 2004/38, son conjoint ne relève pas non plus de cette notion, étant donné que les droits conférés par cette directive aux membres de la famille d'un bénéficiaire de celle-ci sont non pas des droits propres auxdits membres, mais des droits dérivés, acquis en leur qualité de membre de la famille du bénéficiaire (...) » (C-434/09, du 5 mai 2011).

Art. 24, du projet de loi

L'article 43, de la même loi, modifié par les lois du 25 avril 2007 et du

PROJET DE LOI MODIFIANT LA LOI DU 15 DÉCEMBRE 1980 SUR L'ACCÈS AU TERRITOIRE, LE SÉJOUR, L'ÉTABLISSEMENT ET L'ÉLOIGNEMENT DES ÉTRANGERS AFIN DE RENFORCER LA PROTECTION DE L'ORDRE PUBLIC ET DE LA SÉCURITÉ NATIONALE

28 NOVEMBRE 2016

19 mars 2014, est remplacé par ce qui suit :

« Art. 43. § 1er Le Ministre ou son délégué peut refuser l'entrée et le séjour aux citoyens de l'Union et aux membres de leurs familles et leur donner l'ordre de quitter le territoire :

1° lorsqu'ils ont eu recours à des informations fausses ou trompeuses ou à des documents faux ou falsifiés, ou lorsqu'ils ont eu recours à la fraude ou à d'autres moyens illégaux qui contribuent à l'obtention du séjour ;

(...)

Art. 25, du projet de loi

L'article 44, de la même loi, abrogé par la loi du 15 septembre 2006, est rétabli dans la rédaction suivante :

« Art. 44. § 1er. Le Ministre ou son délégué peut retirer le séjour aux citoyens de l'Union et aux membres de leurs familles et leur donner l'ordre de quitter le territoire lorsqu'ils ont fait usage d'informations fausses ou trompeuses ou de documents faux ou falsifiés, ou lorsqu'ils ont eu recours à la fraude ou à d'autres moyens illégaux qui contribuent à l'obtention du séjour.

(...)

Art. 40, § 1er, alinéa 2

Lorsque les États membres adoptent ces dispositions, celles-ci contiennent une référence à la présente directive ou sont accompagnées d'une telle

Art. 2, du projet de loi.

La présente loi transpose partiellement les directives suivantes :

(...)

4° la directive 2004/38/CE du

PROJET DE LOI MODIFIANT LA LOI DU 15 DÉCEMBRE 1980 SUR L'ACCÈS AU TERRITOIRE, LE SÉJOUR, L'ÉTABLISSEMENT ET L'ÉLOIGNEMENT DES ÉTRANGERS AFIN DE RENFORCER LA PROTECTION DE L'ORDRE PUBLIC ET DE LA SÉCURITÉ NATIONALE

28 NOVEMBRE 2016

référence lors de leur publication officielle. Les modalités de cette référence sont arrêtées par les États membres.

Parlement européen et du Conseil, du 29 avril 2004, relative au droit des citoyens de l'Union et des membres de leurs familles de circuler et de séjourner librement sur le territoire des États membres, modifiant le règlement (CEE) n° 1612/68 et abrogeant les directives 64/221/CEE, 68/360/CEE, 72/194/CEE, 73/148/CEE, 75/34/CEE, 75/35/CEE, 90/365/CEE et 93/96/CEE ;

(...)

DIRECTIVE 2004/81/CE DU CONSEIL DU 29 AVRIL 2004 RELATIVE AU TITRE DE SÉJOUR DÉLIVRÉ AUX RESSORTISSANTS DE PAYS TIERS QUI SONT VICTIMES DE LA TRAITE DES ÊTRES HUMAINS OU ONT FAIT L'OBJET D'UNE AIDE À L'IMMIGRATION CLANDESTINE ET QUI COOPÈRENT AVEC LES AUTORITÉS COMPÉTENTES

Art. 14, c)

Le titre de séjour peut être retiré à tout moment si les conditions relatives à la délivrance ne sont plus remplies. En particulier, le titre de séjour peut être retiré dans les cas suivants :

(...)

c) pour des raisons liées à l'ordre public et à la protection de la sécurité intérieure, ou

(...)

Art. 12, du projet de loi

L'article 21, de la même loi, remplacé par la loi du 26 mai 2005 et modifié par les lois du 6 mai 2009 et du 19 mars 2014, est remplacé par ce qui suit :

« Art. 21. Le Ministre ou son délégué peut mettre fin au séjour d'un ressortissant de pays tiers admis ou autorisé au séjour pour une durée limitée ou illimitée et lui donner l'ordre de quitter le territoire pour des raisons d'ordre public ou de sécurité nationale. L'alinéa 1er s'applique au ressortissant de pays tiers autorisé au séjour en vertu de l'article 61/7 sans préjudice de l'article 61/8. ».

Art. 17, alinéa 2

Lorsque les États membres adoptent ces dispositions, celles-ci contiennent une référence à la

Art. 2, du projet de loi

La présente loi transpose partiellement les directives suivantes :

PROJET DE LOI MODIFIANT LA LOI DU 15 DÉCEMBRE 1980 SUR L'ACCÈS AU TERRITOIRE, LE SÉJOUR, L'ÉTABLISSEMENT ET L'ÉLOIGNEMENT DES ÉTRANGERS AFIN DE RENFORCER LA PROTECTION DE L'ORDRE PUBLIC ET DE LA SÉCURITÉ NATIONALE

28 NOVEMBRE 2016

présente directive ou sont accompagnées d'une telle référence lors de leur publication officielle. Les modalités de cette référence sont arrêtées par les États membres.

(...)
5° la directive 2004/81/CE du Conseil du 29 avril 2004 relative au titre de séjour délivré aux ressortissants de pays tiers qui sont victimes de la traite des êtres humains ou ont fait l'objet d'une aide à l'immigration clandestine et qui coopèrent avec les autorités compétentes ;
(...)

DIRECTIVE 2008/115/CE DU PARLEMENT EUROPÉEN ET DU CONSEIL DU 16 DÉCEMBRE 2008 RELATIVE AUX NORMES ET PROCÉDURES COMMUNES APPLICABLES DANS LES ÉTATS MEMBRES AU RETOUR DES RESSORTISSANTS DE PAYS TIERS EN SÉJOUR IRRÉGULIER

Art. 2, § 1er

1. La présente directive s'applique aux ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier sur le territoire d'un État membre.

L'article 24, de la même loi, est remplacé par ce qui suit :
« Art. 24. Les dispositions de l'article 7, alinéas 2 à 8, et du Titre II quater, s'appliquent au ressortissant de pays tiers qui fait l'objet d'un ordre de quitter le territoire en application des articles 21 ou 22. ».

Art. 2, § 2, a)

2. Les États membres peuvent décider de ne pas appliquer la présente directive aux ressortissants de pays tiers:
a) faisant l'objet d'une décision de refus d'entrée conformément à l'article 13 du code frontières Schengen, ou arrêtés ou interceptés par les autorités compétentes à l'occasion du franchissement irrégulier par voie terrestre, maritime ou aérienne de la frontière extérieure d'un État membre et qui n'ont pas obtenu

Dans l'article 74/10, de la même loi, inséré par la loi du 19 janvier 2012, les mots « l'article 13 du Code frontières Schengen » sont remplacés par les mots « l'article 14 du Code frontières Schengen ».

PROJET DE LOI MODIFIANT LA LOI DU 15 DÉCEMBRE 1980 SUR L'ACCÈS AU TERRITOIRE, LE SÉJOUR, L'ÉTABLISSEMENT ET L'ÉLOIGNEMENT DES ÉTRANGERS AFIN DE RENFORCER LA PROTECTION DE L'ORDRE PUBLIC ET DE LA SÉCURITÉ NATIONALE

28 NOVEMBRE 2016

<p>par la suite l'autorisation ou le droit de séjourner dans ledit État membre;</p>	<p>Aux fins de la présente directive, on entend par :</p> <p>(...)</p> <p>6) «interdiction d'entrée»: une décision ou un acte de nature administrative ou judiciaire interdisant l'entrée et le séjour sur le territoire des États membres pendant une durée déterminée, qui accompagne une décision de retour;</p> <p>(...)</p>	<p>À l'article 1er, de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, remplacé par la loi du 15 juillet 1996 et modifié par les lois du 19 janvier 2012, du 15 mai 2012 et du 19 mars 2014, les modifications suivantes sont apportées :</p> <p>1° le 8° est remplacé par ce qui suit :</p> <p>« 8° interdiction d'entrée : la décision qui peut accompagner une décision d'éloignement et qui interdit, pendant une durée déterminée, l'entrée et le séjour, soit sur le territoire du Royaume, États membres, en ce compris celui du Royaume ; » ;</p> <p>(...)</p>
<p>Art. 3</p>	<p>Art. 3, du projet de loi</p>	<p>Art. 24, de la même loi, est remplacé par ce qui suit :</p> <p>« Art. 24. Les dispositions de l'article 7, alinéas 2 à 8, et du Titre II quater, s'appliquent au ressortissant de pays tiers qui fait l'objet d'un ordre de quitter le territoire en application des articles 21 ou 22. ».</p> <p>Dans le Chapitre Ier, du Titre Ier, de la même loi, inséré par l'article 4, il est inséré un article 1er/3, rédigé comme suit :</p> <p>« Art. 1er/3. L'introduction d'une</p>
<p>Art. 6, § 1er</p>	<p>1. Les États membres prennent une décision de retour à l'encontre de tout ressortissant d'un pays tiers en séjour irrégulier sur leur territoire, sans préjudice des exceptions visées aux paragraphes 2 à 5.</p>	<p>Art. 15, du projet de loi</p>
<p>Art. 6, § 4</p>	<p>4. À tout moment, les États membres peuvent décider d'accorder un titre de séjour autonome ou une autre autorisation conférant un droit de</p>	<p>Art. 5, du projet de loi</p>

PROJET DE LOI MODIFIANT LA LOI DU 15 DÉCEMBRE 1980 SUR L'ACCÈS AU TERRITOIRE, LE SÉJOUR, L'ÉTABLISSEMENT ET L'ÉLOIGNEMENT DES ÉTRANGERS AFIN DE RENFORCER LA PROTECTION DE L'ORDRE PUBLIC ET DE LA SÉCURITÉ NATIONALE

28 NOVEMBRE 2016

séjour pour des motifs charitables, humanitaires ou autres à un ressortissant d'un pays tiers en séjour irrégulier sur leur territoire. Dans ce cas, aucune décision de retour n'est prise. Si une décision de retour a déjà été prise, elle est annulée ou suspendue pour la durée de validité du titre de séjour ou d'une autre autorisation conférant un droit de séjour.

demande de séjour ou d'une demande de protection internationale ou de protection temporaire par un étranger qui fait déjà l'objet d'une mesure d'éloignement ou de refoulement, ne modifie en rien l'existence de cette mesure.

Si, conformément aux dispositions de la présente loi, l'intéressé peut rester provisoirement sur le territoire dans l'attente d'une décision relative à cette demande de séjour ou cette demande de protection internationale ou de protection temporaire, le caractère exécutoire de la mesure d'éloignement ou de refoulement est suspendu. ».

Art. 6, § 6

6. La présente directive n'empêche pas les États membres d'adopter une décision portant sur la fin du séjour régulier en même temps qu'une décision de retour et/ou une décision d'éloignement et/ou d'interdiction d'entrée dans le cadre d'une même décision ou d'un même acte de nature administrative ou judiciaire, conformément à leur législation nationale, sans préjudice des garanties procédurales offertes au titre du chapitre III ainsi que d'autres dispositions pertinentes du droit communautaire et du droit national.

Art. 15, du projet de loi

L'article 24, de la même loi, est remplacé par ce qui suit :
« Art. 24. Les dispositions de l'article 7, alinéas 2 à 8, et du Titre II quater, s'appliquent au ressortissant de pays tiers qui fait l'objet d'un ordre de quitter le territoire en application des articles 21 ou 22. ».

Art. 7, § 4

4. S'il existe un risque de fuite, ou si une demande de séjour régulier

Art. 52, du projet de loi

Dans l'article 74/14, § 3, alinéa 1er, 3°, de la même loi, inséré par la loi

PROJET DE LOI MODIFIANT LA LOI DU 15 DÉCEMBRE 1980 SUR L'ACCÈS AU TERRITOIRE, LE SÉJOUR, L'ÉTABLISSEMENT ET L'ÉLOIGNEMENT DES ÉTRANGERS AFIN DE RENFORCER LA PROTECTION DE L'ORDRE PUBLIC ET DE LA SÉCURITÉ NATIONALE

28 NOVEMBRE 2016

a été rejetée comme étant manifestement non fondée ou frauduleuse, ou si la personne concernée constitue un danger pour l'ordre public, la sécurité publique ou la sécurité nationale, les États membres peuvent s'abstenir d'accorder un délai de départ volontaire ou peuvent accorder un délai inférieur à sept jours.

Art. 8, § 1er
 1. Les États membres prennent toutes les mesures nécessaires pour exécuter la décision de retour si aucun délai n'a été accordé pour un départ volontaire conformément à l'article 7, paragraphe 4, ou si l'obligation de retour n'a pas été respectée dans le délai accordé pour le départ volontaire conformément à l'article 7.

du 19 janvier 2012, les mots « un danger pour l'ordre public et la sécurité nationale » sont remplacés par les mots « une menace pour l'ordre public ou la sécurité nationale ».

Art. 19, du projet de loi
 L'article 27, § 1er, alinéa 1er, de la même loi, modifié par les lois du 15 juillet 1996 et du 1er septembre 2004, est remplacé par ce qui suit :
 « L'étranger qui fait l'objet d'une mesure d'éloignement et qui n'a pas obtenu le délai imparti peut être ramené par la contrainte à la frontière de son choix, à l'exception en principe de la frontière des États parties à une convention internationale relative au franchissement des frontières extérieures, liant la Belgique, ou être embarqué vers une destination de son choix, à l'exclusion de ces États. ».

Art. 11, § 3, alinéa 2
 Les personnes victimes de la traite des êtres humains auxquelles un titre de séjour a été accordé conformément à la directive 2004/81/CE du Conseil du 29 avril 2004 relative au titre de séjour délivré aux ressortissants de pays tiers qui sont victimes de la traite des êtres humains ou ont fait l'objet d'une aide à l'immigration

Art. 51, du projet de loi
 Dans l'article 74/11, § 2, alinéa 1er de la même loi, inséré par la loi du 19 janvier 2012, les mots « un danger » sont remplacés par les mots « une menace ».

PROJET DE LOI MODIFIANT LA LOI DU 15 DÉCEMBRE 1980 SUR L'ACCÈS AU TERRITOIRE, LE SÉJOUR, L'ÉTABLISSEMENT ET L'ÉLOIGNEMENT DES ÉTRANGERS AFIN DE RENFORCER LA PROTECTION DE L'ORDRE PUBLIC ET DE LA SÉCURITÉ NATIONALE

28 NOVEMBRE 2016

clandestine et qui coopèrent avec les autorités compétentes ne font pas l'objet d'une interdiction d'entrée, sans préjudice du paragraphe 1, premier alinéa, point b), et à condition que le ressortissant concerné d'un pays tiers ne représente pas un danger pour l'ordre public, la sécurité publique ou la sécurité nationale.

Art. 12, § 1er

1. Les décisions de retour et, le cas échéant, les décisions d'interdiction d'entrée ainsi que les décisions d'éloignement sont rendues par écrit, indiquent leurs motifs de fait et de droit et comportent des informations relatives aux voies de recours disponibles.

Les informations relatives aux motifs de fait peuvent être limitées lorsque le droit national permet de restreindre le droit à l'information, en particulier pour sauvegarder la sécurité nationale, la défense et la sécurité publique, ou à des fins de prévention et de détection des infractions pénales et d'enquêtes et de poursuites en la matière.

Art. 13, § 1er

1. Le ressortissant concerné d'un pays tiers dispose d'une voie de recours effective pour attaquer les décisions liées au retour visées à l'article 12, paragraphe 1, devant une autorité judiciaire ou administrative compétente ou une

Art. 45, du projet de loi

L'article 62, de la même loi, modifié par les lois du 14 juillet 1987, du 6 mai 1993, du 15 juillet 1996, du 19 janvier 2012 et du 4 mai 2016, est remplacé par ce qui suit :

(...)
§ 2. Les décisions administratives sont motivées. Les faits qui les justifient sont indiqués sauf si des motifs intéressants la sûreté de l'État s'y opposent.

Lorsque les décisions visées à l'article 39/79, § 1er, alinéa 2, sont fondées sur des faits considérés constituer des raisons impérieuses de sécurité nationale, elles indiquent qu'elles se fondent sur des raisons impérieuses de sécurité nationale au sens de l'article 39/79, § 3.

§ 3. (...)

Art. 45, du projet de loi

L'article 62, de la même loi, modifié par les lois du 14 juillet 1987, du 6 mai 1993, du 15 juillet 1996, du 19 janvier 2012 et du 4 mai 2016, est remplacé par ce qui suit :

(...)
Sans préjudice d'une notification à

PROJET DE LOI MODIFIANT LA LOI DU 15 DÉCEMBRE 1980 SUR L'ACCÈS AU TERRITOIRE, LE SÉJOUR, L'ÉTABLISSEMENT ET L'ÉLOIGNEMENT DES ÉTRANGERS AFIN DE RENFORCER LA PROTECTION DE L'ORDRE PUBLIC ET DE LA SÉCURITÉ NATIONALE

28 NOVEMBRE 2016

instance compétente composée de membres impartiaux et jouissant de garanties d'indépendance.

la personne même, toute notification est valablement faite à la résidence ou, le cas échéant, au domicile élu, de l'une des manières suivantes :

- 1° sous pli recommandé, ou
- 2° par porteur contre accusé de réception, ou
- 3° par télécopie si l'étranger a élu domicile chez son avocat, ou
- 4° par tout autre mode admis par arrêté royal délibéré en Conseil des ministres par lequel la date de la notification peut être constatée de manière certaine. ».

Art.15, § 2, alinéas 3, b) et 4, et § 3 Si la rétention a été ordonnée par des autorités administratives, les États membres:

(...)

b) soit accordent au ressortissant concerné d'un pays tiers le droit d'engager une procédure par laquelle la légalité de la rétention fait l'objet d'un contrôle juridictionnel accéléré qui doit avoir lieu le plus rapidement possible à compter du lancement de la procédure en question. Dans ce cas, les États membres informent immédiatement le ressortissant concerné d'un pays tiers de la possibilité d'engager cette procédure.

Le ressortissant concerné d'un pays tiers est immédiatement remis en liberté si la rétention n'est pas légale.

3. Dans chaque cas, la rétention

Art. 47, du projet de loi

Dans l'article 71, alinéa 1er, de la même loi, remplacé par la loi du 10 juillet 1996 et modifié pour la dernière fois par la loi du 6 mai 2009, le mot « 25, » est abrogé et les mots « 44septies, §1, » sont insérés entre les mots « 29, alinéa 2, » et les mots « 51/5, § 1, alinéa 2, ».

PROJET DE LOI MODIFIANT LA LOI DU 15 DÉCEMBRE 1980 SUR L'ACCÈS AU TERRITOIRE, LE SÉJOUR, L'ÉTABLISSEMENT ET L'ÉLOIGNEMENT DES ÉTRANGERS AFIN DE RENFORCER LA PROTECTION DE L'ORDRE PUBLIC ET DE LA SÉCURITÉ NATIONALE

28 NOVEMBRE 2016

fait l'objet d'un réexamen à intervalles raisonnables soit à la demande du ressortissant concerné d'un pays tiers, soit d'office. En cas de périodes de rétention prolongées, les réexamens font l'objet d'un contrôle par une autorité judiciaire.

Art. 48, du projet de loi

Dans l'article 74, alinéa 1er, de la même loi, remplacé par la loi du 10 juillet 1996, les mots « 25, alinéa 5, » sont abrogés et les mots « 44septies, § 1er, alinéa 3 » sont insérés entre les mots « 29, alinéa 3, » et les mots « 74/5, § 3 ».

Art. 20, § 1er, alinéa 2

Lorsque les États membres adoptent ces dispositions, celles-ci contiennent une référence à la présente directive ou sont accompagnées d'une telle référence lors de leur publication officielle. Les modalités de cette référence sont arrêtées par les États membres.

Art. 2, du projet de loi

La présente loi transpose partiellement les directives suivantes :
(...)
6° la directive 2008/115/CE du Parlement européenne et du Conseil du 16 décembre 2008 relative aux normes et procédures communes applicables dans les États membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier ;
(...)

DIRECTIVE 2009/50/CE DU CONSEIL DU 25 MAI 2009 ÉTABLISSANT LES CONDITIONS D'ENTRÉE ET DE SÉJOUR DES RESSORTISSANTS DE PAYS TIERS AUX FINS D'UN EMPLOI HAUTEMENT QUALIFIÉ

Art. 4, § 1er

1. La présente directive s'applique sans préjudice des dispositions plus favorables:
a) de la législation communautaire, y compris des accords bilatéraux ou multilatéraux conclus entre la

Art. 11, du projet de loi

L'article 20, de la même loi, modifié par l'arrêté royal du 13 juillet 1992 et par les lois du 15 juillet 1996, du 26 mai 2005, du 15 septembre 2006, du 25 avril 2007 et du 19 mars 2014, est remplacé par ce qui

PROJET DE LOI MODIFIANT LA LOI DU 15 DÉCEMBRE 1980 SUR L'ACCÈS AU TERRITOIRE, LE SÉJOUR, L'ÉTABLISSEMENT ET L'ÉLOIGNEMENT DES ÉTRANGERS AFIN DE RENFORCER LA PROTECTION DE L'ORDRE PUBLIC ET DE LA SÉCURITÉ NATIONALE

28 NOVEMBRE 2016

<p>Communauté ou entre la Communauté et ses États membres et un ou plusieurs pays tiers;</p> <p>b) des accords bilatéraux ou multilatéraux conclus entre un ou plusieurs États membres et un ou plusieurs pays tiers.</p>	<p>suit :</p> <p>« Art. 20. Sans préjudice des dispositions plus favorables contenues dans un traité international et du principe de non-refoulement, le présent chapitre s'applique aux ressortissants de pays tiers admis ou autorisés à séjourner plus de trois mois sur le territoire du Royaume.</p> <p>Il ne s'applique pas aux ressortissants de pays tiers qui bénéficient de la protection internationale dans le Royaume. ».</p> <p>L'article 21, de la même loi, remplacé par la loi du 26 mai 2005 et modifié par les lois du 6 mai 2009 et du 19 mars 2014, est remplacé par ce qui suit :</p> <p>« Art. 21. Le Ministre ou son délégué peut mettre fin au séjour d'un ressortissant de pays tiers admis ou autorisé au séjour pour une durée limitée ou illimitée et lui donner l'ordre de quitter le territoire pour des raisons d'ordre public ou de sécurité nationale.</p> <p>L'alinéa 1er s'applique au ressortissant de pays tiers autorisé au séjour en vertu de l'article 61/7 sans préjudice de l'article 61/8. ».</p>
<p>Art. 9, § 3, a)</p> <p>3. Les États membres peuvent procéder au retrait ou refuser le renouvellement d'une carte bleue européenne délivrée en vertu de la présente directive dans les cas suivants:</p> <p>a) pour des raisons d'ordre public, de sécurité publique ou de santé publique;</p>	<p>Art. 12, du projet de loi</p> <p>Art. 45, du projet de loi</p> <p>Art. 11, § 1er</p> <p>1. Les autorités compétentes des États membres statuent sur la demande complète de carte bleue européenne et informent par écrit le demandeur de leur décision, conformément aux procédures de notification prévues par la</p> <p>L'article 62, de la même loi, modifié par les lois du 14 juillet 1987, du 6 mai 1993, du 15 juillet 1996, du 19 janvier 2012 et du 4 mai 2016, est remplacé par ce qui suit :</p> <p>(...)</p> <p>§ 2. Les décisions administratives</p>

PROJET DE LOI MODIFIANT LA LOI DU 15 DÉCEMBRE 1980 SUR L'ACCÈS AU TERRITOIRE, LE SÉJOUR, L'ÉTABLISSEMENT ET L'ÉLOIGNEMENT DES ÉTRANGERS AFIN DE RENFORCER LA PROTECTION DE L'ORDRE PUBLIC ET DE LA SÉCURITÉ NATIONALE

28 NOVEMBRE 2016

législation nationale de l'État membre concerné, dans les meilleurs délais et au plus tard dans les quatre-vingt-dix jours suivant la date de présentation de la demande.
(...)

sont motivées. Les faits qui les justifient sont indiqués sauf si des motifs intéressants la sûreté de l'État s'y opposent.
Lorsque les décisions visées à l'article 39/79, § 1er, alinéa 2, sont fondées sur des faits considérés constituer des raisons impérieuses de sécurité nationale, elles indiquent qu'elles se fondent sur des raisons impérieuses de sécurité nationale au sens de l'article 39/79, § 3.

§ 3. (...)

Sans préjudice d'une notification à la personne même, toute notification est valablement faite à la résidence ou, le cas échéant, au domicile élu, de l'une des manières suivantes :

- 1° sous pli recommandé, ou
- 2° par porteur contre accusé de réception, ou
- 3° par télécopie si l'étranger a élu domicile chez son avocat, ou
- 4° par tout autre mode admis par arrêté royal délibéré en Conseil des ministres par lequel la date de la notification peut être constatée de manière certaine. ».

Art. 11, § 3

Art. 45, du projet de loi

3. Toute décision de rejet d'une demande de carte bleue européenne, ou de non-renouvellement ou de retrait d'une telle carte, est notifiée par écrit au ressortissant de pays tiers concerné et, le cas échéant, à son employeur, conformément aux

L'article 62, de la même loi, modifié par les lois du 14 juillet 1987, du 6 mai 1993, du 15 juillet 1996, du 19 janvier 2012 et du 4 mai 2016, est remplacé par ce qui suit :
(...)
§ 2. Les décisions administratives sont motivées. Les faits qui les

PROJET DE LOI MODIFIANT LA LOI DU 15 DÉCEMBRE 1980 SUR L'ACCÈS AU TERRITOIRE, LE SÉJOUR, L'ÉTABLISSEMENT ET L'ÉLOIGNEMENT DES ÉTRANGERS AFIN DE RENFORCER LA PROTECTION DE L'ORDRE PUBLIC ET DE LA SÉCURITÉ NATIONALE

28 NOVEMBRE 2016

procédures de notification prévues par la législation de l'État membre en question, et peut faire l'objet d'un recours juridique dans ledit État membre, conformément au droit national. La notification indique les motifs de la décision, les voies de recours éventuelles dont dispose l'intéressé, ainsi que le délai dans lequel il peut agir.

justifient sont indiqués sauf si des motifs intéressants la sûreté de l'État s'y opposent. Lorsque les décisions visées à l'article 39/79, § 1er, alinéa 2, sont fondées sur des faits considérés constituer des raisons impérieuses de sécurité nationale, elles indiquent qu'elles se fondent sur des raisons impérieuses de sécurité nationale au sens de l'article 39/79, § 3.

(...)
 Sans préjudice d'une notification à la personne même, toute notification est valablement faite à la résidence ou, le cas échéant, au domicile élu, de l'une des manières suivantes :
 1° sous pli recommandé, ou
 2° par porteur contre accusé de réception, ou
 3° par télécopie si l'étranger a élu domicile chez son avocat, ou
 4° par tout autre mode admis par arrêté royal délibéré en Conseil des ministres par lequel la date de la notification peut être constatée de manière certaine. ».

Art. 23, § 1er, alinéa 2	Lorsque les États membres adoptent ces dispositions, celles-ci contiennent une référence à la présente directive ou sont accompagnées d'une telle référence lors de leur publication officielle. Les modalités de cette référence sont arrêtées par les États membres.	Art. 2, du projet de loi.	La présente loi transpose partiellement les directives suivantes : (...) 7° la directive 2009/50/CE du Conseil, du 25 mai 2009, établissant les conditions d'entrée et de séjour des ressortissants de pays tiers aux fins d'un emploi
--	--	----------------------------------	--

PROJET DE LOI MODIFIANT LA LOI DU 15 DÉCEMBRE 1980 SUR L'ACCÈS AU TERRITOIRE, LE SÉJOUR, L'ÉTABLISSEMENT ET L'ÉLOIGNEMENT DES ÉTRANGERS AFIN DE RENFORCER LA PROTECTION DE L'ORDRE PUBLIC ET DE LA SÉCURITÉ NATIONALE

28 NOVEMBRE 2016

hautement qualifié ;
(...)

DIRECTIVE 2011/95/UE DU PARLEMENT EUROPÉEN ET DU CONSEIL DU 13 DÉCEMBRE 2011 CONCERNANT LES NORMES RELATIVES AUX CONDITIONS QUE DOIVENT REMPLIR LES RESSORTISSANTS DES PAYS TIERS OU LES APATRIDES POUR POUVOIR BÉNÉFICIER D'UNE PROTECTION INTERNATIONALE, À UN STATUT UNIFORME POUR LES RÉFUGIÉS OU LES PERSONNES POUVANT BÉNÉFICIER DE LA PROTECTION SUBSIDIAIRE, ET AU CONTENU DE CETTE PROTECTION (REFONTE)

Art. 3

Les États membres peuvent adopter ou maintenir des normes plus favorables pour décider quelles sont les personnes qui remplissent les conditions d'octroi du statut de réfugié ou de personne pouvant bénéficier de la protection subsidiaire, et pour déterminer le contenu de la protection internationale, dans la mesure où ces normes sont compatibles avec la présente directive.

Art. 11, du projet de loi

L'article 20, de la même loi, modifié par l'arrêté royal du 13 juillet 1992 et par les lois du 15 juillet 1996, du 26 mai 2005, du 15 septembre 2006, du 25 avril 2007 et du 19 mars 2014, est remplacé par ce qui suit :

« Art. 20. Sans préjudice des dispositions plus favorables contenues dans un traité international et du principe de non-refoulement, le présent chapitre s'applique aux ressortissants de pays tiers admis ou autorisés à séjourner plus de trois mois sur le territoire du Royaume.

Il ne s'applique pas aux ressortissants de pays tiers qui bénéficient de la protection internationale dans le Royaume. ».

Art. 21

1. Les États membres respectent le principe de non-refoulement en vertu de leurs obligations internationales.

2. Lorsque cela ne leur est pas interdit en vertu des obligations internationales visées au paragraphe 1, les États membres peuvent refouler un réfugié, qu'il

Art. 11, du projet de loi

L'article 20, de la même loi, modifié par l'arrêté royal du 13 juillet 1992 et par les lois du 15 juillet 1996, du 26 mai 2005, du 15 septembre 2006, du 25 avril 2007 et du 19 mars 2014, est remplacé par ce qui suit :

« Art. 20. Sans préjudice des dispositions plus favorables

PROJET DE LOI MODIFIANT LA LOI DU 15 DÉCEMBRE 1980 SUR L'ACCÈS AU TERRITOIRE, LE SÉJOUR, L'ÉTABLISSEMENT ET L'ÉLOIGNEMENT DES ÉTRANGERS AFIN DE RENFORCER LA PROTECTION DE L'ORDRE PUBLIC ET DE LA SÉCURITÉ NATIONALE

28 NOVEMBRE 2016

soit ou ne soit pas formellement reconnu comme tel:
 a) lorsqu'il y a des raisons sérieuses de considérer qu'il est une menace pour la sécurité de l'État membre où il se trouve; ou
 b) lorsque, ayant été condamné en dernier ressort pour un crime particulièrement grave, il constitue une menace pour la société de cet État membre.

contenues dans un traité international et du principe de non-refoulement, le présent chapitre s'applique aux ressortissants de pays tiers admis ou autorisés à séjourner plus de trois mois sur le territoire du Royaume.
 Il ne s'applique pas aux ressortissants de pays tiers qui bénéficient de la protection internationale dans le Royaume. ».

Art. 24

1. Dès que possible après qu'une protection internationale a été octroyée, les États membres délivrent aux bénéficiaires du statut de réfugié un titre de séjour valable pendant une période d'au moins trois ans et renouvelable, à moins que des raisons impérieuses de sécurité nationale ou d'ordre public ne s'y opposent, et sans préjudice de l'article 21, paragraphe 3.
 Sans préjudice de l'article 23, paragraphe 1, il peut être délivré aux membres de la famille des bénéficiaires du statut de réfugié un titre de séjour valable pendant une période de moins de trois ans et renouvelable.
 2. Dès que possible après qu'une protection internationale a été octroyée, les États membres délivrent aux bénéficiaires du statut conféré par la protection subsidiaire et aux membres de leur famille un titre de séjour valable pendant une période d'au moins

Art. 11, du projet de loi

L'article 20, de la même loi, modifié par l'arrêté royal du 13 juillet 1992 et par les lois du 15 juillet 1996, du 26 mai 2005, du 15 septembre 2006, du 25 avril 2007 et du 19 mars 2014, est remplacé par ce qui suit :
 « Art. 20. Sans préjudice des dispositions plus favorables contenues dans un traité international et du principe de non-refoulement, le présent chapitre s'applique aux ressortissants de pays tiers admis ou autorisés à séjourner plus de trois mois sur le territoire du Royaume.
 Il ne s'applique pas aux ressortissants de pays tiers qui bénéficient de la protection internationale dans le Royaume. ».

PROJET DE LOI MODIFIANT LA LOI DU 15 DÉCEMBRE 1980 SUR L'ACCÈS AU TERRITOIRE, LE SÉJOUR, L'ÉTABLISSEMENT ET L'ÉLOIGNEMENT DES ÉTRANGERS AFIN DE RENFORCER LA PROTECTION DE L'ORDRE PUBLIC ET DE LA SÉCURITÉ NATIONALE

28 NOVEMBRE 2016

<p>un an et renouvelable pour une période d'au moins deux ans, à moins que des raisons impérieuses de sécurité nationale ou d'ordre public ne s'y opposent.</p>	<p>Art. 33</p> <p>Les États membres permettent aux bénéficiaires d'une protection internationale de circuler librement à l'intérieur de leur territoire, dans les mêmes conditions et avec les mêmes restrictions que celles qui sont prévues pour les ressortissants d'autres pays tiers résidant également sur leur territoire.</p>	<p>Art. 18, du projet de loi</p> <p>L'article 26, de la même loi, est remplacé par ce qui suit :</p> <p>« Art. 26. Dans les cas où l'étranger a porté atteinte à l'ordre public ou à la sécurité nationale, le Ministre peut lui enjoindre de quitter des lieux déterminés, d'en demeurer éloigné ou de résider en un lieu déterminé.</p> <p>Si l'étranger ne respecte pas les obligations qui lui sont imposées en vertu de l'alinéa 1er, il peut être mis fin à son séjour et l'ordre de quitter le territoire peut lui être donné conformément à la présente loi. ».</p> <p>Art. 2, du projet de loi.</p> <p>Lorsque les États membres adoptent ces dispositions, celles-ci contiennent une référence à la présente directive ou sont accompagnées d'une telle référence lors de leur publication officielle. Elles contiennent également une mention précisant que les références faites, dans les dispositions législatives, réglementaires et administratives en vigueur, à la directive abrogée par la présente directive s'entendent comme faites à la présente directive. Les modalités de cette référence et la formulation de cette mention sont arrêtées par les États membres.</p>
		<p>La présente loi transpose partiellement les directives suivantes :</p> <p>(...)</p> <p>8° la directive 2011/95/UE du Parlement européen et du Conseil du 13 décembre 2011 concernant les normes relatives aux conditions que doivent remplir les ressortissants des pays tiers ou les apatrides pour pouvoir bénéficier d'une protection internationale, à un statut uniforme pour les réfugiés ou les personnes pouvant bénéficier de la protection subsidiaire, et au contenu de cette protection (refonte) ;</p> <p>(...)</p>

PROJET DE LOI MODIFIANT LA LOI DU 15 DÉCEMBRE 1980 SUR L'ACCÈS AU TERRITOIRE, LE SÉJOUR, L'ÉTABLISSEMENT ET L'ÉLOIGNEMENT DES ÉTRANGERS AFIN DE RENFORCER LA PROTECTION DE L'ORDRE PUBLIC ET DE LA SÉCURITÉ NATIONALE

28 NOVEMBRE 2016

DIRECTIVE 2016/801/UE DU PARLEMENT EUROPÉEN ET DU CONSEIL DU 11 MAI 2016 RELATIVE AUX CONDITIONS D'ENTRÉE ET DE SÉJOUR DES RESSORTISSANTS DE PAYS TIERS À DES FINS DE RECHERCHES, D'ÉTUDES, DE FORMATION, DE VOLONTARIAT ET DE PROGRAMMES D'ÉCHANGE D'ÉLÈVES OU DE PROJETS ÉDUCATIFS ET DE TRAVAIL AU PAIR (REFONTE)

Art. 4, § 1er

1. La présente directive s'applique sans préjudice des dispositions plus favorables: a) des accords bilatéraux ou multilatéraux conclus entre l'Union ou l'Union et ses États membres, d'une part, et un ou plusieurs pays tiers, d'autre part; ou b) des accords bilatéraux ou multilatéraux conclus entre un ou plusieurs États membres et un ou plusieurs pays tiers.

Art. 11, du projet de loi

L'article 20, de la même loi, modifié par l'arrêté royal du 13 juillet 1992 et par les lois du 15 juillet 1996, du 26 mai 2005, du 15 septembre 2006, du 25 avril 2007 et du 19 mars 2014, est remplacé par ce qui suit :
« Art. 20. Sans préjudice des dispositions plus favorables contenues dans un traité international et du principe de non-refoulement, le présent chapitre s'applique aux ressortissants de pays tiers admis ou autorisés à séjourner plus de trois mois sur le territoire du Royaume.
Il ne s'applique pas aux ressortissants de pays tiers qui bénéficient de la protection internationale dans le Royaume.»

Art. 21, § 4

4. Les États membres peuvent retirer ou refuser de renouveler une autorisation pour des raisons d'ordre public, de sécurité publique ou de santé publique.

Art. 12, du projet de loi

L'article 21, de la même loi, remplacé par la loi du 26 mai 2005 et modifié par les lois du 6 mai 2009 et du 19 mars 2014, est remplacé par ce qui suit :
« Art. 21. Le Ministre ou son délégué peut mettre fin au séjour d'un ressortissant de pays tiers admis ou autorisé au séjour pour une durée limitée ou illimitée et lui donner l'ordre de quitter le

PROJET DE LOI MODIFIANT LA LOI DU 15 DÉCEMBRE 1980 SUR L'ACCÈS AU TERRITOIRE, LE SÉJOUR, L'ÉTABLISSEMENT ET L'ÉLOIGNEMENT DES ÉTRANGERS AFIN DE RENFORCER LA PROTECTION DE L'ORDRE PUBLIC ET DE LA SÉCURITÉ NATIONALE

28 NOVEMBRE 2016

territoire pour des raisons d'ordre public ou de sécurité nationale.

L'alinéa 1er s'applique au ressortissant de pays tiers autorisé au séjour en vertu de l'article 61/7 sans préjudice de l'article 61/8. ».

Art. 34, § 1er

1. Les autorités compétentes de l'État membre concerné adoptent une décision statuant sur la demande d'autorisation ou de renouvellement d'une autorisation et notifient par écrit leur décision au demandeur, conformément aux procédures de notification prévues par le droit national, le plus rapidement possible mais au plus tard dans un délai de 90 jours à compter de la date d'introduction de la demande complète.

Art. 45, du projet de loi

L'article 62, de la même loi, modifié par les lois du 14 juillet 1987, du 6 mai 1993, du 15 juillet 1996, du 19 janvier 2012 et du 4 mai 2016, est remplacé par ce qui suit :

(...)

§ 2. Les décisions administratives sont motivées. Les faits qui les justifient sont indiqués sauf si des motifs intéressants la sûreté de l'État s'y opposent.

Lorsque les décisions visées à l'article 39/79, § 1er, alinéa 2, sont fondées sur des faits considérés constituer des raisons impérieuses de sécurité nationale, elles indiquent qu'elles se fondent sur des raisons impérieuses de sécurité nationale au sens de l'article 39/79, § 3.

§ 3. (...)

Sans préjudice d'une notification à la personne même, toute notification est valablement faite à la résidence ou, le cas échéant, au domicile élu, de l'une des manières suivantes :

PROJET DE LOI MODIFIANT LA LOI DU 15 DÉCEMBRE 1980 SUR L'ACCÈS AU TERRITOIRE, LE SÉJOUR, L'ÉTABLISSEMENT ET L'ÉLOIGNEMENT DES ÉTRANGERS AFIN DE RENFORCER LA PROTECTION DE L'ORDRE PUBLIC ET DE LA SÉCURITÉ NATIONALE

28 NOVEMBRE 2016

1° sous pli recommandé, ou
 2° par porteur contre accusé de réception, ou
 3° par télécopie si l'étranger a élu domicile chez son avocat, ou
 4° par tout autre mode admis par arrêté royal délibéré en Conseil des ministres par lequel la date de la notification peut être constatée de manière certaine. ».

Art. 34, § 4

4. Les motifs d'une décision déclarant irrecevable ou rejetant une demande ou refusant un renouvellement sont communiqués par écrit au demandeur. Les motifs d'une décision de retrait d'une autorisation sont communiqués par écrit au ressortissant de pays tiers. Les motifs d'une décision de retrait d'une autorisation peuvent aussi être communiqués par écrit à l'entité d'accueil.

Art. 45, du projet de loi

L'article 62, de la même loi, modifié par les lois du 14 juillet 1987, du 6 mai 1993, du 15 juillet 1996, du 19 janvier 2012 et du 4 mai 2016, est remplacé par ce qui suit :

(...)

§ 2. Les décisions administratives sont motivées. Les faits qui les justifient sont indiqués sauf si des motifs intéressants la sûreté de l'État s'y opposent.

Lorsque les décisions visées à l'article 39/79, § 1er, alinéa 2, sont fondées sur des faits considérés constituer des raisons impérieuses de sécurité nationale, elles indiquent qu'elles se fondent sur des raisons impérieuses de sécurité nationale au sens de l'article 39/79, § 3.

§ 3. (...)

Sans préjudice d'une notification à la personne même, toute notification est valablement faite à la résidence ou, le cas échéant,

PROJET DE LOI MODIFIANT LA LOI DU 15 DÉCEMBRE 1980 SUR L'ACCÈS AU TERRITOIRE, LE SÉJOUR, L'ÉTABLISSEMENT ET L'ÉLOIGNEMENT DES ÉTRANGERS AFIN DE RENFORCER LA PROTECTION DE L'ORDRE PUBLIC ET DE LA SÉCURITÉ NATIONALE

28 NOVEMBRE 2016

au domicile élu, de l'une des manières suivantes :

- 1° sous pli recommandé, ou
- 2° par porteur contre accusé de réception, ou
- 3° par télécopie si l'étranger a élu domicile chez son avocat, ou
- 4° par tout autre mode admis par arrêté royal délibéré en Conseil des ministres par lequel la date de la notification peut être constatée de manière certaine. ».

Art. 40, § 1er, alinéa 2

Lorsque les États membres adoptent ces dispositions, celles-ci contiennent une référence à la présente directive ou sont accompagnées d'une telle référence lors de leur publication officielle. Elles contiennent également une mention précisant que les références faites, dans les dispositions législatives, réglementaires et administratives en vigueur, aux directives abrogées par la présente directive s'entendent comme faites à la présente directive. Les modalités de cette référence et la formulation de cette mention sont arrêtées par les États membres.

Art. 2, du projet de loi

La présente loi transpose partiellement les directives suivantes :

(...)

9° la directive 2016/801/UE du parlement européen et du Conseil du 11 mai 2016 relative aux conditions d'entrée et de séjour des ressortissants de pays tiers à des fins de recherches, d'études, de formation, de volontariat et de programmes d'échange d'élèves ou de projets éducatifs et de travail au pair (refonte).

PROJET DE LOI MODIFIANT LA LOI DU 15 DÉCEMBRE 1980 SUR L'ACCÈS AU TERRITOIRE, LE SÉJOUR, L'ÉTABLISSEMENT ET L'ÉLOIGNEMENT DES ÉTRANGERS AFIN DE RENFORCER LA PROTECTION DE L'ORDRE PUBLIC ET DE LA SÉCURITÉ NATIONALE

28 NOVEMBRE 2016

ARTICLE DE L'ACTE DE TRANSPOSITION	TEXTE DE L'ACTE DE TRANSPOSITION	ARTICLE DE LA DIRECTIVE	TEXTE DE LA DIRECTIVE	COMMENTAIRES
Art. 1er.	La présente loi règle une matière visée à l'article 74 de la Constitution.			Cette disposition ne constitue pas la transposition d'une directive européenne.
Art. 2.	<p>La présente loi transpose partiellement les directives suivantes :</p> <p>1° la directive 2001/40/CE du Conseil de l'Union européenne du 28 mai 2001 relative à la reconnaissance mutuelle des décisions d'éloignement des ressortissants de pays tiers ;</p> <p>2° la directive 2003/86/CE du Conseil, du 22 septembre 2003, relative au droit au regroupement familial ;</p> <p>3° la directive 2003/109/CE du Conseil, du 25 novembre 2003, relative au statut des ressortissants de pays tiers résidents de longue durée ;</p> <p>4° la directive 2004/38/CE du Parlement européen et du Conseil, du 29 avril 2004, relative au droit des citoyens de l'Union et des membres de leurs familles de circuler et de séjourner librement sur le territoire des Etats membres, modifiant le règlement (CEE) n° 1612/68 et abrogeant les directives 64/221/CEE, 68/360/CEE, 72/194/CEE, 73/148/CEE, 75/34/CEE, 75/35/CEE, 90/365/CEE et 93/96/CEE ;</p> <p>5° la directive 2004/81/CE du Conseil du 29 avril 2004 relative au titre de séjour délivré aux ressortissants de pays tiers qui sont victimes de la traite des êtres humains ou ont fait l'objet d'une aide à l'immigration clandestine et qui coopèrent avec les autorités compétentes ;</p> <p>6° la directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil du 16 décembre 2008 relative aux normes et procédures communes applicables</p>	Art. 8, § 1er, alinéa 2, de la directive 2001/40/CE	<p>Lorsque les Etats membres adoptent ces dispositions, celles-ci contiennent une référence à la présente directive ou sont accompagnées d'une telle référence lors de leur publication officielle. Les modalités de cette référence sont arrêtées par les Etats membres.</p>	

PROJET DE LOI MODIFIANT LA LOI DU 15 DÉCEMBRE 1980 SUR L'ACCÈS AU TERRITOIRE, LE SÉJOUR, L'ÉTABLISSEMENT ET L'ÉLOIGNEMENT DES ÉTRANGERS AFIN DE RENFORCER LA PROTECTION DE L'ORDRE PUBLIC ET DE LA SÉCURITÉ NATIONALE

28 NOVEMBRE 2016

ARTICLE DE L'ACTE DE TRANSPORTATION	TEXTE DE L'ACTE DE TRANSPORTATION	ARTICLE DE LA DIRECTIVE	TEXTE DE LA DIRECTIVE	COMMENTAIRES
	<p>dans les États membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier :</p> <p>7° la directive 2009/50/CE du Conseil, du 25 mai 2009, établissant les conditions d'entrée et de séjour des ressortissants de pays tiers aux fins d'un emploi hautement qualifié ;</p> <p>8° la directive 2011/95/UE du Parlement européen et du Conseil du 13 décembre 2011 concernant les normes relatives aux conditions que doivent remplir les ressortissants des pays tiers ou les apatrides pour pouvoir bénéficier d'une protection internationale, à un statut uniforme pour les réfugiés ou les personnes pouvant bénéficier de la protection subsidiaire , et au contenu de cette protection (refonte) ;</p> <p>9° la directive 2016/801/UE du parlement européen et du Conseil du 11 mai 2016 relative aux conditions d'entrée et de séjour des ressortissants de pays tiers à des fins de recherches, d'études, de formation, de volontariat et de programmes d'échange d'élèves ou de projets éducatifs et de travail au pair (refonte).</p>	<p>Art. 20, alinéa 2, directive 2003/86/CE.</p>	<p>Lorsque les États membres adoptent ces dispositions, celles-ci contiennent une référence à la présente directive ou sont accompagnées d'une telle référence lors de leur publication officielle. Les modalités de cette référence sont arrêtées par les États membres.</p>	
	<p>Art. 40, § 1er, alinéa 2, directive 2004/38/CE</p>		<p>Lorsque les États membres adoptent ces dispositions, celles-ci contiennent une référence à la présente directive ou</p>	

PROJET DE LOI MODIFIANT LA LOI DU 15 DÉCEMBRE 1980 SUR L'ACCÈS AU TERRITOIRE, LE SÉJOUR, L'ÉTABLISSEMENT ET L'ÉLOIGNEMENT DES ÉTRANGERS AFIN DE RENFORCER LA PROTECTION DE L'ORDRE PUBLIC ET DE LA SÉCURITÉ NATIONALE

28 NOVEMBRE 2016

ARTICLE DE L'ACTE DE TRANSPOSITION	TEXTE DE L'ACTE DE TRANSPOSITION	ARTICLE DE LA DIRECTIVE	TEXTE DE LA DIRECTIVE	COMMENTAIRES
			<p>sont accompagnées d'une telle référence lors de leur publication officielle. Les modalités de cette référence sont arrêtées par les États membres.</p>	
		Art. 26, alinéa 2, directive 2003/109/CE	<p>Lorsque les États membres adoptent ces dispositions, celles-ci contiennent une référence à la présente directive ou sont accompagnées d'une telle référence lors de leur publication officielle. Les modalités de cette référence sont arrêtées par les États membres.</p>	
		Art. 17, alinéa 2, directive 2004/81/CE.	<p>Lorsque les États membres adoptent ces dispositions, celles-ci contiennent une référence à la présente directive ou sont accompagnées d'une telle référence lors de leur publication officielle. Les modalités de cette référence sont arrêtées par les États membres.</p>	
		Art. 20, § 1 ^{er} , alinéa 2, directive 2008/115/CE	<p>Lorsque les États membres adoptent ces dispositions, celles-ci contiennent une référence à la présente directive ou sont accompagnées d'une telle référence lors de leur publication officielle. Les modalités de cette référence sont arrêtées par les États membres.</p>	
		Art. 23, § 1 ^{er} , alinéa 2, directive 2009/50/CE	<p>Lorsque les États membres adoptent ces dispositions, celles-ci contiennent une référence à la présente directive ou sont accompagnées d'une telle référence lors de leur publication officielle. Les modalités de cette référence sont arrêtées par les États membres.</p>	
		Art. 39, § 1 ^{er} , alinéa 2, directive 2011/95/UE	<p>Lorsque les États membres adoptent ces dispositions, celles-ci contiennent une référence à la présente directive ou</p>	

PROJET DE LOI MODIFIANT LA LOI DU 15 DÉCEMBRE 1980 SUR L'ACCÈS AU TERRITOIRE, LE SÉJOUR, L'ÉTABLISSEMENT ET L'ÉLOIGNEMENT DES ÉTRANGERS AFIN DE RENFORCER LA PROTECTION DE L'ORDRE PUBLIC ET DE LA SÉCURITÉ NATIONALE

28 NOVEMBRE 2016

ARTICLE DE L'ACTE DE TRANSPOSITION	TEXTE DE L'ACTE DE TRANSPOSITION	ARTICLE DE LA DIRECTIVE	TEXTE DE LA DIRECTIVE	COMMENTAIRES
ARTICLE DE L'ACTE DE TRANSPOSITION	<p>À l'article 1er, de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, remplacé par la loi du 15 juillet 1996 et modifié par les lois du 19 janvier 2012, du 15 mai 2012 et du 19 mars 2014, les modifications suivantes sont apportées :</p> <p>1° le 8° est remplacé par ce qui suit :</p> <p>« 8° interdiction d'entrée : la décision qui peut accompagner une décision</p>	<p>Art. 40, § 1er, alinéa 2, directive 2016/801/UE</p>	<p>sont accompagnées d'une telle référence lors de leur publication officielle. Elles contiennent également une mention précisant que les références faites, dans les dispositions législatives, réglementaires et administratives en vigueur, à la directive abrogée par la présente directive s'entendent comme faites à la présente directive. Les modalités de cette référence et la formulation de cette mention sont arrêtées par les États membres.</p> <p>Lorsque les États membres adoptent ces dispositions, celles-ci contiennent une référence à la présente directive ou sont accompagnées d'une telle référence lors de leur publication officielle. Elles contiennent également une mention précisant que les références faites, dans les dispositions législatives, réglementaires et administratives en vigueur, aux directives abrogées par la présente directive s'entendent comme faites à la présente directive. Les modalités de cette référence et la formulation de cette mention sont arrêtées par les États membres.</p>	
Art. 3.	<p>1° le 8° est remplacé par ce qui suit :</p> <p>« 8° interdiction d'entrée : la décision qui peut accompagner une décision</p>	<p>Art. 3, 6), directive 2008/115/CE</p>	<p>« interdiction d'entrée » : une décision ou un acte de nature administrative ou judiciaire interdisant l'entrée et le</p>	

PROJET DE LOI MODIFIANT LA LOI DU 15 DÉCEMBRE 1980 SUR L'ACCÈS AU TERRITOIRE, LE SÉJOUR, L'ÉTABLISSEMENT ET L'ÉLOIGNEMENT DES ÉTRANGERS AFIN DE RENFORCER LA PROTECTION DE L'ORDRE PUBLIC ET DE LA SÉCURITÉ NATIONALE

28 NOVEMBRE 2016

ARTICLE DE L'ACTE DE TRANSPORTATION	TEXTE DE L'ACTE DE TRANSPORTATION	ARTICLE DE LA DIRECTIVE	TEXTE DE LA DIRECTIVE	COMMENTAIRES
Art. 4.	<p>d'éloignement et qui interdit, pendant une durée déterminée, l'entrée et le séjour, soit sur le territoire du Royaume, soit sur le territoire de tous les États membres, en ce compris celui du Royaume ; » ;</p> <p>2° l'article 1er est complété par le 18° rédigé comme suit :</p> <p>« 18° Banque de données Nationale Générale : la banque de données policière visée à l'article 44/7, de la loi du 5 août 1992 sur la fonction de police. ».</p> <p>Dans le Titre Ier, de la même loi, il est inséré un Chapitre Ier, intitulé comme suit :</p> <p>« Chapitre Ier. - Dispositions générales relatives à l'introduction d'une demande de séjour et d'une demande de protection internationale ou temporaire. ».</p>		<p>séjour sur le territoire des États membres pendant une durée déterminée, qui accompagne une décision de retour;</p>	
Art. 5.	<p>Dans le Chapitre Ier, du Titre Ier, de la même loi, inséré par l'article 4, il est inséré un article 1er/3, rédigé comme suit :</p> <p>« Art. 1er/3. L'introduction d'une demande de séjour ou d'une demande de protection internationale ou de protection temporaire par un étranger qui fait déjà l'objet d'une mesure d'éloignement ou de refoulement, ne modifie en rien l'existence de cette mesure.</p> <p>Si, conformément aux dispositions de la présente loi et de ses arrêtés d'exécution, l'intéressé peut rester provisoirement sur le territoire dans l'attente d'une décision relative à cette demande de séjour ou cette demande de protection internationale ou de</p>	Art. 6, § 4, de la directive 2008/115/CE	<p>À tout moment, les États membres peuvent décider d'accorder un titre de séjour autonome ou une autre autorisation conférant un droit de séjour pour des motifs humanitaires, humanitaires ou autres à un ressortissant d'un pays tiers en séjour irrégulier sur leur territoire. Dans ce cas, aucune décision de retour n'est prise. Si une décision de retour a déjà été prise, elle est annulée ou suspendue pour la durée de validité du titre de séjour ou d'une autre autorisation conférant un droit de séjour.</p>	

PROJET DE LOI MODIFIANT LA LOI DU 15 DÉCEMBRE 1980 SUR L'ACCÈS AU TERRITOIRE, LE SÉJOUR, L'ÉTABLISSEMENT ET L'ÉLOIGNEMENT DES ÉTRANGERS AFIN DE RENFORCER LA PROTECTION DE L'ORDRE PUBLIC ET DE LA SÉCURITÉ NATIONALE

28 NOVEMBRE 2016

ARTICLE DE L'ACTE DE TRANSPORTATION	TEXTE DE L'ACTE DE TRANSPORTATION	ARTICLE DE LA DIRECTIVE	TEXTE DE LA DIRECTIVE	COMMENTAIRES
Art. 6.	<p>protection temporaire, le caractère exécutoire de la mesure d'éloignement ou de refoulement est suspendu. ».</p> <p>À l'article 3, de la même loi, remplacé par la loi du 15 juillet 1996 et modifié par les lois des 19 janvier 2012, du 19 mars 2014 et du 4 mai 2016, est remplacé par ce qui suit :</p> <p>« Art. 3. Sauf dérogations prévues par un traité international ou par la loi, l'entrée peut être refusée à l'étranger qui se trouve dans les cas suivants :</p> <p>1° s'il est appréhendé dans la zone de transit aéroportuaire sans être porteur des documents requis par l'article 2 ;</p> <p>2° s'il tente de pénétrer dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2 ;</p> <p>3° s'il ne peut pas présenter, le cas échéant, les documents justifiant l'objet et les conditions du séjour envisagé ;</p> <p>4° s'il ne dispose pas des moyens de subsistance suffisants, tant pour la durée du séjour envisagé que pour le retour dans le pays de provenance ou le transit vers un Etat tiers dans lequel son admission est garantie, et n'est pas en mesure d'acquiescer légalement ces moyens ;</p> <p>5° s'il est signalé aux fins de non-admission ou d'interdiction de séjour dans le système d'information Schengen ou dans la Banque de données Nationale Générale ;</p> <p>6° s'il est considéré comme pouvant compromettre les relations internationales de la Belgique ou d'un Etat partie à une convention internationale relative au franchissement des frontières</p>		<p>Art. 14, §§ 1er, 2, 4 et 6, du règlement (UE) 2016/399 du Parlement européen et du conseil du 9 mars 2016 concernant un code de l'union relatif au régime de franchissement des frontières par les personnes (code frontières Schengen), lu en combinaison avec :</p> <p>1. L'entrée sur le territoire des Etats membres est refusée au ressortissant de pays tiers qui ne remplit pas l'ensemble des conditions d'entrée énoncées à l'article 6, paragraphe 1, et qui n'appartient pas à l'une des catégories de personnes visées à l'article 6, paragraphe 5. Cette disposition est dans préjudice de l'application des dispositions particulières relatives au droit d'asile et à la protection internationale ou à la délivrance de visas de long séjour.</p> <p>2. L'entrée ne peut être refusée qu'au moyen d'une décision motivée indiquant les raisons précises du refus. La décision est prise par une autorité compétente habilitée à ce titre par le droit national. Elle prend effet immédiatement.</p> <p>La décision motivée indiquant les raisons précises du refus est notifiée au moyen d'un formulaire uniforme tel que celui figurant à l'annexe V, partie B, et rempli par l'autorité compétente habilitée par le droit national à refuser l'entrée. Le formulaire uniforme ainsi complété est remis au ressortissant de pays tiers concerné, qui accuse</p>	

Page 6 sur 52

PROJET DE LOI MODIFIANT LA LOI DU 15 DÉCEMBRE 1980 SUR L'ACCÈS AU TERRITOIRE, LE SÉJOUR, L'ÉTABLISSEMENT ET L'ÉLOIGNEMENT DES ÉTRANGERS AFIN DE RENFORCER LA PROTECTION DE L'ORDRE PUBLIC ET DE LA SÉCURITÉ NATIONALE

28 NOVEMBRE 2016

ARTICLE DE L'ACTE DE TRANSPORTATION	TEXTE DE L'ACTE DE TRANSPORTATION	ARTICLE DE LA DIRECTIVE	TEXTE DE LA DIRECTIVE	COMMENTAIRES
TRANSPORTATION	<p>extérieures, liant la Belgique ;</p> <p>7° s'il est considéré comme pouvant compromettre la tranquillité publique, l'ordre public ou la sécurité nationale ;</p> <p>8° s'il a été renvoyé ou expulsé du Royaume depuis moins de dix ans, lorsque la mesure n'a pas été suspendue ou rapportée ;</p> <p>9° s'il fait l'objet d'une interdiction d'entrée ni levée ni suspendue ;</p> <p>10° s'il est atteint d'une des maladies énumérées à l'annexe de la présente loi.</p> <p>La décision est prise par le Ministre ou, sauf dans le cas visé à l'alinéa 1er, 6°, par son délégué. Les autorités chargées du contrôle aux frontières peuvent prendre la décision elles-mêmes dans les cas visés à l'alinéa 1er, 1° ou 2°.</p> <p>Lorsqu'il est envisagé de refuser l'entrée à un étranger qui est porteur d'un visa valable, l'autorité compétente décide également s'il y a lieu de l'annuler ou de l'abroger.</p> <p>Les autorités chargées du contrôle aux frontières refoulent l'étranger auquel l'entrée est refusée et, le cas échéant, annulent ou abrogent le visa.</p> <p>Le Roi peut, par arrêté délibéré en Conseil des ministres, préciser les conditions et les modalités d'application du présent article. ».</p>			<p>réception de la décision de refus au moyen dudit formulaire.</p> <p>(...)</p> <p>4. Les gardes-frontières veillent à ce qu'un ressortissant de pays tiers ayant fait l'objet d'une décision de refus d'entrée ne pénètre pas sur le territoire de l'Etat membre concerné.</p> <p>(...)</p> <p>6. Les modalités du refus d'entrée sont décrites à l'annexe V, partie A.</p>
				<p>Art. 6, §§ 1er et 5, du règlement (UE) 2016/399 du Parlement européen et du conseil du 9 mars 2016 concernant un code de l'union relatif au régime de franchissement des frontières par les personnes (code frontières Schengen) :</p> <p>1. Pour un séjour prévu sur le territoire des Etats membres, d'une durée</p>

PROJET DE LOI MODIFIANT LA LOI DU 15 DÉCEMBRE 1980 SUR L'ACCÈS AU TERRITOIRE, LE SÉJOUR, L'ÉTABLISSEMENT ET L'ÉLOIGNEMENT DES ÉTRANGERS AFIN DE RENFORCER LA PROTECTION DE L'ORDRE PUBLIC ET DE LA SÉCURITÉ NATIONALE

28 NOVEMBRE 2016

ARTICLE DE L'ACTE DE TRANSPOSITION	TEXTE DE L'ACTE DE TRANSPOSITION	ARTICLE DE LA DIRECTIVE	TEXTE DE LA DIRECTIVE	COMMENTAIRES
				<p>n'excédant pas 90 jours sur toute période de 180 jours, ce qui implique d'examiner la période de 180 jours précédant chaque jour de séjour, les conditions d'entrée pour les ressortissants de pays tiers sont les suivantes :</p> <p>a) être en possession d'un document de voyage en cours de validité autorisant son titulaire à franchir la frontière qui remplit les critères suivants :</p> <p>i) sa durée de validité est supérieure d'au moins trois mois à la date à laquelle le demandeur a prévu de quitter le territoire des États membres. Toutefois, en cas d'urgence dûment justifiée, il peut être dérogé à cette obligation ;</p> <p>ii) il est délivré depuis moins de dix ans ;</p> <p>b) être en possession d'un visa en cours de validité si celui-ci est requis en vertu du règlement (CE) n° 539/2001 du Conseil, sauf s'ils sont titulaires d'un titre de séjour ou d'un visa de long séjour en cours de validité ;</p> <p>c) justifier de l'objet et les documents du séjour envisagé, et disposer de moyens de subsistance suffisants, tant pour la durée du séjour envisagé que pour le retour dans leur pays d'origine ou le transit vers un pays tiers dans lequel leur admission est garantie, ou être en mesure d'acquiescer légalement ces moyens ;</p> <p>d) ne pas être signalé aux fins de non-admission dans le SIS ;</p> <p>e) ne pas être considéré comme constituant une menace pour l'ordre public, la sécurité intérieure, la santé publique ou les relations</p>

Page 8 sur 52

PROJET DE LOI MODIFIANT LA LOI DU 15 DÉCEMBRE 1980 SUR L'ACCÈS AU TERRITOIRE, LE SÉJOUR, L'ÉTABLISSEMENT ET L'ÉLOIGNEMENT DES ÉTRANGERS AFIN DE RENFORCER LA PROTECTION DE L'ORDRE PUBLIC ET DE LA SÉCURITÉ NATIONALE

28 NOVEMBRE 2016

ARTICLE DE L'ACTE DE TRANSPOSITION	TEXTE DE L'ACTE DE TRANSPOSITION	ARTICLE DE LA DIRECTIVE	TEXTE DE LA DIRECTIVE	COMMENTAIRES
				<p>internationales de l'un des Etats membres et, en particulier, ne pas avoir fait l'objet d'un signalement aux fins de non-admission dans les bases de données nationales des Etats membres pour ces mêmes motifs.</p> <p>(...)</p> <p>5. Par dérogation au paragraphe 1 :</p> <p>a) les ressortissants de pays tiers qui ne remplissent pas toutes les conditions prévues au paragraphe 1, mais qui sont titulaires d'une titre de séjour ou d'un visa de long séjour, sont autorisés à entrer aux fins de transit sur le territoire des autres Etats membres afin de pouvoir atteindre le territoire de l'Etat membre qui a délivré le titre de séjour ou le visa de long séjour, sauf s'ils figurent sur la liste nationale de signalements de l'Etat membre aux frontières extérieures duquel ils se présentent et si ce signalement est assorti d'instructions quant à l'interdiction d'entrée ou de transit ;</p> <p>b) les ressortissants de pays tiers qui remplissent les conditions énoncées au paragraphe 1, à l'exception du point b), et qui se présentent à la frontière peuvent être autorisés à entrer sur le territoire des Etats membres si un visa est délivré à la frontière conformément aux articles 35 et 36 du règlement (CE) n° 810/2009 du Parlement et du Conseil.</p> <p>Les Etats membres établissent des statistiques sur les visas délivrés à la frontière conformément à l'article 46 du règlement (CE) n° 810/2009 et à son annexe XII.</p> <p>S'il n'est pas possible d'apposer un visa</p>

**PROJET DE LOI MODIFIANT LA LOI DU 15 DÉCEMBRE 1980 SUR L'ACCÈS AU TERRITOIRE, LE SÉJOUR, L'ÉTABLISSEMENT ET L'ÉLOIGNEMENT DES ÉTRANGERS AFIN DE RENFORCER LA
PROTECTION DE L'ORDRE PUBLIC ET DE LA SÉCURITÉ NATIONALE**

28 NOVEMBRE 2016

ARTICLE DE L'ACTE DE TRANSPOSITION	TEXTE DE L'ACTE DE TRANSPOSITION	ARTICLE DE LA DIRECTIVE	TEXTE DE LA DIRECTIVE	COMMENTAIRES
				<p>sur le document, le visa est apposé à titre exceptionnel sur un feuillet séparé inséré dans le document. Dans ce cas, le modèle uniforme de feuillet pour l'apposition d'un visa, établi par le règlement (CE) n° 333/2002 du Conseil, est utilisé ;</p> <p>c) les ressortissants de pays tiers qui ne remplissent pas une ou plusieurs des conditions énoncées au paragraphe 1 peuvent être autorisés par un Etat membre à entrer sur son territoire pour des motifs humanitaires ou d'intérêt national ou en raison d'obligations internationales. Lorsque le ressortissant de pays tiers concerné fait l'objet d'un signalement visé au paragraphe 1, point d), l'Etat membre qui autorise son entrée sur son territoire en informe les autres Etats membres.</p> <p>+ annexe V, partie A, § 1er, c) et partie B.</p> <p>Art. 34 du règlement (CE) 810/2009 du Parlement européen et du conseil du 13 juillet 2009 établissant un code communautaire des visas (code des visas) :</p> <p>1. Un visa est annulé s'il s'avère que les conditions de délivrance du visa n'étaient pas remplies au moment de la délivrance, notamment s'il existe des motifs sérieux de penser que le visa a été obtenu de manière frauduleuse. Un visa est en principe annulé par les autorités compétentes de l'Etat membre de délivrance. Un visa peut être annulé par les autorités compétentes d'un autre Etat membre, auquel cas les autorités de l'Etat</p>

Page 10 sur 52

PROJET DE LOI MODIFIANT LA LOI DU 15 DÉCEMBRE 1980 SUR L'ACCÈS AU TERRITOIRE, LE SÉJOUR, L'ÉTABLISSEMENT ET L'ÉLOIGNEMENT DES ÉTRANGERS AFIN DE RENFORCER LA PROTECTION DE L'ORDRE PUBLIC ET DE LA SÉCURITÉ NATIONALE

28 NOVEMBRE 2016

ARTICLE DE L'ACTE DE TRANSPOSITION	TEXTE DE L'ACTE DE TRANSPOSITION	ARTICLE DE LA DIRECTIVE	TEXTE DE LA DIRECTIVE	COMMENTAIRES
				<p>membre de délivrance en sont informées.</p>
2.	<p>Un visa est abrogé s'il s'avère que les conditions de délivrance ne sont plus remplies. Un visa est en principe abrogé par les autorités compétentes de l'Etat membre de délivrance. Un visa peut être abrogé par les autorités compétentes d'un autre Etat membre, auquel cas les autorités de l'Etat membre de délivrance en sont informées.</p>			<p>2. Un visa est abrogé s'il s'avère que les conditions de délivrance ne sont plus remplies. Un visa est en principe abrogé par les autorités compétentes de l'Etat membre de délivrance. Un visa peut être abrogé par les autorités compétentes d'un autre Etat membre, auquel cas les autorités de l'Etat membre de délivrance en sont informées.</p>
3.				<p>3. Un visa peut être abrogé à la demande de son titulaire. Les autorités compétentes de l'Etat membre de délivrance sont informées de cette abrogation.</p>
4.				<p>4. L'incapacité du titulaire du visa de produire, à la frontière, un ou plusieurs des justificatifs visés à l'article 14, paragraphe 3, ne conduit pas automatiquement à une décision d'annulation ou d'abrogation du visa.</p>
5.				<p>5. Si un visa est annulé ou abrogé, un cachet portant la mention «ANULÉ» ou «ABROGÉ» y est apposé et l'élément optiquement variable de la vignette-visa, l'élément de sécurité «effet d'image latente» ainsi que le terme «visa» sont alors invalidés en étant biffés.</p>
6.				<p>6. La décision d'annulation ou d'abrogation et ses motivations sont communiquées au demandeur au moyen du formulaire type figurant à l'annexe VI.</p>
7.				<p>7. Les titulaires dont le visa a été annulé ou abrogé peuvent former un recours contre cette décision, à moins que le</p>

PROJET DE LOI MODIFIANT LA LOI DU 15 DÉCEMBRE 1980 SUR L'ACCÈS AU TERRITOIRE, LE SÉJOUR, L'ÉTABLISSEMENT ET L'ÉLOIGNEMENT DES ÉTRANGERS AFIN DE RENFORCER LA PROTECTION DE L'ORDRE PUBLIC ET DE LA SÉCURITÉ NATIONALE

28 NOVEMBRE 2016

ARTICLE DE L'ACTE DE TRANSCRIPTION	TEXTE DE L'ACTE DE TRANSCRIPTION	ARTICLE DE LA DIRECTIVE	TEXTE DE LA DIRECTIVE	COMMENTAIRES
Art. 7.	<p>A l'article 7, alinéa 1er, de la même loi, remplacé par la loi du 15 juillet 1996 et modifié par la loi du 19 janvier 2012, les modifications suivantes sont apportées :</p> <p>1° au 4°, les mots « après avis conforme de la Commission consultative des étrangers, » sont abrogés ;</p>			<p>visa n'ait été abrogé à la demande de son titulaire, conformément au paragraphe 3. Ces recours sont intentés contre l'État membre qui a pris la décision sur l'annulation ou l'abrogation, conformément à la législation nationale de cet État membre. Les États membres fournissent aux demandeurs les informations relatives aux voies de recours, comme indiqué à l'annexe VI.</p> <p>8. Les informations relatives aux visas annulés ou abrogés sont enregistrées dans le VIS conformément à l'article 13 du règlement VIS.</p>
Art. 19 :	<p>1. Les étrangers titulaires d'un visa uniforme qui sont entrés régulièrement sur le territoire de l'une des Parties Contractantes peuvent circuler librement sur le territoire de l'ensemble des Parties Contractantes pendant la durée de validité du visa, pour autant qu'ils remplissent les conditions d'entrée visées à l'article 5, paragraphe 1, points a), c) et e).</p> <p>2. Jusqu'à l'instauration du visa uniforme, les étrangers titulaires d'un visa délivré par une des Parties Contractantes, qui sont entrés régulièrement sur le territoire de l'une d'elles, peuvent circuler librement sur le territoire de l'ensemble des Parties Contractantes pendant la durée de validité du visa et au maximum pendant</p>			<p>Art.19, 20 § 1 et 21, §§ 1er et 2bis, de la convention d'application de l'accord de Schengen, lus en combinaison avec l'article 6, § 1er, d) et e), et § 5, a) et c).</p>

PROJET DE LOI MODIFIANT LA LOI DU 15 DÉCEMBRE 1980 SUR L'ACCÈS AU TERRITOIRE, LE SÉJOUR, L'ÉTABLISSEMENT ET L'ÉLOIGNEMENT DES ÉTRANGERS AFIN DE RENFORCER LA PROTECTION DE L'ORDRE PUBLIC ET DE LA SÉCURITÉ NATIONALE

28 NOVEMBRE 2016

ARTICLE DE L'ACTE DE TRANSPOSITION	TEXTE DE L'ACTE DE TRANSPOSITION	ARTICLE DE LA DIRECTIVE	TEXTE DE LA DIRECTIVE	COMMENTAIRES
				<p>trois mois à compter de la date de la première entrée, pour autant qu'ils remplissent les conditions d'entrée visées à l'article 5, paragraphe 1, points a), c), d) et e).</p> <p>3. Les paragraphes 1 et 2 ne s'appliquent pas aux visas dont la validité fait l'objet d'une limitation territoriale conformément aux dispositions du Chapitre 3 du présent Titre.</p> <p>4. Les dispositions du présent article s'appliquent sans préjudice des dispositions de l'article 22.</p> <p>Art. 20 :</p> <p>1. Les étrangers non soumis à l'obligation de visa peuvent circuler librement sur les territoires des Parties Contractantes pendant une durée maximale de trois mois au cours d'une période de six mois à compter de la date de première entrée, pour autant qu'ils remplissent les conditions d'entrée visées à l'article 5, paragraphe 1, points a), c), d) et e).</p> <p>(...)</p> <p>Art. 21 :</p> <p>1. Les étrangers titulaires d'un titre de séjour délivré par un des États membres peuvent, sous le couvert de ce titre ainsi que d'un document de voyage, ces documents étant en cours de validité, circuler librement pour une durée n'excédant pas trois mois sur toute période de six mois sur le territoire des autres États membres, pour autant qu'ils remplissent les conditions d'entrée visées à l'article 5,</p>

PROJET DE LOI MODIFIANT LA LOI DU 15 DÉCEMBRE 1980 SUR L'ACCÈS AU TERRITOIRE, LE SÉJOUR, L'ÉTABLISSEMENT ET L'ÉLOIGNEMENT DES ÉTRANGERS AFIN DE RENFORCER LA PROTECTION DE L'ORDRE PUBLIC ET DE LA SÉCURITÉ NATIONALE

28 NOVEMBRE 2016

ARTICLE DE L'ACTE DE TRANSPORTATION	TEXTE DE L'ACTE DE TRANSPORTATION	ARTICLE DE LA DIRECTIVE	TEXTE DE LA DIRECTIVE	COMMENTAIRES
<p>Art. 8.</p>	<p>2° le 5° est remplacé par ce qui suit : « 5° s'il est signalé aux fins de non-admission ou d'interdiction de séjour dans le système d'information Schengen ou dans la Banque de données Nationale Générale : ».</p>	<p>Art.3, § 1er, a), de la directive 2001/40/CE</p>	<p>1. L'éloignement visé à l'article 1er concerne les cas suivants: (...) Sans préjudice de l'article 25, paragraphe 2, de la convention de Schengen, si la personne concernée est titulaire d'un titre de séjour délivré par l'État membre d'exécution ou par un autre État membre, l'État d'exécution consulte l'État auteur et l'État qui a délivré ce titre. L'existence d'une décision d'éloignement prise dans le cadre du présent point permet le retrait du titre de séjour, dans la mesure où la législation nationale de l'État qui a délivré le titre l'autorise;</p>	<p>paragraphe 1, points a), c) et e), du règlement (CE) n° 562/2006 du Parlement européen et du Conseil du 15 mars 2006 établissant un code communautaire relatif au régime de franchissement des frontières par les personnes (code frontières Schengen) et qu'ils ne figurent pas sur la liste de signalement nationale de l'État membre concerné. (...) 2bis. Le droit à la libre circulation prévu au paragraphe 1 s'applique également aux étrangers titulaires d'un visa de long séjour en cours de validité qui a été délivré par l'un des États membres conformément à l'article 18.</p>
<p>Art. 8.</p>	<p>2° au paragraphe 4, les mots « ou dans</p>			

Page 14 sur 52

PROJET DE LOI MODIFIANT LA LOI DU 15 DÉCEMBRE 1980 SUR L'ACCÈS AU TERRITOIRE, LE SÉJOUR, L'ÉTABLISSEMENT ET L'ÉLOIGNEMENT DES ÉTRANGERS AFIN DE RENFORCER LA PROTECTION DE L'ORDRE PUBLIC ET DE LA SÉCURITÉ NATIONALE

28 NOVEMBRE 2016

ARTICLE DE L'ACTE DE TRANSPOSITION	TEXTE DE L'ACTE DE TRANSPOSITION	ARTICLE DE LA DIRECTIVE	TEXTE DE LA DIRECTIVE	COMMENTAIRES
Art. 9.	<p>la Banque de données Nationale Générale » sont insérés entre les mots « dans le système d'information Schengen » et les mots « , pour un des motifs visés au § 1er, 1° ».</p> <p>Dans l'article 19, § 4, alinéa 1er, 2°, de la même loi, remplacé par la loi du 25 avril 2007 et modifié par la loi du 19 mars 2014, les mots « menace réelle et suffisamment grave » sont remplacés par les mots « menace réelle, actuelle et suffisamment grave ».</p>	Art.12, §§ 1 ^{er} et 3ter, de la directive 2003/109/CE.	<p>1.Les États membres ne peuvent prendre une décision d'éloignement à l'encontre d'un résident de longue durée que lorsqu'il représente une menace réelle et suffisamment grave pour l'ordre public ou la sécurité publique.</p> <p>(...)</p> <p>3ter.Si le résident de longue durée bénéficie toujours d'une protection internationale dans l'État membre visé dans la remarque, il est éloigné vers cet État membre, qui, sans préjudice du droit de l'Union ou national applicable et du principe d'unité de la famille, réadmet immédiatement et sans formalités ce bénéficiaire et les membres de sa famille.</p>	<p>Cette disposition est adaptée compte tenu de la jurisprudence de la Cour de Justice portant sur les notions d'ordre public et de sécurité nationale. De cette manière, la cohérence interne de la loi est également assurée.</p>
Art. 10.	<p>Dans le Titre Ier, de la même loi, l'intitulé du Chapitre VI est remplacé par ce qui suit :</p> <p>« Chapitre VI. - Fin de séjour de plus de trois mois pour des raisons d'ordre public ou de sécurité nationale. ».</p>			
Art. 11.	<p>L'article 20, de la même loi, modifié par l'arrêté royal du 13 juillet 1992 et par les lois du 15 juillet 1996, du 26 mai 2005, du 15 septembre 2006, du 25 avril 2007 et du 19 mars 2014, est remplacé par ce qui suit :</p> <p>« Art. 20. Sans préjudice des dispositions plus favorables contenues dans un traité international et du principe de non-refoulement, le présent chapitre s'applique aux ressortissants</p>	Art.3, § 4, a), de la directive 2003/86/CE	<p>La présente directive ne porte pas atteinte aux dispositions plus favorables:</p> <p>a) des accords bilatéraux et multilatéraux entre la Communauté ou la Communauté et ses États membres, d'une part, et des pays tiers, d'autre part;</p>	

PROJET DE LOI MODIFIANT LA LOI DU 15 DÉCEMBRE 1980 SUR L'ACCÈS AU TERRITOIRE, LE SÉJOUR, L'ÉTABLISSEMENT ET L'ÉLOIGNEMENT DES ÉTRANGERS AFIN DE RENFORCER LA PROTECTION DE L'ORDRE PUBLIC ET DE LA SÉCURITÉ NATIONALE

28 NOVEMBRE 2016

ARTICLE DE L'ACTE DE TRANSDPOSITION	TEXTE DE L'ACTE DE TRANSDPOSITION	ARTICLE DE LA DIRECTIVE	TEXTE DE LA DIRECTIVE	COMMENTAIRES
ARTICLE DE L'ACTE DE TRANSDPOSITION	de pays tiers admis ou autorisés à séjourner plus de trois mois sur le territoire du Royaume. Il ne s'applique pas aux ressortissants de pays tiers qui bénéficient de la protection internationale dans le Royaume. ».	Art. 3, § 3, a) et b), de la directive 2003/109/CE	La présente directive s'applique sans préjudice des dispositions plus favorables: a) des accords bilatéraux et multilatéraux conclus entre la Communauté ou la Communauté et ses États membres, d'une part, et des pays tiers, d'autre part; b) des accords bilatéraux déjà conclus entre un État membre et un pays tiers avant la date d'entrée en vigueur de la présente directive;	
ARTICLE DE L'ACTE DE TRANSDPOSITION	de pays tiers admis ou autorisés à séjourner plus de trois mois sur le territoire du Royaume. Il ne s'applique pas aux ressortissants de pays tiers qui bénéficient de la protection internationale dans le Royaume. ».	Art. 4, § 1 ^{er} , de la directive 2009/50/CE	La présente directive s'applique sans préjudice des dispositions plus favorables: a) de la législation communautaire, y compris des accords bilatéraux ou multilatéraux conclus entre la Communauté ou entre la Communauté et ses États membres et un ou plusieurs pays tiers; b) des accords bilatéraux ou multilatéraux conclus entre un ou plusieurs États membres et un ou plusieurs pays tiers.	L'article 3, de la directive 2011/95/UE, doit être lu en combinaison avec les articles 21 et 24, de ladite directive. Dans son arrêt H.T., du 24 juin 2015, la Cour de Justice a interprété les articles 21, § 1 ^{er} , et 24, § 1 ^{er} comme suit : « Eu égard à l'ensemble des

PROJET DE LOI MODIFIANT LA LOI DU 15 DÉCEMBRE 1980 SUR L'ACCÈS AU TERRITOIRE, LE SÉJOUR, L'ÉTABLISSEMENT ET L'ÉLOIGNEMENT DES ÉTRANGERS AFIN DE RENFORCER LA PROTECTION DE L'ORDRE PUBLIC ET DE LA SÉCURITÉ NATIONALE

28 NOVEMBRE 2016

ARTICLE DE L'ACTE DE TRANSPOSITION	TEXTE DE L'ACTE DE TRANSPOSITION	ARTICLE DE LA DIRECTIVE	TEXTE DE LA DIRECTIVE	COMMENTAIRES
TRANSPOSITION			<p>dans la mesure où ces normes sont compatibles avec la présente directive.</p>	<p>considérations qui précèdent, il convient de répondre aux première et troisième questions que la directive 2004/83 doit être interprétée en ce sens qu'un titre de séjour, une fois accordé à un réfugié, peut être révoqué soit au titre de l'article 24, paragraphe 1, de cette directive, lorsqu'il existe des raisons impérieuses liées à la sécurité nationale ou à l'ordre public au sens de cette disposition, soit en application de l'article 21, paragraphe 3, de ladite directive, lorsqu'il existe des raisons d'appliquer la dérogation au principe de non-refoulement prévue à l'article 21, paragraphe 2, de cette même directive.» (arrêt H.T., du 24 juin 2015, C-373-13, EU:C:2015-413, point 55).</p>
		<p>Art.21, de la directive 2011/95/UE</p>	<p>1. Les États membres respectent le principe de non-refoulement en vertu de leurs obligations internationales. 2. Lorsque cela ne leur est pas interdit en vertu des obligations internationales visées au paragraphe 1, les États membres peuvent refouler un réfugié, qu'il soit ou ne soit pas formellement reconnu comme tel: a) lorsqu'il y a des raisons sérieuses de considérer qu'il est une menace pour la sécurité de l'État membre où il se trouve; ou b) lorsque, ayant été condamné en dernier ressort pour un crime particulièrement grave, il constitue une menace pour la société de cet État membre. 3. Les États membres peuvent refuser d'octroyer un titre de séjour à un réfugié qui entre dans le champ d'application du paragraphe 2, le</p>	

PROJET DE LOI MODIFIANT LA LOI DU 15 DÉCEMBRE 1980 SUR L'ACCÈS AU TERRITOIRE, LE SÉJOUR, L'ÉTABLISSEMENT ET L'ÉLOIGNEMENT DES ÉTRANGERS AFIN DE RENFORCER LA PROTECTION DE L'ORDRE PUBLIC ET DE LA SÉCURITÉ NATIONALE

28 NOVEMBRE 2016

ARTICLE DE L'ACTE DE TRANSPORTATION	TEXTE DE L'ACTE DE TRANSPORTATION	ARTICLE DE LA DIRECTIVE	TEXTE DE LA DIRECTIVE	COMMENTAIRES
TRANSPORTATION		Art.24, de la directive 2011/95/UE	<p>révoquer, y mettre fin ou refuser de le renouveler.</p> <p>1. Dès que possible après qu'une protection internationale a été octroyée, les États membres délivrent aux bénéficiaires du statut de réfugié un titre de séjour valable pendant une période d'au moins trois ans et renouvelable, à moins que des raisons impérieuses de sécurité nationale ou d'ordre public ne s'y opposent, et sans préjudice de l'article 21, paragraphe 3. Sans préjudice de l'article 23, paragraphe 1, il peut être délivré aux membres de la famille des bénéficiaires du statut de réfugié un titre de séjour valable pendant une période de moins de trois ans et renouvelable.</p> <p>2. Dès que possible après qu'une protection internationale a été octroyée, les États membres délivrent aux bénéficiaires du statut conféré par la protection subsidiaire et aux membres de leur famille un titre de séjour valable pendant une période d'au moins un an et renouvelable pour une période d'au moins deux ans, à moins que des raisons impérieuses de sécurité nationale ou d'ordre public ne s'y opposent.</p>	
		Art. 4, § 1, de la directive (UE) 2016/801	<p>La présente directive s'applique sans préjudice des dispositions plus favorables: a) des accords bilatéraux ou multilatéraux conclus entre l'Union ou l'Union et ses États membres, d'une part, et un ou plusieurs pays tiers, d'autre part; ou b) des accords bilatéraux ou multilatéraux conclus entre un ou plusieurs États membres et un ou plusieurs pays tiers.</p>	

PROJET DE LOI MODIFIANT LA LOI DU 15 DÉCEMBRE 1980 SUR L'ACCÈS AU TERRITOIRE, LE SÉJOUR, L'ÉTABLISSEMENT ET L'ÉLOIGNEMENT DES ÉTRANGERS AFIN DE RENFORCER LA PROTECTION DE L'ORDRE PUBLIC ET DE LA SÉCURITÉ NATIONALE

28 NOVEMBRE 2016

ARTICLE DE L'ACTE DE TRANSPORTATION	TEXTE DE L'ACTE DE TRANSPORTATION	ARTICLE DE LA DIRECTIVE	TEXTE DE LA DIRECTIVE	COMMENTAIRES
Art. 12.	<p>L'article 21, de la même loi, remplacé par la loi du 26 mai 2005 et modifié par les lois du 6 mai 2009 et du 19 mars 2014, est remplacé par ce qui suit :</p> <p>« Art. 21. Le Ministre ou son délégué peut mettre fin au séjour d'un ressortissant de pays tiers admis ou autorisé au séjour pour une durée limitée ou illimitée et lui donner l'ordre de quitter le territoire pour des raisons d'ordre public ou de sécurité nationale.</p> <p>L'alinéa 1er s'applique au ressortissant de pays tiers autorisé au séjour en vertu de l'article 61/7 sans préjudice de l'article 61/8. ».</p>	<p>Art. 6, § 2, alinéa 1er, de la directive 2003/86/CE</p>	<p>Les États membres peuvent retirer le titre de séjour d'un membre de la famille ou refuser de le renouveler pour des raisons d'ordre public, de sécurité publique ou de santé publique.</p>	
		<p>Art.22, §§ 1er, a), et 2, de la directive 2003/109/CE</p>	<p>1. Tant que le ressortissant d'un pays tiers n'a pas obtenu le statut de résident de longue durée, le deuxième État membre peut décider de refuser de renouveler le titre de séjour ou de le retirer et d'obliger la personne concernée et les membres de sa famille, conformément aux procédures, y compris d'éloignement, prévues par le droit national, à quitter son territoire dans les cas suivants:</p> <p>a) pour des raisons d'ordre public ou de sécurité publique, telles que définies à l'article 17;</p> <p>(...)</p> <p>2. Si le deuxième État membre adopte l'une des mesures visées au paragraphe 1, le premier État membre réadmet immédiatement sans formalités le résident de longue durée et les membres de sa famille. Le deuxième État membre informe le premier État membre de sa décision.</p>	
		<p>Art.14, c), de la directive 2004/81/CE (lu en combinaison avec l'article 13, §</p>	<p>Le titre de séjour peut être retiré à tout moment si les conditions relatives à la</p>	

PROJET DE LOI MODIFIANT LA LOI DU 15 DÉCEMBRE 1980 SUR L'ACCÈS AU TERRITOIRE, LE SÉJOUR, L'ÉTABLISSEMENT ET L'ÉLOIGNEMENT DES ÉTRANGERS AFIN DE RENFORCER LA PROTECTION DE L'ORDRE PUBLIC ET DE LA SÉCURITÉ NATIONALE

28 NOVEMBRE 2016

ARTICLE DE L'ACTE DE TRANSPOSITION	TEXTE DE L'ACTE DE TRANSPOSITION	ARTICLE DE LA DIRECTIVE	TEXTE DE LA DIRECTIVE	COMMENTAIRES
		1 ^{er} , de ladite directive)	délivrance ne sont plus remplies. En particulier, le titre de séjour peut être retiré dans les cas suivants: (...) c) pour des raisons liées à l'ordre public et à la protection de la sécurité intérieure, ou	
		Art.9, § 3, a), de la directive 2009/50/CE	Les États membres peuvent procéder au retrait ou refuser le renouvellement d'une carte bleue européenne délivrée en vertu de la présente directive dans les cas suivants: a) pour des raisons d'ordre public, de sécurité publique ou de santé publique;	
		Art.21, § 4, de la directive (UE) 2016/801	Les États membres peuvent retirer ou refuser de renouveler une autorisation pour des raisons d'ordre public, de sécurité publique ou de santé publique.	
Art. 13.	L'article 22, de la même loi, modifié par l'arrêté royal du 13 juillet 1992 et par la loi du 15 juillet 1996, est remplacé par ce qui suit : « Art. 22. § 1er. Le Ministre peut mettre fin au séjour des ressortissants de pays tiers suivants et leur donner l'ordre de quitter le territoire pour des raisons graves d'ordre public ou de sécurité nationale : 1° le ressortissant de pays tiers établi ; 2° le ressortissant de pays tiers qui bénéficie du statut de résident de longue durée dans le Royaume ; 3° le ressortissant de pays tiers qui est autorisé ou admis à séjourner plus de trois mois dans le Royaume depuis dix ans au moins et qui y séjourne depuis lors de manière ininterrompue. § 2. Sous réserve de l'alinéa 2, lorsqu'il est mis fin au séjour en application du paragraphe 1er d'un résident de longue	Art. 9, § 1 ^{er} , b), de la directive 2003/109/CE	Le résident de longue durée perd le droit au statut de résident de longue durée dans les cas suivants: (...) b) adoption d'une mesure d'éloignement dans les conditions prévues à l'article 12;	
		Art.12, § 3bis, de la directive 2003/109/CE	Lorsqu'un État membre décide d'éloigner un résident de longue durée dont le permis de séjour de résident de	

Page 20 sur 52

PROJET DE LOI MODIFIANT LA LOI DU 15 DÉCEMBRE 1980 SUR L'ACCÈS AU TERRITOIRE, LE SÉJOUR, L'ÉTABLISSEMENT ET L'ÉLOIGNEMENT DES ÉTRANGERS AFIN DE RENFORCER LA PROTECTION DE L'ORDRE PUBLIC ET DE LA SÉCURITÉ NATIONALE

28 NOVEMBRE 2016

ARTICLE DE L'ACTE DE TRANSPORTATION	TEXTE DE L'ACTE DE TRANSPORTATION	ARTICLE DE LA DIRECTIVE	TEXTE DE LA DIRECTIVE	COMMENTAIRES
<p>durée ayant obtenu la protection internationale dans un autre État membre, il est demandé à l'autorité compétente de cet État membre de confirmer si l'intéressé bénéficie toujours de la protection internationale. Si le résident de longue durée en bénéficie toujours, il est éloigné vers cet État membre.</p>	<p>longue durée— UE contient la remarque visée à l'article 8, paragraphe 4, il demande à l'État membre visé dans cette remarque de confirmer que la personne concernée bénéficie toujours d'une protection internationale dans ledit État membre. Cet État membre lui répond dans un délai maximal d'un mois suivant la réception de la demande d'information</p>	<p>Art.12, §3ter, de la directive 2003/109/CE</p>	<p>Si le résident de longue durée bénéficie toujours d'une protection internationale dans l'État membre visé dans la remarque, il est éloigné vers cet État membre, qui, sans préjudice du droit de l'Union ou national applicable et du principe d'unité de la famille, réadmet immédiatement et sans formalités ce bénéficiaire et les membres de sa famille.</p>	
<p>Par dérogation à l'alinéa 1er, le résident de longue durée peut être éloigné vers un autre pays que l'État membre qui lui a accordé la protection internationale lorsqu'il existe des raisons sérieuses de considérer qu'il constitue une menace pour la sécurité nationale ou lorsque, ayant été condamné définitivement pour une infraction particulièrement grave, il constitue une menace pour l'ordre public.</p>	<p>Par dérogation au paragraphe 3 ter, l'État membre qui a adopté la décision d'éloignement conserve le droit, conformément à ses obligations internationales, d'éloigner le résident de longue durée vers un pays autre que l'État membre qui lui a accordé une protection internationale, lorsque le résident de longue durée remplit les conditions prévues à l'article 21, paragraphe 2, de la directive 2004/83/CE.</p>	<p>Art.12, §3quater, de la directive 2003/109/CE</p>	<p>L'article 21, § 2, de la directive 2004/83/CE, a été remplacé et repris par l'article 21, § 2, de la directive 2011/95/UE, révisé comme suit : « Lorsque cela ne leur est pas interdit en vertu des obligations internationales visées au paragraphe 1, les États membres peuvent refouler un réfugié, qu'il soit ou ne soit pas formellement reconnu comme tel: a) lorsqu'il y a des raisons sérieuses de considérer qu'il est une menace pour la sécurité de l'État membre où il se trouve; ou b) lorsque, ayant été condamné en dernier ressort pour un crime particulièrement grave, il constitue une menace pour la société de cet État membre. »</p>	

PROJET DE LOI MODIFIANT LA LOI DU 15 DÉCEMBRE 1980 SUR L'ACCÈS AU TERRITOIRE, LE SÉJOUR, L'ÉTABLISSEMENT ET L'ÉLOIGNEMENT DES ÉTRANGERS AFIN DE RENFORCER LA PROTECTION DE L'ORDRE PUBLIC ET DE LA SÉCURITÉ NATIONALE

28 NOVEMBRE 2016

ARTICLE DE L'ACTE DE TRANSPORTATION	TEXTE DE L'ACTE DE TRANSPORTATION	ARTICLE DE LA DIRECTIVE	TEXTE DE LA DIRECTIVE	COMMENTAIRES
Art. 14.	L'intéressé ne peut en aucun cas être éloigné vers un pays où il est exposé à une violation du principe de non-refoulement.»	Art.12, § 6, de la directive 2003/109/CE (lu en combinaison avec l'art.21, § 1er, de la directive 2011/95/UE)	Le présent article est sans préjudice de l'article 21, paragraphe 1, de la directive 2004/83/CE.	L'article 21, § 1 ^{er} , de la directive 2011/95/UE prévoit que : Les États membres respectent le principe de non-refoulement en vertu de leurs obligations internationales.
	L'article 23, de la même loi, est remplacé par ce qui suit : « Art. 23. - § 1er. Les décisions de fin de séjour prises en vertu des articles 21 et 22 sont fondées exclusivement sur le comportement personnel de l'intéressé et ne peuvent être justifiées par des raisons économiques.	Art. 12, § 2, de la directive 2003/109/CE	2. La décision visée au paragraphe 1 ne peut être justifiée par des raisons économiques.	Cette disposition remplace et reprend l'article 21, § 1, de la directive 2004/83/CE
	Le comportement de l'intéressé doit représenter une menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société. Des justifications non directement liées au cas individuel concerné ou tenant à des raisons de prévention générale ne peuvent être retenues.	Art.17, § 2, de la directive 2003/109/CE	2. La décision visée au paragraphe 1 ne peut être justifiée par des raisons économiques.	
	§ 2. Il est tenu compte lors de la prise de décision de la gravité ou de la nature de l'infraction à l'ordre public ou à la sécurité nationale qu'il a commise, ou du danger qu'il représente ainsi que de la durée de son séjour dans le Royaume.	Art. 12, § 1, de la directive 2003/109/CE	Les États membres ne peuvent prendre une décision d'éloignement à l'encontre d'un résident de longue durée que lorsqu'il représente une menace réelle et suffisamment grave pour l'ordre public ou la sécurité publique.	Cette exigence a été généralisée à toutes les catégories d'étrangers visées par les nouveaux articles 21 et 22 compte tenu de la jurisprudence de la Cour de Justice sur les notions d'ordre public et de sécurité nationale.
		Art.6, § 2, alinéa 2, de la directive 2003/86/CE	Lorsqu'ils prennent une telle décision, les États membres tiennent compte, outre de l'article 17, de la gravité ou de la nature de l'infraction à l'ordre public ou à la sécurité publique commise par le membre de la famille, ou des dangers que cette personne est susceptible de causer.	
		Art.22, § 1er, a) de la directive 2003/109/CE (lu en combinaison avec l'article 17, de ladite directive)	Retrait du titre de séjour et obligation de réadmission 1. Tant que le ressortissant d'un pays tiers n'a pas obtenu le statut de	

Page 22 sur 52

PROJET DE LOI MODIFIANT LA LOI DU 15 DÉCEMBRE 1980 SUR L'ACCÈS AU TERRITOIRE, LE SÉJOUR, L'ÉTABLISSEMENT ET L'ÉLOIGNEMENT DES ÉTRANGERS AFIN DE RENFORCER LA PROTECTION DE L'ORDRE PUBLIC ET DE LA SÉCURITÉ NATIONALE

28 NOVEMBRE 2016

ARTICLE DE L'ACTE DE TRANSPOSITION	TEXTE DE L'ACTE DE TRANSPOSITION	ARTICLE DE LA DIRECTIVE	TEXTE DE LA DIRECTIVE	COMMENTAIRES
			<p>résident de longue durée, le deuxième État membre peut décider de refuser de renouveler le titre de séjour ou de le retirer et d'obliger la personne concernée et les membres de sa famille, conformément aux procédures, y compris d'éloignement, prévues par le droit national, à quitter son territoire dans les cas suivants:</p> <p>a) pour des raisons d'ordre public ou de sécurité publique, telles que définies à l'article 17;</p>	
	<p>Il est tenu compte aussi de l'existence de liens avec son pays de résidence ou de l'absence de lien avec son pays d'origine, de son âge et des conséquences pour lui et les membres de sa famille. ».</p>	Art.17, § 1er, alinéa 2, de la directive 2003/109/CE	<p>Lorsqu'il prend la décision pertinente, l'État membre tient compte de la gravité ou de la nature de l'infraction que soit le résident de longue durée, soit le ou les membres de sa famille, a ou ont commise contre l'ordre public ou la sécurité publique, ou du danger représenté par la personne concernée.</p> <p>Les États membres prennent dûment en considération la nature et la solidité des liens familiaux de la personne et sa durée de résidence dans l'État membre, ainsi que l'existence d'attachés familiales, culturelles ou sociales avec son pays d'origine, dans les cas de rejet d'une demande, de retrait ou de renouvellement du titre de séjour, ainsi qu'en cas d'adoption d'une mesure d'éloignement du regroupant ou des membres de sa famille.</p>	
		Art. 12, § 3, de la directive 2003/109/CE	<p>3. Avant de prendre une décision d'éloignement à l'encontre d'un résident de longue durée, les États membres prennent en compte les éléments suivants:</p> <p>a) la durée de la résidence sur leur territoire;</p> <p>b) l'âge de la personne concernée;</p>	

PROJET DE LOI MODIFIANT LA LOI DU 15 DÉCEMBRE 1980 SUR L'ACCÈS AU TERRITOIRE, LE SÉJOUR, L'ÉTABLISSEMENT ET L'ÉLOIGNEMENT DES ÉTRANGERS AFIN DE RENFORCER LA PROTECTION DE L'ORDRE PUBLIC ET DE LA SÉCURITÉ NATIONALE

28 NOVEMBRE 2016

ARTICLE DE L'ACTE DE TRANSDPOSITION	TEXTE DE L'ACTE DE TRANSDPOSITION	ARTICLE DE LA DIRECTIVE	TEXTE DE LA DIRECTIVE	COMMENTAIRES
<p>Art. 15.</p>	<p>L'article 24, de la même loi, est remplacé par ce qui suit : « Art. 24. Les dispositions de l'article 7, alinéas 2 à 8, et du Titre Illiquater, s'appliquent au ressortissant de pays tiers qui fait l'objet d'un ordre de quitter le territoire en application des articles 21 ou 22. ».</p>	<p>Art.2. § 1er, de la directive 2008/115/CE</p>	<p>c) les conséquences pour elle et pour les membres de sa famille; d) les liens avec le pays de résidence ou l'absence de liens avec le pays d'origine. La présente directive s'applique aux ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier sur le territoire d'un État membre.</p>	
	<p>Art. 6, § 6, de la directive 2008/115/CE</p>		<p>La présente directive n'empêche pas les États membres d'adopter une décision portant sur la fin du séjour régulier en même temps qu'une décision de retour et/ou une décision d'éloignement et/ou d'interdiction d'entrée dans le cadre d'une même décision ou d'un même acte de nature administrative ou judiciaire, conformément à leur législation nationale, sans préjudice des garanties procédurales offertes au titre du chapitre III ainsi que d'autres dispositions pertinentes du droit communautaire et du droit national.</p>	
	<p>Dans le Titre Ier, de la même loi, il est inséré un Chapitre Vbis, qui comprend les articles 25 et 26, intitulé comme suit : « Chapitre Vbis. - Mesures de sûreté. »</p>	<p>Art.6, § 1er, de la directive 2008/115/CE</p>	<p>Les États membres prennent une décision de retour à l'encontre de tout ressortissant d'un pays tiers en séjour irrégulier sur leur territoire, sans préjudice des exceptions visées aux paragraphes 2 à 5.</p>	
<p>Art. 17.</p>	<p>L'article 25, de la même loi, modifié par l'arrêté royal du 13 juillet 1992 et par les lois du 6 mai 1993, du 15 juillet</p>			

Page 24 sur 52

PROJET DE LOI MODIFIANT LA LOI DU 15 DÉCEMBRE 1980 SUR L'ACCÈS AU TERRITOIRE, LE SÉJOUR, L'ÉTABLISSEMENT ET L'ÉLOIGNEMENT DES ÉTRANGERS AFIN DE RENFORCER LA PROTECTION DE L'ORDRE PUBLIC ET DE LA SÉCURITÉ NATIONALE

28 NOVEMBRE 2016

ARTICLE DE L'ACTE DE TRANSDISPOSITION	TEXTE DE L'ACTE DE TRANSDISPOSITION	ARTICLE DE LA DIRECTIVE	TEXTE DE LA DIRECTIVE	COMMENTAIRES
Art. 18.	<p>1996, du 29 avril 1999 et du 6 mai 2009, est remplacé par ce qui suit :</p> <p>« Art. 25. L'étranger qui fait l'objet d'une interdiction d'entrée en vertu de la présente loi est signalé dans la Banque de données Nationale Générale aux fins de non-admission ou d'interdiction de séjour sur le territoire. Il est également signalé dans le système d'information Schengen aux fins de non-admission ou d'interdiction de séjour dans l'espace Schengen, conformément au Règlement (CE) n° 1987/2006 du Parlement européen et du Conseil du 20 décembre 2006 sur l'établissement, le fonctionnement et l'utilisation du système d'information Schengen de deuxième génération (SIS II) et aux actes de l'Union européenne pris en exécution de celui-ci. ».</p>	Art. 27, § 1 ^{er} , de la directive 2004/38/CE	<p>Sous réserve des dispositions du présent chapitre, les États membres peuvent restreindre la liberté de circulation et de séjour d'un citoyen de l'Union ou d'un membre de sa famille, quelle que soit sa nationalité, pour des raisons d'ordre public, de sécurité publique ou de santé publique. Ces raisons ne peuvent être invoquées à des fins économiques.</p>	
Art. 18.	<p>L'article 26, de la même loi, est remplacé par ce qui suit :</p> <p>« Art. 26. Dans les cas où l'étranger a porté atteinte à l'ordre public ou à la sécurité nationale, le Ministre peut lui enjoindre de quitter des lieux déterminés, d'en demeurer éloigné ou de résider en un lieu déterminé. Si l'étranger ne respecte pas les obligations qui lui sont imposées en vertu de l'alinéa 1er, il peut être mis fin à son séjour et l'ordre de quitter le territoire peut lui être donné conformément à la présente loi. ».</p>	Art. 33, de la directive 2011/95/UE	<p>Les États membres permettent aux bénéficiaires d'une protection internationale de circuler librement à l'intérieur de leur territoire, dans les mêmes conditions et avec les mêmes restrictions que celles qui sont prévues</p>	

PROJET DE LOI MODIFIANT LA LOI DU 15 DÉCEMBRE 1980 SUR L'ACCÈS AU TERRITOIRE, LE SÉJOUR, L'ÉTABLISSEMENT ET L'ÉLOIGNEMENT DES ÉTRANGERS AFIN DE RENFORCER LA PROTECTION DE L'ORDRE PUBLIC ET DE LA SÉCURITÉ NATIONALE

28 NOVEMBRE 2016

ARTICLE DE L'ACTE DE TRANSDPOSITION	TEXTE DE L'ACTE DE TRANSDPOSITION	ARTICLE DE LA DIRECTIVE	TEXTE DE LA DIRECTIVE	COMMENTAIRES
Art. 19.	<p>L'article 27, § 1er, alinéa 1er, de la même loi, modifié par les lois du 15 juillet 1996 et du 1er septembre 2004, est remplacé par ce qui suit :</p> <p>« L'étranger qui fait l'objet d'une mesure d'éloignement et qui n'a pas obtenu le délai imparti peut être ramené par la contrainte à la frontière de son choix, à l'exception en principe de la frontière des États parties à une convention internationale relative au franchissement des frontières extérieures, liant la Belgique, ou être embarqué vers une destination de son choix, à l'exclusion de ces États. ».</p>	Art. 8, § 1 ^{er} , de la directive 2008/115/CE	<p>pour les ressortissants d'autres pays tiers résidant légalement sur leur territoire.</p> <p>Les États membres prennent toutes les mesures nécessaires pour exécuter la décision de retour si aucun délai n'a été accordé pour un départ volontaire conformément à l'article 7, paragraphe 4, ou si l'obligation de retour n'a pas été respectée dans le délai accordé pour le départ volontaire conformément à l'article 7.</p>	
Art. 20.	<p>À l'article 30bis, § 2, de la même loi, inséré par la loi du 27 décembre 2004 et modifié par les lois du 15 septembre 2006 et du 25 avril 2007, les modifications suivantes sont apportées :</p> <p>1° au 1°, les mots «, à l'exception de l'étranger visé par l'article 10, § 1er, alinéa 1er, 1° et 4° à 7°, ou par l'article 40bis ou 40ter » sont abrogés ;</p> <p>2° au 2°, les mots «, à l'exception de l'étranger visé par l'article 10, § 1er, alinéa 1er, 1° et 4° à 7°, ou par l'article 40bis ou 40ter » sont abrogés ;</p> <p>3° le 3° est remplacé par ce qui suit :</p> <p>« 3° l'étranger qui fait l'objet d'une mesure d'éloignement ou de refoulement. » ;</p> <p>4° le 4° est abrogé.</p>			
Art.21.	<p>L'article 42ter, § 1er, alinéa 1er, de la même loi, inséré par la loi du 25 avril</p>	Art.35, de la directive 2004/38/CE	<p>Les États membres peuvent adopter les mesures nécessaires pour refuser,</p>	<p>Conformément à la jurisprudence de la Cour de Justice, les membres de la</p>

PROJET DE LOI MODIFIANT LA LOI DU 15 DÉCEMBRE 1980 SUR L'ACCÈS AU TERRITOIRE, LE SÉJOUR, L'ÉTABLISSEMENT ET L'ÉLOIGNEMENT DES ÉTRANGERS AFIN DE RENFORCER LA PROTECTION DE L'ORDRE PUBLIC ET DE LA SÉCURITÉ NATIONALE

28 NOVEMBRE 2016

ARTICLE DE L'ACTE DE TRANSPORTATION	TEXTE DE L'ACTE DE TRANSPORTATION	ARTICLE DE LA DIRECTIVE	TEXTE DE LA DIRECTIVE	COMMENTAIRES
Art.22.	<p>2007, remplacé par la loi du 8 juillet 2011 et modifié par la loi du 28 juin 2013, est complété par le 6° rédigé comme suit :</p> <p>« 6° le Ministre ou son délégué retire au citoyen de l'Union accompagné ou rejoint son séjour conformément à l'article 44. ».</p>	Art.35, de la directive 2004/38/CE	<p>annuler ou retirer tout droit conféré par la présente directive en cas d'abus de droit ou de fraude, tels que les mariages de complaisance. (...)</p>	<p>famille n'ont qu'un droit dérivé découlant du droit dont disposent les citoyens de l'Union à la famille desquelles ils « appartiennent. Elle a déjà dit que : « (...) il convient de relever que, dans la mesure où un citoyen de l'Union telle que Mme McCarthy ne relève pas de la notion de bénéficiaire au sens de l'article 3, paragraphe 1, de la directive 2004/38, son conjoint ne relève pas non plus de cette notion, étant donné que les droits conférés par cette directive aux membres de la famille d'un bénéficiaire de celle-ci sont non pas des droits propres auxdits membres, mais des droits dérivés, acquis en leur qualité de membre de la famille du bénéficiaire (...) » (C-434/09, du 5 mai 2011).</p>
Art.22.	<p>L'article 42quater, § 1er, alinéa 1er, de la même loi, inséré par la loi du 25 avril 2007, remplacé par la loi du 8 juillet 2011 et modifié par les lois du 28 juin 2013 et du 4 mai 2016, est complété par le 6° rédigé comme suit :</p> <p>« 6° le Ministre ou son délégué retire au citoyen de l'Union accompagné ou rejoint son séjour conformément à l'article 44. ».</p>	Art.35, de la directive 2004/38/CE	<p>Les États membres peuvent adopter les mesures nécessaires pour refuser, annuler ou retirer tout droit conféré par la présente directive en cas d'abus de droit ou de fraude, tels que les mariages de complaisance. (...)</p>	<p>Conformément à la jurisprudence de la Cour de Justice, les membres de la famille n'ont qu'un droit dérivé découlant du droit dont disposent les citoyens de l'Union à la famille desquelles ils « appartiennent. Elle a déjà dit que : « (...) il convient de relever que, dans la mesure où un citoyen de l'Union telle que Mme McCarthy ne relève pas de la notion de bénéficiaire au sens de l'article 3, paragraphe 1, de la directive 2004/38, son conjoint ne relève pas non plus de cette notion, étant donné que les droits conférés par cette directive aux membres de la famille d'un bénéficiaire de celle-ci sont non pas des droits propres auxdits membres, mais des droits dérivés, acquis en leur qualité de membre de la famille du bénéficiaire (...) » (C-434/09, du 5 mai 2011).</p>

PROJET DE LOI MODIFIANT LA LOI DU 15 DÉCEMBRE 1980 SUR L'ACCÈS AU TERRITOIRE, LE SÉJOUR, L'ÉTABLISSEMENT ET L'ÉLOIGNEMENT DES ÉTRANGERS AFIN DE RENFORCER LA PROTECTION DE L'ORDRE PUBLIC ET DE LA SÉCURITÉ NATIONALE

28 NOVEMBRE 2016

ARTICLE DE L'ACTE DE TRANSDPOSITION	TEXTE DE L'ACTE DE TRANSDPOSITION	ARTICLE DE LA DIRECTIVE	TEXTE DE LA DIRECTIVE	COMMENTAIRES
Art. 23.	L'article 42septies, de la même loi, inséré par la loi du 25 avril 2007 et remplacé par la loi du 8 juillet 2011, est abrogé.			(...)» (C-434/09, du 5 mai 2011). Cette disposition ne constitue pas la transposition d'une directive européenne
Art. 24.	L'article 43, de la même loi, modifié par les lois du 25 avril 2007 et du 19 mars 2014, est remplacé par ce qui suit : « Art. 43. § 1er Le Ministre ou son délégué peut refuser l'entrée et le séjour aux citoyens de l'Union et aux membres de leurs familles et leur donner l'ordre de quitter le territoire : 1° lorsqu'ils ont eu recours à des informations fausses ou trompeuses ou à des documents faux ou falsifiés, ou lorsqu'ils ont eu recours à la fraude ou à d'autres moyens illégaux qui contribuent à l'obtention du séjour ; 2° pour des raisons d'ordre public, de sécurité nationale ou de santé publique.	Art. 35, de la directive 2004/38/CE	Les États membres peuvent adopter les mesures nécessaires pour refuser, annuler ou retirer tout droit conféré par la présente directive en cas d'abus de droit ou de fraude, tels que les mariages de complaisance. (...)	
		Art. 27, § 1er, de la directive 2004/38/CE	Sous réserve des dispositions du présent chapitre, les États membres peuvent restreindre la liberté de circulation et de séjour d'un citoyen de l'Union ou d'un membre de sa famille, quelle que soit sa nationalité, pour des raisons d'ordre public, de sécurité publique ou de santé publique. (...)	
	§ 2. Lorsque le Ministre ou son délégué envisage de prendre une décision visée au paragraphe 1er, il tient compte de la durée du séjour du citoyen de l'Union ou du membre de sa famille sur le territoire du Royaume, de son âge, de son état de santé, de sa situation familiale et économique, de son intégration sociale et culturelle dans le Royaume et de l'intensité de ses liens avec son pays d'origine. ».	Art. 28, § 1er, de la directive 2004/38/CE	Avant de prendre une décision d'éloignement du territoire pour des raisons d'ordre public ou de sécurité publique, l'État membre d'accueil tient compte notamment de la durée du séjour de l'intéressé sur son territoire, de son âge, de son état de santé, de sa situation familiale et économique, de son intégration sociale et culturelle dans l'État membre d'accueil et de l'intensité de ses liens avec son pays	

Page 28 sur 52

PROJET DE LOI MODIFIANT LA LOI DU 15 DÉCEMBRE 1980 SUR L'ACCÈS AU TERRITOIRE, LE SÉJOUR, L'ÉTABLISSEMENT ET L'ÉLOIGNEMENT DES ÉTRANGERS AFIN DE RENFORCER LA PROTECTION DE L'ORDRE PUBLIC ET DE LA SÉCURITÉ NATIONALE

28 NOVEMBRE 2016

ARTICLE DE L'ACTE DE TRANSDPOSITION	TEXTE DE L'ACTE DE TRANSDPOSITION	ARTICLE DE LA DIRECTIVE	TEXTE DE LA DIRECTIVE	COMMENTAIRES
Art. 25.	<p>L'article 44, de la même loi, abrogé par la loi du 15 septembre 2006, est rétabli dans la rédaction suivante :</p> <p>« Art. 44. § 1er. Le Ministre ou son délégué peut retirer le séjour aux citoyens de l'Union et aux membres de leurs familles et leur donner l'ordre de quitter le territoire lorsqu'ils ont fait usage d'informations fausses ou trompeuses ou de documents faux ou falsifiés, ou lorsqu'ils ont eu recours à la fraude ou à d'autres moyens illégaux qui contribuent à l'obtention du séjour.</p> <p>§ 2. Lorsque le Ministre ou son délégué envisage de prendre une décision visée au paragraphe 1er, il tient compte de la durée du séjour du citoyen de l'Union ou du membre de sa famille sur le territoire du Royaume, de son âge, de son état de santé, de sa situation familiale et économique, de son intégration sociale et culturelle dans le Royaume et de l'intensité de ses liens avec son pays d'origine. ».</p>	<p>Art. 35, de la directive 2004/38/CE</p>	<p>d'origine.</p> <p>Les États membres peuvent adopter les mesures nécessaires pour refuser, annuler ou retirer tout droit conféré par la présente directive en cas d'abus de droit ou de fraude, tels que les mariages de complaisance. (...)</p>	
Art. 26.	<p>L'article 44bis, de la même loi, inséré par la loi du 15 juillet 1996 et abrogé par la loi du 25 avril 2007, est rétabli dans la rédaction suivante :</p> <p>« Art. 44bis. § 1er. Sans préjudice des paragraphes 2 et 3, le Ministre ou son délégué peut mettre fin au séjour des citoyens de l'Union et des membres de leurs familles et leur donner l'ordre de quitter le territoire pour des raisons d'ordre public, de sécurité nationale ou de santé publique.</p>	<p>Art. 28, § 1er, de la directive 2004/38/CE</p>	<p>Avant de prendre une décision d'éloignement du territoire pour des raisons d'ordre public ou de sécurité publique, l'État membre d'accueil tient compte notamment de la durée du séjour de l'intéressé sur son territoire, de son âge, de son état de santé, de sa situation familiale et économique, de son intégration sociale et culturelle dans l'État membre d'accueil et de l'intensité de ses liens avec son pays d'origine.</p>	
	<p>L'article 44bis, de la même loi, inséré par la loi du 15 juillet 1996 et abrogé par la loi du 25 avril 2007, est rétabli dans la rédaction suivante :</p> <p>« Art. 44bis. § 1er. Sans préjudice des paragraphes 2 et 3, le Ministre ou son délégué peut mettre fin au séjour des citoyens de l'Union et des membres de leurs familles et leur donner l'ordre de quitter le territoire pour des raisons d'ordre public, de sécurité nationale ou de santé publique.</p>	<p>Art. 27, § 1er, de la directive 2004/38/CE</p>	<p>Sous réserve des dispositions du présent chapitre, les États membres peuvent restreindre la liberté de circulation et de séjour d'un citoyen de l'Union ou d'un membre de sa famille, quelle que soit sa nationalité, pour des raisons d'ordre public, de sécurité publique ou de santé publique. (...)</p>	

PROJET DE LOI MODIFIANT LA LOI DU 15 DÉCEMBRE 1980 SUR L'ACCÈS AU TERRITOIRE, LE SÉJOUR, L'ÉTABLISSEMENT ET L'ÉLOIGNEMENT DES ÉTRANGERS AFIN DE RENFORCER LA PROTECTION DE L'ORDRE PUBLIC ET DE LA SÉCURITÉ NATIONALE

28 NOVEMBRE 2016

ARTICLE DE L'ACTE DE TRANSDPOSITION	TEXTE DE L'ACTE DE TRANSDPOSITION	ARTICLE DE LA DIRECTIVE	TEXTE DE LA DIRECTIVE	COMMENTAIRES
	<p>§ 2. Le Ministre peut mettre fin au séjour des citoyens de l'Union et des membres de leurs familles ayant acquis le séjour permanent conformément aux articles 42quinquies et 42sexies et leur donner l'ordre de quitter le territoire uniquement pour des raisons graves d'ordre public ou de sécurité nationale.</p>	<p>Art. 28, § 2, de la directive 2004/38/CE</p>	<p>L'État membre d'accueil ne peut pas prendre une décision d'éloignement du territoire à l'encontre d'un citoyen de l'Union ou des membres de sa famille, quelle que soit leur nationalité, qui ont acquis un droit de séjour permanent sur son territoire sauf pour des raisons impérieuses d'ordre public ou de sécurité publique.</p>	
	<p>§ 3. Le Ministre peut mettre fin au séjour des citoyens de l'Union suivants et leur donner l'ordre de quitter le territoire uniquement pour des raisons impérieuses de sécurité nationale :</p> <p>1° les citoyens de l'Union qui ont séjourné sur le territoire du Royaume pendant les dix années précédentes ;</p> <p>2° les citoyens de l'Union qui sont mineurs d'âge sauf si la décision est nécessaire dans l'intérêt de l'enfant, comme prévu dans la Convention des Nations unies sur les droits de l'enfant du 20 novembre 1989.</p>	<p>Art. 28, § 3, de la directive 2004/38/CE</p>	<p>Une décision d'éloignement ne peut être prise à l'encontre des citoyens de l'Union, quelle que soit leur nationalité, à moins que la décision ne se fonde sur des motifs graves de sécurité publique définis par les États membres, si ceux-ci :</p> <p>a) ont séjourné dans l'État membre d'accueil pendant les dix années précédentes ; ou</p> <p>b) sont mineurs, sauf si l'éloignement est nécessaire dans l'intérêt de l'enfant, comme prévu dans la convention des Nations unies sur les droits de l'enfant du 20 novembre 1989.</p>	
	<p>§ 4. Lorsque le Ministre ou son délégué envisage de prendre une décision visée aux paragraphes 1er, 2 ou 3, il tient compte de la durée du séjour du citoyen de l'Union ou du membre de sa famille sur le territoire du Royaume, de son âge, de son état de santé, de sa situation familiale et économique, de son intégration sociale et culturelle dans le Royaume et de l'intensité de ses liens avec son pays d'origine. ».</p>	<p>Art. 28, § 1er, de la directive 2004/38/CE</p>	<p>Avant de prendre une décision d'éloignement du territoire pour des raisons d'ordre public ou de sécurité publique, l'État membre d'accueil tient compte notamment de la durée du séjour de l'intéressé sur son territoire, de son âge, de son état de santé, de sa situation familiale et économique, de son intégration sociale et culturelle dans l'État membre d'accueil et de l'intensité de ses liens avec son pays d'origine.</p>	
<p>Art. 27.</p>	<p>Dans la même loi, il est inséré un article 44ter, rédigé comme suit : « Art. 44ter. L'ordre de quitter le</p>	<p>Art. 30, § 3, de la directive 2004/38/CE</p>	<p>La notification comporte l'indication de la juridiction ou de l'autorité administrative devant laquelle</p>	

Page 30 sur 52

PROJET DE LOI MODIFIANT LA LOI DU 15 DÉCEMBRE 1980 SUR L'ACCÈS AU TERRITOIRE, LE SÉJOUR, L'ÉTABLISSEMENT ET L'ÉLOIGNEMENT DES ÉTRANGERS AFIN DE RENFORCER LA PROTECTION DE L'ORDRE PUBLIC ET DE LA SÉCURITÉ NATIONALE

28 NOVEMBRE 2016

ARTICLE DE L'ACTE DE TRANSPORTATION	TEXTE DE L'ACTE DE TRANSPORTATION	ARTICLE DE LA DIRECTIVE	TEXTE DE LA DIRECTIVE	COMMENTAIRES
Art. 28.	<p>territoire délivré à un citoyen de l'Union ou à un membre de sa famille indique le délai endéans lequel il doit quitter le territoire du Royaume. Sauf en cas d'urgence dûment justifié, ce délai ne peut pas être inférieur à un mois à compter de la notification de la décision.</p> <p>Le délai visé à l'alinéa 1er peut être prolongé par le Ministre ou son délégué lorsque :</p> <p>1° le retour volontaire ne peut se réaliser dans ledit délai ; ou</p> <p>2° les circonstances propres à la situation de l'intéressé le justifient.</p> <p>La demande visant à obtenir une prolongation du délai pour quitter le territoire du Royaume doit être introduite par le citoyen de l'Union ou le membre de sa famille auprès du Ministre ou de son délégué. ».</p>		<p>l'intéressé peut introduire un recours ainsi que du délai de recours et, le cas échéant, l'indication du délai imparti pour quitter le territoire de l'État membre. Sauf en cas d'urgence dûment justifié, ce délai ne peut être inférieur à un mois à compter de la date de notification.</p>	<p>Cette disposition ne constitue pas la transposition d'une directive européenne</p>
Art. 29.	<p>Dans la même loi, il est inséré un article 44quater, rédigé comme suit :</p> <p>« Art. 44quater. Aussi longtemps que le délai visé à l'article 44ter court, le citoyen de l'Union ou le membre de sa famille ne peut pas faire l'objet d'un éloignement forcé.</p> <p>Pour éviter tout risque de fuite pendant le délai visé à l'article 44ter, le citoyen de l'Union ou le membre de sa famille peut être contraint à remplir des mesures préventives. Le Roi est habilité à déterminer ces mesures par un arrêté délibéré en Conseil des ministres. ».</p>			<p>Cette disposition ne constitue pas la transposition d'une directive européenne</p>
Art. 29.	<p>Dans la même loi, il est inséré un article 44quinquies, rédigé comme suit :</p> <p>« Art. 44quinquies. § 1er. Le Ministre</p>			<p>Cette disposition ne constitue pas la transposition d'une directive européenne</p>

PROJET DE LOI MODIFIANT LA LOI DU 15 DÉCEMBRE 1980 SUR L'ACCÈS AU TERRITOIRE, LE SÉJOUR, L'ÉTABLISSEMENT ET L'ÉLOIGNEMENT DES ÉTRANGERS AFIN DE RENFORCER LA PROTECTION DE L'ORDRE PUBLIC ET DE LA SÉCURITÉ NATIONALE

28 NOVEMBRE 2016

ARTICLE DE L'ACTE DE TRANSPORTATION	TEXTE DE L'ACTE DE TRANSPORTATION	ARTICLE DE LA DIRECTIVE	TEXTE DE LA DIRECTIVE	COMMENTAIRES
	<p>ou son délégué prend toutes les mesures nécessaires pour exécuter l'ordre de quitter le territoire lorsque :</p> <p>1° aucun délai n'a été octroyé au citoyen de l'Union ou au membre de sa famille pour quitter le territoire du Royaume ;</p> <p>2° le citoyen de l'Union ou le membre de sa famille n'a pas quitté le territoire du Royaume dans le délai qui lui était octroyé ;</p> <p>3° avant l'écoulement du délai octroyé pour quitter le territoire du Royaume, le citoyen de l'Union ou le membre de sa famille présente un risque de fuite, n'a pas respecté les mesures préventives imposées ou constitue une menace pour l'ordre public ou la sécurité nationale.</p> <p>§ 2. Lorsque le citoyen de l'Union ou le membre de sa famille s'oppose à son éloignement ou lorsqu'il présente un risque de dangerosité lors de son éloignement, il est procédé à son retour forcé, le cas échéant avec escorte. Des mesures coercitives peuvent alors être utilisées à son égard dans le respect des articles 1er et 37 de la loi du 5 août 1992 sur la fonction de police.</p> <p>Lorsque l'éloignement est exécuté par voie aérienne, les mesures sont prises conformément aux orientations communes d'éloignement par voie aérienne annexées à la décision 2004/573/CE.</p> <p>§ 3. Le Roi désigne par un arrêté délibéré en Conseil des ministres, l'instance chargée d'assurer le contrôle des retours forcés et détermine les modalités de ce contrôle. Cette</p>			

PROJET DE LOI MODIFIANT LA LOI DU 15 DÉCEMBRE 1980 SUR L'ACCÈS AU TERRITOIRE, LE SÉJOUR, L'ÉTABLISSEMENT ET L'ÉLOIGNEMENT DES ÉTRANGERS AFIN DE RENFORCER LA PROTECTION DE L'ORDRE PUBLIC ET DE LA SÉCURITÉ NATIONALE

28 NOVEMBRE 2016

ARTICLE DE L'ACTE DE TRANSPORTATION	TEXTE DE L'ACTE DE TRANSPORTATION	ARTICLE DE LA DIRECTIVE	TEXTE DE LA DIRECTIVE	COMMENTAIRES
<p>Art. 30.</p>	<p>instance est indépendante des autorités compétentes en matière d'éloignement. ».</p>			
	<p>Dans la même loi, il est inséré un article 44sexies, rédigé comme suit :</p>			<p>Cette disposition ne constitue pas la transposition d'une directive européenne</p>
	<p>« Art. 44sexies. Lorsque les circonstances propres à chaque cas le justifient, le Ministre ou son délégué peut reporter temporairement l'éloignement. Il en informe l'intéressé. Pour éviter tout risque de fuite, le citoyen de l'Union ou le membre de sa famille peut être contraint à remplir des mesures préventives. Le Roi est habilité à déterminer ces mesures par un arrêté délibéré en Conseil des ministres. Le Ministre ou son délégué, peut, dans les mêmes cas, assigner à résidence le citoyen de l'Union ou le membre de sa famille pendant le temps nécessaire à l'exécution de cette mesure. ».</p>			
	<p>Dans la même loi, il est inséré un article 44septies, rédigé comme suit :</p>			<p>Cette disposition ne constitue pas la transposition d'une directive européenne</p>
	<p>« Art. 44septies. § 1er. Si des raisons d'ordre public, de sécurité nationale ou de santé publique l'exigent et à moins que d'autres mesures moins coercitives puissent s'appliquer efficacement, les citoyens de l'Union et les membres de leurs familles peuvent, en vue de garantir l'exécution de la mesure d'éloignement, être maintenu pendant le temps strictement nécessaire à l'exécution de la mesure sans que la durée du maintien ne puisse dépasser deux mois. Toutefois, le Ministre ou son délégué peut prolonger la durée de ce maintien</p>			

PROJET DE LOI MODIFIANT LA LOI DU 15 DÉCEMBRE 1980 SUR L'ACCÈS AU TERRITOIRE, LE SÉJOUR, L'ÉTABLISSEMENT ET L'ÉLOIGNEMENT DES ÉTRANGERS AFIN DE RENFORCER LA PROTECTION DE L'ORDRE PUBLIC ET DE LA SÉCURITÉ NATIONALE

28 NOVEMBRE 2016

ARTICLE DE L'ACTE DE TRANSDPOSITION	TEXTE DE L'ACTE DE TRANSDPOSITION	ARTICLE DE LA DIRECTIVE	TEXTE DE LA DIRECTIVE	COMMENTAIRES
	<p>par période de deux mois, lorsque les démarches nécessaires en vue de l'éloignement de l'étranger ont été entreprises dans les sept jours ouvrables du maintien du citoyen de l'Union ou du membre de sa famille, qu'elles sont poursuivies avec toute la diligence requise et qu'il subsiste toujours une possibilité d'éloigner effectivement l'intéressé dans un délai raisonnable. Après une première prolongation, la décision de prolonger la durée du maintien peut être prise uniquement par le Ministre.</p> <p>Après cinq mois, le citoyen de l'Union ou le membre de sa famille doit être mis en liberté. Dans le cas où la sauvegarde de l'ordre public ou la sécurité nationale l'exige, le maintien peut être prolongé chaque fois d'un mois sans toutefois que la durée totale du maintien puisse dépasser huit mois.</p> <p>§ 2. Le citoyen de l'Union ou le membre de sa famille visé au paragraphe 1er peut introduire un recours à l'encontre de la décision de maintien dont il fait l'objet, conformément aux articles 71 et suivants. ».</p>			
Art. 32.	<p>Dans la même loi, il est inséré un article 44octies, rédigé comme suit :</p> <p>« Art. 44octies. Ne peuvent être maintenus dans les lieux au sens de l'article 74/8, § 2 :</p> <p>1° les citoyens de l'Union mineurs d'âge non accompagnés ;</p> <p>2° les membres de la famille d'un citoyen de l'Union mineurs d'âge non accompagnés ;</p> <p>3° les familles des citoyens de l'Union</p>			<p>Cette disposition ne constitue pas la transposition d'une directive européenne</p>

Page 34 sur 52

PROJET DE LOI MODIFIANT LA LOI DU 15 DÉCEMBRE 1980 SUR L'ACCÈS AU TERRITOIRE, LE SÉJOUR, L'ÉTABLISSEMENT ET L'ÉLOIGNEMENT DES ÉTRANGERS AFIN DE RENFORCER LA PROTECTION DE L'ORDRE PUBLIC ET DE LA SÉCURITÉ NATIONALE

28 NOVEMBRE 2016

ARTICLE DE L'ACTE DE TRANSMISSION	TEXTE DE L'ACTE DE TRANSMISSION	ARTICLE DE LA DIRECTIVE	TEXTE DE LA DIRECTIVE	COMMENTAIRES
Art. 33.	<p>lorsqu'elles se composent d'au moins un mineur d'âge. ».</p> <p>Dans la même loi, il est inséré un article 44nonies, rédigé comme suit : « Art. 44nonies. Le Ministre ou son délégué peut assortir les décisions visées aux articles 43, § 1er, alinéa 1er, 2°, et 44bis d'une interdiction d'entrée sur le territoire du Royaume dont la durée est déterminée par lui en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas. La durée de l'interdiction d'entrée ne peut pas dépasser cinq ans sauf si le citoyen de l'Union ou le membre de sa famille constitue une menace grave pour l'ordre public ou la sécurité nationale. ».</p>	Art. 32, de la directive 2004/38/CE	<p>1. Les personnes faisant l'objet d'une décision d'interdiction du territoire pour des raisons d'ordre public, de sécurité publique ou de santé publique peuvent introduire une demande de levée de l'interdiction d'accès au territoire après un délai raisonnable, en fonction des circonstances, et en tout cas après trois ans à compter de l'exécution de la décision définitive d'interdiction qui a été valablement prise au sens du droit communautaire, en invoquant des moyens tendant à établir un changement matériel des circonstances qui avaient justifié la décision d'interdiction du territoire à leur rencontre. L'État membre concerné se prononce sur cette demande dans un délai de six mois à compter de son introduction. 2. Les personnes visées au paragraphe 1 n'ont aucun droit d'accès au territoire de l'État membre concerné pendant l'examen de leur demande.</p>	
Art. 34.	<p>Dans la même loi, il est inséré un article 44decies, rédigé comme suit : « Art. 44decies. § 1er. Le citoyen de l'Union ou le membre de sa famille faisant l'objet d'une décision d'interdiction d'entrée sur le territoire du Royaume peut en demander la suspension ou la levée après un délai</p>	Ar. 15, § 3, de la directive 2004/38/CE	<p>L'État membre d'accueil ne peut pas assortir la décision d'éloignement visée au paragraphe 1 d'une interdiction d'entrée sur le territoire.</p> <p>1. Les personnes faisant l'objet d'une décision d'interdiction du territoire pour des raisons d'ordre public, de sécurité publique ou de santé publique peuvent introduire une demande de levée de l'interdiction d'accès au territoire après un délai raisonnable, en fonction des circonstances, et en tout</p>	

PROJET DE LOI MODIFIANT LA LOI DU 15 DÉCEMBRE 1980 SUR L'ACCÈS AU TERRITOIRE, LE SÉJOUR, L'ÉTABLISSEMENT ET L'ÉLOIGNEMENT DES ÉTRANGERS AFIN DE RENFORCER LA PROTECTION DE L'ORDRE PUBLIC ET DE LA SÉCURITÉ NATIONALE

28 NOVEMBRE 2016

ARTICLE DE L'ACTE DE TRANSPORTATION	TEXTE DE L'ACTE DE TRANSPORTATION	ARTICLE DE LA DIRECTIVE	TEXTE DE LA DIRECTIVE	COMMENTAIRES
<p>ARTICLE DE L'ACTE DE TRANSPORTATION</p> <p>raisonnable et en tout cas après trois ans à compter de son exécution.</p> <p>§ 2. La demande de suspension ou de levée de l'interdiction d'entrée doit être introduite auprès du Ministre ou de son délégué à partir du pays d'origine ou de résidence du citoyen de l'Union ou du membre de sa famille.</p> <p>Le Ministre ou son délégué dispose d'un délai de six mois pour se prononcer sur la demande.</p> <p>§ 3. Si la demande n'est pas introduite conformément au paragraphe 2, le Ministre ou son délégué refuse de prendre la demande en considération.</p> <p>Si les moyens invoqués par le citoyen de l'Union ou le membre de sa famille établissent un changement matériel des circonstances qui avaient justifié la décision d'interdiction d'entrée sur le territoire du Royaume, le Ministre ou son délégué suspend ou lève l'interdiction d'entrée. Dans le cas contraire, il refuse la demande de suspension ou de levée de l'interdiction d'entrée.</p> <p>§ 4. Pendant l'examen de sa demande de suspension ou de levée de l'interdiction d'entrée, le citoyen de l'Union ou le membre de sa famille n'a aucun droit d'accès ou de séjour sur le territoire du Royaume. ».</p>	<p>cas après trois ans à compter de l'exécution de la décision définitive d'interdiction qui a été valablement prise au sens du droit communautaire, en invoquant des moyens tendant à établir un changement matériel des circonstances qui avaient justifié la décision d'interdiction du territoire à leur encontre.</p> <p>L'Etat membre concerné se prononce sur cette demande dans un délai de six mois à compter de son introduction.</p> <p>2. Les personnes visées au paragraphe 1 n'ont aucun droit d'accès au territoire de l'Etat membre concerné pendant l'examen de leur demande.</p>	<p>Art. 27, § 1er, de la directive 2004/38/CE</p>	<p>Sous réserve des dispositions du présent chapitre, les Etats membres peuvent restreindre la liberté de circulation et de séjour d'un citoyen de l'Union ou d'un membre de sa famille, quelle que soit sa nationalité, pour des raisons d'ordre public, de sécurité</p>	
<p>Art. 35.</p>	<p>L'article 45, de la même loi, remplacé par la loi du 25 avril 2007, est remplacé par ce qui suit :</p> <p>« Art. 45. § 1er. Les raisons d'ordre public, de sécurité nationale et de santé publique visées aux articles 43 et 44bis ne peuvent être invoquées à des fins</p>	<p>Art. 27, § 1er, de la directive 2004/38/CE</p>	<p>Sous réserve des dispositions du présent chapitre, les Etats membres peuvent restreindre la liberté de circulation et de séjour d'un citoyen de l'Union ou d'un membre de sa famille, quelle que soit sa nationalité, pour des raisons d'ordre public, de sécurité</p>	

Page 36 sur 52

PROJET DE LOI MODIFIANT LA LOI DU 15 DÉCEMBRE 1980 SUR L'ACCÈS AU TERRITOIRE, LE SÉJOUR, L'ÉTABLISSEMENT ET L'ÉLOIGNEMENT DES ÉTRANGERS AFIN DE RENFORCER LA PROTECTION DE L'ORDRE PUBLIC ET DE LA SÉCURITÉ NATIONALE

28 NOVEMBRE 2016

ARTICLE DE L'ACTE DE TRANSPOSITION	TEXTE DE L'ACTE DE TRANSPOSITION	ARTICLE DE LA DIRECTIVE	TEXTE DE LA DIRECTIVE	COMMENTAIRES
<p>ARTICLE DE L'ACTE DE TRANSPOSITION</p>	<p>économiques.</p> <p>§ 2. Les décisions visées aux articles 43 et 44bis doivent respecter le principe de proportionnalité et être fondées exclusivement sur le comportement personnel du citoyen de l'Union ou du membre de sa famille concerné.</p> <p>L'existence de condamnations pénales antérieures ne peut à elle seule motiver de telles décisions.</p> <p>Le comportement du citoyen de l'Union ou du membre de sa famille concerné doit représenter une menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société. Des justifications non directement liées au cas individuel concerné ou tenant à des raisons de prévention générale ne peuvent pas être retenues.</p>	<p>Art. 27, § 2, de la directive 2004/38/CE</p>	<p>publique ou de santé publique. Ces raisons ne peuvent être invoquées à des fins économiques.</p> <p>Les mesures d'ordre public ou de sécurité publique doivent respecter le principe de proportionnalité et être fondées exclusivement sur le comportement personnel de l'individu concerné.</p> <p>L'existence de condamnations pénales antérieures ne peut à elle seule motiver de telles mesures.</p> <p>Le comportement de la personne concernée doit représenter une menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société. Des justifications non directement liées au cas individuel concerné ou tenant à des raisons de prévention générale ne peuvent être retenues.</p>	
<p>ARTICLE DE L'ACTE DE TRANSPOSITION</p>	<p>Aux fins d'établir si le citoyen de l'Union ou le membre de sa famille représente un danger pour l'ordre public ou la sécurité nationale, le Ministre ou son délégué peut, lors de la délivrance de l'attestation d'enregistrement ou de la carte de séjour de membre de la famille d'un citoyen de l'Union et s'il le juge indispensable, demander à l'Etat membre d'origine et, éventuellement, à d'autres Etats membres des renseignements sur les antécédents judiciaires de la personne concernée. Cette consultation ne peut pas avoir un caractère systématique.</p>	<p>Art. 27, § 3, de la directive 2004/38/CE</p>	<p>Aux fins d'établir si la personne concernée représente un danger pour l'ordre public ou la sécurité publique, l'Etat membre d'accueil peut, lors de la délivrance de l'attestation d'enregistrement ou, s'il n'existe pas de système d'enregistrement, au plus tard dans les trois mois suivant l'entrée de la personne concernée sur son territoire ou à compter de la date à laquelle cette personne a signalé sa présence sur son territoire conformément à l'article 5, paragraphe 5, ou encore lors de la délivrance de la carte de séjour et s'il le juge indispensable, demander à l'Etat membre d'origine et, éventuellement, à d'autres Etats membres des renseignements sur les antécédents judiciaires de la personne concernée.</p>	

PROJET DE LOI MODIFIANT LA LOI DU 15 DÉCEMBRE 1980 SUR L'ACCÈS AU TERRITOIRE, LE SÉJOUR, L'ÉTABLISSEMENT ET L'ÉLOIGNEMENT DES ÉTRANGERS AFIN DE RENFORCER LA PROTECTION DE L'ORDRE PUBLIC ET DE LA SÉCURITÉ NATIONALE

28 NOVEMBRE 2016

ARTICLE DE L'ACTE DE TRANSPOSITION	TEXTE DE L'ACTE DE TRANSPOSITION	ARTICLE DE LA DIRECTIVE	TEXTE DE LA DIRECTIVE	COMMENTAIRES
ART. 36.	L'article 45/1, de la même loi, inséré		Cette disposition ne constitue pas la	
	<p>§ 3. Seules les maladies visées à l'annexe de la loi peuvent justifier les mesures visées aux articles 43 et 44bis. La survenance d'une de ces maladies après une période de trois mois suivant l'arrivée du citoyen de l'Union ou du membre de sa famille sur le territoire du Royaume ne permet pas au Ministre ou à son délégué de mettre fin au séjour du citoyen de l'Union ou du membre de sa famille conformément à l'article 44bis.</p> <p>Dans les trois mois suivant leur arrivée sur le territoire du Royaume et si des indices sérieux le justifient, le Ministre ou son délégué peut soumettre le citoyen de l'Union ou le membre de sa famille à un examen médical gratuit afin qu'il soit attesté qu'il ne souffre pas d'une des maladies visées à l'alinéa 1er. Cet examen médical ne peut pas avoir un caractère systématique.</p>	<p>Art. 29, de la directive 2004/38/CE</p>	<p>Cette consultation ne peut avoir un caractère systématique. L'État membre consulté fait parvenir sa réponse dans un délai de deux mois.</p> <p>1. Les seules maladies justifiant des mesures restrictives de la libre circulation sont les maladies potentiellement épidémiques telles que définies dans les instruments pertinents de l'Organisation mondiale de la santé ainsi que d'autres maladies infectieuses ou parasitaires contagieuses pour autant qu'elles fassent, dans le pays d'accueil, l'objet de dispositions de protection à l'égard des ressortissants de l'État membre d'accueil.</p> <p>2. La survenance de maladies après une période de trois mois suivant l'arrivée ne peut justifier l'éloignement du territoire.</p> <p>3. Si des indices sérieux le justifient, un État membre peut soumettre les bénéficiaires du droit de séjour à un examen médical gratuit, dans les trois mois suivant leur arrivée, afin qu'il soit attesté qu'ils ne souffrent pas des maladies visées au paragraphe 1. Ces examens médicaux ne peuvent pas avoir un caractère systématique.</p>	
	<p>§ 4. L'expiration de la carte d'identité ou du passeport ayant permis au citoyen de l'Union ou au membre de sa famille d'entrer sur le territoire du Royaume ne constitue pas un motif suffisant pour mettre fin à son séjour.»</p>	<p>Art. 15, § 2, de la directive 2004/38/CE</p>	<p>L'expiration de la carte d'identité ou du passeport ayant permis à la personne concernée d'entrer sur le territoire de l'État membre d'accueil et délivrée en même temps qu'un certificat d'enregistrement ou une carte de séjour ne constitue pas un motif suffisant pour cet État membre pour prendre une mesure d'éloignement.</p>	

PROJET DE LOI MODIFIANT LA LOI DU 15 DÉCEMBRE 1980 SUR L'ACCÈS AU TERRITOIRE, LE SÉJOUR, L'ÉTABLISSEMENT ET L'ÉLOIGNEMENT DES ÉTRANGERS AFIN DE RENFORCER LA PROTECTION DE L'ORDRE PUBLIC ET DE LA SÉCURITÉ NATIONALE

28 NOVEMBRE 2016

ARTICLE DE L'ACTE DE TRANSDPOSITION	TEXTE DE L'ACTE DE TRANSDPOSITION	ARTICLE DE LA DIRECTIVE	TEXTE DE LA DIRECTIVE	COMMENTAIRES
	par la loi du 4 mai 2016, est abrogé.			transposition d'une directive européenne
Art. 37.	<p>À l'article 46, de la même loi, modifié par la loi du 25 avril 2007, les modifications suivantes sont apportées :</p> <p>1° le paragraphe 3 est remplacé par ce qui suit :</p> <p>« § 3. Une traduction écrite ou orale des principaux éléments de la décision d'éloignement, assortie le cas échéant d'une interdiction d'entrée, y compris des informations concernant les voies de recours dans une langue que le citoyen de l'Union ou le membre de sa famille comprend, ou dont il est raisonnable de supposer qu'il la comprend, peut être obtenue sur demande de l'intéressé auprès du Ministre ou de son délégué. Ceci est mentionné explicitement dans la décision. » ;</p> <p>2° le paragraphe 4 est abrogé.</p>	Art. 30, §§ 1er et 3, de la directive 2004/38/CE	<p>1. Toute décision prise en application de l'article 27, paragraphe 1, est notifiée par écrit à l'intéressé dans des conditions lui permettant d'ne saisir le contenu et les effets.</p> <p>3. La notification comporte l'indication de la juridiction ou de l'autorité administrative devant laquelle l'intéressé peut introduire un recours (...).</p>	
Art. 38.	<p>L'article 46bis, de la même loi, inséré par la loi du 25 avril 2007, est remplacé par ce qui suit :</p> <p>« Art.46bis. Le Ministre ou son délégué ne peut pas mettre fin au séjour et délivrer un ordre de quitter le territoire à citoyen de l'Union ou à un membre de sa famille qui bénéficie de la protection internationale dans le Royaume. ».</p>			Cette disposition ne constitue pas la transposition d'une directive européenne
Art. 39.	<p>Dans l'article 55, § 3, de la même loi, abrogé par la loi du 15 juillet 1996, rétabli par la loi du 22 décembre 2003</p>			

PROJET DE LOI MODIFIANT LA LOI DU 15 DÉCEMBRE 1980 SUR L'ACCÈS AU TERRITOIRE, LE SÉJOUR, L'ÉTABLISSEMENT ET L'ÉLOIGNEMENT DES ÉTRANGERS AFIN DE RENFORCER LA PROTECTION DE L'ORDRE PUBLIC ET DE LA SÉCURITÉ NATIONALE

28 NOVEMBRE 2016

ARTICLE DE L'ACTE DE TRANSPOSITION	TEXTE DE L'ACTE DE TRANSPOSITION	ARTICLE DE LA DIRECTIVE	TEXTE DE LA DIRECTIVE	COMMENTAIRES
Art. 40.	et modifié par la loi du 10 août 2015, les mots « aux articles 20 et 21 » sont remplacés par les mots « aux articles 21 et 22 ».			
Art. 41.	L'article 56, de la même loi, abrogé par la loi du 26 mai 2005 et rétabli par la loi du 15 septembre 2006, est abrogé.	Art.22, § 1 et 2, de la directive 2003/109/CE	1. Tant que le ressortissant d'un pays tiers n'a pas obtenu le statut de résident de longue durée, le deuxième État membre peut décider de refuser de renouveler le titre de séjour ou de le retirer et d'obliger la personne concernée et les membres de sa famille, conformément aux procédures, y compris d'éloignement, prévues par le droit national, à quitter son territoire dans les cas suivants: a) pour des raisons d'ordre public ou de sécurité publique, telles que définies à l'article 17; b) lorsque les conditions prévues aux articles 14, 15 et 16 ne sont plus remplies; c) lorsque le ressortissant d'un pays tiers ne séjourne pas légalement dans l'État membre concerné. 2. Si le deuxième État membre adopte l'une des mesures visées au paragraphe 1, le premier État membre réadmet immédiatement sans formalités le résident de longue durée et les membres de sa famille. Le deuxième État membre informe le premier État membre de sa décision.	
§ 2.	Par dérogation au paragraphe 1er et sans préjudice de l'alinéa 2, la	Art.22, § 3, de la directive 2003/109/CE	Tant que le résident de pays tiers n'a pas obtenu le statut de résident de	

PROJET DE LOI MODIFIANT LA LOI DU 15 DÉCEMBRE 1980 SUR L'ACCÈS AU TERRITOIRE, LE SÉJOUR, L'ÉTABLISSEMENT ET L'ÉLOIGNEMENT DES ÉTRANGERS AFIN DE RENFORCER LA PROTECTION DE L'ORDRE PUBLIC ET DE LA SÉCURITÉ NATIONALE

28 NOVEMBRE 2016

ARTICLE DE L'ACTE DE TRANSPORTATION	TEXTE DE L'ACTE DE TRANSPORTATION	ARTICLE DE LA DIRECTIVE	TEXTE DE LA DIRECTIVE	COMMENTAIRES
<p>mesure d'éloignement peut être étendue au territoire de l'Union européenne si l'intéressé représente une menace actuelle et suffisamment grave pour l'ordre public ou la sécurité nationale. L'État membre qui lui a accordé le statut de résident de longue durée est consulté lors de la prise de décision.</p>	<p>longue durée et sans préjudice de l'obligation de réadmission visée au paragraphe 2, le deuxième État membre peut adopter à son égard une décision d'éloignement du territoire de l'Union, conformément à l'article 12 et avec les garanties qui y sont prévues, pour des motifs graves relevant de l'ordre public ou de la sécurité publique.</p> <p>Dans ce cas, lorsqu'il adopte ladite décision, le deuxième État membre consulte le premier État membre.</p> <p>Quand le deuxième État membre adopte une décision d'éloignement à l'égard du ressortissant d'un pays tiers en question, il prend toutes les mesures nécessaires à la mise en œuvre effective de cette décision. Dans cette hypothèse, le second État membre fournit au premier État membre les informations appropriées concernant la mise en œuvre de la décision d'éloignement.</p>	<p>Art.22, § 3 bis, de la directive 2003/109/CE (lu en combinaison avec l'article 21, § 1er, de la directive 2011/95/UE).</p>	<p>A moins que, dans l'intervalle, la protection internationale n'ait été retirée ou que la personne ne relève d'une des catégories visées à l'article 21, paragraphe 2, de la directive 2004/83/CE, le paragraphe 3 du présent article ne s'applique pas aux ressortissants de pays tiers dont le permis de séjour de résident de longue durée – UE délivré par le premier État membre contient la remarque visée à l'article 8, paragraphe 4, de la présente directive.</p> <p>Le présent paragraphe est sans préjudice de l'article 21, paragraphe 1, de la directive 2004/83/CE.</p>	<p>L'article 21, § 2, de la directive 2004/83/CE, a été remplacé et repris par l'article 21, § 2, de la directive 2011/95/UE, rédigé comme suit : « Lorsque cela ne leur est pas interdit en vertu des obligations internationales visées au paragraphe 1, les États membres peuvent refouler un réfugié, reconnu comme tel : a) lorsqu'il y a des raisons sérieuses de considérer qu'il est une menace pour la sécurité de l'État membre où il se trouve; ou b) lorsque, ayant été condamné en dernier ressort pour un crime</p>

PROJET DE LOI MODIFIANT LA LOI DU 15 DÉCEMBRE 1980 SUR L'ACCÈS AU TERRITOIRE, LE SÉJOUR, L'ÉTABLISSEMENT ET L'ÉLOIGNEMENT DES ÉTRANGERS AFIN DE RENFORCER LA PROTECTION DE L'ORDRE PUBLIC ET DE LA SÉCURITÉ NATIONALE

28 NOVEMBRE 2016

ARTICLE DE L'ACTE DE TRANSPOSITION	TEXTE DE L'ACTE DE TRANSPOSITION	ARTICLE DE LA DIRECTIVE	TEXTE DE LA DIRECTIVE	COMMENTAIRES
	L'intéressé ne peut en aucun cas être éloigné vers un pays où il est exposé à une violation du principe de non-refoulement.»			particulièrement grave, il constitue une menace pour la société de cet Etat membre.»
Art. 42.	L'article 61/9, de la même loi, inséré par la loi du 25 avril 2007 et modifié par la loi du 19 mars 2014, est abrogé.			L'article 21, § 1er, de la directive 2011/95/UE prévoit que : Les États membres respectent le principe de non-refoulement en vertu de leurs obligations internationales. Cette disposition remplace et reprend l'article 21, § 1, de la directive 2004/83/CE
Art. 43.	Dans la même loi, l'intitulé du Titre III est remplacé par ce qui suit : « Titre III. – Garanties procédurales et voies de recours. »			
Art. 44.	Dans le Titre III, de la même loi, l'intitulé du Chapitre Ier, est remplacé par ce qui suit : « Chapitre Ier. – Droit d'être entendu, motivation et notification des décisions administratives et recours. ».			
Art. 45.	L'article 62, de la même loi, modifié par les lois du 14 juillet 1987, du 6 mai 1993, du 15 juillet 1996, du 19 janvier 2012 et du 4 mai 2016, est remplacé par ce qui suit : « Art. 62. § 1er. Lorsqu'il est envisagé de mettre fin au séjour ou de retirer le			Cette disposition ne constitue pas la transposition d'une directive européenne.

Page 42 sur 52

PROJET DE LOI MODIFIANT LA LOI DU 15 DÉCEMBRE 1980 SUR L'ACCÈS AU TERRITOIRE, LE SÉJOUR, L'ÉTABLISSEMENT ET L'ÉLOIGNEMENT DES ÉTRANGERS AFIN DE RENFORCER LA PROTECTION DE L'ORDRE PUBLIC ET DE LA SÉCURITÉ NATIONALE

28 NOVEMBRE 2016

ARTICLE DE L'ACTE DE TRANSPOSITION	TEXTE DE L'ACTE DE TRANSPOSITION	ARTICLE DE LA DIRECTIVE	TEXTE DE LA DIRECTIVE	COMMENTAIRES
ARTICLE DE L'ACTE DE TRANSPOSITION	<p>sejour d'un étranger qui est autorisé ou admis à séjourner plus de trois mois sur le territoire du Royaume ou qui a le droit d'y séjourner plus de trois mois, l'intéressé en est informé par écrit et la possibilité lui est offerte de faire valoir les éléments pertinents qui sont de nature à empêcher ou à influencer la prise de décision.</p> <p>L'intéressé dispose d'un délai de quinze jours, à partir de la réception de l'écrit visé à l'alinéa 1er, pour transmettre les éléments pertinents par écrit. Ce délai peut être réduit ou prolongé si cela s'avère utile ou nécessaire à la prise de décision, compte tenu des circonstances propres au cas d'espèce.</p> <p>L'obligation prévue à l'alinéa 1er ne s'applique pas dans les cas suivants :</p> <p>1° si des motifs intéressants la sûreté de l'Etat s'y opposent ;</p> <p>2° si les circonstances particulières, propres au cas d'espèce, s'y opposent ou l'en empêchent, en raison de leur nature ou de leur gravité ;</p> <p>3° l'intéressé est injoignable.</p> <p>§ 2. Les décisions administratives sont motivées. Les faits qui les justifient sont indiqués sauf si des motifs intéressants la sûreté de l'Etat s'y opposent.</p>	ARTICLE DE LA DIRECTIVE		
		ART. 5, § 4, alinéa 3, de la directive 2003/86/CE	<p>La décision de rejet de la demande est dûment motivée. Toute conséquence de l'absence de décision à l'expiration du délai visé au premier alinéa doit être réglée par la législation nationale de l'Etat membre concerné.</p>	L'obligation de motivation contribue à l'exercice effectif du droit de recours contre la décision
		Art. 18, alinéa 1 ^{er} , de la directive 2003/86/CE	<p>Les États membres veillent à ce que le regroupant et/ou les membres de sa famille aient le droit de contester en justice les décisions de rejet de la demande de regroupement familial, de non-renouvellement ou de retrait du titre de séjour, ou d'adoption d'une</p>	

PROJET DE LOI MODIFIANT LA LOI DU 15 DÉCEMBRE 1980 SUR L'ACCÈS AU TERRITOIRE, LE SÉJOUR, L'ÉTABLISSEMENT ET L'ÉLOIGNEMENT DES ÉTRANGERS AFIN DE RENFORCER LA PROTECTION DE L'ORDRE PUBLIC ET DE LA SÉCURITÉ NATIONALE

28 NOVEMBRE 2016

ARTICLE DE L'ACTE DE TRANSPOSITION	TEXTE DE L'ACTE DE TRANSPOSITION	ARTICLE DE LA DIRECTIVE	TEXTE DE LA DIRECTIVE	COMMENTAIRES
		Art. 10, § 1 ^{er} , de la directive 2003/109/CE	<p>mesure d'éloignement.</p> <p>Toute décision de rejet de la demande d'acquisition du statut de résident de longue durée ou de retrait de ce statut doit être motivée. Cette décision est notifiée au ressortissant de pays tiers concerné conformément aux procédures de notification du droit national en la matière. La notification indique les voies de recours auxquelles l'intéressé a accès, ainsi que le délai dans lequel il peut agir.</p>	
		Art. 30, § 2, de la directive 2004/38/CE		
		Art. 12, § 1 ^{er} , de la directive 2008/115/CE	<p>Les décisions de retour et, le cas échéant, les décisions d'interdiction d'entrée ainsi que les décisions d'éloignement sont rendues par écrit, indiquent leurs motifs de fait et de droit et comportent des informations relatives aux voies de recours disponibles.</p> <p>Les informations relatives aux motifs de fait peuvent être limitées lorsque le droit national permet de restreindre le droit à l'information, en particulier pour sauvegarder la sécurité nationale, la défense et la sécurité publique, ou à des fins de prévention et de détection des infractions pénales et d'enquêtes et de poursuites en la matière.</p>	
		Art. 11, § 1 ^{er} , alinéa 1 ^{er} , de la directive 2009/50/CE		<p>Les autorités compétentes des États membres statuent sur la demande complète de carte bleue européenne et</p>

Page 44 sur 52

PROJET DE LOI MODIFIANT LA LOI DU 15 DÉCEMBRE 1980 SUR L'ACCÈS AU TERRITOIRE, LE SÉJOUR, L'ÉTABLISSEMENT ET L'ÉLOIGNEMENT DES ÉTRANGERS AFIN DE RENFORCER LA PROTECTION DE L'ORDRE PUBLIC ET DE LA SÉCURITÉ NATIONALE

28 NOVEMBRE 2016

ARTICLE DE L'ACTE DE TRANSPOSITION	TEXTE DE L'ACTE DE TRANSPOSITION	ARTICLE DE LA DIRECTIVE	TEXTE DE LA DIRECTIVE	COMMENTAIRES
ARTICLE DE L'ACTE DE TRANSPOSITION			<p>informer par écrit le demandeur de leur décision, conformément aux procédures de notification prévues par la législation nationale de l'État membre concerné, dans les meilleurs délais et au plus tard dans les quatre-vingt-dix jours suivant la date de présentation de la demande.</p> <p>Toute décision de rejet d'une demande de carte bleue européenne, ou de renouvellement ou de retrait d'une telle carte, est notifiée par écrit au ressortissant de pays tiers concerné et, le cas échéant, à son employeur, conformément aux procédures de notification prévues par la législation de l'État membre en question, et peut faire l'objet d'un recours juridique dans ledit État membre, conformément au droit national. La notification indique les motifs de la décision, les voies de recours éventuelles dont dispose l'intéressé, ainsi que le délai dans lequel il peut agir.</p>	
		Art. 11, § 3, de la directive 2009/50/CE		
		Art. 34, § 1, de la directive (UE) 2016/801		
		Art. 34, § 4, de la directive (UE) 2016/801		

PROJET DE LOI MODIFIANT LA LOI DU 15 DÉCEMBRE 1980 SUR L'ACCÈS AU TERRITOIRE, LE SÉJOUR, L'ÉTABLISSEMENT ET L'ÉLOIGNEMENT DES ÉTRANGERS AFIN DE RENFORCER LA PROTECTION DE L'ORDRE PUBLIC ET DE LA SÉCURITÉ NATIONALE

28 NOVEMBRE 2016

ARTICLE DE L'ACTE DE TRANSPOSITION	TEXTE DE L'ACTE DE TRANSPOSITION	ARTICLE DE LA DIRECTIVE	TEXTE DE LA DIRECTIVE	COMMENTAIRES
ARTICLE DE L'ACTE DE TRANSPOSITION	<p>Lorsque les décisions visées à l'article 39/79, § 1er, alinéa 2, sont fondées sur des faits considérés constituer des raisons impérieuses de sécurité nationale, elles indiquent qu'elles se fondent sur des raisons impérieuses de sécurité nationale au sens de l'article 39/79, § 3.</p>		<p>communiqués par écrit au demandeur. Les motifs d'une décision de retrait d'une autorisation sont communiqués par écrit au ressortissant de pays tiers. Les motifs d'une décision de retrait d'une autorisation peuvent aussi être communiqués par écrit à l'entité d'accueil.</p>	<p>Cette disposition vise à ce que l'intéressé qui bénéficie en principe d'un recours en annulation suspensif de plein droit soit informé du fait qu'il est privé de cet effet vu que la décision dont il fait l'objet est fondée sur des raisons impérieuses de sécurité nationale.</p>
	<p>§ 3. Elles sont notifiées aux intéressés, qui en reçoivent une copie, par une des personnes suivantes :</p> <ol style="list-style-type: none"> 1° par le bourgmestre de la commune où se trouve l'étranger ou par son délégué, ou 2° par un agent de l'Office des étrangers, ou 3° par le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides ou son délégué, ou 4° par un officier de police judiciaire, en ce compris l'officier de police judiciaire dont la compétence est limitée, ou 5° par un fonctionnaire de police, ou 6° par un agent de l'Administration des douanes et accises, ou 7° par le directeur de l'établissement pénitentiaire si l'étranger est en état d'arrestation, ou 8° à l'intervention de l'autorité diplomatique ou consulaire belge à l'étranger si l'étranger ne se trouve pas sur le territoire du Royaume. 	<p>Art. 5, § 4, alinéa 1er, de la directive 2003/86/CE</p>	<p>Dès que possible, et en tout état de cause au plus tard neuf mois après la date du dépôt de la demande, les autorités compétentes de l'Etat membre notifient par écrit à la personne qui a déposé la demande la décision la concernant.</p>	

PROJET DE LOI MODIFIANT LA LOI DU 15 DÉCEMBRE 1980 SUR L'ACCÈS AU TERRITOIRE, LE SÉJOUR, L'ÉTABLISSEMENT ET L'ÉLOIGNEMENT DES ÉTRANGERS AFIN DE RENFORCER LA PROTECTION DE L'ORDRE PUBLIC ET DE LA SÉCURITÉ NATIONALE

28 NOVEMBRE 2016

ARTICLE DE L'ACTE DE TRANSPOSITION	TEXTE DE L'ACTE DE TRANSPOSITION	ARTICLE DE LA DIRECTIVE	TEXTE DE LA DIRECTIVE	COMMENTAIRES
	<p>Sans préjudice d'une notification à la personne même, toute notification est valablement faite à la résidence ou, le cas échéant, au domicile élu, de l'une des manières suivantes :</p> <p>1° sous pli recommandé, ou</p> <p>2° par porteur contre accusé de réception, ou</p> <p>3° par télécopie si l'étranger a élu domicile chez son avocat, ou</p> <p>4° par tout autre mode admis par arrêté royal délibéré en Conseil des ministres par lequel la date de la notification peut être constatée de manière certaine. ».</p>	<p>Art. 30, § 1er, directive 2004/38/CE</p> <p>Art. 18, alinéa 1er, de la directive 2003/86/CE</p>	<p>1. Toute décision prise en application de l'article 27, paragraphe 1, est notifiée par écrit à l'intéressé dans des conditions lui permettant d'en saisir le contenu et les effets.</p> <p>Les États membres veillent à ce que le regroupant et/ou les membres de sa famille aient le droit de contester en justice les décisions de rejet de la demande de regroupement familial, de non-renouvellement ou de retrait du titre de séjour, ou d'adoption d'une mesure d'éloignement.</p>	<p>L'obligation de notification contribue à l'exercice effectif du droit de recours contre la décision.</p>
		<p>Art. 10, § 1er, de la directive 2003/109/CE</p>	<p>Toute décision de rejet de la demande d'acquisition du statut de résident de longue durée ou de retrait de ce statut doit être motivée. Cette décision est notifiée au ressortissant de pays tiers concerné conformément aux procédures de notification du droit national en la matière. La notification indique les voies de recours auxquelles l'intéressé a accès, ainsi que le délai dans lequel il peut agir.</p>	
		<p>Art. 30, § 1er, de la directive 2004/38/CE</p>	<p>Toute décision prise en application de l'article 27, paragraphe 1, est notifiée par écrit à l'intéressé dans des conditions lui permettant d'en saisir le contenu et les effets.</p>	
		<p>Art. 13, § 1er, de la directive 2008/115/CE</p>	<p>Le ressortissant concerné d'un pays tiers dispose d'une voie de recours effective pour attaquer les décisions liées au retour visées à l'article 12, paragraphe 1, devant une autorité</p>	

PROJET DE LOI MODIFIANT LA LOI DU 15 DÉCEMBRE 1980 SUR L'ACCÈS AU TERRITOIRE, LE SÉJOUR, L'ÉTABLISSEMENT ET L'ÉLOIGNEMENT DES ÉTRANGERS AFIN DE RENFORCER LA PROTECTION DE L'ORDRE PUBLIC ET DE LA SÉCURITÉ NATIONALE

28 NOVEMBRE 2016

ARTICLE DE L'ACTE DE TRANSPOSITION	TEXTE DE L'ACTE DE TRANSPOSITION	ARTICLE DE LA DIRECTIVE	TEXTE DE LA DIRECTIVE	COMMENTAIRES
		<p align="center">Art.11, § 1, alinéa 1er, de la directive 2009/50/CE</p>	<p>judiciaire ou administrative compétente ou une instance compétente composée de membres impartiaux et jouissant de garanties d'indépendance</p> <p>Les autorités compétentes des États membres statuent sur la demande complète de carte bleue européenne et informent par écrit le demandeur de leur décision, conformément aux procédures de notification prévues par la législation nationale de l'État membre concerné, dans les meilleurs délais et au plus tard dans les quatre-vingt-dix jours suivant la date de présentation de la demande.</p>	
		<p align="center">Art.11, § 3, de la directive 2009/50/CE</p>	<p>Toute décision de rejet d'une demande de carte bleue européenne, ou de renouvellement ou de retrait d'une telle carte, est notifiée par écrit au ressortissant de pays tiers concerné et, le cas échéant, à son employeur, conformément aux procédures de notification prévues par la législation de l'État membre en question, et peut faire l'objet d'un recours juridique dans ledit État membre, conformément au droit national. La notification indique les motifs de la décision, les voies de recours éventuelles dont dispose l'intéressé, ainsi que le délai dans lequel il peut agir.</p>	
		<p align="center">Art.34, § 1, de la directive (UE) 2016/801</p>	<p>Les autorités compétentes de l'État membre concerné adoptent une décision statuant sur la demande d'autorisation ou de renouvellement d'une autorisation et notifient par écrit leur décision au demandeur, conformément aux procédures de notification prévues par le droit national, le plus rapidement possible</p>	

PROJET DE LOI MODIFIANT LA LOI DU 15 DÉCEMBRE 1980 SUR L'ACCÈS AU TERRITOIRE, LE SÉJOUR, L'ÉTABLISSEMENT ET L'ÉLOIGNEMENT DES ÉTRANGERS AFIN DE RENFORCER LA PROTECTION DE L'ORDRE PUBLIC ET DE LA SÉCURITÉ NATIONALE

28 NOVEMBRE 2016

ARTICLE DE L'ACTE DE TRANSPOSITION	TEXTE DE L'ACTE DE TRANSPOSITION	ARTICLE DE LA DIRECTIVE	TEXTE DE LA DIRECTIVE	COMMENTAIRES
Art. 46.	<p>À l'article 68, de la même loi, modifié par l'arrêté royal du 13 juillet 1992 et par les lois du 6 mai 1993, du 15 juillet 1996, du 18 février 2003, du 15 septembre 2006 et du 19 janvier 2012, les modifications suivantes sont apportées :</p> <p>1° à l'alinéa 1er, le mot « 22, » est remplacé par le mot « 26, 44sexies, alinéa 3, » ;</p> <p>2° l'alinéa 3 est abrogé.</p>	<p>Art. 34, § 4, de la directive (EU) 2016/801</p>	<p>mais au plus tard dans un délai de 90 jours à compter de la date d'introduction de la demande complète.</p>	
		<p>Art. 31, § 1er, de la directive 2004/38/CE</p>	<p>Les motifs d'une décision déclarant irrecevable ou rejetant une demande ou refusant un renouvellement sont communiqués par écrit au demandeur. Les motifs d'une décision de retrait d'une autorisation sont communiqués par écrit au ressortissant de pays tiers. Les motifs d'une décision de retrait d'une autorisation peuvent aussi être communiqués par écrit à l'entité d'accueil.</p>	<p>Modification technique, l'article 22, de la loi, en vigueur, étant repris par l'article 26, en projet.</p>
		<p>Art. 31, § 1er, de la directive 2004/38/CE</p>	<p>Les personnes concernées ont accès aux voies de recours juridictionnelles et, le cas échéant, administratives dans l'État membre d'accueil pour attaquer une décision prise à leur rencontre pour des raisons d'ordre public, de sécurité publique ou de santé publique.</p>	
		<p>Art. 31, § 1er, de la directive 2004/38/CE</p>	<p>Les personnes concernées ont accès aux voies de recours juridictionnelles et, le cas échéant, administratives dans l'État membre d'accueil pour attaquer une décision prise à leur rencontre pour des raisons d'ordre public, de sécurité publique ou de santé publique.</p>	
		<p>Art. 15, § 2, alinéas 3, b) et 4, et § 3, de la directive 2008/115/CE</p>	<p>Si la rétention a été ordonnée par des autorités administratives, les États membres:</p> <p>a) soit accordent au ressortissant concerné d'un pays tiers le droit</p>	

PROJET DE LOI MODIFIANT LA LOI DU 15 DÉCEMBRE 1980 SUR L'ACCÈS AU TERRITOIRE, LE SÉJOUR, L'ÉTABLISSEMENT ET L'ÉLOIGNEMENT DES ÉTRANGERS AFIN DE RENFORCER LA PROTECTION DE L'ORDRE PUBLIC ET DE LA SÉCURITÉ NATIONALE

28 NOVEMBRE 2016

ARTICLE DE L'ACTE DE TRANSPOSITION	TEXTE DE L'ACTE DE TRANSPOSITION	ARTICLE DE LA DIRECTIVE	TEXTE DE LA DIRECTIVE	COMMENTAIRES
Art. 48.	<p>Dans l'article 74, alinéa 1er, de la même loi, remplacé par la loi du 10 juillet 1996, les mots « 25, alinéa 5, » sont abrogés et les mots « 44septies, § 1er, alinéa 3 » sont insérés entre les mots « 29, alinéa 3, » et les mots « 74/5, § 3 ».</p>	<p>Art. 31, § 1er, de la directive 2004/38/CE</p>	<p>d'engager une procédure par laquelle la légalité de la rétention fait l'objet d'un contrôle juridictionnel accéléré qui doit avoir lieu le plus rapidement possible à compter du lancement de la procédure en question. Dans ce cas, les États membres informent immédiatement le ressortissant concerné d'un pays tiers de la possibilité d'engager cette procédure.</p> <p>Le ressortissant concerné d'un pays tiers est immédiatement remis en liberté si la rétention n'est pas légale.</p> <p>3. Dans chaque cas, la rétention fait l'objet d'un réexamen à intervalles raisonnables soit à la demande du ressortissant concerné d'un pays tiers, soit d'office. En cas de périodes de rétention prolongées, les réexamens font l'objet d'un contrôle par une autorité judiciaire.</p>	
		<p>Art.15, § 2, alinéas 3, b) et 4, et § 3, de la directive 2008/115/CE</p>	<p>Si la rétention a été ordonnée par des autorités administratives, les États membres:</p> <p>(...)</p> <p>b) soit accordent au ressortissant concerné d'un pays tiers le droit d'engager une procédure par laquelle la légalité de la rétention fait l'objet d'un contrôle juridictionnel accéléré qui doit avoir lieu le plus rapidement possible à compter du lancement de la procédure en question. Dans ce cas, les États</p>	

PROJET DE LOI MODIFIANT LA LOI DU 15 DÉCEMBRE 1980 SUR L'ACCÈS AU TERRITOIRE, LE SÉJOUR, L'ÉTABLISSEMENT ET L'ÉLOIGNEMENT DES ÉTRANGERS AFIN DE RENFORCER LA PROTECTION DE L'ORDRE PUBLIC ET DE LA SÉCURITÉ NATIONALE

28 NOVEMBRE 2016

ARTICLE DE L'ACTE DE TRANSPOSITION	TEXTE DE L'ACTE DE TRANSPOSITION	ARTICLE DE LA DIRECTIVE	TEXTE DE LA DIRECTIVE	COMMENTAIRES
Art. 49.	<p>Dans l'article 74/8, § 1er, alinéa 1er, de la même loi, inséré par la loi du 15 juillet 1998 et modifié par la loi du 6 mai 2009, le mot « 25 » est abrogé et les mots « 44septies, § 1er, » sont ajoutés entre les mots « 29, alinéa 2, » et les mots « 51/5, § 1er ».</p>		<p>membres informement immédiatement le ressortissant concerné d'un pays tiers de la possibilité d'engager cette procédure.</p> <p>Le ressortissant concerné d'un pays tiers est immédiatement remis en liberté si la rétention n'est pas légale.</p> <p>3. Dans chaque cas, la rétention fait l'objet d'un réexamen à intervalles raisonnables soit à la demande du ressortissant concerné d'un pays tiers, soit d'office. En cas de périodes de rétention prolongées, les réexamens font l'objet d'un contrôle par une autorité judiciaire.</p>	
Art. 50.	<p>Dans l'article 74/10, de la même loi, inséré par la loi du 19 janvier 2012, les mots « l'article 13 du Code frontières Schengen » sont remplacés par les mots « l'article 14 du Code frontières Schengen ».</p>	<p>Art. 2, § 2, a), de la directive 2008/115/CE</p>	<p>Les États membres peuvent décider de ne pas appliquer la présente directive aux ressortissants de pays tiers:</p> <p>a) faisant l'objet d'une décision de refus d'entrée conformément à l'article 13 du code frontières Schengen, ou arrêtés ou interceptés par les autorités compétentes à l'occasion du franchissement irrégulier par voie terrestre, maritime ou aérienne de la frontière extérieure d'un État membre et qui n'ont pas obtenu par la suite l'autorisation ou le droit de séjourner dans ledit État membre;</p>	<p>L'article 14, du règlement 2016/399 du 9 mars 2016 concernant un code de l'Union relatif au régime de franchissement des frontières par les personnes (code frontières Schengen) a repris l'article 13, du CFS, tel qu'il existait avant l'entrée en vigueur dudit règlement.</p>
Art. 51.	<p>Dans l'article 74/11, § 2, alinéa 1er de la même loi, inséré par la loi du 19 janvier 2012, les mots « un danger » sont</p>	<p>Art. 11, § 3, alinéa 2, de la directive 2008/115/CE</p>	<p>Les personnes victimes de la traite des êtres humains auxquelles un titre de séjour a été accordé conformément à la</p>	<p>Modification technique visant à assurer la cohérence interne de l'article 74/11.</p>

PROJET DE LOI MODIFIANT LA LOI DU 15 DÉCEMBRE 1980 SUR L'ACCÈS AU TERRITOIRE, LE SÉJOUR, L'ÉTABLISSEMENT ET L'ÉLOIGNEMENT DES ÉTRANGERS AFIN DE RENFORCER LA PROTECTION DE L'ORDRE PUBLIC ET DE LA SÉCURITÉ NATIONALE

28 NOVEMBRE 2016

ARTICLE DE L'ACTE DE TRANSPOSITION	TEXTE DE L'ACTE DE TRANSPOSITION	ARTICLE DE LA DIRECTIVE	TEXTE DE LA DIRECTIVE	COMMENTAIRES
Art. 52.	<p>remplacés par les mots « une menace ».</p>	<p>directive 2004/81/CE du Conseil du 29 avril 2004 relative au titre de séjour délivré aux ressortissants de pays tiers qui sont victimes de la traite des êtres humains ou ont fait l'objet d'une aide à l'immigration clandestine et qui coopèrent avec les autorités compétentes ne font pas l'objet d'une interdiction d'entrée, sans préjudice du paragraphe 1, premier alinéa, point b), et à condition que le ressortissant concerné d'un pays tiers ne représente pas un danger pour l'ordre public, la sécurité publique ou la sécurité nationale.</p>	<p>S'il existe un risque de fuite, ou si une demande de séjour régulier a été rejetée comme étant manifestement non fondée ou frauduleuse, ou si la personne concernée constitue un danger pour l'ordre public, la sécurité publique ou la sécurité nationale, les États membres peuvent s'abstenir d'accorder un délai de départ volontaire ou peuvent accorder un délai inférieur à sept jours.</p>	<p>Modification technique visant à corriger une erreur d'écriture.</p>

**WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN
VREEMDELINGEN - GECOÖRDINEERDE VERSIE (UITTREKSELS)**

Art. 1.

Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder :

- 1° vreemdeling : al wie het bewijs niet levert dat hij de Belgische nationaliteit bezit;
- 2° de Minister : de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;
- 3° onderdaan van een derde land : eenieder die geen burger van de Unie is en die geen persoon is die onder het gemeenschapsrecht inzake vrij verkeer valt, als bepaald in artikel 2, punt 5, van de Schengen grenscode;
- 4° illegaal verblijf : de aanwezigheid op het grondgebied, van een vreemdeling die niet of niet langer voldoet aan de voorwaarden voor de toegang tot of het verblijf op het grondgebied;
- 5° terugkeer : het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf;
- 6° beslissing tot verwijdering : de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerplichting oplegt;
- 7° verwijdering : de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied;
- 8° ~~inreisverbod - de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering;~~ inreisverbod: de beslissing die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering en waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt;
- 9° vrijwillig vertrek : het feit dat het grondgebied wordt verlaten binnen de termijn die daarvoor is vastgesteld in de beslissing tot verwijdering;
- 10° vrijwillige terugkeer : terugkeer van een persoon naar zijn land van herkomst of een derde land waar hij toegelaten is om te verblijven op het grondgebied, tengevolge van een autonoom genomen beslissing om beroep te doen op een programma voor bijstand aan terugkeer uitgewerkt door de overheid van het gastland;
- 11° risico op onderduiken : het feit dat een onderdaan van een derde land die het voorwerp uitmaakt van een procedure tot verwijdering, een actueel en reëel risico vormt om zich te onttrekken aan de autoriteiten. Daartoe baseert de minister of zijn gemachtigde zich op objectieve en ernstige elementen;
- 12° kwetsbare persoon : zowel de begeleide als de niet-begeleide minderjarigen, personen met een handicap, bejaarden, zwangere vrouwen, alleenstaande ouders met minderjarige kinderen en personen die gefolterd of verkracht zijn of andere ernstige vormen van psychisch, fysiek of seksueel geweld hebben ondergaan;
- 13° beschikking 2004/573/EG : de beschikking van de Raad van 29 april 2004 inzake het organiseren van gezamenlijke vluchten voor de verwijdering van onderdanen van derde landen tegen wie individuele verwijderingsmaatregelen zijn genomen van het grondgebied van twee of meer lidstaten;
- 14° geïdentificeerde vreemdeling : iedere vreemdeling
- die in het bezit is van een geldig reisdocument, een geldig paspoort of een geldig identiteitsdocument, of
 - die werd erkend als onderdaan door de nationale overheid van zijn land, die zich bereid verklaarde een doorlaatbewijs af te leveren, of
 - die valt onder de categorie nationaliteiten waarvoor de minister zelf een doorlaatbewijs kan afleveren;
- 15° Europese blauwe kaart : de titel die de vreemdeling machtigt tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk overeenkomstig de voorwaarden bedoeld in artikelen 61/26 tot 61/31 en hem toelaat in het Rijk te werken overeenkomstig de reglementering met betrekking tot de tewerkstelling van buitenlandse werknemers;
- 16° internationale bescherming : de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus;
- 17° Schengeninformatiesysteem : het Schengeninformatiesysteem zoals het opgericht werd in het kader van het Schengenacquis geïntegreerd en ontwikkeld in het kader van de Europese Unie en dat met name geregeld wordt door de Verordening (EG) nr. 1987/2006 van het Europees Parlement en de Raad van 20 december 2006 betreffende de instelling, de werking en het gebruik van het Schengeninformatiesysteem van de tweede generatie (SIS II);
- 18° Algemene Nationale Gegevensbank: de politionele gegevensbank bedoeld in artikel 44/7 van de wet van 5 augustus 1992 op het politieambt.

Hoofdstuk I ter. - Algemene bepalingen met betrekking tot de indiening van een verblijfsaanvraag en van een verzoek om internationale of tijdelijke bescherming.

Art. 1/3.

De indiening van een verblijfsaanvraag of van een verzoek om internationale of tijdelijke bescherming door een vreemdeling die reeds het voorwerp is van een maatregel tot verwijdering of terugdrijving, tast het bestaan van deze maatregel niet aan.

Indien de betrokkene overeenkomstig de bepalingen van deze wet en haar uitvoeringsbesluiten voorlopig op het grondgebied mag blijven, in afwachting van een beslissing inzake deze verblijfsaanvraag of dit verzoek om internationale of tijdelijke bescherming, wordt de uitvoerbaarheid van de maatregel tot verwijdering of terugdrijving opgeschort.

Art. 3.

~~Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :~~

- ~~1° wanneer hij aangetroffen wordt in de luchthaventransitzone zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;~~
 - ~~2° wanneer hij het Rijk poogt binnen te komen zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;~~
 - ~~3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden;~~
 - ~~4° wanneer hij niet over voldoende middelen van bestaan beschikt, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat waar zijn toelating is gewaarborgd, en hij niet in staat is die middelen wettelijk te verwerven;~~
 - ~~5° wanneer hij ter fine van weigering van toegang of verblijf gesignaleerd staat in het Schengeninformatiesysteem;~~
 - ~~6° wanneer hij door de Minister, op eensluidend advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen, geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;~~
 - ~~7° wanneer hij door de Minister of diens gemachtigde geacht wordt de openbare rust, de openbare orde of de veiligheid van het land te kunnen schaden;~~
 - ~~8° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken;~~
 - ~~9° wanneer een onderdaan van een derde land het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is;~~
 - ~~10° wanneer de onderdaan van een derde land lijdt aan een van de ziekten opgesomd in de bijlage bij deze wet.~~
- ~~Wanneer de vreemdeling die moet worden teruggedreven houder is van een geldig visum, drijven de met de grenscontrole belaste overheden hem terug en, zo nodig, wordt het visum nietig verklaard of ingetrokken op beslissing van de minister of zijn gemachtigde. De Koning kan, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de voorwaarden en de nadere regels voor de toepassing van deze bepaling vaststellen.~~

Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in de volgende gevallen bevindt:

- 1° wanneer hij aangetroffen wordt in de luchthaventransitzone zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
- 2° wanneer hij het Rijk poogt binnen te komen zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
- 3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden;
- 4° wanneer hij niet over voldoende middelen van bestaan beschikt, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat waar zijn toelating is gewaarborgd, en hij niet in staat is die middelen wettelijk te verwerven;
- 5° wanneer hij ter fine van weigering van toegang of verblijf gesignaleerd staat in het Schengeninformatiesysteem of in de Algemene Nationale Gegevensbank;
- 6° wanneer hij geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;
- 7° wanneer hij geacht wordt de openbare rust, de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;
- 8° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken;
- 9° wanneer hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is;
- 10° wanneer hij lijdt aan een van de ziekten opgesomd in de bijlage bij deze wet.

De beslissing wordt genomen door de minister of, behalve in het geval bedoeld in het eerste lid, 6°, door zijn gemachtigde. In de gevallen bedoeld in het eerste lid, 1° of 2°, kunnen de met de grenscontrole belaste overheden de beslissing zelf nemen.

Wanneer overwogen wordt om de toegang te weigeren aan een vreemdeling die in het bezit is van een geldig visum, beslist de bevoegde overheid eveneens of het visum moet worden nietig verklaard of ingetrokken.

De met de grenscontrole belaste overheden drijven de vreemdeling aan wie de toegang geweigerd wordt terug en, in voorkomend geval, verklaren zij het visum nietig of trekken zij het in.

De Koning kan, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de voorwaarden en regels voor de toepassing van dit artikel vaststellen.

Art. 7.

Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

4° wanneer hij door de Minister, ~~op eensluitend advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen~~, geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;

5° ~~wanneer hij, ter fine van weigering van toegang, gesignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°; wanneer hij ter fine van weigering van toegang of verblijf gesignaleerd staat in het Schengeninformatiesysteem of in de Algemene Nationale Gegevensbank;~~

6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

9° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;

10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken;

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.

Te dien einde, en tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, meer in het bijzonder wanneer er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert, en zonder dat de duur van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan.

De minister of zijn gemachtigde kan, in dezelfde gevallen, de vreemdeling een verblijfplaats aanwijzen voor de tijd die nodig is om deze maatregel uit te voeren.

De Minister of zijn gemachtigde kan echter deze opsluiting telkens met een periode van twee maanden verlengen wanneer de nodige stappen om de vreemdeling te verwijderen werden genomen binnen zeven werkdagen na de opsluiting van de vreemdeling, wanneer zij worden voortgezet met de vereiste zorgvuldigheid en wanneer de effectieve verwijdering van deze laatste binnen een redelijke termijn nog steeds mogelijk is.

Na een verlenging kan de in het voorgaande lid bedoelde beslissing enkel door de Minister genomen worden.

Na (vijf) maanden te zijn opgesloten, moet de vreemdeling in vrijheid worden gesteld.

In de gevallen waarin dit noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid, kan de opsluiting van de vreemdeling, na het verstrijken van de termijn bedoeld in vorig lid, telkens verlengd worden met één maand, zonder dat de totale duur van de opsluiting daardoor evenwel meer dan acht maanden mag bedragen.

Art. 8bis.

§ 1. De Minister of zijn gemachtigde kan een verwijderingsbesluit erkennen dat genomen is ten aanzien van een vreemdeling door de bevoegde administratieve overheid van een Staat die gebonden is door de richtlijn 2001 /40/EG van de Raad van de Europese Unie van 28 mei 2001 betreffende de onderlinge erkenning van besluiten inzake de verwijdering van onderdanen van derde landen, indien deze vreemdeling zich op het grondgebied van het Koninkrijk bevindt zonder

gemachtigd of toegelaten te zijn tot een verblijf van meer dan drie maanden en indien de volgende voorwaarden vervuld zijn :

1° het verwijderingsbesluit is gesteund op :

-hetzij een ernstige en daadwerkelijke bedreiging van de openbare orde of de nationale veiligheid en vloeit voort, ofwel uit de veroordeling van de vreemdeling in de Staat die gebonden is door de eerder genoemde richtlijn, die hem dit besluit heeft afgeleverd, voor een strafbaar feit dat met een vrijheidsstraf van ten minste één jaar strafbaar is gesteld, ofwel uit het bestaan van gegronde redenen om aan te nemen dat die vreemdeling ernstige strafbare feiten heeft gepleegd of uit het bestaan van concrete aanwijzingen dat hij overweegt dergelijke feiten te plegen op het grondgebied van een Staat die is gebonden door de eerder genoemde richtlijn;

- hetzij de niet-naleving van de nationale wetgeving inzake de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen in deze Staat die gebonden is door de eerder genoemde richtlijn;

2° het verwijderingsbesluit mag noch opgeschort noch ingetrokken zijn door de Staat die het aan de vreemdeling heeft afgeleverd.

§ 2. Indien het in § 1 bedoelde verwijderingsbesluit is gesteund op een ernstige en daadwerkelijke bedreiging van de openbare orde of de nationale veiligheid en indien de vreemdeling ten aanzien van wie het is genomen, toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Koninkrijk of om er zich te vestigen, of beschikt over een verblijfstitel die werd afgeleverd door een Staat die is gebonden door de eerder genoemde richtlijn, consulteert de Minister of zijn gemachtigde de Staat waarvan de bevoegde administratieve overheid het verwijderingsbesluit heeft genomen, evenals, in voorkomend geval, de Staat die een verblijfstitel heeft afgeleverd aan de vreemdeling.

De in het vorige lid bedoelde vreemdeling die toegelaten of gemachtigd wordt tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Koninkrijk of om er zich te vestigen, mag, in voorkomend geval, slechts verwijderd worden met inachtneming [van de artikelen 20 en 21 van de artikelen 21 en 22](#).

De beslissing aangaande de vreemdeling die over een in het vorige lid bedoelde verblijfstitel beschikt die werd afgeleverd door een Staat die gebonden is door de eerder genoemde richtlijn, hangt af van de beslissing van deze Staat aangaande het verblijf van de vreemdeling op zijn grondgebied.

§ 3. De Staten die, op het ogenblik van de inwerkingtreding van deze bepaling, gebonden zijn door de eerder genoemde richtlijn, zijn de lidstaten van de Europese Unie.

De Koning brengt het vorige lid in overeenstemming met het resultaat van de door Europese instrumenten bepaalde procedures, waardoor de toepassing van het gemeenschapsrecht op andere Staten mogelijk wordt.

§ 4. Tijdens de in § 1 bedoelde erkenningsprocedure, kan de minister of zijn gemachtigde, onverminderd de bepalingen van Titel III quater en tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, de vreemdeling die ter fine van weigering van toegang of verblijf gesignaleerd staat in het Schengeninformatiesysteem [of in de Algemene Nationale Gegevensbank](#), omwille van een in § 1, 1°, bedoelde reden, laten opsluiten zonder dat de duur van de opsluiting langer mag zijn dan een maand.

§ 5. De §§ 1 tot 4 zijn niet van toepassing op de verwijderingsbesluiten die ten aanzien van de in artikel 40, 40bis of 40ter bedoelde vreemdelingen worden genomen.

Art. 19.

§ 1. Een vreemdeling die houder is van een geldige Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en het land verlaat, heeft gedurende een jaar recht op terugkeer in het Rijk.

Een vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet op grond van artikel 15bis verliest daarentegen zijn recht op terugkeer in het Rijk enkel wanneer hij gedurende twaalf opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaat of wanneer hij het Rijk sinds ten minste zes jaar heeft verlaten.

Een vreemdeling die gemachtigd werd tot verblijf in toepassing van artikel 61/27 en nadien de status van langdurig ingezetene heeft verkregen, verliest zijn recht op terugkeer in het Rijk alleen wanneer hij gedurende vierentwintig opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaat. Hetzelfde geldt voor zijn familieleden bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6° die de status van langdurig ingezetene hebben verkregen.

De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de voorwaarden en de gevallen waarin de vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet en die gedurende twaalf of vierentwintig opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaten heeft, zijn recht van terugkeer naar het Rijk niet verliest.

Een vreemdeling die voorziet dat zijn afwezigheid uit het Rijk langer zal duren dan de geldigheidsduur van zijn verblijfstitel, kan een vervroegde verlenging of vernieuwing van deze verblijfstitel verkrijgen.

De toelating om het Rijk terug binnen te komen mag hem slechts worden geweigerd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, of indien hij de voorwaarden die aan zijn verblijf zijn gesteld, niet naleeft.

§ 2. De vreemdeling, bedoeld in § 1, eerste lid, die langer dan een jaar uit het Rijk afwezig blijft, kan tot terugkeer in het Rijk worden gemachtigd in de gevallen en onder de voorwaarden bepaald bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De vreemdeling, bedoeld in § 1, tweede en derde lid, die zijn recht op terugkeer is verloren, kan, in de gevallen en onder de voorwaarden bepaald bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de status van langdurig ingezetene herkrigen.

§ 3. De Koning regelt de voorwaarden voor de geldigheid en de vernieuwing van de verblijfs- en vestigingsvergunningen of van de EU-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene van de vreemdeling die na een afwezigheid terugkeert in het Rijk.

§ 4. Zelfs indien de geldigheidsduur van de verblijfstitel uitgereikt in België verstreken is, is de minister of zijn gemachtigde verplicht tot terugname van :

1° de vreemdeling die houder is van een Belgische EU-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene en ten aanzien van wie een verwijderingsmaatregel is genomen door de bevoegde overheid van een andere lidstaat van de Europese Unie, als gevolg van een weigering tot verlenging of een intrekking van de verblijfstitel afgegeven door deze andere lidstaat op grond van de bovengenoemde Richtlijn 2003/109/EG van de Raad van de Europese Unie, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, wanneer de voorwaarden voor zijn verblijf niet meer zijn vervuld of wanneer hij niet legaal in de betrokken lidstaat verblijft, evenals zijn familieleden bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 7°, onder voorbehoud van de toepassing van § 1, tweede lid;

2° de vreemdeling die internationale bescherming geniet in het Rijk en de status van langdurig ingezetene in een andere lidstaat van de Europese Unie heeft verworven en ten aanzien van wie de bevoegde overheid van deze lidstaat een verwijderingsmaatregel heeft uitgevaardigd, wegens een ~~werkelijke en voldoende ernstige bedreiging~~ **werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging** voor de openbare orde of de nationale veiligheid, evenals zijn familieleden bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 7°;

3° de vreemdeling die met toepassing van artikel 61/27 werd gemachtigd tot verblijf in het Rijk en ten aanzien van wie een verwijderingsmaatregel werd genomen door de bevoegde overheid van een andere lidstaat van de Europese Unie ten gevolge van een weigering van zijn verblijfsaanvraag op grond van de bepalingen van de Richtlijn 2009/50/EG van de Raad van 25 mei 2009 betreffende de voorwaarden voor toegang en verblijf van onderdanen van derde landen met het oog op een hooggekwalificeerde baan, evenals zijn familieleden bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6°.

Hoofdstuk VI. — Terugwijzingen en uitzettingen. Hoofdstuk VI. – Einde van het verblijf van meer dan drie maanden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Art. 20.

~~Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag en in artikel 21 kan de Minister de vreemdeling, die niet in het Rijk gevestigd is, terugwijzen wanneer hij de openbare orde of de veiligheid van het land heeft geschaad of de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden zoals die door de wet zijn vastgesteld niet heeft nageleefd. In de gevallen waarbij krachtens een internationaal verdrag een dergelijke maatregel slechts mag genomen worden nadat de vreemdeling gehoord werd, mag de terugwijzing slechts bevolen worden na advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen. De Koning bepaalt de overige gevallen waarin de terugwijzing slechts bevolen mag worden na advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen bij een in de Ministerraad overlegd besluit.~~

~~Onverminderd artikel 21, §§ 1 en 2, kan de in het Rijk gevestigde vreemdeling of de vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet, wanneer hij de openbare orde of de veiligheid van het land ernstig heeft geschaad, door de Koning uitgezet worden na advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen. Indien de maatregel gegrond is op de politieke activiteit van deze vreemdeling, moet over het uitzettingsbesluit in de Ministerraad beraadslaagd worden.~~

~~De terugwijzings- en de uitzettingsbesluiten moeten uitsluitend gegrond zijn op het persoonlijk gedrag van de vreemdeling en mogen niet op economische redenen berusten]1. Hem mag geen verwijt gemaakt worden van het gebruik dat hij overeenkomstig de wet gemaakt heeft van de vrijheid van meningsuiting of van deze van vreedzame vergadering of van vereniging.~~

~~Bij het nemen van een besluit tot uitzetting wordt rekening gehouden met de duur van het verblijf in het Rijk, de leeftijd van de betrokkene, de gevolgen voor de betrokkene en zijn familieleden evenals met het bestaan van banden met het land van herkomst of het ontbreken ervan.~~

~~Wanneer de Koning een besluit tot uitzetting neemt voor een langdurig ingezetene wiens EU-verblijfsvergunning van langdurig ingezetene, de in artikel 17, § 5, eerste lid, bedoelde bijzondere vermelding inzake internationale bescherming bevat, wordt de bevoegde overheid van de in de vermelding aangewezen lidstaat verzocht te bevestigen of de betrokkene aldaar nog steeds internationale bescherming geniet. Indien de langdurig ingezetene er nog steeds internationale bescherming geniet, wordt hij verwijderd naar deze lidstaat.~~

~~In afwijking van het vijfde lid, en onder voorbehoud van de internationale verplichtingen die België binden, kan de langdurig ingezetene verwijderd worden naar een ander land dan het land dat hem de internationale bescherming toegekend heeft, als er ernstige redenen zijn om hem als een bedreiging voor de veiligheid te beschouwen, of indien hij, ingevolge een definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf, een bedreiging vormt.~~

Onverminderd de meer voordelige bepalingen van een internationaal verdrag en het non-refoulementbeginsel, is dit hoofdstuk van toepassing op de onderdanen van derde landen die zijn toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk.

Het is niet van toepassing op de onderdanen van derde landen die de internationale bescherming in het Rijk genieten.

Art. 21.

~~§ 1. Mag nooit worden teruggewezen, noch uitgezet uit het Rijk:~~

~~1° de vreemdeling die geboren werd in het Rijk of aangekomen is voor hij de leeftijd van twaalf jaar bereikte en die er sindsdien voornamelijk en op regelmatige wijze verblijft;~~

~~2° de door de Belgische overheden erkende vluchteling.~~

~~§ 2. Behalve in geval van ernstige aanslag op de veiligheid van het land, mag niet worden teruggewezen, noch uitgezet uit het Rijk:~~

~~1° de vreemdeling die er op regelmatige wijze verblijft sedert minstens twintig jaar;~~

~~2° de vreemdeling die niet is veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijf jaar of meer en die het ouderlijk gezag als ouder of voogd uitoefent of die voldoet aan de onderhoudsverplichting die opgelegd is door artikel 203 van het Burgerlijk Wetboek ten aanzien van minstens één kind dat op een regelmatige manier in België verblijft.~~

~~§ 3. Behalve in geval van ernstige aanslag op de openbare orde of de veiligheid van het land, mag niet worden teruggewezen uit het Rijk:~~

~~1° de vreemdeling die er op regelmatige en ononderbroken wijze verblijft sedert minstens tien jaar;~~

~~2° de vreemdeling die voldoet aan de door het Wetboek van de Belgische nationaliteit voorziene voorwaarden om de Belgische nationaliteit te verwerven door een nationaliteitsverklaring of om deze nationaliteit te herkrijgen;~~

~~3° de vreemdeling, niet van tafel en bed gescheiden echtgenoot van een Belg;~~

~~4° de vreemde werknemer, getroffen door een blijvende arbeidsongeschiktheid in de zin van artikel 24 van de wet van 10 april 1971 of van artikel 35 van de wetten betreffende de schadeloosstelling voor beroepsziekten, gecoördineerd op 3 juni 1970, wanneer het arbeidsongeval verband houdt met of de beroepsziekte werd opgedaan bij de uitvoering van arbeidsprestaties van een vreemdeling die regelmatig in België verblijft.~~

De minister of zijn gemachtigde kan een einde maken aan het verblijf van een onderdaan van een derde land die voor een beperkte of onbeperkte duur tot het verblijf is toegelaten of gemachtigd en hem het bevel geven het grondgebied te verlaten, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Het eerste lid is van toepassing, onverminderd artikel 61/8, op de onderdaan van een derde land die krachtens artikel 61/7 tot verblijf gemachtigd is.

Art. 22.

~~In de gevallen waarin de vreemdeling de openbare orde of de veiligheid van het land heeft geschaad, kan de Minister hem verplichten bepaalde plaatsen te verlaten, ervan verwijderd te blijven of in een bepaalde plaats te verblijven. De overtreder kan teruggewezen of uitgezet worden.~~

§ 1. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de volgende onderdanen van derde landen en hen het bevel geven het grondgebied te verlaten om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid:

1° de gevestigde onderdaan van een derde land;

2° de onderdaan van een derde land die de status van langdurig ingezetene in het Rijk geniet;

3° de onderdaan van een derde land die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk sinds ten minste tien jaar en die er sindsdien ononderbroken verblijft.

§ 2. Onder voorbehoud van het tweede lid wordt, wanneer er in toepassing van paragraaf 1 een einde wordt gemaakt aan het verblijf van een langdurig ingezetene die in een andere lidstaat internationale bescherming bekomen heeft, aan de bevoegde overheid van die lidstaat gevraagd om te bevestigen of de betrokkene daar nog altijd internationale bescherming geniet. Als de langdurig ingezetene er nog altijd internationale bescherming geniet, wordt hij naar die lidstaat verwijderd.

In afwijking van het eerste lid kan de langdurig ingezetene worden verwijderd naar een ander land dan de lidstaat die hem internationale bescherming heeft verleend, wanneer er ernstige redenen bestaan om hem te beschouwen als een bedreiging voor de nationale veiligheid of wanneer hij, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf, een bedreiging vormt voor de openbare orde.

In geen geval mag de betrokkene verwijderd worden naar een land waar hij blootgesteld wordt aan een schending van het non-refoulementbeginsel.

Art. 23.

~~De terugwijzings- en uitzettingsbesluiten, alsmede de besluiten van aanwijzing en verbod van verblijfplaats vermelden de feiten die de beslissing rechtvaardigen, tenzij redenen van Staatsveiligheid er zich tegen verzetten. In voorkomend geval wordt melding gemaakt van de besluiten van de Commissie van advies voor vreemdelingen.~~

§ 1. De beslissingen tot beëindiging van het verblijf genomen krachtens de artikelen 21 en 22 zijn uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en mogen niet op economische gronden berusten.

Het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

§ 2. Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk.

Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.

Art. 24.

~~De kennisgeving van de terugwijzings- en uitzettingsbesluiten vermeldt de termijn waarbinnen de vreemdeling het grondgebied moet verlaten.~~

De bepalingen van artikel 7, tweede tot achtste lid, en van titel III quater, zijn van toepassing op de onderdaan van een derde land die krachtens de artikelen 21 of 22 een bevel om het grondgebied te verlaten heeft ontvangen.

Hoofdstuk VI bis – Veiligheidsmaatregelen

Art. 25.

~~De termijn binnen welke de teruggewezen of de uitgezette vreemdeling het grondgebied moet verlaten mag niet minder bedragen dan vijftien dagen voor de vreemdeling die toegelaten of gemachtigd werd tot verblijf in het Rijk, en dan één maand voor de vreemdeling die in het Rijk gevestigd is.~~

~~Indien ernstige omstandigheden het vereisen, mag die termijn door de Minister verkort worden, zonder dat hij tot minder dan acht dagen mag teruggebracht worden.~~

~~In uitzonderlijk ernstige omstandigheden kan de Minister, indien hij zulks nodig acht voor de bescherming van de openbare orde of de veiligheid van het land, de teruggewezen of de uitgezette vreemdeling naar de grens doen terugleiden.~~

~~De vreemdeling wordt te dien einde ter beschikking van de regering gesteld voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, zonder dat de duur van de terbeschikkingstelling twee maanden te boven mag gaan, eventueel vermeerderd met de duur van het onderzoek van het bedoelde annulatieberoep in artikel 39/79, § 1, tweede lid, 4°. De Minister of zijn gemachtigde kan echter deze opsluiting telkens met een periode van twee maanden verlengen wanneer de nodige stappen om de vreemdeling te verwijderen werden genomen binnen zeven werkdagen na de opsluiting van de vreemdeling, wanneer zij worden voortgezet met de vereiste zorgvuldigheid en wanneer de effectieve verwijdering van deze laatste binnen een redelijke termijn nog steeds mogelijk is.~~

~~Na een verlenging kan de in het voorgaande lid bedoelde beslissing enkel door de Minister genomen worden.~~

~~Na vijf maanden te zijn opgesloten, moet de vreemdeling in vrijheid worden gesteld.~~

~~In de gevallen waarin dit noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid, kan de ter beschikking stelling van de vreemdeling, na het verstrijken van de termijn bedoeld in vorig lid, telkens verlengd worden met één maand, zonder dat de totale duur van de ter beschikking stelling daardoor evenwel meer dan acht maanden mag bedragen.~~

De vreemdeling die een inreisverbod kreeg krachtens deze wet wordt gesignaleerd in de Algemene Nationale Gegevensbank ter fine van weigering van toegang of verblijf op het grondgebied.

Hij wordt ook gesignaleerd in het Schengeninformatiesysteem ter fine van weigering van toegang of verblijf in het Schengengebied, overeenkomstig Verordening (EG) nr. 1987/2006 van het Europees Parlement en de Raad van 20 december 2006 betreffende de instelling, de werking en het gebruik van het Schengeninformatiesysteem van de tweede generatie (SIS II) en de besluiten van de Europese Unie die zijn genomen ter uitvoering van deze verordening.

Art. 26.

~~De terugwijzing of uitzettingsbesluiten leggen verbod op gedurende tien jaar het Rijk binnen te komen, tenzij ze opgeschort of ingetrokken worden.~~

In de gevallen waarin de vreemdeling de openbare orde of de nationale veiligheid heeft geschaad, kan de minister hem verplichten bepaalde plaatsen te verlaten, ervan verwijderd te blijven of in een bepaalde plaats te verblijven.

Indien de vreemdeling niet voldoet aan de verplichtingen die krachtens het eerste lid aan hem worden opgelegd kan er een einde worden gemaakt aan zijn verblijf en kan het bevel om het grondgebied te verlaten krachtens deze wet aan hem worden afgegeven.

Art. 27.

~~§ 1. De vreemdeling die een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven hebben, kunnen met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de Staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.~~

De vreemdeling ten aanzien van wie een maatregel tot verwijdering is genomen en die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan heeft gegeven, kan met dwang worden geleid naar de grens van zijn keuze, in principe met uitzondering van de grens met de Staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, of worden ingescheept voor een bestemming van zijn keuze, deze Staten uitgezonderd.

Zo de vreemdeling de nationaliteit bezit van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, of beschikt over een geldige verblijfstitel of een tijdelijke verblijfsvergunning van een Verdragsluitende Staat, kan hij naar de grens van deze Staat teruggeleid worden of met deze Staat als bestemming ingescheept worden.

§ 2. Onverminderd de toepassing van de artikelen 51/5 tot 51/7, worden de bepalingen van § 1 toegepast op de vreemdeling die een verwijderingsbesluit heeft ontvangen van een bevoegde administratieve overheid van een Staat die gebonden is door de richtlijn 2001/40/EG van de Raad van de Europese Unie van 28 mei 2001 betreffende de onderlinge erkenning van besluiten inzake de verwijdering van onderdanen van derde landen, waaraan hij geen gevolg heeft gegeven en dat door de Minister of zijn gemachtigde overeenkomstig artikel 8bis werd erkend.

§ 3. De in §§ 1 en 2 bedoelde vreemdelingen kunnen onverminderd de bepalingen van Titel III quater en tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast te dien einde worden opgesloten, meer in het bijzonder wanneer er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel tot verwijdering strikt noodzakelijk is.

De kosten veroorzaakt door de repatriëring van de vreemdeling zijn te zijnen laste.

De Staat die het in § 2 bedoelde verwijderingsbesluit heeft afgeleverd, wordt op de hoogte gebracht van het feit dat de vreemdeling werd teruggebracht naar de grens van zijn keuze of, overeenkomstig artikel 28, naar de door de Minister of zijn gemachtigde aangeduide grens.

Art. 30bis.

§ 1. Voor de toepassing van dit artikel wordt onder " afname van biometrische gegevens " verstaan de afname van vingerafdrukken en fotografisch materiaal.

§ 2. Aan de afname van biometrische gegevens kunnen onderworpen worden :

1° de vreemdeling die een visum, visumverklaring of een machtiging tot een verblijf aanvraagt bij een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of bij de diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die de belangen van België behartigt, ~~behoudens de in artikel 10, § 1, eerste lid, 1° en 4° tot en met 7° of de in artikel 40bis of 40ter bedoelde vreemdeling;~~

2° de vreemdeling die een aanvraag indient in het Rijk om gemachtigd te worden tot een verblijf van maximum drie maanden of een aanvraag indient om toegelaten of gemachtigd te worden tot een verblijf van meer dan drie maanden, ~~behoudens de in artikel 10, § 1, eerste lid, 1° en 4° tot en met 7° of de in artikel 40bis of 40ter bedoelde vreemdeling;~~

3° ~~de vreemdeling die wordt teruggedreven op basis van artikel 3 of aan wie een bevel om het grondgebied te verlaten wordt betekend overeenkomstig artikel 7 of 27;~~ de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel tot verwijdering of teruggedrijving;

~~4° de vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een ministerieel besluit tot terugwijzing of een koninklijk besluit tot uitzetting overeenkomstig artikel 20;~~

De Koning bepaalt de termijn gedurende welke de biometrische gegevens, die overeenkomstig dit artikel werden afgenomen, dienen bewaard te worden.

§ 3. De biometrische gegevens worden afgenomen op initiatief van de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of van de minister of zijn gemachtigde. Zij mogen eveneens worden afgenomen op initiatief van een officier van de gerechtelijke politie, met inbegrip van diegene wiens bevoegdheid beperkt is, of van een officier van de bestuurlijke politie.

§ 4. De biometrische gegevens mogen slechts gebruikt worden in de mate dat zij nodig zijn om :

1° de identiteit van de vreemdeling vast te stellen en/of te verifiëren;

2° na te gaan of de betrokken vreemdeling een gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid;

3° de verplichtingen na te komen neergelegd in de Europese verordeningen en richtlijnen getroffen door de Raad van de Europese Unie.

§ 5. Het opslaan, verwerken, beheren en doorgeven van de biometrische gegevens gebeurt onder de controle van de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer, overeenkomstig de wet van 8 december 1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens.

§ 6. Op verzoek van de minister of zijn gemachtigde kunnen de in § 2 bedoelde biometrische gegevens voor de in § 4 bedoelde doeleinden bekomen worden van de gerechtelijke overheden, de politiediensten en de ambtenaren en agenten van openbare diensten die over deze gegevens beschikken.

Art. 42ter

§ 1. Tenzij de familieleden van een burger van de Unie die zelf burger van de Unie zijn, zelf een verblijfsrecht uitoefenen als bedoeld in artikel 40, § 4, of opnieuw voldoen aan de in artikel 40bis, § 2, bedoelde voorwaarden, kan er binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie, een einde gesteld worden aan hun verblijfsrecht door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen :

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk;

6° de Minister of zijn gemachtigde trekt het verblijf van de begeleide of vervoegde burger van de Unie overeenkomstig artikel 44 in.

Voor de toepassing van het eerste lid, 5°, teneinde te bepalen of de familieleden van een burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormen, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van hun moeilijkheden, de duur van hun verblijf in het Rijk, hun persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hen uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2. De in § 1, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen zijn niet van toepassing op kinderen van de burger van de Unie die in het Rijk verblijven en aan een onderwijsinstelling zijn ingeschreven alsmede op de ouder die de bewaring heeft van de kinderen, dit tot hun studie voltooid is.

§ 3. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Art. 42quater

§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk;

6° de Minister of zijn gemachtigde trekt het verblijf van de begeleide of vervoegde burger van de Unie overeenkomstig artikel 44 in.

Voor de toepassing van het eerste lid, 5°, teneinde te bepalen of de familieleden van een burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormen, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van hun moeilijkheden, de duur van hun verblijf in het Rijk, hun persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hen uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2. De in § 1, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen zijn niet van toepassing op kinderen van de burger van de Unie die in het Rijk verblijven en aan een onderwijsinstelling zijn ingeschreven alsmede op de ouder die de bewaring heeft van de kinderen, dit tot hun studie voltooid is.

§ 3. Het in § 1, eerste lid, 3°, bedoelde geval is niet van toepassing op de familieleden die ten minste één jaar in het Rijk verbleven hebben in de hoedanigheid van een familielid van de burger van de Unie, en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en te beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid te zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Art. 42septies.

~~De minister of zijn gemachtigde kan een einde maken aan het verblijf van een burger van de Unie of een familielid van deze burger en hem van het grondgebied van het Rijk verwijderen wanneer valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten werden gebruikt, of wanneer fraude werd gepleegd of andere onwettige middelen werden gebruikt die hebben bijgedragen tot de erkenning van het verblijf.~~

~~Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt om een dergelijke beslissing te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.~~

Art. 43.

~~De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf weigeren :~~

~~1° wanneer de burger van de Unie of zijn familielid valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt die bijdragen tot de erkenning van het verblijf;~~

~~2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.~~

~~Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt om een dergelijke beslissing te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.~~

§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten:

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die bijdragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Art. 44.

§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden intrekken en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Art. 44bis.

§ 1. Onverminderd de paragrafen 2 en 3, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42quinquies en 42sexies het duurzaam verblijf hebben verkregen en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten, alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

§ 3. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de volgende burgers van de Unie en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten, alleen om dwingende redenen van nationale veiligheid:

1° de burgers van de Unie die op het grondgebied van het Rijk hebben verbleven gedurende de tien voorafgaande jaren;
2° de burgers van de Unie die minderjarig zijn, behalve indien de beslissing noodzakelijk is in het belang van het kind, zoals bepaald in het VN-Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989.

§ 4. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1, 2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Art. 44ter.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, afgegeven aan een burger van de Unie of zijn familielid, vermeldt de termijn binnen welke hij het grondgebied van het Rijk moet verlaten. Behalve in naar behoren aangetoonde dringende gevallen, mag deze termijn niet korter zijn dan een maand te rekenen vanaf de kennisgeving van de beslissing.

De termijn bedoeld in het eerste lid kan door de minister of zijn gemachtigde worden verlengd wanneer:

1° de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen deze termijn, of
2° de omstandigheden die specifiek zijn voor de situatie van de betrokkene dit rechtvaardigen.

De aanvraag voor een verlenging van de termijn om het grondgebied van het Rijk te verlaten moet door de burger van de Unie of zijn familielid worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde.

Art. 44quater.

Zolang de termijn bedoeld in artikel 44ter loopt, mag de burger van de Unie of zijn familielid niet gedwongen worden verwijderd.

Om elk risico op onderduiken tijdens de termijn bedoeld in artikel 44ter te vermijden, kan de burger van de Unie of zijn familielid worden verplicht te voldoen aan preventieve maatregelen. De Koning is gemachtigd deze maatregelen te bepalen bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

Art. 44quinquies.

§ 1. De minister of zijn gemachtigde neemt alle nodige maatregelen tot uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten wanneer:

1° aan de burger van de Unie of zijn familielid geen termijn is toegestaan om het grondgebied van het Rijk te verlaten;
2° de burger van de Unie of zijn familielid het grondgebied van het Rijk niet heeft verlaten binnen de termijn die hem is toegestaan;
3° de burger van de Unie of zijn familielid, voordat de toegestane termijn om het grondgebied van het Rijk te verlaten is verstreken, een risico op onderduiken vormt, de opgelegde preventieve maatregelen niet heeft nageleefd of een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. Wanneer de burger van de Unie of zijn familielid zich verzet tegen zijn verwijdering of een risico op gevaar vormt tijdens zijn verwijdering, wordt er overgegaan tot zijn gedwongen terugkeer, zo nodig onder begeleiding. Er mogen dan dwangmaatregelen tegen hem worden gebruikt, met naleving van de artikelen 1 en 37 van de wet van 5 augustus 1992 op het politieambt.

Wanneer de verwijdering wordt uitgevoerd door de lucht, worden de maatregelen genomen overeenkomstig de aan Beschikking 2004/573/EG gehechte gemeenschappelijke richtsnoeren voor verwijdering door de lucht.

§ 3. De Koning wijst, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de instantie aan die belast is met de controle op de gedwongen terugkeer en bepaalt de nadere regels van deze controle. Deze instantie is onafhankelijk van de overheden bevoegd voor de verwijdering.

Art. 44sexies.

Wanneer de specifieke omstandigheden van het geval dit rechtvaardigen, kan de minister of zijn gemachtigde de verwijdering tijdelijk uitstellen. Hij deelt dit mee aan de betrokkene.

Om elk risico op onderduiken te vermijden, kan de burger van de Unie of zijn familielid worden verplicht te voldoen aan preventieve maatregelen. De Koning is gemachtigd deze maatregelen te bepalen bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad

De minister of zijn gemachtigde kan, in dezelfde gevallen, de burger van de Unie of zijn familielid een verblijfplaats aanwijzen voor de tijd die nodig is om deze maatregel uit te voeren.

Art. 44septies.

§ 1. Indien redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid het vereisen en tenzij andere, minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kunnen de burgers van de Unie en hun familieleden, met de bedoeling de uitvoering van de maatregel tot verwijdering te garanderen, worden vastgehouden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, zonder dat de duur van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan.

De minister of zijn gemachtigde kan evenwel de duur van deze vasthouding telkens met een periode van twee maanden verlengen wanneer de nodige stappen om de vreemdeling te verwijderen zijn ondernomen binnen zeven werkdagen na de vasthouding van de burger van de Unie of zijn familielid, wanneer zij met de vereiste zorgvuldigheid worden voortgezet en wanneer de effectieve verwijdering van de betrokkene binnen een redelijke termijn nog steeds mogelijk is.

Na een eerste verlenging kan de beslissing om de duur van de vasthouding te verlengen alleen door de minister worden genomen.

Na vijf maanden moet de burger van de Unie of zijn familielid in vrijheid worden gesteld. In de gevallen waarin dit noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid, kan de vasthouding telkens met een maand worden verlengd, evenwel zonder dat de totale duur van de vasthouding meer dan acht maanden mag bedragen.

§ 2. De burger van de Unie of zijn familielid, bedoeld in paragraaf 1, kan beroep instellen tegen de beslissing tot vasthouding die jegens hem is genomen, overeenkomstig de artikelen 71 en volgende.

Art. 44octies.

De volgende personen mogen niet op de plaatsen in de zin van artikel 74/8, § 2, worden vastgehouden:

1° de niet-begeleide minderjarige burgers van de Unie;

2° de niet-begeleide minderjarige familieleden van een burger van de Unie;

3° de gezinnen van de burgers van de Unie, wanneer minstens een van de gezinsleden minderjarig is.

Art. 44nonies.

De minister of zijn gemachtigde kan de beslissingen bedoeld in de artikelen 43, § 1, eerste lid, 2°, en 44bis koppelen aan een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk, waarvan de duur door hem wordt vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden van elk geval.

De duur van het inreisverbod mag vijf jaar niet overschrijden, behalve indien de burger van de Unie of zijn familielid een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Art. 44decies.

§ 1. De burger van de Unie of zijn familielid die een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk krijgt, kan er de schorsing of de intrekking van aanvragen na een redelijke termijn en in elk geval na drie jaar te rekenen vanaf de uitvoering ervan.

§ 2. De aanvraag voor de schorsing of intrekking van het inreisverbod moet worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde vanuit het land van oorsprong of van verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid.

De minister of zijn gemachtigde beschikt over een termijn van zes maanden om over de aanvraag te beslissen.

§ 3. Indien de aanvraag niet is ingediend overeenkomstig paragraaf 2, weigert de minister of zijn gemachtigde de aanvraag in overweging te nemen.

Indien de argumenten aangevoerd door de burger van de Unie of zijn familielid een wijziging in materiële zin bewijzen in de omstandigheden die destijds de beslissing tot inreisverbod op het grondgebied van het Rijk rechtvaardigden, schorst de minister of zijn gemachtigde het inreisverbod of trekt het in. In het tegenovergestelde geval weigert hij de aanvraag tot schorsing of intrekking van het inreisverbod.

§ 4. Tijdens de behandeling van zijn aanvraag tot schorsing of intrekking van het inreisverbod heeft de burger van de Unie of zijn familielid geen recht van toegang of verblijf op het grondgebied van het Rijk.

Art. 45.

~~§ 1. Onverminderd paragraaf 4, kunnen de burgers van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 3, en hun familieleden door de minister of zijn gemachtigde van het grondgebied van het Rijk worden verwijderd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.~~

~~§ 2. Onverminderd paragraaf 4, kunnen de burgers van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, en hun familieleden enkel om redenen van openbare orde of nationale veiligheid door de Koning uit het Rijk worden uitgezet na advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen.~~

~~§ 3. Onverminderd paragraaf 4, kunnen de burgers van de Unie en hun familieleden die het duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen zoals bepaald bij de artikelen 42quinquies en 42sexies enkel om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid door de Koning uit het Rijk worden uitgezet na advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen.~~

~~§ 4. De volgende personen kunnen enkel om dwingende redenen van nationale veiligheid door de Koning uit het Rijk worden uitgezet na advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen:~~

~~1° de burgers van de Unie die op het grondgebied van het Rijk hebben verbleven gedurende tien jaar voorafgaand aan de maatregel tot verwijdering;~~

~~2° de burgers van de Unie die minderjarig zijn, tenzij de verwijdering noodzakelijk is in het belang van het kind, zoals bepaald in het Verdrag van de Verenigde Naties voor de Rechten van het Kind van 20 november 1989.~~

~~§ 5. Wanneer de minister of zijn gemachtigde of de Koning een burger van de Unie of een lid van zijn familie willen verwijderen of uitzetten krachtens de paragrafen 1 tot 4, houdt hij rekening met de duur van zijn verblijf op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.~~

§ 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2. De beslissingen bedoeld in de artikelen 43 en 44bis moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, mededeling vragen van politieke gegevens betreffende betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.

§ 3. Alleen ziekten vermeld in de bijlage bij deze wet kunnen de maatregelen van de artikelen 43 en 44bis rechtvaardigen.

Het optreden van een van deze ziekten later dan drie maanden na de aankomst van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk stelt de minister of zijn gemachtigde niet in staat aan het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid een einde te maken overeenkomstig artikel 44bis.

Binnen drie maanden na hun aankomst op het grondgebied van het Rijk, en indien ernstige aanwijzingen daartoe aanleiding geven, kan de minister of zijn gemachtigde de burger van de Unie of zijn familielid onderwerpen aan een kosteloos medisch onderzoek om te bevestigen dat hij niet lijdt aan een van de ziekten bedoeld in het eerste lid. Dit medisch onderzoek mag geen systematisch karakter dragen.

§ 4. Het verstrijken van de geldigheidsduur van de identiteitskaart of het paspoort waarmee de burger van de Unie of zijn familielid het grondgebied van het Rijk is binnengekomen, is geen voldoende reden om een einde te maken aan zijn verblijf.

Art. 45/1.

~~§ 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 45 mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.~~

~~§ 2. De redenen van openbare orde en nationale veiligheid bedoeld in de artikelen 43 en 45 moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend zijn gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de burger van de Unie of zijn familielid.~~

~~Strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke maatregelen.~~

~~Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd.~~

~~Om vast te stellen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar betekent voor de openbare orde of de nationale veiligheid, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van het attest van de verklaring van inschrijving of bij de afgifte van de verblijfskaart en indien de minister of zijn gemachtigde het noodzakelijk vindt, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel, aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over het gerechtelijke antecedenten van de betrokken persoon. Deze raadpleging mag niet systematisch zijn.~~

~~§ 3. Alleen de ziekten die bedoeld worden in de bijlage bij de wet kunnen de maatregelen bedoeld in artikel 43 rechtvaardigen. Het optreden van een van deze ziekten na een periode van drie maanden na de aankomst van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk kan geen reden voor verwijdering van het grondgebied zijn.~~

~~Indien ernstige aanwijzingen daartoe aanleiding geven, kan de minister of zijn gemachtigde de burger van de Unie of zijn familielid gratis een medisch onderzoek doen ondergaan binnen drie maanden na hun aankomst op het grondgebied van het Rijk, opdat wordt bevestigd dat zij niet lijden aan een van de ziekten bedoeld in het eerste lid. Deze medische onderzoeken mogen niet systematisch zijn.~~

~~§ 4. Het verstrijken van de identiteitskaart of het paspoort dat de burger van de Unie of zijn familielid in staat heeft gesteld om het grondgebied van het Rijk te betreden is geen afdoende reden om hem te verwijderen.~~

Art. 46.

§ 1. De redenen van openbare orde, van openbare veiligheid of van volksgezondheid die een beperking van het recht op binnenkomst of op verblijf wettigen, worden ter kennis gebracht van de betrokkene, tenzij redenen van staatsveiligheid er zich tegen verzetten.

§ 2. Worden ter kennis gebracht van de betrokkene :

1° de weigering van verklaring tot inschrijving, zoals bedoeld in artikel 42, § 2 of de weigering tot afgifte van de verblijfsvergunning, bedoeld in artikel 42, § 3;

2° het verlies van het recht op verblijf op grond van de artikelen 42bis, 42ter, 42quater of van artikel 42septies;

3° de weigering van de afgifte van het document bedoeld in artikel 42quinquies, § 5, of de weigering tot afgifte van de verblijfskaart zoals bedoeld in artikel 42quinquies, § 6;

4° het verlies van het recht op duurzaam verblijf op basis van artikel 42quinquies, § 7, of van artikel 42septies;

§ 3. ~~De kennisgeving vermeldt de termijn binnen dewelke de betrokkene het grondgebied moet verlaten.~~ Een schriftelijke of mondelinge vertaling van de belangrijkste elementen van de beslissing tot verwijdering, in voorkomend geval gepaard met een inreisverbod, met inbegrip van de informatie over de beroepsmiddelen, in een taal die de burger van de Unie of zijn familielid begrijpt, of waarvan men redelijkerwijs kan veronderstellen dat hij die begrijpt, kan op verzoek van de betrokkene bij de minister of zijn gemachtigde worden verkregen. Dit wordt uitdrukkelijk in de beslissing vermeld.

~~§ 4. Behalve in naar behoren aangetoonde dringende gevallen, mag deze termijn niet korter zijn dan een maand na de datum van kennisgeving.~~

Art. 46bis.

~~§ 1. De burger van de Unie of zijn familieleden, bedoeld in artikel 40bis, § 2, kunnen ten vroegste na een periode van twee jaar nadat het koninklijk besluit tot uitzetting of het ministerieel besluit tot terugwijzing werd uitgevoerd, onder aanvoering van argumenten om te bewijzen dat er een wijziging in materiële zin is opgetreden in de omstandigheden die het besluit destijds rechtvaardigden, bij de gemachtigde van de minister een aanvraag indienen tot schorsing of opheffing van het betrokken besluit.~~

~~§ 2. Een besluit betreffende de bovenvermelde aanvraag wordt ten laatste binnen de zes maanden te rekenen vanaf de indiening van de aanvraag getroffen.~~

~~De betrokken vreemdelingen hebben gedurende de behandeling van deze aanvraag geen recht van toegang of verblijf in het Rijk.~~

De minister of zijn gemachtigde kan geen einde maken aan het verblijf van een burger van de Unie of zijn familielid die de internationale bescherming in het Rijk geniet en hem ook geen bevel geven om het grondgebied te verlaten.

Art. 55.

§ 1. De asielaanvraag bedoeld in de artikelen 50, 50bis en 51, afgelegd door een vreemdeling die toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van onbeperkte duur, wordt, wanneer zij nog in behandeling is bij de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, ambtshalve zonder voorwerp verklaard, tenzij de vreemdeling, binnen een termijn van zestig dagen te rekenen vanaf het inwerkingtreden van deze bepaling of vanaf de overhandiging van de titel waaruit het onbeperkt verblijf blijkt, bij een ter post aangetekende brief aan de instantie waarbij zijn asielaanvraag in behandeling is, de voortzetting van de behandeling vraagt.

§ 2. De Raad van State verklaart het beroep dat werd ingesteld tegen een beslissing genomen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zonder voorwerp, wanneer de verzoeker toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van onbeperkte duur, op voorwaarde dat hij binnen de termijn zoals voorzien in § 1 geen voortzetting van de procedure vroeg.

§ 3. De vreemdeling van wie de asielaanvraag zonder voorwerp werd verklaard overeenkomstig § 1, kan slechts van het grondgebied verwijderd worden overeenkomstig ~~de artikelen 20 en 21~~ de artikelen 21 en 22 na advies van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over de overeenstemming van de verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4.

Art. 56.

~~De vreemdeling aan wie de subsidiaire beschermingsstatus is toegekend, kan slechts uit het Rijk verwijderd worden bij een na advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen genomen terugwijzingsbesluit of bij een uitzettingsbesluit, beide genomen overeenkomstig de artikelen 20 tot 26 van deze wet.~~

~~In geen geval mag de vreemdeling aan wie de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, verwijderd worden naar het land dat hij ontvlucht is omdat zijn leven of zijn vrijheid er bedreigd was.~~

Art. 61/8.

~~Wanneer de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 13, § 3, aan een vreemdeling die krachtens artikel 61/7 tot een verblijf van beperkte tijd in het Rijk is gemachtigd het bevel geeft om het grondgebied te verlaten, deelt hij dit mee aan de lidstaat van de Europese Unie die aan de vreemdeling een EUverblijfsvergunning voor langdurig ingezetene heeft afgegeven op grond van bovenvermelde richtlijn 2003/109/EG van de Raad van de Europese Unie.~~

§ 1. Wanneer er een einde wordt gemaakt aan het verblijf van een vreemdeling die tot verblijf gemachtigd is krachtens artikel 61/7, wordt de lidstaat die hem de status van langdurig ingezetene heeft verleend hiervan op de hoogte gebracht, en dit met het oog op de eventuele terugname van de betrokkene op zijn grondgebied.

De verwijderingsmaatregel is beperkt tot het grondgebied van het Rijk.

§ 2. In afwijking van paragraaf 1 en onverminderd het tweede lid kan de verwijderingsmaatregel tot het grondgebied van de Europese Unie worden uitgebreid wanneer de betrokkene een actuele en voldoende ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid. De lidstaat die hem de status van langdurig ingezetene verleend heeft, wordt geraadpleegd wanneer de beslissing genomen wordt.

Wanneer de betrokkene in een andere lidstaat internationale bescherming geniet, kan de verwijderingsmaatregel enkel tot het grondgebied van de Europese Unie worden uitgebreid :

1° wanneer hij geen internationale bescherming meer geniet ; of

2° wanneer er ernstige redenen bestaan om hem te beschouwen als een bedreiging voor de nationale veiligheid of wanneer hij, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf, een bedreiging vormt voor de openbare orde.

In geen geval mag de betrokkene verwijderd worden naar een land waar hij blootgesteld wordt aan een schending van het non-refoulementbeginsel.

Art. 61/9.

~~Wanneer een vreemdeling die tot het verblijf werd gemachtigd op grond van artikel 61/7, § 1, de openbare orde of de nationale veiligheid ernstig heeft geschaad, en voor zover de vreemdeling geen internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie kan de minister zijn terugwijzing krachtens artikel 20, eerste lid, vergezeld doen gaan van een beslissing tot verwijdering van het grondgebied van de Europese Unie, in akkoord met de overheid van de lidstaat van de Europese Unie die aan de vreemdeling een EUverblijfsvergunning voor langdurig ingezetene heeft afgegeven op grond van bovenvermelde richtlijn 2003/109/EG van de Raad van de Europese Unie.~~

Titel III. – ~~Rechtsmiddelen.~~ Procedurele waarborgen en rechtsmiddelen.

Hoofdstuk I. – Kennisgeving van de administratieve beslissingen en rechtsmiddelen. Recht om te worden gehoord, motivering en kennisgeving van de administratieve beslissingen en beroepen.

Art. 62.

~~§ 1. De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. Zij worden ter kennis van de betrokkenen gebracht, die er een afschrift van ontvangen, door een van de volgende personen:~~

- ~~1° de burgemeester van de gemeente waar de vreemdeling zich bevindt of zijn gemachtigde;~~
- ~~2° een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken;~~
- ~~3° de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen of zijn gemachtigde;~~
- ~~4° een officier van de gerechtelijke politie, ook een officier van de gerechtelijke politie met beperkte bevoegdheid;~~
- ~~5° een politieambtenaar;~~
- ~~6° een ambtenaar van de Administratie der Douane en Accijnzen;~~
- ~~7° de directeur van de strafinrichting indien de vreemdeling aangehouden is;~~
- ~~8° met de medewerking van de Belgische diplomatieke of consulaire overheid in het buitenland, indien de vreemdeling zich niet op het grondgebied van het Rijk bevindt.~~

~~§ 2. Onverminderd een kennisgeving aan de persoon zelf, is elke kennisgeving rechtsgeldig gedaan op de verblijfplaats, of, in voorkomend geval, op de gekozen woonplaats, op een van de volgende wijzen:~~

- ~~1° bij aangetekende brief;~~
- ~~2° per bode met ontvangstbewijs;~~
- ~~3° per fax indien de vreemdeling woonplaats heeft gekozen bij zijn advocaat;~~
- ~~4° elke andere wijze die bij een koninklijk besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad is toegelaten en waarbij de datum van de kennisgeving met zekerheid kan worden vastgesteld.~~

§1. Wanneer er wordt overwogen om het verblijf te beëindigen of in te trekken van een vreemdeling die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk of die het recht heeft om er meer dan drie maanden te verblijven, te beëindigen of in te trekken, wordt de betrokkene hiervan schriftelijk op de hoogte gebracht en wordt hem de mogelijkheid geboden om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden.

Vanaf de ontvangst van het in het eerste lid bedoelde geschrift beschikt de betrokkene over een termijn van vijftien dagen om de relevante elementen schriftelijk door te sturen. Rekening houdend met de omstandigheden eigen aan het geval kan deze termijn worden ingekort of verlengd, indien dat nuttig of noodzakelijk blijkt te zijn voor het nemen van een beslissing. De verplichting bedoeld in eerste lid is niet van toepassing in de volgende gevallen :

- 1° indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten;
- 2° indien de bijzondere omstandigheden, eigen aan dit geval, dit in de weg staan of dit verhinderen, omwille van hun aard of ernst;
- 3° de betrokkene is onbereikbaar.

§ 2. De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. De feiten die deze beslissingen rechtvaardigen worden vermeld, behalve indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten.

Wanneer de beslissingen bedoeld in artikel 39/79, §1, tweede lid, gebaseerd zijn op feiten die beschouwd worden als dwingende redenen van nationale veiligheid, wordt in deze beslissingen vermeld dat ze gebaseerd zijn op dwingende redenen van nationale veiligheid in de zin van artikel 39/79, §3.

§ 3. Zij worden ter kennis gebracht van de betrokkenen die er via een van de volgende personen een afschrift van ontvangen:

- 1° door de burgemeester van de gemeente waar de vreemdeling zich bevindt of door zijn gemachtigde, of
- 2° door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken, of
- 3° door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of zijn gemachtigde, of
- 4° door een officier van gerechtelijke politie, daaronder mede begrepen de officier van gerechtelijke politie met beperkte bevoegdheid, of
- 5° door een politieambtenaar, of
- 6° door een ambtenaar van de Administratie der Douanen en Accijnzen, of
- 7° door de directeur van de strafinrichting, indien de vreemdeling onder arrest geplaatst is, of
- 8° met de medewerking van de Belgische diplomatieke of consulaire overheid in het buitenland, indien de vreemdeling zich niet op het grondgebied van het Rijk bevindt.

Onverminderd een kennisgeving aan de persoon zelf is elke kennisgeving op de woonplaats of, in voorkomend geval, de gekozen woonplaats geldig indien ze op een van de volgende manieren uitgevoerd wordt:

- 1° door middel van een aangetekende brief, of
- 2° per bode, met ontvangstbewijs, of
- 3° per fax, indien de vreemdeling woonplaats heeft gekozen bij zijn advocaat, of
- 4° via elke andere bij een koninklijk besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad toegelaten wijze waarbij de datum van kennisgeving met zekerheid kan worden vastgesteld.

Art. 68.

De vreemdeling die het voorwerp is van een der in de artikelen 7, vierde lid, ~~22-26~~, 44sexies, derde lid, 52/4, derde lid, 54, 57/32 § 2, eerste lid, 73 en 74/17, § 2, vierde lid bepaalde veiligheidsmaatregelen, andere dan de vrijheidsberoving, mag, na verloop van een periode van zes maanden, de Minister verzoeken deze maatregel op te heffen.

De betrokkene mag hetzelfde verzoek om de zes maanden indienen.

~~De Minister beslist na advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen.~~

Art. 71.

De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen 7, 8bis, § 4, ~~25~~, 27, 29, tweede lid, 44septies, §1, derde lid, 51/5, § 1, tweede lid, en § 3, vierde lid, 52/4, vierde lid, 54, 74/6 en 57/32, § 2, tweede lid kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.

De vreemdeling die met toepassing van artikel 74/5 vastgehouden wordt in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats, kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de plaats waar hij wordt vastgehouden.

Onverminderd de toepassing van de artikelen 74/5, § 3, vijfde lid en 74/6, § 2, vijfde lid, kan de betrokkene) het in de voorgaande leden bedoelde beroep om de maand indienen.

Indien de Minister evenwel overeenkomstig artikel 74 de raadkamer geadieerd heeft, kan de vreemdeling het in de voorgaande leden bedoelde beroep slechts instellen tegen de beslissing tot verlenging van de termijn van opsluiting of vasthouding vanaf de dertigste dag na de verlenging.

Art. 74.

Wanneer de Minister met toepassing van de artikelen 7, vijfde lid, ~~25~~, vijfde lid, 29, derde lid, 44septies, §1, derde lid, 74/5, § 3, en 74/6, § 2, een beslissing neemt tot verlenging van de opsluiting of vasthouding van de vreemdeling, moet hij binnen vijf werkdagen na de verlenging, bij verzoekschrift de raadkamer adieren van de verblijfplaats van de vreemdeling in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen, ten einde een uitspraak te bekomen over de wettigheid van de verlenging. Indien de raadkamer niet binnen de gestelde termijn geadieerd werd, moet de betrokkene in vrijheid gesteld worden.

Art. 74/8.

§ 1. De nodige maatregelen kunnen worden genomen opdat de betrokkene de plaats waar hij wordt opgesloten, ter beschikking gesteld van de Regering of vastgehouden overeenkomstig de artikelen 7, 8bis, § 4, ~~25~~, 27, 29, tweede lid, 44septies, §1, 51/5, § 1 of § 3, 52/4, vierde lid, 54, 57/32, § 2, tweede lid, 74/5 of 74/6, § 1 of § 1bis]1, niet zonder de vereiste toestemming verlaat.

Indien een verdachte of een veroordeelde, een vreemdeling in onregelmatig verblijf is, wordt de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of zijn gemachtigde door de directeur van de strafinrichting op de hoogte gebracht van zijn opsluiting in de strafinrichting en dit van bij de aanvang van zijn hechtenis. Na ontvangst van deze informatie gaat de minister of zijn gemachtigde over tot de identificatie door de nationale overheden van zijn land van herkomst. De minister of zijn gemachtigde is gerechtigd om alle documenten en inlichtingen die voor de vaststelling van de identificatie nuttig zijn, door elke Belgische overheid te doen overleggen. Van zodra de identificatie is afgerond, zendt de minister of zijn gemachtigde onmiddellijk een document over aan de directeur van de strafinrichting dat aantoonst dat de betrokkene is geïdentificeerd overeenkomstig artikel 1, 14°.

De vreemdelingen die in een strafinrichting zijn opgesloten en het voorwerp uitmaken van een uitvoerbare beslissing tot verwijdering, worden na voldaan te hebben aan de straffen opgelegd door de hoven en rechtbanken, onmiddellijk verwijderd of overgebracht naar een plaats die valt onder de bevoegdheid van de minister met het oog op hun effectieve verwijdering.

In afwijking van artikel 609 van het Wetboek van strafvordering en enkel indien de minister bevoegd voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen aantoonst dat hij in de onmogelijkheid verkeert om onmiddellijk over te gaan tot verwijdering of overbrenging, kan degene die het voorwerp uitmaakt van een opheffing van een bevel tot aanhouding, krachtens een beslissing van een bevoegde overheid en voor zover hij het voorwerp uitmaakt ofwel van een uitvoerbaar koninklijk besluit tot uitzetting ofwel van een uitvoerbaar ministerieel besluit tot terugwijzing ofwel van een uitvoerbaar bevel tot verlaten van het grondgebied met bewijs van effectieve verwijdering, voor maximum zeven dagen vastgehouden worden met het oog op zijn effectieve verwijdering, of bij gebreke daaraan, zijn overbrenging naar een plaats die valt onder de bevoegdheid van de minister met het oog op zijn effectieve verwijdering. Deze vreemdeling wordt afgezonderd van de gemeenrechtelijke gevangenen.

§ 2. De Koning kan het regime en de werkingsmaatregelen bepalen die toepasbaar zijn op de plaats waar de vreemdeling wordt opgesloten, ter beschikking van de regering wordt gesteld of wordt vastgehouden, overeenkomstig de bepalingen vermeld in § 1, eerste lid.

§ 3. De Koning kan het regime en de regels bepalen die van toepassing zijn op de overbrenging van vreemdelingen bedoeld in § 1.

§ 4. Aan de vreemdelingen, die zijn opgesloten, ter beschikking gesteld van de regering of vastgehouden in de plaatsen bedoeld in § 1, kan worden toegestaan in deze plaatsen arbeid te verrichten tegen vergoeding.

De Koning bepaalt bij een in de Ministerraad overlegd besluit de voorwaarden waaronder deze arbeid wordt gepresteerd en waaronder daarbij kan worden afgeweken van de wet van 12 april 1965 betreffende de bescherming van het loon der werknemers, van de wet van 3 juli 1978 betreffende de arbeidsovereenkomsten en (van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers).

§ 5. Een vreemdeling, bedoeld in § 1, kan onderworpen worden aan een veiligheidsfouillering om er zich van te vergewissen dat hij geen wapen of enig voorwerp draagt dat gevaarlijk is voor de fysieke integriteit van hemzelf of van derden of voor de openbare orde, in elk van de volgende gevallen :

1° bij aankomst van de vreemdeling in een plaats bedoeld in § 1;

2° nadat de vreemdeling bezoek heeft ontvangen;

3° voorafgaand aan de overbrenging van de vreemdeling;

4° op andere momenten in de loop van het verblijf van de bewoner, indien dat noodzakelijk blijkt met het oog op het behoud van de orde of van de veiligheid.

De vertrekken waar een bewoner verblijft, alsook de plaatsen waar zijn persoonlijke bezittingen zijn opgeborgen, kunnen, indien dat noodzakelijk blijkt, doorzocht worden met het oog op het behoud van de orde of van de veiligheid.

Bij zijn aankomst in een plaats, bedoeld in § 1, kan de bezoeker van een vreemdeling, bedoeld in § 1, eveneens onderworpen worden aan deze veiligheidsfouillering.

De veiligheidsfouillering gebeurt door het betasten van het lichaam en de kleding van de gefouilleerde, alsook door de controle van zijn bagage. Zij mag niet langer duren dan de daartoe noodzakelijk tijd. Zij wordt uitgevoerd door een gemachtigde van de minister van hetzelfde geslacht als de gefouilleerde.

De bewoner kan, wanneer dit in het belang van de veiligheid noodzakelijk is, onderworpen worden aan een fouillering van de kledij door de leden van het veiligheidspersoneel die daartoe, door de centrumdirecteur, overeenkomstig de door hem uitgevaardigde dienstnota's, aangewezen zijn.

Deze fouillering heeft tot doel na te gaan of de bewoner in het bezit is van verboden of gevaarlijke stoffen of voorwerpen.

De fouillering mag geen tergend karakter hebben en geschiedt met eerbiediging van de waardigheid van de bewoner.

In geval van ontdekking van verboden stoffen of voorwerpen, worden deze ter beschikking gehouden van de bevoegde overheden met het oog op het vaststellen van de strafbare feiten.

§ 6. De gemachtigde van de minister kan dwang gebruiken ten aanzien van de vreemdeling, bedoeld in § 1, en in het kader van zijn overbrenging, bedoeld in § 3.

Dit gebruik van dwang is onderworpen aan de voorwaarden bepaald bij artikel 37 van de wet van 5 augustus 1992 op het politieambt.

De Koning bepaalt de regels voor de opleiding in het kader van het gebruik van dwang door de gemachtigde van de minister.

Art. 74/10.

Met uitzondering van de bepalingen bedoeld in het artikel 74/17, § 1, zijn de bepalingen van de huidige Titel niet van toepassing op de onderdaan van een derde land die het voorwerp uitmaakt van een beslissing van weigering tot toegang overeenkomstig ~~artikel 13 van de Schengengrensecode~~ artikel 14 van de Schengengrensecode of die door de bevoegde autoriteiten is aangehouden of onderschept op het ogenblik dat hij op irreguliere wijze via een lands-, zee- of de luchtgrens de buitengrens van een lidstaat overschrijdt, en die vervolgens geen machtiging tot verblijf in de genoemde lidstaat of het recht om er te verblijven heeft verkregen.

Art. 74/11.

§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen ~~gevaar~~ bedreiging vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.

Art. 74/14.

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.

De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

§ 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen.

De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land ~~een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid~~ een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;

5° het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 11, § 2, 4°, artikel 13, § 2bis, § 3, 3°, § 4, 5°, § 5, of artikel 18, § 2, of;

6° de onderdaan van een derde land meer dan twee asielaanvragen heeft ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.

**LOI DU 15 DÉCEMBRE 1980 SUR L'ACCÈS AU TERRITOIRE, LE SÉJOUR, L'ÉTABLISSEMENT ET L'ÉLOIGNEMENT DES ÉTRANGERS – VERSION COORDONNÉE
(EXTRAITS)**

Art. 1er

Pour l'application de la présente loi, il faut entendre par :

- 1° étranger : quiconque ne fournit pas la preuve qu'il possède la nationalité belge ;
- 2° le Ministre : le Ministre qui a l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers dans ses compétences ;
- 3° ressortissant d'un pays tiers : toute personne qui n'est ni un citoyen de l'Union, ni une personne jouissant du droit communautaire à la libre circulation tel que défini à l'article 2, point 5, du Code frontières Schengen ;
- 4° séjour illégal : la présence sur le territoire d'un étranger qui ne remplit pas ou ne remplit plus les conditions d'accès au territoire ou de séjour ;
- 5° retour : le fait pour le ressortissant d'un pays tiers de rentrer, que ce soit par obtempération volontaire après avoir fait l'objet d'une décision d'éloignement ou en y étant forcé, dans son pays d'origine ou dans un pays de transit conformément à des accords de réadmission communautaires ou bilatéraux ou dans un autre pays tiers dans lequel le ressortissant concerné décide de retourner volontairement et sur le territoire duquel il est autorisé ou admis au séjour ;
- 6° décision d'éloignement : la décision constatant l'illégalité du séjour d'un étranger et imposant une obligation de retour ;
- 7° éloignement : l'exécution de la décision d'éloignement, à savoir le transfert physique hors du territoire
- 8° ~~interdiction d'entrée : la décision interdisant l'entrée et le séjour sur le territoire des Etats membres pendant une durée déterminée, qui peut accompagner une décision d'éloignement ;~~ interdiction d'entrée : la décision qui peut accompagner une décision d'éloignement et qui interdit, pendant une durée déterminée, l'entrée et le séjour, soit sur le territoire du Royaume, soit sur le territoire de tous les États membres, en ce compris celui du Royaume ;
- 9° départ volontaire : le fait de quitter le territoire dans le délai imparti fixé à cette fin dans la décision d'éloignement ;
- 10° retour volontaire : retour d'une personne dans son pays d'origine ou dans un pays tiers sur le territoire duquel elle est admise à séjourner, suite à une décision autonome de faire appel à un programme d'assistance au retour mis en place par les autorités du pays d'accueil ;
- 11° risque de fuite : le fait qu'un ressortissant d'un pays tiers faisant l'objet d'une procédure d'éloignement présente un risque actuel et réel de se soustraire aux autorités. Pour ce faire, le ministre ou son délégué se base sur des éléments objectifs et sérieux ;
- 12° personne vulnérable : les mineurs accompagnés, les mineurs non accompagnés, les personnes handicapées, les personnes âgées, les femmes enceintes, les parents isolés accompagnés d'enfants mineurs et les personnes qui ont été victimes de torture, de viol ou d'une autre forme grave de violence psychologique, physique ou sexuelle ;
- 13° décision 2004/573/CE : la décision du Conseil du 29 avril 2004 relative à l'organisation de vols communs pour l'éloignement, à partir du territoire de deux Etats membres ou plus, de ressortissants de pays tiers faisant l'objet de mesures d'éloignement sur le territoire de deux Etats membres ou plus ;
- 14° étranger identifié : tout étranger
 - titulaire d'un document de voyage valable, d'un passeport valable ou d'une pièce d'identité valable, ou
 - qui a été reconnu comme ressortissant par l'autorité nationale de son pays, qui s'est déclarée prête à délivrer un laissez-passer, ou
 - qui relève de la catégorie de nationalités pour lesquelles le ministre peut lui-même délivrer un laissez-passer ;
- 15° carte bleue européenne : le titre qui autorise l'étranger à séjourner pour une durée de plus de trois mois dans le Royaume conformément aux conditions visées aux articles 61/26 à 61/31 et à y travailler conformément à la réglementation relative à l'occupation des travailleurs étrangers ;
- 16° protection internationale : le statut de réfugié et le statut de protection subsidiaire ;
- 17° système d'information Schengen : le système d'information Schengen tel qu'il a été créé dans le cadre de l'acquis de Schengen intégré et développé dans le cadre de l'Union européenne, et qui est régi notamment par le Règlement (CE) n° 1987/2006 du Parlement européen et du Conseil du 20 décembre 2006 sur l'établissement, le fonctionnement et l'utilisation du système d'information Schengen de deuxième génération (SIS II) ;
- 18° Banque de données Nationale Générale : la banque de données policière visée à l'article 44/7, de la loi du 5 août 1992 sur la fonction de police.

Chapitre I^{er}ter. Dispositions générales relatives à l'introduction d'une demande de séjour et d'une demande de protection internationale ou temporaire.

Art. 1er/3.

L'introduction d'une demande de séjour ou d'une demande de protection internationale ou de protection temporaire par un étranger qui fait déjà l'objet d'une mesure d'éloignement ou de refoulement, ne modifie en rien l'existence de cette mesure.

Si, conformément aux dispositions de la présente loi **et de ses arrêtés d'exécution**, l'intéressé peut rester provisoirement sur le territoire dans l'attente d'une décision relative à cette demande de séjour ou cette demande de protection internationale ou de protection temporaire, le caractère exécutoire de la mesure d'éloignement ou de refoulement est suspendu.

Art. 3.

Sauf dérogations prévues par un traité international ou par la loi, peut être refoulé par les autorités chargées du contrôle aux frontières, l'étranger qui se trouve dans un des cas suivants :

- 1° s'il est appréhendé dans la zone de transit aéroportuaire sans être porteur des documents requis par l'article 2 ;
 - 2° s'il tente de pénétrer dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2 ;
 - 3° s'il ne peut pas présenter, le cas échéant, les documents justifiant l'objet et les conditions du séjour envisagé ;
 - 4° s'il ne dispose pas des moyens de subsistance suffisants, tant pour la durée du séjour envisagé que pour le retour dans le pays de provenance ou le transit vers un Etat tiers dans lequel son admission est garantie, et n'est pas en mesure d'acquérir légalement ces moyens ;
 - 5° s'il est signalé aux fins de non-admission ou d'interdiction de séjour dans le système d'information Schengen ;
 - 6° s'il est considéré par le Ministre, après avis conforme de la Commission consultative des étrangers, comme pouvant compromettre les relations internationales de la Belgique ou d'un Etat partie à une convention internationale relative au franchissement des frontières extérieures, liant la Belgique ;
 - 7° s'il est considéré par le Ministre ou son délégué comme pouvant compromettre la tranquillité publique, l'ordre public ou la sécurité nationale ;
 - 8° s'il a été renvoyé ou expulsé du Royaume depuis moins de dix ans, lorsque la mesure n'a pas été suspendue ou rapportée ;
 - 9° si le ressortissant d'un pays tiers fait l'objet d'une interdiction d'entrée ni suspendue ni levée ;
 - 10° si le ressortissant d'un pays tiers est atteint d'une des maladies énumérées à l'annexe de la présente loi.
- Lorsque l'étranger à refouler est porteur d'un visa valable, les autorités chargées du contrôle aux frontières refoulent l'étranger et, le cas échéant, procèdent à l'annulation ou à l'abrogation du visa sur décision du ministre ou de son délégué. Le Roi peut, par arrêté délibéré en Conseil des ministres, préciser les conditions et les modalités d'application de la présente disposition.

Sauf dérogations prévues par un traité international ou par la loi, l'entrée peut être refusée à l'étranger qui se trouve dans les cas suivants :

- 1° s'il est appréhendé dans la zone de transit aéroportuaire sans être porteur des documents requis par l'article 2 ;
- 2° s'il tente de pénétrer dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2 ;
- 3° s'il ne peut pas présenter, le cas échéant, les documents justifiant l'objet et les conditions du séjour envisagé ;
- 4° s'il ne dispose pas des moyens de subsistance suffisants, tant pour la durée du séjour envisagé que pour le retour dans le pays de provenance ou le transit vers un Etat tiers dans lequel son admission est garantie, et n'est pas en mesure d'acquérir légalement ces moyens ;
- 5° s'il est signalé aux fins de non-admission ou d'interdiction de séjour dans le système d'information Schengen ou dans la Banque de données Nationale Générale ;
- 6° s'il est considéré comme pouvant compromettre les relations internationales de la Belgique ou d'un Etat partie à une convention internationale relative au franchissement des frontières extérieures, liant la Belgique ;
- 7° s'il est considéré comme pouvant compromettre la tranquillité publique, l'ordre public ou la sécurité nationale ;
- 8° s'il a été renvoyé ou expulsé du Royaume depuis moins de dix ans, lorsque la mesure n'a pas été suspendue ou rapportée ;
- 9° s'il fait l'objet d'une interdiction d'entrée ni levée ni suspendue ;
- 10° s'il est atteint d'une des maladies énumérées à l'annexe de la présente loi.

La décision est prise par le Ministre ou, sauf dans le cas visé à l'alinéa 1er, 6°, par son délégué. Les autorités chargées du contrôle aux frontières peuvent prendre la décision elles-mêmes dans les cas visés à l'alinéa 1er, 1° ou 2°.

Lorsqu'il est envisagé de refuser l'entrée à un étranger qui est porteur d'un visa valable, l'autorité compétente décide également s'il y a lieu de l'annuler ou de l'abroger.

Les autorités chargées du contrôle aux frontières refoulent l'étranger auquel l'entrée est refusée et, le cas échéant, annulent ou abrogent le visa.

Le Roi peut, par arrêté délibéré en Conseil des ministres, préciser les conditions et les modalités d'application du présent article.

Art. 7.

Sans préjudice de dispositions plus favorables contenues dans un traité international, le ministre ou son délégué peut donner à l'étranger, qui n'est ni autorisé ni admis à séjourner plus de trois mois ou à s'établir dans le Royaume, un ordre de

quitter le territoire dans un délai déterminé ou doit délivrer dans les cas visés au 1°, 2°, 5°, 11° ou 12°, un ordre de quitter le territoire dans un délai déterminé :

- 1° s'il demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2 ;
- 2° s'il demeure dans le Royaume au-delà du délai fixé conformément à l'article 6, ou ne peut apporter la preuve que ce délai n'est pas dépassé ;
- 3° si, par son comportement, il est considéré comme pouvant compromettre l'ordre public ou la sécurité nationale ;
- 4° s'il est considéré par le Ministre, ~~après avis conforme de la Commission consultative des étrangers,~~ comme pouvant compromettre les relations internationales de la Belgique ou d'un Etat partie à une convention internationale relative au franchissement des frontières extérieures, liant la Belgique ;
- 5° ~~s'il est signalé aux fins de non-admission conformément à l'article 3, 5°;~~ s'il est signalé aux fins de non-admission ou d'interdiction de séjour dans le système d'information Schengen ou dans la Banque de données Nationale Générale ;
- 6° s'il ne dispose pas de moyens de subsistance suffisants, tant pour la durée du séjour envisagé que pour le retour dans le pays de provenance ou le transit vers un Etat tiers dans lequel son admission est garantie, et n'est pas en mesure d'acquérir légalement ces moyens ;
- 7° s'il est atteint d'une des maladies ou infirmités énumérées à l'annexe de la présente loi ;
- 8° s'il exerce une activité professionnelle indépendante ou en subordination sans être en possession de l'autorisation requise à cet effet ;
- 9° si, en application des conventions ou des accords internationaux liant la Belgique, il est remis aux autorités belges par les autorités des Etats contractants en vue de son éloignement du territoire de ces Etats ;
- 10° si, en application des conventions ou des accords internationaux liant la Belgique, il doit être remis par les autorités belges aux autorités des Etats contractants ;
- 11° s'il a été renvoyé ou expulsé du Royaume depuis moins de dix ans, lorsque la mesure n'a pas été suspendue ou rapportée ;
- 12° si l'étranger fait l'objet d'une interdiction d'entrée ni suspendue ni levée.

Sous réserve de l'application des dispositions du Titre IIIquater, le ministre ou son délégué peut, dans les cas visés à l'article 74/14, § 3, reconduire l'étranger à la frontière.

A moins que d'autres mesures suffisantes mais moins coercitives puissent être appliquées efficacement, l'étranger peut être maintenu à cette fin, pendant le temps strictement nécessaire à l'exécution de la mesure, en particulier lorsqu'il existe un risque de fuite ou lorsque l'étranger évite ou empêche la préparation du retour ou la procédure d'éloignement, et sans que la durée de maintien ne puisse dépasser deux mois.

Le ministre ou son délégué peut, dans les mêmes cas, assigner à résidence l'étranger pendant le temps nécessaire à l'exécution de cette mesure.

Le Ministre ou son délégué peut toutefois prolonger cette détention par période de deux mois, lorsque les démarches nécessaires en vue de l'éloignement de l'étranger ont été entreprises dans les sept jours ouvrables de la mise en détention de l'étranger, qu'elles sont poursuivies avec toute la diligence requise et qu'il subsiste toujours une possibilité d'éloigner effectivement l'étranger dans un délai raisonnable.

Après une prolongation, la décision visée à l'alinéa précédent ne peut plus être prise que par le Ministre.

Après cinq mois de détention, l'étranger doit être mis en liberté.

Dans le cas où la sauvegarde de l'ordre public ou la sécurité nationale l'exige, la détention de l'étranger peut être prolongée chaque fois d'un mois, après l'expiration du délai visé à l'alinéa précédent, sans toutefois que la durée totale de la détention puisse de ce fait dépasser huit mois.

Art. 8bis.

§ 1er. Le Ministre ou son délégué peut reconnaître une décision d'éloignement prise à l'encontre d'un étranger par une autorité administrative compétente d'un Etat tenu par la directive 2001/40/CE du Conseil de l'Union européenne du 28 mai 2001 relative à la reconnaissance mutuelle des décisions d'éloignement des ressortissants de pays tiers, lorsque cet étranger se trouve sur le territoire du Royaume sans y être admis ou autorisé à séjourner plus de trois mois et lors que les conditions suivantes sont réunies :

1° la décision d'éloignement est fondée :

- soit sur une menace grave et actuelle pour l'ordre public ou la sécurité nationale et découle soit de la condamnation de l'étranger dans l'Etat tenu par la directive précitée, qui lui a délivré cette décision, pour une infraction passible d'une peine privative de liberté d'un an au moins, soit de l'existence de raisons sérieuses de croire que cet étranger a commis des faits punissables graves ou de l'existence d'indices réels qu'il envisage de commettre de tels faits sur le territoire d'un Etat tenu par la directive précitée ;
- soit sur le non-respect des réglementations nationales relatives à l'entrée ou au séjour des étrangers dans cet Etat tenu par la directive précitée ;

2° la décision d'éloignement ne doit être ni suspendue ni rapportée par l'Etat qui l'a délivrée à l'étranger.

§ 2. Lorsque la décision d'éloignement visée au § 1er est fondée sur une menace grave et actuelle pour l'ordre public ou la sécurité nationale et que l'étranger qui en est l'objet est admis ou autorisé à séjourner plus de trois mois dans le Royaume ou à s'y établir ou dispose d'un titre de séjour délivré par un Etat tenu par la directive précitée, le Ministre ou son délégué

consulte l'Etat dont l'autorité administrative compétente a pris la décision d'éloignement ainsi que, le cas échéant, l'Etat qui a délivré le titre de séjour à l'étranger.

L'étranger visé à l'alinéa précédent qui est admis ou autorisé à séjourner plus de trois mois dans le Royaume ou à s'y établir, ne peut, le cas échéant, être éloigné que dans le respect [des articles 20 et 21 des articles 21 et 22](#).

La décision relative à l'étranger qui dispose d'un titre de séjour délivré par un Etat tenu par la directive précitée, visé à l'alinéa précédent, dépend de la décision de cet Etat quant au séjour de l'étranger sur son territoire.

§ 3. Les Etats tenus par la directive précitée au moment de l'entrée en vigueur de la présente disposition sont les Etats membres de l'Union européenne.

Le Roi met l'alinéa précédent en concordance avec le résultat des procédures, prévues par des instruments européens, permettant l'application du droit communautaire à d'autres Etats.

§ 4. Pendant la procédure de reconnaissance visée au § 1er, le ministre ou son délégué peut, sans préjudice des dispositions du Titre III quater et à moins que d'autres mesures suffisantes mais moins coercitives puissent être appliquées efficacement, faire détenir l'étranger qui est signalé aux fins de non-admission ou d'interdiction de séjour dans le système d'information Schengen [ou dans la Banque de données Nationale Générale](#), pour un des motifs visés au § 1er, 1°, sans que la durée de la détention puisse dépasser un mois.

§ 5. Les §§ 1er à 4 ne s'appliquent pas aux décisions d'éloignement prises à l'encontre des étrangers visés à l'article 40, 40bis ou 40ter.

Art. 19

§ 1er. L'étranger, qui est porteur d'un titre de séjour ou d'établissement belge valable et quitte le pays, dispose d'un droit de retour dans le Royaume pendant un an.

L'étranger bénéficiant du statut de résident de longue durée sur la base de l'article 15bis, ne perd par contre son droit de retour dans le Royaume que s'il s'absente des territoires des Etats membres de l'Union européenne pendant douze mois consécutifs ou lorsqu'il a quitté le Royaume depuis six ans au moins.

Un étranger autorisé au séjour en application de l'article 61/27 et ayant obtenu ensuite le statut de résident de longue durée, perd son droit de retour dans le Royaume uniquement s'il quitte le territoire des Etats membres de l'Union européenne pendant vingt-quatre mois consécutifs. Cette même disposition s'applique aux membres de sa famille visés à l'article 10, § 1er, alinéa 1er, 4° à 6°, qui ont obtenu le statut de résident de longue durée.

Le Roi fixe, par arrêté royal délibéré en Conseil des Ministres, les conditions et les cas dans lesquels l'étranger bénéficiant du statut de résident de longue durée qui était absent des territoires des Etats membres de l'Union européenne pendant douze mois ou vingt-quatre mois consécutifs, ne perd pas son droit de retour dans le Royaume.

L'étranger qui prévoit que son absence du Royaume se prolongera au-delà du terme de validité du titre de séjour peut en obtenir la prorogation ou le renouvellement anticipé.

L'autorisation de rentrer dans le Royaume ne peut lui être refusée que pour raisons d'ordre public ou de sécurité nationale, ou s'il ne respecte pas les conditions mises à son séjour.

§ 2. L'étranger visé au § 1er, alinéa 1er, dont l'absence du Royaume est supérieure à un an, peut, dans les conditions et les cas fixés par un arrêté royal délibéré en Conseil des ministres, être autorisé à revenir dans le Royaume.

L'étranger visé au § 1er, alinéas 2 et 3, qui a perdu son droit de retour, peut, dans les conditions et les cas fixés par un arrêté royal délibéré en Conseil des Ministres, recouvrer le statut de résident de longue durée.

§ 3. Le Roi règle les conditions de validité et de renouvellement des titres de séjour et d'établissement ou du permis de séjour de résident de longue durée - UE de l'étranger qui, après s'être absenté, revient dans le Royaume.

§ 4. Même si la durée de validité du titre de séjour délivré en Belgique est expirée, le ministre ou son délégué est tenu de reprendre en charge :

1° l'étranger qui est porteur d'un permis de séjour de résident de longue durée - UE belge et qui fait l'objet d'une décision d'éloignement prise par l'autorité compétente d'un autre Etat membre de l'Union européenne, suite à un refus de prorogation ou suite à un retrait du titre de séjour délivré par cet autre Etat membre sur la base de la Directive 2003/109/CE précitée du Conseil de l'Union européenne, pour des raisons d'ordre public ou de sécurité nationale, lorsque les conditions mises à son séjour ne sont plus remplies ou lorsqu'il séjourne de manière illégale dans l'Etat concerné, ainsi que les membres de sa famille visés à l'article 10, § 1er, alinéa 1er, 4° à 7°, sous réserve de l'application du § 1er, alinéa 2 ;

2° l'étranger qui bénéficie de la protection internationale dans le Royaume, qui a obtenu le statut de résident de longue durée dans un autre Etat membre de l'Union européenne, et qui fait l'objet d'une décision d'éloignement prise par l'autorité compétente de cet Etat membre, en raison d'une [menace réelle et suffisamment grave menace réelle, actuelle et suffisamment grave](#) pour l'ordre public ou la sécurité nationale, ainsi que les membres de sa famille visés à l'article 10, § 1er, alinéa 1er, 4° à 7° ;

3° l'étranger autorisé au séjour en application de l'article 61/27 qui fait l'objet d'une décision d'éloignement prise par l'autorité compétente d'un autre Etat membre de l'Union européenne à la suite du refus de sa demande de séjour sur la base des dispositions de la Directive 2009/50/CE du Conseil du 25 mai 2009 établissant les conditions d'entrée et de séjour des ressortissants de pays tiers aux fins d'un emploi hautement qualifié, ainsi que les membres de sa famille visés à l'article 10, § 1er, alinéa 1er, 4° à 6°.

Chapitre VI. – Renvoi et expulsion. Fin de séjour de plus de trois mois pour des raisons d'ordre public ou de sécurité nationale.

Art. 20.

Sous préjudice des dispositions plus favorables contenues dans un traité international et à l'article 21, le Ministre peut renvoyer l'étranger qui n'est pas établi dans le Royaume lorsqu'il a porté atteinte à l'ordre public ou à la sécurité nationale ou n'a pas respecté les conditions mises à son séjour, telles que prévues par la loi. Dans les cas où en vertu d'un traité international une telle mesure ne peut être prise qu'après que l'étranger ait été entendu, le renvoi ne pourra être ordonné qu'après l'avis de la Commission consultative des étrangers. Le Roi fixe par arrêté délibéré en Conseil des Ministres les autres cas dans lesquels le renvoi ne pourra être ordonné qu'après l'avis de la Commission consultative des étrangers.

Sans préjudice de l'article 21, § 5 1er et 2, l'étranger établi ou bénéficiant du statut de résident de longue durée dans le Royaume peut, lorsqu'il a gravement porté atteinte à l'ordre public ou à la sécurité nationale, être expulsé par le Roi, après avis de la Commission consultative des étrangers. L'arrêté d'expulsion doit être délibéré en Conseil des Ministres si la mesure est fondée sur l'activité politique de cet étranger.

Les arrêtés de renvoi et d'expulsion doivent être fondés exclusivement sur le comportement personnel de l'étranger et ne peuvent être justifiés par des raisons économiques. Il ne peut lui être fait grief de l'usage conforme à la loi qu'il a fait de la liberté de manifester ses opinions ou de celle de réunion pacifique ou d'association.

Lors de la prise d'un arrêté d'expulsion, il est tenu compte de la durée du séjour dans le Royaume, de l'âge de la personne concernée, des conséquences pour la personne et les membres de sa famille, ainsi que de l'existence ou de l'absence de liens avec le pays d'origine.

Lorsque le Roi prend un arrêté d'expulsion à l'égard d'un résident de longue durée dont le permis de séjour de résident de longue durée UE contient la mention spéciale visée à l'article 17, § 5, alinéa 1er, relative à la protection internationale, il est demandé à l'autorité compétente de l'Etat membre indiqué dans la mention de confirmer si l'intéressé y bénéficie toujours de la protection internationale. Si le résident de longue durée y bénéficie toujours d'une protection internationale, il est éloigné vers cet Etat membre.

Par dérogation à l'alinéa 5 et sous réserve des obligations internationales liant la Belgique, le résident de longue durée peut être éloigné vers un autre pays que celui qui lui a accordé la protection internationale s'il y a des raisons sérieuses de considérer qu'il constitue une menace pour la sécurité ou si, ayant fait l'objet d'une condamnation définitive pour un crime particulièrement grave, il constitue une menace.

Sans préjudice des dispositions plus favorables contenues dans un traité international et du principe de non-refoulement, le présent chapitre s'applique aux ressortissants de pays tiers admis ou autorisés à séjourner plus de trois mois sur le territoire du Royaume.

Il ne s'applique pas aux ressortissants de pays tiers qui bénéficient de la protection internationale dans le Royaume.

Art. 21.

§ 1er. Ne peut en aucun cas être renvoyé ou expulsé du Royaume :

1° l'étranger né dans le Royaume ou arrivé avant l'âge de douze ans et qui y a principalement et régulièrement séjourné depuis ;

2° le réfugié reconnu par les autorités belges.

§ 2. Sauf en cas d'atteinte grave à la sécurité nationale, ne peut être ni renvoyé ni expulsé du Royaume :

1° l'étranger qui y séjourne régulièrement depuis vingt ans au moins ;

2° l'étranger qui n'a pas été condamné à une peine de prison égale ou supérieure à cinq ans et qui exerce l'autorité parentale en qualité de parent ou de tuteur ou assume l'obligation d'entretien visée à l'article 203 du Code civil vis-à-vis d'au moins un enfant séjournant de manière régulière en Belgique.

§ 3. Sauf en cas d'atteinte grave à l'ordre public ou à la sécurité nationale, ne peut être renvoyé du Royaume :

1° l'étranger qui y séjourne d'une manière régulière et ininterrompue depuis dix ans au moins ;

2° l'étranger qui remplit les conditions prévues par le Code de la nationalité belge pour acquérir la nationalité belge par déclaration de nationalité ou pour la recouvrer ;

3° l'étranger, époux non séparé de corps d'un Belge ;

4° le travailleur étranger frappé d'une incapacité permanente de travail au sens de l'article 24 de la loi du 10 avril 1971 ou de l'article 35 des lois relatives à la réparation des dommages résultant des maladies professionnelles, coordonnées le 3 juin 1970, lorsque l'accident de travail a eu lieu ou que la maladie professionnelle a été contractée dans l'exécution de la prestation de travail d'un étranger résidant régulièrement en Belgique.

Le Ministre ou son délégué peut mettre fin au séjour d'un ressortissant de pays tiers admis ou autorisé au séjour pour une durée limitée ou illimitée et lui donner l'ordre de quitter le territoire pour des raisons d'ordre public ou de sécurité nationale.

L'alinéa 1er s'applique au ressortissant de pays tiers autorisé au séjour en vertu de l'article 61/7 sans préjudice de l'article 61/8.

Art. 22.

~~Dans les cas où l'étranger a porté atteinte à l'ordre public ou à la sécurité nationale, le Ministre peut lui enjoindre de quitter des lieux déterminés, d'en demeurer éloigné ou de résider en un lieu déterminé. Le contrevenant peut être renvoyé ou expulsé.~~

§ 1er. Le Ministre peut mettre fin au séjour des ressortissants de pays tiers suivants et leur donner l'ordre de quitter le territoire pour des raisons graves d'ordre public ou de sécurité nationale :

1° le ressortissant de pays tiers établi ;

2° le ressortissant de pays tiers qui bénéficie du statut de résident de longue durée dans le Royaume ;

3° le ressortissant de pays tiers qui est autorisé ou admis à séjourner plus de trois mois dans le Royaume depuis dix ans au moins et qui y séjourne depuis lors de manière ininterrompue.

§ 2. Sous réserve de l'alinéa 2, lorsqu'il est mis fin au séjour en application du paragraphe 1er d'un résident de longue durée ayant obtenu la protection internationale dans un autre État membre, il est demandé à l'autorité compétente de cet État membre de confirmer si l'intéressé bénéficie toujours de la protection internationale. Si le résident de longue durée en bénéficie toujours, il est éloigné vers cet État membre.

Par dérogation à l'alinéa 1er, le résident de longue durée peut être éloigné vers un autre pays que l'État membre qui lui a accordé la protection internationale lorsqu'il existe des raisons sérieuses de considérer qu'il constitue une menace pour la sécurité nationale ou lorsque, ayant été condamné définitivement pour une infraction particulièrement grave, il constitue une menace pour l'ordre public.

L'intéressé ne peut en aucun cas être éloigné vers un pays où il est exposé à une violation du principe de non-refoulement.

Art. 23.

~~Les arrêtés de renvoi et d'expulsion, ainsi que les arrêts d'assignation et d'interdiction de résidence indiquent les faits justifiant la décision, à moins que des motifs intéressant la sûreté de l'État ne s'y opposent. Mention est faite, le cas échéant, des conclusions de la Commission consultative des étrangers.~~

§ 1er. Les décisions de fin de séjour prises en vertu des articles 21 et 22 sont fondées exclusivement sur le comportement personnel de l'intéressé et ne peuvent être justifiées par des raisons économiques.

Le comportement de l'intéressé doit représenter une menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société. Des justifications non directement liées au cas individuel concerné ou tenant à des raisons de prévention générale ne peuvent être retenues.

§ 2. Il est tenu compte lors de la prise de décision de la gravité ou de la nature de l'infraction à l'ordre public ou à la sécurité nationale qu'il a commise, ou du danger qu'il représente ainsi que de la durée de son séjour dans le Royaume.

Il est tenu compte aussi de l'existence de liens avec son pays de résidence ou de l'absence de lien avec son pays d'origine, de son âge et des conséquences pour lui et les membres de sa famille.

Art. 24.

~~La notification des arrêtés de renvoi et d'expulsion indique le délai dans lequel l'étranger doit quitter le territoire.~~

Les dispositions de l'article 7, alinéas 2 à 8, et du Titre IIIquater, s'appliquent au ressortissant de pays tiers qui fait l'objet d'un ordre de quitter le territoire en application des articles 21 ou 22.

Chapitre Vibis. – Mesures de sûreté.

Art. 25.

~~Le délai dans lequel l'étranger renvoyé ou expulsé doit quitter le territoire ne peut être inférieur à quinze jours pour l'étranger admis ou autorisé à séjourner dans le Royaume, et à un mois pour l'étranger établi dans le Royaume.~~

~~Si des circonstances graves le requièrent, ce délai peut être abrégé par le Ministre, sans qu'il puisse être réduit à moins de huit jours.~~

~~Dans des circonstances exceptionnellement graves, le Ministre, s'il l'estime nécessaire pour la sauvegarde de l'ordre public ou la sécurité nationale, peut faire ramener à la frontière l'étranger renvoyé ou expulsé.~~

~~A cet effet, l'étranger est mis à la disposition du gouvernement pendant le temps strictement nécessaire pour l'exécution de la mesure, sans que cette mise à la disposition puisse dépasser la durée de deux mois, augmentée éventuellement de la durée de l'examen du recours en annulation visé à l'article 39/79, § 1er, alinéa 2, 4°. Le Ministre ou son délégué peut toutefois prolonger cette détention par période de deux mois, lorsque les démarches nécessaires en vue de l'éloignement de l'étranger ont été entreprises dans les sept jours ouvrables de la mise en détention de l'étranger, qu'elles sont poursuivies avec toute la diligence requise et qu'il subsiste toujours une possibilité d'éloigner effectivement l'étranger dans un délai raisonnable.~~

~~Après une prolongation, la décision visée à l'alinéa précédent ne peut être prise que par le Ministre.~~

~~Après cinq mois de détention, l'étranger doit être mis en liberté.~~

~~Dans les cas où la sauvegarde de l'ordre public ou la sécurité nationale l'exige, la mise à disposition de l'étranger peut être prolongée chaque fois d'un mois, après l'expiration du délai visé à l'alinéa précédent, sans toutefois que la durée totale de la mise à disposition puisse de ce fait dépasser huit mois.~~

L'étranger qui fait l'objet d'une interdiction d'entrée en vertu de la présente loi est signalé dans la Banque de données Nationale Générale aux fins de non-admission ou d'interdiction de séjour sur le territoire.

Il est également signalé dans le système d'information Schengen aux fins de non-admission ou d'interdiction de séjour dans l'espace Schengen, conformément au Règlement (CE) n° 1987/2006 du Parlement européen et du Conseil du 20 décembre 2006 sur l'établissement, le fonctionnement et l'utilisation du système d'information Schengen de deuxième génération (SIS II) et aux actes de l'Union européenne pris en exécution de celui-ci.

Art. 26.

~~Les arrêtés de renvoi ou d'expulsion comportent interdiction d'entrer dans le Royaume pendant une durée de dix ans, à moins qu'ils ne soient suspendus ou rapportés.~~

Dans les cas où l'étranger a porté atteinte à l'ordre public ou à la sécurité nationale, le Ministre peut lui enjoindre de quitter des lieux déterminés, d'en demeurer éloigné ou de résider en un lieu déterminé.

Si l'étranger ne respecte pas les obligations qui lui sont imposées en vertu de l'alinéa 1er, il peut être mis fin à son séjour et l'ordre de quitter le territoire peut lui être donné conformément à la présente loi.

Art. 27.

§ 1. L'étranger qui a reçu l'ordre de quitter le territoire et l'étranger renvoyé ou expulsé qui n'ont pas obtempéré dans le délai imparti peuvent être ramenés par la contrainte à la frontière de leur choix, à l'exception en principe de la frontière des Etats parties à une convention internationale relative au franchissement des frontières extérieures, liant la Belgique, ou être embarqués vers une destination de leur choix, à l'exclusion de ces Etats. L'étranger qui fait l'objet d'une mesure d'éloignement et qui n'a pas obtempéré dans le délai imparti peut être ramené par la contrainte à la frontière de son choix, à l'exception en principe de la frontière des Etats parties à une convention internationale relative au franchissement des frontières extérieures, liant la Belgique, ou être embarqué vers une destination de son choix, à l'exclusion de ces Etats.

Si l'étranger possède la nationalité d'un Etat partie à une convention internationale relative au franchissement des frontières extérieures, liant la Belgique, ou s'il dispose d'un titre de séjour ou d'une autorisation de séjour provisoire en cours de validité, délivrés par un Etat partie, il pourra être ramené à la frontière de cet Etat ou être embarqué à destination de cet Etat.

§ 2. Sans préjudice de l'application des articles 51/5 à 51/7, les dispositions du § 1er sont appliquées à l'étranger qui a reçu une décision d'éloignement prise à son encontre par une autorité administrative compétente d'un Etat tenu par la directive 2001/40/CE du Conseil de l'Union européenne du 28 mai 2001 relative à la reconnaissance mutuelle des décisions d'éloignement des ressortissants de pays tiers, à laquelle il n'a pas obtempéré et qui a été reconnue par le Ministre ou son délégué, conformément à l'article 8bis. Les étrangers visés aux §§ 1er et 2 peuvent, sans préjudice des dispositions du Titre IIIquater et à moins que d'autres mesures suffisantes mais moins coercitives puissent être appliquées efficacement, être détenus à cette fin, en particulier lorsqu'il existe un risque de fuite ou lorsque l'étranger évite ou empêche la préparation du retour ou la procédure d'éloignement pendant le temps strictement nécessaire pour l'exécution de la mesure d'éloignement.

Les frais occasionnés par le rapatriement de l'étranger sont à sa charge.

L'Etat qui a délivré la décision d'éloignement visée au § 2 est informé du fait que l'étranger a été ramené à la frontière de son choix ou, conformément à l'article 28, à la frontière désignée par le Ministre ou son délégué.

Art. 30bis.

§ 1er. Pour l'application du présent article, il y a lieu d'entendre par " prise de données biométriques ", la prise d'empreintes digitales et de photographies.

§ 2. Peuvent être soumis à la prise de données biométriques :

- 1° l'étranger qui demande un visa, une autorisation tenant lieu de visa ou une autorisation de séjour auprès d'un représentant diplomatique ou consulaire belge ou d'un représentant diplomatique ou consulaire qui représente les intérêts de la Belgique, ~~à l'exception de l'étranger visé par l'article 10, § 1er, alinéa 1er, 1° et 4° à 7°, ou par l'article 40bis ou 40ter ;~~
- 2° l'étranger qui introduit dans le Royaume une demande d'autorisation de séjour de trois mois au maximum ou une demande en vue d'y être admis ou autorisé à un séjour de plus de trois mois ~~à l'exception de l'étranger visé par l'article 10, § 1er, alinéa 1er, 1° et 4° à 7°, ou par l'article 40bis ou 40ter ;~~
- 3° ~~l'étranger refoulé sur la base de l'article 3 ou auquel un ordre de quitter le territoire est notifié conformément à l'article 7 ou 27~~ l'étranger qui fait l'objet d'une mesure d'éloignement ou de refoulement ;
- 4° ~~l'étranger qui fait l'objet d'un arrêté ministériel de renvoi ou un arrêté royal d'expulsion conformément à l'article 20 ; Le Roi détermine le délai durant lequel doivent être conservées les données biométriques qui ont été prises conformément au présent article.~~
- § 3. Les données biométriques sont prises à l'initiative du représentant diplomatique ou consulaire belge ou du ministre ou de son délégué. Elles peuvent l'être aussi à l'initiative d'un officier de police judiciaire, en ce compris l'officier de police judiciaire dont la compétence est limitée ou d'un officier de la police administrative.
- § 4. Les données biométriques ne peuvent être utilisées que dans la mesure où elles sont nécessaires pour :
- 1° établir et/ou vérifier l'identité de l'étranger ;
 - 2° examiner si l'étranger concerné constitue un danger pour l'ordre public ou la sécurité nationale ;
 - 3° respecter les obligations prévues par les règlements et directives européens adoptés par le Conseil de l'Union européenne.
- § 5. L'enregistrement, le traitement, l'exploitation et la transmission des données biométriques sont effectués sous le contrôle de la Commission de la protection de la vie privée, conformément à la loi du 8 décembre 1992 relative à la protection de la vie privée à l'égard des traitements de données à caractère personnel.
- § 6. A la requête du ministre ou de son délégué, les données biométriques visées au § 2 peuvent être obtenues, pour les finalités visées au § 4, auprès des autorités judiciaires, des services de police et des fonctionnaires et agents des services publics qui disposent de ces données.

Art. 42ter.

- § 1er. A moins que les membres de famille d'un citoyen de l'Union qui sont eux-mêmes citoyens de l'Union, bénéficient eux-mêmes d'un droit de séjour tel que visé à l'article 40, § 4, ou satisfassent à nouveau aux conditions visées à l'article 40bis, § 2, le ministre ou son délégué peut mettre fin à leur droit de séjour dans les cinq années suivant la reconnaissance de leur droit de séjour en tant que membre de la famille du citoyen de l'Union, dans les cas suivants :
- 1° il est mis fin au droit de séjour du citoyen de l'Union qu'ils ont accompagné ou rejoint;
 - 2° le citoyen de l'Union qu'ils ont accompagné ou rejoint quitte le Royaume;
 - 3° le citoyen de l'Union qu'ils ont accompagné ou rejoint décède;
 - 4° le mariage avec le citoyen de l'Union qu'ils ont accompagné ou rejoint est dissous ou annulé, il est mis fin au partenariat enregistré visé à l'article 40bis, § 2, alinéa 1er, 1° ou 2°, ou il n'y a plus d'installation commune;
 - 5° les membres de la famille d'un citoyen de l'Union visé à l'article 40, § 4, alinéa 1er, 2° ou 3°, constituent une charge déraisonnable pour le système d'aide sociale du Royaume ;
 - 6° le Ministre ou son délégué retire au citoyen de l'Union accompagné ou rejoint son séjour conformément à l'article 44.
- Pour l'application de l'alinéa 1er, 5°, afin de déterminer si les membres de la famille d'un citoyen de l'Union constituent une charge déraisonnable pour le système d'aide sociale du Royaume, il est tenu compte du caractère temporaire ou non de leurs difficultés, de la durée de leur séjour dans le Royaume, de leur situation personnelle et du montant de l'aide qui leur est accordée.
- Lors de la décision de mettre fin au séjour, le ministre ou son délégué tient compte de la durée du séjour de l'intéressé dans le Royaume, de son âge, de son état de santé, de sa situation familiale et économique, de son intégration sociale et culturelle [4 dans le Royaume"]4 et de l'intensité de ses liens avec son pays d'origine.
- § 2. Les cas visés au § 1er, alinéa 1er, 2° et 3°, ne sont pas applicables aux enfants du citoyen de l'Union qui séjournent dans le Royaume et sont inscrits dans un établissement d'enseignement ni au parent qui a la tutelle effective des enfants jusqu'à la fin de leurs études.
- § 3. Le ministre ou son délégué peut si nécessaire vérifier si les conditions de l'exercice du droit de séjour sont respectées.

Art. 42quater.

- § 1er. Dans les cas suivants, le ministre ou son délégué peut mettre fin, dans les cinq années suivant la reconnaissance de leur droit de séjour, au droit de séjour des membres de famille d'un citoyen de l'Union qui ne sont pas eux-mêmes citoyens de l'Union et qui séjournent en tant que membres de la famille du citoyen de l'Union :
- 1° il est mis fin au droit de séjour du citoyen de l'Union qu'ils ont accompagné ou rejoint;
 - 2° le citoyen de l'Union qu'ils ont accompagné ou rejoint quitte le Royaume;
 - 3° le citoyen de l'Union qu'ils ont accompagné ou rejoint décède;

4° le mariage avec le citoyen de l'Union qu'ils ont accompagné ou rejoint est dissous [4 ...]4, il est mis fin au partenariat enregistré visé à l'article 40bis, § 2, alinéa 1er, 1° ou 2°, ou il n'y a plus d'installation commune;

5° les membres de la famille d'un citoyen de l'Union visé à l'article 40, § 4, alinéa 1er, 2° ou 3°, constituent une charge déraisonnable pour le système d'assistance sociale du Royaume.

6° Le Ministre ou son délégué retire au citoyen de l'Union accompagné ou rejoint son séjour conformément à l'article 44.

Pour l'application de l'alinéa 1er, 5°, afin de déterminer si les membres de famille d'un citoyen de l'Union, constituent une charge déraisonnable pour le système d'aide sociale du Royaume, il est tenu compte du caractère temporaire ou non de leurs difficultés, de la durée de son séjour dans le Royaume, de leur situation personnelle et du montant de l'aide qui leur est accordée.

Lors de sa décision de mettre fin au séjour, le ministre ou son délégué tient compte de la durée du séjour de l'intéressé dans le Royaume, de son âge, de son état de santé, de sa situation familiale et économique, de son intégration sociale et culturelle [4 dans le Royaume]4 et de l'intensité de ses liens avec son pays d'origine.

§ 2. Les cas visés au § 1er, alinéa 1er, 2° et 3°, ne sont pas applicables aux enfants du citoyen de l'Union qui séjournent dans le Royaume et sont inscrits dans un établissement d'enseignement ni au parent qui a la garde des enfants jusqu'à la fin de leurs études.

§ 3. Le cas visé au § 1er, alinéa 1er, 3°, n'est pas applicable aux membres de famille qui ont séjourné au moins un an dans le Royaume, pour autant qu'ils prouvent qu'ils sont travailleurs salariés ou non salariés en Belgique, ou qu'ils disposent pour eux-mêmes et pour leurs membres de famille de ressources suffisantes telles que fixées à l'article 40, § 4, alinéa 2, afin de ne pas devenir une charge pour le système d'assistance sociale, et d'une assurance maladie couvrant l'ensemble des risques en Belgique, ou qu'ils sont membres d'une famille déjà constituée dans le Royaume d'une personne répondant à ces conditions.

§ 4. Sans préjudice du § 5, le cas visé au § 1er, alinéa 1er, 4°, n'est pas applicable :

1° lorsque le mariage, le partenariat enregistré ou l'installation commune a duré, au début de la procédure judiciaire de dissolution ou d'annulation du mariage ou lors de la cessation du partenariat enregistré ou de l'installation commune, trois ans au moins, dont au moins un an dans le Royaume. En cas d'annulation du mariage l'époux doit en outre avoir été de bonne foi;

2° ou lorsque le droit de garde des enfants du citoyen de l'Union qui séjournent dans le Royaume a été accordé au conjoint ou au partenaire qui n'est pas citoyen de l'Union par accord entre les conjoints ou les partenaires visés à l'article 40bis, § 2, alinéa 1er, 1° ou 2°, ou par décision judiciaire;

3° ou lorsque le droit de visite d'un enfant mineur a été accordé au conjoint ou au partenaire visé à l'article 40bis, § 2, alinéa 1er, 1° ou 2°, qui n'est pas citoyen de l'Union, par accord entre les conjoints ou les partenaires visés à l'article 40bis, § 2, alinéa 1er, 1° ou 2°, ou par décision judiciaire, et que le juge a déterminé que ce droit de garde doit être exercé dans le Royaume et cela aussi longtemps que nécessaire;

4° ou lorsque des situations particulièrement difficiles l'exigent, par exemple, lorsque le membre de famille démontre avoir été victime de violences dans la famille ainsi que de faits de violences visés aux articles 375, 398 à 400, 402, 403 ou 405 du Code pénal, dans le cadre du mariage ou du partenariat enregistré visé à l'article 40bis, § 2, alinéa 1er, 1° ou 2°;

et pour autant que les personnes concernées démontrent qu'elles sont travailleurs salariés ou non salariés en Belgique, ou qu'elles disposent de ressources suffisantes visés à l'article 40, § 4, alinéa 2, afin de ne pas devenir une charge pour le système d'assistance sociale du Royaume au cours de leur séjour, et qu'elles disposent d'une assurance maladie couvrant l'ensemble des risques en Belgique, ou qu'elles soient membres d'une famille déjà constituée dans le Royaume d'une personne répondant à ces conditions.

§ 5. Le ministre ou son délégué peut si nécessaire vérifier si les conditions du droit de séjour sont respectées.

Art. 42septies.

~~Le ministre ou son délégué peut mettre fin au séjour d'un citoyen de l'Union ou d'un membre de sa famille et l'éloigner du territoire du Royaume lorsqu'il a été fait usage d'informations fausses ou trompeuses ou de documents faux ou falsifiés, ou lorsqu'il a eu recours à la fraude ou à d'autres moyens illégaux qui ont contribué à la reconnaissance du séjour. Lorsque le ministre ou son délégué envisage de prendre une telle décision, il tient compte de la durée du séjour de l'intéressé dans le Royaume, de son âge, de son état de santé, de sa situation familiale et économique, de son intégration sociale et culturelle dans le Royaume et de l'intensité de ses liens avec son pays d'origine.~~

Art. 43.

~~Le ministre ou son délégué peut refuser l'entrée et le séjour :~~

~~1° lorsque le citoyen de l'Union ou le membre de sa famille a eu recours à des informations fausses ou trompeuses ou à des documents faux ou falsifiés, ou lorsqu'il a eu recours à la fraude ou à d'autres moyens illégaux qui contribuent à la reconnaissance du séjour ;~~

~~2° pour des raisons d'ordre public, de sécurité nationale ou de santé publique.~~

~~Lorsque le ministre ou son délégué envisage de prendre une telle décision, il tient compte de la durée du séjour de l'intéressé dans le Royaume, de son âge, de son état de santé, de sa situation familiale et économique, de son intégration sociale et culturelle dans le Royaume et de l'intensité de ses liens avec son pays d'origine.~~

§ 1er Le Ministre ou son délégué peut refuser l'entrée et le séjour aux citoyens de l'Union et aux membres de leurs familles et leur donner l'ordre de quitter le territoire :

1° lorsqu'ils ont eu recours à des informations fausses ou trompeuses ou à des documents faux ou falsifiés, ou lorsqu'ils ont eu recours à la fraude ou à d'autres moyens illégaux qui contribuent à l'obtention du séjour ;

2° pour des raisons d'ordre public, de sécurité nationale ou de santé publique.

§ 2. Lorsque le Ministre ou son délégué envisage de prendre une décision visée au paragraphe 1er, il tient compte de la durée du séjour du citoyen de l'Union ou du membre de sa famille sur le territoire du Royaume, de son âge, de son état de santé, de sa situation familiale et économique, de son intégration sociale et culturelle dans le Royaume et de l'intensité de ses liens avec son pays d'origine.

Art. 44.

§ 1er. Le Ministre ou son délégué peut retirer le séjour aux citoyens de l'Union et aux membres de leurs familles et leur donner l'ordre de quitter le territoire lorsqu'ils ont fait usage d'informations fausses ou trompeuses ou de documents faux ou falsifiés, ou lorsqu'ils ont eu recours à la fraude ou à d'autres moyens illégaux qui contribuent à l'obtention du séjour.

§ 2. Lorsque le Ministre ou son délégué envisage de prendre une décision visée au paragraphe 1er, il tient compte de la durée du séjour du citoyen de l'Union ou du membre de sa famille sur le territoire du Royaume, de son âge, de son état de santé, de sa situation familiale et économique, de son intégration sociale et culturelle dans le Royaume et de l'intensité de ses liens avec son pays d'origine.

Art. 44bis.

§ 1er. Sans préjudice des paragraphes 2 et 3, le Ministre ou son délégué peut mettre fin au séjour des citoyens de l'Union et des membres de leurs familles et leur donner l'ordre de quitter le territoire pour des raisons d'ordre public, de sécurité nationale ou de santé publique.

§ 2. Le Ministre peut mettre fin au séjour des citoyens de l'Union et des membres de leurs familles ayant acquis le séjour permanent conformément aux articles 42quinquies et 42sexies et leur donner l'ordre de quitter le territoire uniquement pour des raisons graves d'ordre public ou de sécurité nationale.

§ 3. Le Ministre peut mettre fin au séjour des citoyens de l'Union suivants et leur donner l'ordre de quitter le territoire uniquement pour des raisons impérieuses de sécurité nationale :

1° les citoyens de l'Union qui ont séjourné sur le territoire du Royaume pendant les dix années précédentes ;

2° les citoyens de l'Union qui sont mineurs d'âge sauf si la décision est nécessaire dans l'intérêt de l'enfant, comme prévu dans la Convention des Nations unies sur les droits de l'enfant du 20 novembre 1989.

§ 4. Lorsque le Ministre ou son délégué envisage de prendre une décision visée aux paragraphes 1er, 2 ou 3, il tient compte de la durée du séjour du citoyen de l'Union ou du membre de sa famille sur le territoire du Royaume, de son âge, de son état de santé, de sa situation familiale et économique, de son intégration sociale et culturelle dans le Royaume et de l'intensité de ses liens avec son pays d'origine.

Art. 44ter.

L'ordre de quitter le territoire délivré à un citoyen de l'Union ou à un membre de sa famille indique le délai endéans lequel il doit quitter le territoire du Royaume. Sauf en cas d'urgence dûment justifié, ce délai ne peut pas être inférieur à un mois à compter de la notification de la décision.

Le délai visé à l'alinéa 1er peut être prolongé par le Ministre ou son délégué lorsque :

1° le retour volontaire ne peut se réaliser dans ledit délai ; ou

2° les circonstances propres à la situation de l'intéressé le justifient.

La demande visant à obtenir une prolongation du délai pour quitter le territoire du Royaume doit être introduite par le citoyen de l'Union ou le membre de sa famille auprès du Ministre ou de son délégué.

Art. 44quater.

Aussi longtemps que le délai visé à l'article 44ter court, le citoyen de l'Union ou le membre de sa famille ne peut pas faire l'objet d'un éloignement forcé.

Pour éviter tout risque de fuite pendant le délai visé à l'article 44ter, le citoyen de l'Union ou le membre de sa famille peut être contraint à remplir des mesures préventives. Le Roi est habilité à déterminer ces mesures par un arrêté délibéré en Conseil des ministres.

Art. 44quinquies.

§ 1er. Le Ministre ou son délégué prend toutes les mesures nécessaires pour exécuter l'ordre de quitter le territoire lorsque :

- 1° aucun délai n'a été octroyé au citoyen de l'Union ou au membre de sa famille pour quitter le territoire du Royaume ;
- 2° le citoyen de l'Union ou le membre de sa famille n'a pas quitté le territoire du Royaume dans le délai qui lui était octroyé ;
- 3° avant l'écoulement du délai octroyé pour quitter le territoire du Royaume, le citoyen de l'Union ou le membre de sa famille présente un risque de fuite, n'a pas respecté les mesures préventives imposées ou constitue une menace pour l'ordre public ou la sécurité nationale.

§ 2. Lorsque le citoyen de l'Union ou le membre de sa famille s'oppose à son éloignement ou lorsqu'il présente un risque de dangerosité lors de son éloignement, il est procédé à son retour forcé, le cas échéant avec escorte. Des mesures coercitives peuvent alors être utilisées à son égard dans le respect des articles 1er et 37 de la loi du 5 août 1992 sur la fonction de police.

Lorsque l'éloignement est exécuté par voie aérienne, les mesures sont prises conformément aux orientations communes d'éloignement par voie aérienne annexées à la décision 2004/573/CE.

§ 3. Le Roi désigne par un arrêté délibéré en Conseil des ministres, l'instance chargée d'assurer le contrôle des retours forcés et détermine les modalités de ce contrôle. Cette instance est indépendante des autorités compétentes en matière d'éloignement.

Art. 44sexies.

Lorsque les circonstances propres à chaque cas le justifient, le Ministre ou son délégué peut reporter temporairement l'éloignement. Il en informe l'intéressé.

Pour éviter tout risque de fuite, le citoyen de l'Union ou le membre de sa famille peut être contraint à remplir des mesures préventives. Le Roi est habilité à déterminer ces mesures par un arrêté délibéré en Conseil des ministres.

Le Ministre ou son délégué, peut, dans les mêmes cas, assigner à résidence le citoyen de l'Union ou le membre de sa famille pendant le temps nécessaire à l'exécution de cette mesure.

Art. 44septies.

§ 1er. Si des raisons d'ordre public, de sécurité nationale ou de santé publique l'exigent et à moins que d'autres mesures moins coercitives puissent s'appliquer efficacement, les citoyens de l'Union et les membres de leurs familles peuvent, en vue de garantir l'exécution de la mesure d'éloignement, être maintenu pendant le temps strictement nécessaire à l'exécution de la mesure sans que la durée du maintien ne puisse dépasser deux mois.

Toutefois, le Ministre ou son délégué peut prolonger la durée de ce maintien par période de deux mois, lorsque les démarches nécessaires en vue de l'éloignement de l'étranger ont été entreprises dans les sept jours ouvrables du maintien du citoyen de l'Union ou du membre de sa famille, qu'elles sont poursuivies avec toute la diligence requise et qu'il subsiste toujours une possibilité d'éloigner effectivement l'intéressé dans un délai raisonnable. Après une première prolongation, la décision de prolonger la durée du maintien peut être prise uniquement par le Ministre.

Après cinq mois, le citoyen de l'Union ou le membre de sa famille doit être mis en liberté. Dans le cas où la sauvegarde de l'ordre public ou la sécurité nationale l'exige, le maintien peut être prolongée chaque fois d'un mois sans toutefois que la durée totale du maintien puisse dépasser huit mois.

§ 2. Le citoyen de l'Union ou le membre de sa famille visé au paragraphe 1er peut introduire un recours à l'encontre de la décision de maintien dont il fait l'objet, conformément aux articles 71 et suivants.

Art. 44octies.

Ne peuvent être maintenus dans les lieux au sens de l'article 74/8, § 2 :

- 1° les citoyens de l'Union mineurs d'âge non accompagnés ;
- 2° les membres de la famille d'un citoyen de l'Union mineurs d'âge non accompagnés ;
- 3° les familles des citoyens de l'Union lorsqu'elles se composent d'au moins un mineur d'âge.

Art. 44nonies.

Le Ministre ou son délégué peut assortir les décisions visées aux articles 43, § 1er, alinéa 1er, 2°, et 44bis d'une interdiction d'entrée sur le territoire du Royaume dont la durée est déterminée par lui en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas.

La durée de l'interdiction d'entrée ne peut pas dépasser cinq ans sauf si le citoyen de l'Union ou le membre de sa famille constitue une menace grave pour l'ordre public ou la sécurité nationale.

Art. 44decies.

§ 1er. Le citoyen de l'Union ou le membre de sa famille qui fait l'objet d'une décision d'interdiction d'entrée sur le territoire du Royaume peut en demander la suspension ou la levée après un délai raisonnable et en tout cas après trois ans à compter de son exécution.

§ 2. La demande de suspension ou de levée de l'interdiction d'entrée doit être introduite auprès du Ministre ou de son délégué à partir du pays d'origine ou de résidence du citoyen de l'Union ou du membre de sa famille.

Le Ministre ou son délégué dispose d'un délai de six mois pour se prononcer sur la demande.

Si, dans ce délai, aucune décision n'a été notifiée au demandeur, la décision est réputée négative.

§ 3. Si la demande n'est pas introduite conformément au paragraphe 2, le Ministre ou son délégué refuse de prendre la demande en considération.

Si les moyens invoqués par le citoyen de l'Union ou le membre de sa famille établissent un changement matériel des circonstances qui avaient justifié la décision d'interdiction d'entrée sur le territoire du Royaume, le Ministre ou son délégué suspend ou lève l'interdiction d'entrée. Dans le cas contraire, il refuse la demande de suspension ou de levée de l'interdiction d'entrée.

§ 4. Pendant l'examen de sa demande de suspension ou de levée de l'interdiction d'entrée, le citoyen de l'Union ou le membre de sa famille n'a aucun droit d'accès ou de séjour sur le territoire du Royaume.

Art. 45.

~~§ 1er. Sans préjudice du paragraphe 4, les citoyens de l'Union visés à l'article 40, § 3, et les membres de leurs familles peuvent être éloignés du territoire du Royaume, par le ministre ou son délégué, pour des raisons d'ordre public ou de sécurité nationale.~~

~~§ 2. Sans préjudice du paragraphe 4, les citoyens de l'Union visés à l'article 40, § 4, et les membres de leurs familles ne peuvent être expulsés du Royaume par le Roi après avis de la Commission consultative des étrangers que pour des raisons d'ordre public ou de sécurité nationale.~~

~~§ 3. Sans préjudice du paragraphe 4, les citoyens de l'Union et les membres de leurs familles ayant acquis le séjour permanent tel que prévu aux articles 42quinquies et 42sexies ne peuvent être expulsés du Royaume par le Roi après avis de la Commission consultative des étrangers que pour des motifs graves d'ordre public ou de sécurité nationale.~~

~~§ 4. Ne peuvent être expulsés du Royaume par le Roi après avis de la Commission consultative des étrangers que pour des raisons impérieuses de sécurité nationale :~~

~~1° les citoyens de l'Union qui ont séjourné sur le territoire du Royaume pendant dix ans précédant la mesure d'éloignement ;~~

~~2° les citoyens de l'Union qui sont mineurs d'âge sauf si l'éloignement est nécessaire dans l'intérêt de l'enfant, comme prévu dans la Convention des Nations unies sur les droits de l'enfant du 20 novembre 1989.~~

~~§ 5. Lorsque le ministre ou son délégué ou le Roi envisage d'éloigner ou d'expulser un citoyen de l'Union ou un membre de sa famille, conformément aux paragraphes 1er à 4, il tient compte de la durée de son séjour sur le territoire du Royaume, de son âge, de son état de santé, de sa situation familiale et économique, de son intégration sociale et culturelle dans le Royaume et de l'intensité de ses liens avec son pays d'origine.~~

§ 1er. Les raisons d'ordre public, de sécurité nationale et de santé publique visées aux articles 43 et 44bis ne peuvent être invoquées à des fins économiques.

§ 2. Les décisions visées aux articles 43 et 44bis doivent respecter le principe de proportionnalité et être fondées exclusivement sur le comportement personnel du citoyen de l'Union ou du membre de sa famille concerné.

L'existence de condamnations pénales antérieures ne peut à elle seule motiver de telles décisions.

Le comportement du citoyen de l'Union ou du membre de sa famille concerné doit représenter une menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société. Des justifications non directement liées au cas individuel concerné ou tenant à des raisons de prévention générale ne peuvent pas être retenues.

Aux fins d'établir si le citoyen de l'Union ou le membre de sa famille représente un danger pour l'ordre public ou la sécurité nationale, le Ministre ou son délégué peut, lors de la délivrance de l'attestation d'enregistrement ou de la carte de séjour de membre de la famille d'un citoyen de l'Union et s'il le juge indispensable, demander à l'État membre d'origine et, éventuellement, à d'autres États membres des renseignements sur les antécédents judiciaires de la personne concernée. Cette consultation ne peut pas avoir un caractère systématique.

§ 3. Seules les maladies visées à l'annexe de la loi peuvent justifier les mesures visées aux articles 43 et 44bis.

La survenance d'une de ces maladies après une période de trois mois suivant l'arrivée du citoyen de l'Union ou du membre de sa famille sur le territoire du Royaume ne permet pas au Ministre ou à son délégué de mettre fin au séjour du citoyen de l'Union ou du membre de sa famille conformément à l'article 44bis.

Dans les trois mois suivant leur arrivée sur le territoire du Royaume et si des indices sérieux le justifient, le Ministre ou son délégué peut soumettre le citoyen de l'Union ou le membre de sa famille à un examen médical gratuit afin qu'il soit attesté qu'il ne souffre pas d'une des maladies visées à l'alinéa 1er. Cet examen médical ne peut pas avoir un caractère systématique.

§ 4. L'expiration de la carte d'identité ou du passeport ayant permis au citoyen de l'Union ou au membre de sa famille d'entrer sur le territoire du Royaume ne constitue pas un motif suffisant pour mettre fin à son séjour.

Art. 45/1.

~~§ 1er. Les raisons d'ordre public, de sécurité nationale et de santé publique visées aux articles 43 et 45 ne peuvent être invoquées à des fins économiques.~~

~~§ 2. Les raisons d'ordre public et de sécurité nationale visées aux articles 43 et 45 doivent respecter le principe de proportionnalité et être fondées exclusivement sur le comportement personnel du citoyen de l'Union ou du membre de sa famille.~~

~~L'existence de condamnations pénales antérieures ne peut à elle seule motiver de telles mesures.~~

~~Le comportement de la personne concernée doit représenter une menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société. Des justifications non directement liées au cas individuel concerné ou tenant à des raisons de prévention générale ne peuvent être retenues.~~

~~Aux fins d'établir si le citoyen de l'Union ou le membre de sa famille représente un danger pour l'ordre public ou la sécurité nationale, le ministre ou son délégué peut, lors de la délivrance de l'attestation de la déclaration d'inscription ou lors de la délivrance de la carte de séjour et s'il le juge indispensable, demander à l'Etat membre d'origine et, éventuellement à d'autres Etats membres, des renseignements sur les antécédents judiciaires de la personne concernée. Cette consultation ne peut être systématique.~~

~~§ 3. Seuls les malades visés dans l'annexe à la loi peuvent justifier les mesures visées à l'article 43. La survenance d'une de ces maladies après une période de trois mois suivant l'arrivée du citoyen de l'Union ou du membre de sa famille sur le territoire du Royaume ne peut justifier l'éloignement du territoire.~~

~~Lorsque des indices sérieux le justifient, le ministre ou son délégué peut soumettre le citoyen de l'Union ou le membre de sa famille à un examen médical gratuit, dans les trois mois suivant leur arrivée sur le territoire du Royaume, afin qu'il soit attesté qu'ils ne souffrent pas des maladies visées à l'alinéa 1er. Ces examens médicaux ne peuvent être systématiques.~~

~~§ 4. L'expiration de la carte d'identité ou du passeport qui a permis au citoyen de l'Union ou au membre de sa famille de pénétrer sur le territoire du Royaume n'est pas un motif suffisant pour l'éloigner.~~

Art. 46.

§ 1er. Les raisons d'ordre public, de sécurité ou de santé publique qui justifient une restriction aux droits d'entrée et de séjour sont portées à la connaissance de l'intéressé, à moins que des motifs intéressant la sûreté de l'Etat ne s'y opposent.

§ 2. Sont notifiés à l'intéressé :

1° le refus de déclaration d'inscription visée à l'article 42, § 2, ou le refus de délivrance du titre de séjour visé à l'article 42, § 3 ;

2° la perte du droit de séjour sur la base des articles 42bis, 42ter, 42quater ou de l'article 42septies ;

3° le refus de délivrance du document visé à l'article 42quinquies, § 5, ou le refus de délivrance de la carte de séjour visée à l'article 42quinquies, § 6 ;

4° la perte du droit de séjour permanent sur la base de l'article 42quinquies, § 7, ou de l'article 42septies.

§ 3. ~~La notification indique le délai dans lequel l'intéressé doit quitter le territoire. Une traduction écrite ou orale des principaux éléments de la décision d'éloignement, assortie le cas échéant d'une interdiction d'entrée, y compris des informations concernant les voies de recours dans une langue que le citoyen de l'Union ou le membre de sa famille comprend, ou dont il est raisonnable de supposer qu'il la comprend, peut être obtenue sur demande de l'intéressé auprès du Ministre ou de son délégué. Ceci est mentionné explicitement dans la décision.~~

~~§ 4. Sauf dans des cas urgents dûment démontrés, ce délai ne peut pas être inférieur à un mois suivant la date de notification.~~

Art. 46bis.

~~§ 1er. Le citoyen de l'Union ou les membres de sa famille visés à l'article 40bis, § 2, peuvent, au plus tôt après un délai de deux ans suivant l'arrêté royal d'expulsion ou l'arrêté ministériel de renvoi, introduire auprès du délégué du ministre une demande de suspension ou de levée de l'arrêté concerné, en invoquant des moyens tendant à établir un changement matériel des circonstances qui avaient justifié cette décision.~~

~~§ 2. Une décision concernant cette demande est prise au plus tard dans les six mois suivant l'introduction de celle-ci. Les étrangers concernés n'ont aucun droit d'accès ou de séjour dans le Royaume durant le traitement de cette demande.~~

Le Ministre ou son délégué ne peut pas mettre fin au séjour et délivrer un ordre de quitter le territoire à un citoyen de l'Union ou à un membre de sa famille qui bénéficie de la protection internationale dans le Royaume

Art. 55.

§ 1er. La demande d'asile visée aux articles 50, 50bis et 51, faite par un étranger qui a été admis ou autorisé au séjour pour une durée illimitée, est déclarée d'office sans objet lorsqu'elle est encore examinée par le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides ou par le Conseil du Contentieux des étrangers, à moins que l'étranger demande dans un délai de soixante jours à partir de l'entrée en vigueur de la présente disposition ou à partir du moment de la remise du titre qui fait preuve du séjour illimité, la poursuite de son examen par lettre recommandée à la poste adressée à l'instance qui examine sa demande d'asile.

§ 2. Le Conseil d'Etat déclare sans objet le recours introduit contre une décision prise par le Conseil du Contentieux des étrangers, lorsque le requérant a été admis ou autorisé au séjour pour une durée illimitée, à condition qu'il n'ait pas demandé la poursuite de la procédure dans le délai prévu au § 1er.

§ 3. L'étranger dont la demande a été déclarée sans objet en application du § 1er, ne peut être éloigné du territoire conformément ~~aux articles 20 et 21~~ aux articles 21 et 22 que sur avis du Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides à propos de la conformité de la mesure d'éloignement aux articles 48/3 et 48/4.

Art. 56.

~~L'étranger auquel le statut de protection subsidiaire est accordé ne peut être éloigné du Royaume que par un arrêté de renvoi pris après avis de la Commission consultative des étrangers ou par un arrêté d'expulsion, l'un et l'autre pris conformément aux articles 20 à 26 de la présente loi.~~

~~En aucun cas, l'étranger auquel le statut de protection subsidiaire a été accordé ne peut être éloigné vers le pays qu'il a fui parce que sa vie ou sa liberté y était menacée.~~

Art. 61/8.

~~Lorsque le ministre ou son délégué donne, conformément aux dispositions de l'article 13, § 3, l'ordre de quitter le territoire à l'étranger autorisé à séjourner dans le Royaume pour une durée limitée en vertu de l'article 61/7, il en informe l'Etat membre de l'Union européenne dans lequel l'étranger s'est vu délivrer un permis de séjour de résident de longue durée — UE sur la base de la directive 2003/109/CE du Conseil de l'Union européenne précitée.~~

§ 1er. Lorsqu'il est mis fin au séjour d'un étranger autorisé au séjour en vertu de l'article 61/7, l'Etat membre qui lui a accordé le statut de résident de longue durée en est informé en vue de la réadmission éventuelle de l'intéressé sur son territoire.

La mesure d'éloignement est limitée au territoire du Royaume.

§ 2. Par dérogation au paragraphe 1er et sans préjudice de l'alinéa 2, la mesure d'éloignement peut être étendue au territoire de l'Union européenne si l'intéressé représente une menace actuelle et suffisamment grave pour l'ordre public ou la sécurité nationale. L'Etat membre qui lui a accordé le statut de résident de longue durée est consulté lors de la prise de décision.

Si l'intéressé bénéficie de la protection internationale dans un autre Etat membre, la mesure d'éloignement peut être étendue au territoire de l'Union européenne uniquement si :

1° il ne bénéficie plus de la protection internationale ; ou si

2° il existe des raisons sérieuses de considérer que l'intéressé constitue une menace pour la sécurité nationale ou si, ayant été condamné définitivement pour une infraction particulièrement grave, il représente une menace pour l'ordre public.

L'intéressé ne peut en aucun cas être éloigné vers un pays où il est exposé à une violation du principe de non-refoulement.

Art. 61/9.

~~Lorsque l'étranger qui a été autorisé au séjour sur la base de l'article 61/7, § 1er, a gravement porté atteinte à l'ordre public ou à la sécurité nationale, et pour autant que l'étranger ne bénéficie pas de la protection internationale dans un autre Etat membre de l'Union européenne le ministre peut assortir son renvoi en application de l'article 20, alinéa 1er, d'une décision d'éloignement du territoire de l'Union européenne, en accord avec les autorités de l'Etat membre de l'Union européenne dans lequel l'étranger s'est vu délivrer un permis de séjour de résident de longue durée — UE sur la base de la directive 2003/109/CE du Conseil de l'Union européenne précitée.~~

Titre III. – Voies de recours, Garanties procédurales et voies de recours.

Chapitre Ier. – Notification des décisions administratives et recours. Droit d'être entendu, motivation et notification des décisions administratives et recours.

Art. 62.

§ 1er. Les décisions administratives sont motivées. Elles sont notifiées aux intéressés, qui en reçoivent une copie, par une des personnes suivantes :

- 1° par le bourgmestre de la commune où se trouve l'étranger ou par son délégué ;
- 2° par un agent de l'Office des étrangers ;
- 3° par le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides ou son délégué ;
- 4° par un officier de police judiciaire, en ce compris l'officier de police judiciaire dont la compétence est limitée ;
- 5° par un fonctionnaire de police ;
- 6° par un agent de l'Administration des douanes et accises ;
- 7° par le directeur de l'établissement pénitentiaire si l'étranger est en état d'arrestation ;
- 8° à l'intervention de l'autorité diplomatique ou consulaire belge à l'étranger si l'étranger ne se trouve pas sur le territoire du Royaume.

§ 2. Sans préjudice d'une notification à la personne même, toute notification est valablement faite à la résidence ou, le cas échéant, au domicile élu, de l'une des manières suivantes :

- 1° sous pli recommandé ;
- 2° par porteur contre accusé de réception ;
- 3° par télécopie si l'étranger a élu domicile chez son avocat ;
- 4° par tout autre mode admis par arrêté royal délibéré en Conseil des ministres par lequel la date de la notification peut être constatée de manière certaine.

§ 1er. Lorsqu'il est envisagé de mettre fin au séjour ou de retirer le séjour d'un étranger qui est autorisé ou admis à séjourner plus de trois mois sur le territoire du Royaume ou qui a le droit d'y séjourner plus de trois mois, l'intéressé en est informé par écrit et la possibilité lui est offerte de faire valoir les éléments pertinents qui sont de nature à empêcher ou à influencer la prise de décision.

L'intéressé dispose d'un délai de quinze jours, à partir de la réception de l'écrit visé à l'alinéa 1er, pour transmettre les éléments pertinents par écrit. Ce délai peut être réduit ou prolongé si cela s'avère utile ou nécessaire à la prise de décision, compte tenu des circonstances propres au cas d'espèce.

L'obligation prévue à l'alinéa 1er ne s'applique pas dans les cas suivants :

- 1° si des motifs intéressants la sûreté de l'Etat s'y opposent ;
- 2° si les circonstances particulières, propres au cas d'espèce, s'y opposent ou l'en empêchent, en raison de leur nature ou de leur gravité ;
- 3° l'intéressé est injoignable.

§ 2. Les décisions administratives sont motivées. Les faits qui les justifient sont indiqués sauf si des motifs intéressants la sûreté de l'Etat s'y opposent.

Lorsque les décisions visées à l'article 39/79, § 1er, alinéa 2, sont fondées sur des faits considérés constituer des raisons impérieuses de sécurité nationale, elles indiquent qu'elles se fondent sur des raisons impérieuses de sécurité nationale au sens de l'article 39/79, § 3.

§ 3. Elles sont notifiées aux intéressés, qui en reçoivent une copie, par une des personnes suivantes :

- 1° par le bourgmestre de la commune où se trouve l'étranger ou par son délégué, ou
- 2° par un agent de l'Office des étrangers, ou
- 3° par le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides ou son délégué, ou
- 4° par un officier de police judiciaire, en ce compris l'officier de police judiciaire dont la compétence est limitée, ou
- 5° par un fonctionnaire de police, ou
- 6° par un agent de l'Administration des douanes et accises, ou
- 7° par le directeur de l'établissement pénitentiaire si l'étranger est en état d'arrestation, ou
- 8° à l'intervention de l'autorité diplomatique ou consulaire belge à l'étranger si l'étranger ne se trouve pas sur le territoire du Royaume.

Sans préjudice d'une notification à la personne même, toute notification est valablement faite à la résidence ou, le cas échéant, au domicile élu, de l'une des manières suivantes :

- 1° sous pli recommandé, ou
- 2° par porteur contre accusé de réception, ou
- 3° par télécopie si l'étranger a élu domicile chez son avocat, ou

4° par tout autre mode admis par arrêté royal délibéré en Conseil des ministres par lequel la date de la notification peut être constatée de manière certaine.

Art. 68.

L'étranger qui fait l'objet d'une des mesures de sûreté prévues par les articles 7, alinéa 4, ~~22~~ 26, 44sexies, alinéa 3, 52/4, alinéa 3, 54, 57/32, § 2, alinéa 1er, 73 et 74/17, § 2, alinéa 4, autre que la détention, peut, à l'expiration d'une période de six mois, demander au Ministre de lever cette mesure.

L'intéressé peut introduire la même demande de six mois en six mois.

~~Le Ministre statue après avis de la Commission consultative des étrangers.~~

Art. 71.

L'étranger qui fait l'objet d'une mesure privative de liberté prise en application des articles 7, 8bis, § 4, ~~25~~, 27, 29, alinéa 2, 44septies, § 1er, 51/5, § 1er, alinéa 2, et § 3, alinéa 4, 52/4, alinéa 4]1, 54, 74/6 et 57/32, § 2, alinéa 2 peut introduire un recours contre cette mesure en déposant une requête auprès de la chambre du conseil du tribunal correctionnel du lieu de sa résidence dans le Royaume ou du lieu où il a été trouvé

L'étranger maintenu dans un lieu déterminé situé aux frontières, en application de l'article 74/5, peut introduire un recours contre cette mesure, en déposant une requête auprès de la chambre du conseil du tribunal correctionnel du lieu où il est maintenu.

Sans préjudice de l'application des articles 74/5, § 3, alinéa 5 et 74/6, § 2, alinéa 5, l'intéressé peut réintroduire le recours visé aux alinéas précédents de mois en mois.

Toutefois, lorsque, conformément à l'article 74, le Ministre a saisi la chambre du conseil, l'étranger ne peut introduire le recours visé aux alinéas précédents contre la décision de prolongation du délai de la détention ou du maintien qu'à partir du trentième jour qui suit la prolongation.

Art. 74.

Lorsque le Ministre décide de prolonger la détention ou le maintien de l'étranger en application des articles 7, alinéa 5, ~~25~~, alinéa 5, 29, alinéa 3, 44septies, § 1er, alinéa 3, 74/5, § 3, et 74/6, § 2, il doit saisir par requête dans les cinq jours ouvrables de la prolongation, la chambre du conseil du lieu de la résidence de l'étranger dans le Royaume ou du lieu où il a été trouvé, afin que celle-ci se prononce sur la légalité de la prolongation.

A défaut de saisine de la chambre du conseil dans le délai fixé, l'étranger doit être remis en liberté.

Pour le surplus, il est procédé conformément aux articles 72 et 73.

Art. 74/8.

§ 1er. Les dispositions nécessaires peuvent être prises afin d'assurer que l'intéressé ne quitte pas, sans l'autorisation requise, le lieu où il est détenu, mis à la disposition du Gouvernement ou maintenu en application des articles 7, 8bis, § 4, ~~25~~, 27, 29, alinéa 2, 44septies, § 1er, 51/5, § 1er ou § 3, 52/4, alinéa 4, 54, 57/32, § 2, alinéa 2, 74/5 ou 74/6, § 1er ou § 1er bis.

Si un prévenu ou un condamné est un étranger en séjour irrégulier, le ministre compétent pour l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement d'étrangers ou son délégué est informé par le directeur de l'établissement pénitentiaire de son enfermement dans l'établissement pénitentiaire et ce, dès le début de sa détention. Dès réception de ces informations, le ministre ou son délégué procède à l'identification par les autorités nationales de son pays d'origine. Le ministre ou son délégué est habilité à demander à toute autorité belge de produire tous les documents et renseignements utiles à l'établissement de l'identification. Dès que la procédure d'identification est clôturée, le ministre ou son délégué transmet immédiatement un document au directeur de l'établissement pénitentiaire qui atteste que l'intéressé a été identifié, conformément à l'article 1er, 14°.

Les étrangers qui sont détenus dans un établissement pénitentiaire et qui font l'objet d'une décision d'éloignement exécutoire sont, après avoir satisfait aux peines imposées par les cours et tribunaux, immédiatement éloignés ou transférés vers un lieu relevant de la compétence du ministre en vue de leur éloignement effectif.

Par dérogation à l'article 609 du Code d'instruction criminelle, et seulement si le ministre compétent pour l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement d'étrangers démontre être dans l'incapacité de procéder immédiatement à l'éloignement ou au transfert, celui qui fait l'objet d'une levée d'un mandat d'arrêt peut, conformément à une décision d'une autorité compétente et pour autant qu'il fasse l'objet soit d'un arrêté royal d'expulsion exécutoire, soit d'un arrêté ministériel de renvoi exécutoire, soit d'un ordre de quitter le territoire exécutoire avec preuve d'éloignement

effectif, être maintenu en détention pour un maximum de sept jours en vue de son éloignement effectif, ou à défaut de cela, de son transfert vers un lieu qui relève de la compétence du ministre en vue de son éloignement effectif.

Cet étranger est isolé des détenus de droit commun.

§ 2. Le Roi peut fixer le régime et les règles de fonctionnement applicables au lieu où l'étranger est détenu, mis à la disposition du Gouvernement ou maintenu, en application des dispositions visées au § 1er, alinéa 1er.

§ 3. Le Roi peut fixer le régime et les règles relatives au transfèrement de l'étranger visé au § 1er.

§ 4. Les étrangers détenus, mis à la disposition du Gouvernement ou maintenus dans les lieux visés au § 1er, peuvent être autorisés à fournir des prestations de travail contre rémunération dans ces lieux.

Le Roi fixe par arrêté délibéré en Conseil des ministres les conditions auxquelles ces prestations sont exécutées et auxquelles il peut être dérogé à cet égard à la loi du 12 avril 1965 concernant la protection de la rémunération des travailleurs, à la loi du 3 juillet 1978 relative aux contrats de travail [ainsi qu'à la loi du 30 avril 1999 relative à l'occupation de travailleurs étrangers.

§ 5. L'étranger visé au § 1er peut être soumis à une fouille de sécurité afin de s'assurer qu'il ne porte pas une arme ou un objet dangereux pour sa propre intégrité physique ou celle de tiers, ou pour l'ordre public, dans chacun des cas suivants :

1° lors de son arrivée dans un lieu visé au § 1er;

2° après qu'il ait reçu une visite;

3° préalablement à son transfèrement;

4° à d'autres moments au cours du séjour de l'occupant lorsque cela apparaît nécessaire au maintien de l'ordre ou de la sécurité.

Les pièces où un occupant séjourne ainsi que les endroits où ses affaires personnelles sont rangées peuvent faire l'objet de fouille lorsque c'est nécessaire au maintien de l'ordre ou de la sécurité.

Lors de son arrivée dans un lieu visé au § 1er, la personne rendant visite à un étranger visé au § 1er peut également être soumise à cette fouille de sécurité.

La fouille de sécurité s'effectue par la palpation du corps et des vêtements de la personne fouillée ainsi que par le contrôle de ses bagages. Elle ne peut durer plus longtemps que le temps nécessaire à cette fin. Elle est effectuée par un délégué du ministre du même sexe que la personne fouillée.

Lorsque cela est nécessaire dans l'intérêt de la sécurité, l'occupant peut subir une fouille de ses vêtements par les membres du personnel de sécurité désignés à cet effet par le directeur du centre, conformément aux notes de service données par celui-ci.

Cette fouille a pour objectif de vérifier si l'occupant est en possession de substances ou d'objets interdits ou dangereux.

La fouille ne peut avoir un caractère vexatoire et se déroule dans le respect de la dignité de l'occupant.

En cas de découverte de substances ou d'objets interdits, ceux-ci sont tenus à la disposition des autorités compétentes en vue d'établir des faits punissables.

§ 6. Le délégué du ministre peut utiliser la contrainte à l'égard de l'étranger visé au § 1er, et dans le cadre de son transfèrement visé au § 3.

Ce recours à la contrainte est soumis aux conditions fixées à l'article 37 de la loi du 5 août 1992 sur la fonction de police.

Le Roi détermine les règles relatives à la formation dans le cadre du recours à la contrainte par le délégué du ministre.

Art. 74/10.

A l'exclusion des dispositions visées à l'article 74/17, § 1er, les dispositions du présent Titre ne s'appliquent pas au ressortissant d'un pays tiers faisant l'objet d'une décision de refus d'entrée conformément à [l'article 13 du Code frontières Schengen](#) [l'article 14 du Code frontières Schengen](#) ou qui est arrêté ou intercepté par les autorités compétentes lors du franchissement irrégulier par voie terrestre, maritime ou aérienne de la frontière extérieure d'un Etat membre et qui n'a pas obtenu par la suite l'autorisation ou le droit de séjourner dans ledit Etat membre.

Art. 74/11.

§ 1er. La durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas.

La décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de maximum trois ans, dans les cas suivants :

1° lorsqu'aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire ou ;

2° lorsqu'une décision d'éloignement antérieure n'a pas été exécutée.

Le délai maximum de trois ans prévu à l'alinéa 2 est porté à un maximum de cinq ans lorsque :

1° le ressortissant d'un pays tiers a recouru à la fraude ou à d'autres moyens illégaux afin d'être admis au séjour ou de maintenir son droit de séjour ;

2° le ressortissant d'un pays tiers a conclu un mariage, un partenariat ou une adoption uniquement en vue d'être admis au séjour ou de maintenir son droit de séjour dans le Royaume.

La décision d'éloignement peut être assortie d'une interdiction d'entrée de plus de cinq ans lorsque le ressortissant d'un pays tiers constitue une menace grave pour l'ordre public ou la sécurité nationale.

§ 2. Le ministre ou son délégué s'abstient de délivrer une interdiction d'entrée lorsqu'il met fin au séjour du ressortissant d'un pays tiers conformément à l'article 61/3, § 3, ou 61/4, § 2, sans préjudice du § 1er, alinéa 2, 2°, à condition qu'il ne représente pas ~~un danger~~ ~~une menace~~ pour l'ordre public ou la sécurité nationale.

Le ministre ou son délégué peut s'abstenir d'imposer une interdiction d'entrée, dans des cas particuliers, pour des raisons humanitaires.

§ 3. L'interdiction d'entrée entre en vigueur le jour de la notification de l'interdiction d'entrée.

L'interdiction d'entrée ne peut contrevenir au droit à la protection internationale, telle qu'elle est définie aux articles 9ter, 48/3 et 48/4.

Art. 74/14.

§ 1er. La décision d'éloignement prévoit un délai de trente jours pour quitter le territoire.

Le ressortissant d'un pays tiers qui, conformément à l'article 6, n'est pas autorisé à séjourner plus de trois mois dans le Royaume, bénéficie d'un délai de sept à trente jours.

Sur demande motivée introduite par le ressortissant d'un pays tiers auprès du ministre ou de son délégué, le délai octroyé pour quitter le territoire, mentionné à l'alinéa 1er, est prolongé, sur production de la preuve que le retour volontaire ne peut se réaliser endéans le délai imparti.

Si nécessaire, ce délai peut être prolongé, sur demande motivée introduite par le ressortissant d'un pays tiers auprès du ministre ou de son délégué, afin de tenir compte des circonstances propres à sa situation, comme la durée de séjour, l'existence d'enfants scolarisés, la finalisation de l'organisation du départ volontaire et d'autres liens familiaux et sociaux.

Le ministre ou son délégué informe par écrit le ressortissant d'un pays tiers que le délai de départ volontaire a été prolongé.

§ 2. Aussi longtemps que le délai pour le départ volontaire court, le ressortissant d'un pays tiers est protégé contre un éloignement forcé.

Pour éviter le risque de fuite pendant ce délai, le ressortissant d'un pays tiers peut être contraint à remplir des mesures préventives.

Le Roi définit ces mesures par un arrêté délibéré en Conseil des ministres.

§ 3. Il peut être dérogé au délai prévu au § 1er, quand :

1° il existe un risque de fuite, ou ;

2° le ressortissant d'un pays tiers n'a pas respecté la mesure préventive imposée, ou ;

3° le ressortissant d'un pays tiers constitue ~~un danger pour l'ordre public et la sécurité nationale~~ ~~une menace pour l'ordre public ou la sécurité nationale~~, ou ;

4° le ressortissant d'un pays tiers n'a pas obtempéré dans le délai imparti à une précédente décision d'éloignement, ou ;

5° il a été mis fin à son séjour sur le territoire en application de l'article 11, § 2, 4°, de l'article 13, § 2bis, § 3, 3°, § 4, 5°, § 5, ou de l'article 18, § 2, ou ;

6° le ressortissant d'un pays tiers a introduit plus de deux demandes d'asile, sauf s'il y a des éléments nouveaux dans sa demande.

Dans ce cas, la décision d'éloignement prévoit soit un délai inférieur à sept jours, soit aucun délai.